

ספר

סְפָרִי מַעֲשֵׂיוֹת מִשְׁנִים כְּדַמּוֹנוֹת וְעוֹד מִשְׁלִים וּסְפָרִים

מה שָׁזְכִינוּ לְשֶׁמֶע מִפִּי רַבָּנוּ הַקָּדוֹש
אוֹר הַגָּנוֹ וְהַצָּפֹן נִתְּחַל נֹכַע מִקּוֹר חֲכָמָה הָרָב
רַבִּי נְחַמָּן מִבְּרָסְלָב זִקְוָן
נְכֶר הַבָּעֵל שֵׁם טוֹב הַקָּדוֹש זִקְוָן
בָּעֵל מְחַבֵּר סְפִּירִי
לְקוֹיְטִי מִזְהָרֶן
וְעוֹד בְּמַה חֲבוּרִים

ג נִתְּחַמֵּם נְחַמָּן מַאֲוָמֵן

תְּכִנָּה עֲנִינִים

סְפּוּרִי מַעֲשִׂיות מְשֻׁנִים קָדְמוֹנוֹת

א.	מְאַבֶּרֶת בֵּת מֶלֶךְ	1
ב.	מֶלֶךְ וּקְיסָר	13
ג.	מְחִיגָּר	35
ד.	מֶלֶךְ שָׁגָור שָׁמֶד	57
ה.	בֵּן מֶלֶךְ שְׁהִיחָה מְאַבָּנִים טוֹבָות	67
ו.	מֶלֶךְ עַנוּ	73
ג.	מִזְבֵּחַ וּעַבְּרִישָׁה	79
ח.	מְרֻב וּבָן יְחִיד	89
ט.	מְחִכָּם וּתְמָם	95
י.	מִפְּעָרִיר וּעֲנִי	130
יא.	מִבֵּן מֶלֶךְ וּבֵן שְׁפָחָה שְׁנָתָחָלוּ	172
יב.	מִבְּעָל תְּפִלָּה	208
יג.	מִיהְשָׁבֵעה בְּעַטְלִים	288

סְפּוּרִים קָצְרִים וּמֶשְׁלִים

348	מַעֲשָׂה מֵהָזֶר שַׁתְחַת הַגֶּשֶׁר
350	מַעֲשָׂה מַבְטָחוֹן
358	הַפְּשָׁל מִהְתְּבוֹאָה
360	מַעֲשָׂה מַקְאָפְצִין פָּאָשָׁא
366	הַאֲבָן טֻוב
369	הַיּוֹן אַוְנְגָּרִי
371	הַפְּשָׁל מִהְהִינְדִּיק
373	מַעֲשָׂה מַפְרָזָר
376	אֵין עוֹד פִּילּוּוֹר
378	הָעֵנִי שְׁמֹעוֹלָו הוּא שִׁיחָה גַּנְבָּה
387	הַפְּלָךְ שְׁחָלָה בָּנו
390	הַאֲבָן הַגָּדוֹל
392	הַפְּלוּמָפּ
396	עֲבָרָת בְּחָנָם וְאַתָּה אָכֵל בְּחָנָם
398	הַהְלִיאוֹת
401	הַעוֹפֵף וְהַבְּיצִים

403	המנורה התלוייה
406	מעשיה ממטר
409	הזאב והמלך
411	מי שירצחה כבוד הוא שוטה
413	מצימים המדרינה והבעטלים שהמלך
416	הപים רותחים
418	מה אני אוחז?
420	החבריות הנקובות
424	אין שום חומה
426	המוחשבה ביד הארץ
427	היאל והאור
430	יד המלך

ממשנתו של רבינו נחמן

431	מצאה גדולה להיות בשמחה תמיד
435	ההתבוננות
456	תקין הפלוי

מעשה א

מְאַבָּדָת בֵּת מֶלֶךְ

עֲנָה וֹאמֶר: בָּרוּךְ סִפְרָתִי מַעֲשָׂה שֶׁבֶל מֵשֶׁה שֶׁזָּמַעַה...

עֲשָׂה בֶּמֶלֶךְ אֶחָר, שֶׁהָיו לֹ
שֶׁשָּׁה בָּנִים וּבֵית אֶחָת. וְאֹתָה
הַבֵּת הָיָה חֶשׁוּבָה בְּעִינֵיכֶם
מְאָד, וְהָיָה מְחַבֶּבָה בְּיוֹתֶר
וְהָיָה מְשֻׁעָישׁוּ עַמָּה מְאָד.
פָּעָם אֶחָת הָיָה מִתּוֹעֵד עַמָּה
בְּחִידָה בְּאֵיזָה יוֹם וְנַעֲשָׂה בָּרָנוּ עַלְיהָ, וְגַזְרָה מִפְוָ
דָּבוֹר: שֶׁהָלָא טֹוב יַקְחֵח אֶחָת (דָּעַר נִטְגַּטְעָר וְאֶל דִּיק
נַעֲמָעָן) בְּלִילָה הַלְכָה לְחִדְרָה, וּבְבָקָר לֹא יַדְעֵ
הַיְכוֹן הָיא. וְהָיָה אָבִיה מְצַעֵּר מְאָד וְהַלְךְ לְבִקְשָׁה
אָנָה וְאָנָה. עַמְדָה הַשְׁנִי לְמִלְכּוֹת, מְחַמֵּת שְׁרָאָה
שֶׁהַמֶּלֶךְ מְצַעֵּר מְאָד, וּבְקָשָׁר, שִׁתְהַנוּ לֹא מְשִׁירָת

וּסום וִמְעָות עַל הָצָאות וְהַלֵּךְ לְבִקְשָׁה, וְהִיא מַבְקָשָׁה מַאֲדָר זֶמַן מַרְבָּה מַאֲדָר עַד שְׁמֹצָאתָה. עַתָּה מִסְפֵּר אֵיךְ בִּקְשָׁה עַד שְׁמֹצָאתָה.

וְהִיא הַזָּקָן אֲנָה וְאֲנָה זֶמַן רַב וּבִמְדָבָרִוִת וּבִשְׁרוֹת וּבִעֲירִים וְהִיא מַבְקָשָׁה זֶמַן רַב מַאֲדָר. וְהִיא הַזָּקָן בִּמְדָבָר וְרָאָה שְׁבֵיל אֶחָד מִן הַצָּד וְהִיא מַיְשִׁיב עַצְמוֹ: בָּאָשָׁר שָׁאָנִי הַזָּקָן כָּל־כֵּד זֶמַן רַב בִּמְדָבָר וְאַנְיִי יִכּוֹל לְמַצָּאתָה, אֶלְךָ בְּשִׁבְיל הַזָּהָר, אָוְלִי אָבוֹא לְמַקּוֹם יִשּׁוֹב. וְהִיא הַזָּקָן זֶמַן רַב.

אַחֲרַיכָּךְ רָאָה מַבְצָר (שָׁקוּרִין שָׁלָאמָם) וּכְמַה חִילּוֹת הָיו עוֹמְדים שם סְבִיבוֹ. וְהַמַּבְצָר הִיה נָאָה וּמַתְּקָנוֹ וּמַסְדֵּר מַאֲדָר עַם הַחִילּוֹת, וְהִיא מַתְּרִירָא מִפְנֵי הַחִילּוֹת פָּנָן לֹא גַּיְחוּהוּ לְכָנוֹס וְהִיא מַיְשִׁיב עַצְמוֹ: אֶלְךָ וְאַנְפָה. וְהַשָּׁאֵר הַפּוֹסֵם וְהַלֵּךְ לְהַמַּבְצָר וְהִיא מַגִּיחִים אֹתוֹ וְלֹא עַכְבּוּהוּ כָּלָל, וְהִיא הַזָּקָן מַחְקָר לְחַדֵּר בְּלִי

עֲבוֹב וְבָא לְפָלְטִין אֶחָד וַיַּרְאֵה שִׁישְׁבֵב שֵׁם הַמֶּלֶךְ
בַּעֲטָרָה וּכְמָה חִילּוֹת שֵׁם וּכְמָה מְשׂוּרִים בְּכָלִים
לְפָנָיו וְהִיָּה שֵׁם נָאָה וַיְפָה מְאָה, וַיַּמְלֵךְ וַיְשֻׁם
אֶחָד מִמֶּה לֹא שָׁאַלְוָהוּ כָּלָל.

וַיַּרְאֵה שֵׁם מְעָדְנִים וּמְאַכְלִים טוֹבִים וַיַּעֲמֹד
וְאֶכְל וְהַלְךְ וְשָׁכֵב בָּזָוִית לְרֹאֹת מָה
גַּעֲשָׂה שֵׁם וַיַּרְאֵה שַׁהְמֶלֶךְ צֹוָה לְהַבִּיא הַמֶּלֶכְתָּה.
וְהַלְכוּ לְהַבִּיא אֹתָה וְהִיָּה שֵׁם רַעַש גָּדוֹל
וְשִׁמְחָה גָּדוֹלָה וְהַמְשׂוּרִים הֵיו מְזֻמְרִים
וּמְשׂוּרִים מְאָד בָּאָשָׁר שַׁהְבִּיאוּ אֶת הַמֶּלֶכְתָּה.
וְהַעֲמִידוּ לָה כְּסָא וְהַיְשִׁיבוּ אֲצָלוּ. וְהִיא הִיְתָה
הַבְּתִ מֶלֶךְ הַגָּל וְהַוָּא, הַנְּנוּ הַשְׁנִי לְמִלְכּוֹת, רַאֵה
וְהַכְּבִירָה.

אַחֲרֵיכְךָ הַצִּיכָה הַמֶּלֶכְתָה וַיַּרְאֵת אֶחָד
שְׁשֹׁוכֵב בָּזָוִית וְהַכְּבִירָה אֹתוֹ.
וְעַמְדָה מְכַסָּא וְהַלְכָה לְשֵׁם וְנִגְעָה בָו וְשָׁאָלה
אֹתוֹ: הָאַתָּה מְכִיר אֹתְתִי? וְהַשִּׁיב לָהּ: הַן. אַנְי
מְכִיר אֹתְתִ, אַתָּה הִיא הַבְּתִ מֶלֶךְ שְׁנָאָבָדָה. וְשָׁאָל

אותה: האיך באת לבאן? והשיכחה: **באשר** שאבי הפליך נורק מפיו דברו הנ"ל. ובaan המקום הצעה הוא לא טוב. וספר לה שאביה מצטער מאד ושהוא מבקש מה שנים. ושאל אותה: איך אני יכול להוציא אותה? ואמרה לו שאי אפשר לך להוציא אותה כי אם בשתתיה בוחר לך מקום ותהיה יושב שם שנה אחת, ובכל השנה תתגעגע אחריו להוציא אותה, ובכל זמן שיחיה לך פנאי תהיה רק מתגעגע וمبקש למצפה להוציא אותה ותהיה מתענה, וביום האחרון מהשנה תהיה מתענה ולא תישן כל הימут לעת. והליך ועשה כן. ובסוף השנה ביום האחרון היה מתענה ולא היה ישן ועמד והליך לשם. והיה רואה אילן ועליו גדרים תפוחים נאים מאד, והיה מתחאה לעיניו מאד. ועמד ואכל משם ותכף שאכל התפוחות, נפל וחטפו שנה והיה ישן זמן מרובה מאד. והיה המשרת מנער אותו ולא היה נער כלל.

אַחֲרֵיכֶם הַקִּיּוֹן מְשֻׁנָּתוֹ וַיְשַׁאֲלَ לְהַמְּשֻׁרָתָה:
הַיְכֹן אָנִי בָּעוֹלָם? וְסִפְרָ לֹ
הַמְּעָשָׂה הַנִּנוֹן הַמְּשֻׁרָת סִפְרָ לְהַשְׁנִי לְמֶלֶךְ
הַמְּעָשָׂה וְאָמַרְ לֹ, שְׁאַתָּה יִשְׁׁוֹן זִמְן מְרַבָּה מְאֹד
 זה כִּמְהָ שְׁנִים וְאָנִי הָיִיתִ מִתְּפִרְגָּם מִהְפְּרוֹת.
 וְהִיא מִצְעָר עַצְמָוּ מְאֹד. וְהַלְךְ לְשָׁם וּמִצָּא אָוֹתָה
 וְהִיא מִצְטָעָרָת לְפָנָיו מְאֹד בַּי אָלוּ בָּאת בָּאָוֹת
 הַיּוֹם הָיִת מּוֹצִיא אָוֹתִי מִפְּאָן וּבְשִׁבְיל יוֹם אֶחָד
 אָבְדָת. אָמַנָּם שֶׁלֹּא לְאָכֵל הוּא דָבָר קָשָׁה מְאֹד,
 בְּפִרְטָן בַּיּוֹם הַאַחֲרֹן אוֹ מִתְּגִבָּר הַיּוֹרֵד מְאֹד,
 הַנִּנוֹן שְׁהַבֵּת מֶלֶךְ אָמְרָה לוֹ, שְׁעַתָּה תָּקַל עַלְיוֹ
 הַאוֹהֶרֶת וְלֹא יְהִי מִזְהָר שֶׁלֹּא לְאָכֵל בַּי הוּא
 דָבָר קָשָׁה לְעַמְדָה בּוֹ וּכְיוֹן, בְּכָנָן תָּשׁוֹב לְבָחוֹר לְךָ
 מֶקוּם וַתַּשְׁבַּט גַּסְּמִין שְׁנָה בְּנֵי לְ, וּבַיּוֹם הַאַחֲרֹן
 תְּהִי רְשָׁאִי לְאָכְלָה. רַק שֶׁלֹּא תִּשְׁׁוֹן וְלֹא תִּשְׁׁתֶּה
 יָן בְּדִי שֶׁלֹּא תִּשְׁׁוֹן בַּי הַעֲקָר הוּא הַשְׁנָה. וְהַלְךְ
 וַעֲשָׂה כֵּן.

בַּיּוֹם הָאֶחָרֶן הִיה הַזְּלֵךְ לְשֵׁם וְרֹאֶה מַעַן
הַזְּלֵךְ. וְהַמְּרָאָה אֲדֹם וְהַרִּיחַ שֶׁל יְזִין.
וְשָׁאַל אֶת הַמְּשִׁרְתָּה: הַרִּאִית שָׂהָה מַעַן וְרֹאֶי
שִׁיחַה בּוֹ מַיִם וְהַמְּרָאָה אֲדֻמּוֹמִית וְהַרִּיחַ שֶׁל
יְזִין? וְהַלְּךְ וְטַעַם מִהַּמְּעַן, וְנִפְלֵל וְיִשְׁן מִיד בְּפֶה
שְׁנַיִם עַד שְׁבָיעִים שָׁנָה וְהִיוּ הַזְּלֵכִין חִילּוֹת רַבּוֹת
עַם הַשִּׁיךְ לָהֶם מִה שְׁנוּסָע אַחֲרֵיכֶם (שָׁקוּרִין
"אוֹפָאָזִין"), וְהַמְּשִׁרְתָּה הַטְּמִין עַצְמוֹ מִחְמָת הַחִילּוֹת.
אַחֲרֵיכֶךָ הַלְּכָה מִרְפְּכָה וּעֲגָלוֹת-צָב, וְשֵׁם יִשְׁבַּה
הַבְּתָמָה מֶלֶךְ, וְעַמְּדָה שֵׁם אַצְלוֹ וַיַּרְדֵּה וַיִּשְׁבַּה אַצְלוֹ
וְהַבִּרְהָה אֶתְהוֹ. וְהִתְהַגֵּד מִנְעָרָת אֶתְהוֹ מַאֲד וְלֹא
גַּנְעָר. וְהַתְּחִילָה לְקַבּוֹל עַלְיוֹ אֲשֶׁר בְּפֶה וּכְמָה
יִגְּיעַוּת וּטְרוֹחוֹת גְּדוֹלוֹת מַאֲד שְׁהִיוּ לוּ וְהַבְּנָה
וּכְמָה שְׁנַיִם בְּרִי לְהֹזִיאָה אֶתְהוֹ, וּבְשִׁבְיל אֶתְהוֹ
הַיּוֹם שְׁהִיָּה יִכְׁזַבְּ לְהֹזִיאָנִי וְאָבְדוֹ. וְהִתְהַגֵּד בְּזַבְּחָה
מַאֲד עַל זֶה, בַּיּוֹם שְׁאָנִי בָּאָנִי וְאָנִי יִכְׁזַבְּ לְצִאתָה.
שְׁכַלְ-כֶּךָ וּמִן שְׁאָנִי בָּאָנִי וְאָנִי יִכְׁזַבְּ לְצִאתָה.

אחריך לאותה פאטשיילע (מייטפה) מעלה
ראשה וכתבה עליו בדמעות שלה
והניחה אצלו עמדה וישבה במרכבה ונסעה
משם. אחר כך הקיז ושאל את המשרת: היכן
אני בעולם? וספר לו כל המעשה, ושהילו
רפואת הלכו שם ושהיתה באן מרפאה הניל
ושהייתה בוכה עליו והיתה צעקה שיש רחמנות
עליו ועליה פג'ל. בთוך כך חץ וראה
שהפאטשיילע מנחת אצלו. ושאל: מאין זה.
והשיב לו שהוא כתבה עליו בהדמעות. ולאותה
ויראים אותה בוגר השם, והתחל לראות
האותיות, וקרא מה שכתב שם בל קבלתה
וצעקה בוג'ל ושבעת איננה שם במברץ הפל.
כפי אם שיבקש הר של זהב ומברץ של מרגליות
שם תמצאי.

זה שיאיר את המשרת והניחה והליך לבחדו
לבקשה. והליך במה שנים לבקשתה.
וישב עצמו, שבודאי בישוב לא נמצא הר של

זהב וمبرצ'ר של מרגליות, כי הוא בקי במשפט העולים (שקורין "לאנד קארט") ועל כן אליך אל המרבקיות. וחלך לבקש בمبرבקיות כמה וכמה שנים.

אחריך ראה אדם גדול מאד שאינו (גדר) אנושי כלל שיחיה אדם גדול כל-כך. ונשא אילן גדול, שבישוב איןנו נמצא אילן גדול כזה, ואותו האיש שאל אותו: מי אתה? ואמר לו: אני אדם. ותמה ואמר שזה כלל-כך ומן שאני בהמראבר ולא ראיתי מעולם בכואן אדם. וספר לו כלל הפעשה הג"ל ושהוא מבקש חרב של זהב וمبرצ'ר של מרגליות. אמר לו: בודאי אינו נמצא בכלל, ורקה אותו ואמר לו שהשיינו אתה דעתו בדבר שנות כי בודאי אינו נמצא בכלל. והתחיל לבקש מאד הינו השני למילכות כלל. בכה מאד ואמר, כי בודאי בהכרח הוא נמצא באיזה מקום והוא רקה אותו הינו האדם המשנה שפגע רקה אותו בדבריו ואמר, כי

בּוֹדָאי דִּבֶּר שְׁטוֹתָה אָמָרוּ לְפָנָיו. וְהִוא אָמַר הַינְּנוּ
הַשְׁנִי לְמִלְכּוֹת, שְׁבּוֹדָאי יִשְׁ.

אָמַר לוֹ הָאָדָם הַמְּשֻׁנָּה לְהַשְׁנִי לְמִלְכּוֹת:
לְדִעָתִי הִיא שְׁטוֹתָה, אֲךָ מִחְמָת שְׁאַתָּה
מִתְעַקֵּשׁ הַנְּהָה אֲנִי מִמְּנָה עַל כָּל הַחַיּוֹת אֲעָשָׂה
לְמַעֲנָךְ וְאֶקְרָא לְכָל הַחַיּוֹת פִּי הֵם רְצִים אֶת כָּל
הָעוֹלָם. אָוְלֵי תַּרְעַע אֶחָת מֵהֶם מִהָּר וּמִבָּצֶר כְּפָ"ל.
וְקָרָא אֶת כָּלֵם מַקְטַּן וְעַד גָּדוֹל, כָּל מִינִי הַחַיּוֹת,
וְשָׁאַל אֶתְּנָם וּכְלָם הַשִּׁיבוֹ שֶׁלָּא רָאוּ. וְאָמַר לוֹ:
רְאֵה שְׁטוֹתָה סְפִּרוֹ לְפָנֶיךָ; אִם תִּשְׁמַע שׁוֹב
לְאַחֲזֹרִיךְ פִּי בּוֹדָאי לְאָתָם צָא כִּי אִינְנוּ בְּעוֹלָם.
וְהִוא הַפְּצִיר מַאֲד וְאָמַר שְׁבָהָרָה הַוָּא בְּנִמְצָא
בּוֹדָאי. אָמַר לוֹ הָאָדָם הַמְּשֻׁנָּה לְהַשְׁנִי לְמִלְכּוֹת:
הַנְּהָה בְּמִדְבָּר נִמְצָא שֵׁם אֲחֵי, וְהִוא מִמְּנָה עַל כָּל
הַעֲופּוֹת. וְאָוְלֵי יוֹדְעִים הֵם מִחְמָת שְׁהֵם פּוֹרְחִים
בְּאֹיר בְּגֹבָהּ. אָוְלֵי רָאוּ הָר וּמִבָּצֶר הַגְּנָ"ל. וְתַלְךְ
אֵלֵינוּ וְתָאמַר לוֹ שְׁאַנִי שְׁלַחְתִּי אֶתְּנָךְ אֵלֵינוּ.

וְהַלֵּךְ כִּמָּה וּכִמָּה שְׁנִים לְבַקֵּשׁוּ וּמִצָּא שֹׁוֹב
 אָדָם גָּדוֹל מִאֶרְכַּת כְּנָ"ל וְנִשְׁאָה גַּם־כֵן אֵילָן
 גָּדוֹל כְּנָ"ל. וַיְשַׁאֲלَ אֶתְּנָהָר גַּם־כֵן כְּנָ"ל וַיְשִׁיבֵל
 כָּל הַמְעָשָׂה וַיְשַׁאֲחִיו שֶׁלְחוֹ אֵילָנוֹ. וְהִוא דָּחָה
 אֶתְּנָהָר גַּם־כֵן, כִּי בּוֹדָאי אֵינוֹ בְּנִמְצָא. וְהִוא הַפְּצִיר
 אֶתְּנָהָר גַּם־כֵן וַיֹּאמֶר לוֹ הָאָדָם הַזֶּה לְהַשְׁנִי
 לְפָלָכות: הַנֶּה אַנְּנִי מִמְּנָה עַל כָּל הַעֲופּוֹת; אַקְרָא
 אֶתְּנָהָר, אֲוֹלֵי יוֹדְعִים הֵם. וַיִּקְרַא כָּל הַעֲופּוֹת וַיְשַׁאֲלَ
 אֶת כָּלָם מִקְטָן וְעַד גָּדוֹל, וַיְשִׁיבוּ שָׁאַגְּנִים יוֹדְעִים
 מֵהֶר וּמֵבָצֶר כְּנָ"ל. אָמֶר לוֹ: הֲלֹא אַתָּה רֹאשָׁה
 שְׁבֻדָּאי אֵינָנוּ בְּעוֹלָם. אָמֶר תְּשִׁמְעָ לִי שׁוֹב
 לְאַחֲרֵיךְ כִּי בּוֹדָאי אֵינָנוּ. וְהִוא, הַנֶּה הַשְׁנִי
 לְפָלָכות, הַפְּצִיר אֶתְּנָהָר וַיֹּאמֶר שְׁבֻדָּאי יִשְׁנוּ
 בְּעוֹלָם.

אָמֶר לוֹ הָאָדָם הַשְׁנִי הַזֶּה לְהַשְׁנִי לְפָלָכות,
 לְהַלֵּן בְּמִדְבָּר נִמְצָא שֵׁם אֲחֵי שְׁמָמָנָה
 עַל כָּל הַרוֹחוֹת, וְהֵם רְצִים כָּל הַעוֹלָם; אֲוֹלֵי
 יוֹדְעִים הֵם. וְהַלֵּךְ כִּמָּה וּכִמָּה שְׁנִים לְבַקֵּשׁ וּמִצָּא

אָדָם גָּדוֹל גַּם־בֵּן כְּנָ"ל וְגַשְׁאָ גַּם־בֵּן אִילָן גָּדוֹל כְּנָ"ל. וַיְשַׁאֲלَ אֶתְהוּ גַּם־בֵּן כְּנָ"ל, וְהַשִּׁיבָה לוֹ כָּל הַמְעָשָׂה כְּנָ"ל וְדַחֲהָ אֶתְהוּ גַּם־בֵּן. וְהַוָּא הַפְּצִיר אֶתְהוּ גַּם־בֵּן, וַיֹּאמֶר לוֹ הָאָדָם הַשְׁלִישִׁי הַזֶּה לְהַשְׁנִי לְמִלְכּוֹת, שְׁלָמָעַנוּ יָקָרָא שִׁבְואוֹ כָּל הַרוּחוֹת וַיְשַׁאֲלَ אֶתְהוּם. וַיָּקָרָא אֶתְהוּם וְכֹאֹ כָּל הַרוּחוֹת וַיְשַׁאֲלَ אֶתְכֶם, וְלֹא יָדַעַ שָׁוֹם אֶחָד מִהֶּם מִהָר וּמִבָּצֶר הַגָּל. וַיֹּאמֶר לוֹ הָאָדָם הַשְׁלִישִׁי לְהַשְׁנִי לְמִלְכּוֹת: הֲלֹא אַתָּה רֹאשׁ שְׁשָׁטוֹת סְפִירוֹ לְפָנֶיךָ. וְהַתְּחִיל לְכִפּוֹת מַאֲדָר וַיֹּאמֶר: אַנְיִי יוֹדֵעַ שַׁיִשְׁנָנוּ בּוֹדָאי! בְּתוֹךְ בְּךָ רָאָה שָׁבָא עוֹד רֹוח אֶחָד, וּכְעַם עַלְיוֹ הַמִּמְנָה הַגָּל: מִדְ�ועַ נְתָאָחָרֶת לְבוֹא, הֲלֹא גּוֹרָתִי שִׁבְואוֹ כָּל הַרוּחוֹת וְלֹמַה לֹא בָאת עַמְּהֶם? הַשִּׁיבָה לוֹ שְׁנַת עֲבָבָתִי מִחְמָת שְׁהִיִּתִי צָרִיךְ לְשִׁיאָת בַּת מִלְּפָה אֶל הַר שֶׁל זָהָב וּמִבָּצֶר שֶׁל מִרְגְּלִיות. וְשַׁמַּח מַאֲדָר. וַיְשַׁאֲלَ הַמִּמְנָה אֶת הַרוּחָה: מַה יָּקַר שָׁם? הָנָנוּ אֵיהֶ דְּבָרִים הַם שָׁם בַּיּוֹקָר

ובחַשְׁבוֹת, וַיֹּאמֶר לוֹ שָׁבֵל הַדָּבָרִים הַמְּשֻׁם
בַּיּוֹקָר גָּדוֹל. וַיֹּאמֶר הַמְּמֻנָּה עַל הַרוּחוֹת לְהַשְׁנִי
לְמִלְכּוֹת: בָּאֲשֶׁר שָׁׂחוֹת וּמְן גָּדוֹל בְּלִיכָּךְ שָׁאַתָּה
מִבְקָשָׁה וְכַמָּה יִגְעִוָּת שָׁהִיוֹ לְךָ, וְאוֹלֵי יִהְיֶה לְךָ
עַתָּה מִנְיָה מִחְמָת מִמּוֹן, עַל כֵּן אַנְיָ נוֹתֵן לְךָ
כָּלִי, בְּשַׁתּוֹשִׁיט יָדְךָ לְתוֹכָה תִּקְרַבְתָּ לְמִשְׁם מְעוֹת.
וְגַزֵּר עַל הַרוּחַ הַגְּלִיל שִׁיּוֹלִיךְ אָתוֹ לְשָׁם. וּבָא
הַרוּחַ סְעָרָה וְגַנְשָׁא אָתוֹ לְשָׁם. וְהַבְיאָ אָתוֹ אֶל
שַׁעַר, וְהִיוֹ עֲוֹמְדִים שָׁם חִילּוֹת שְׁלָא הַגִּיחָה לְכָנָס
אֶל הַעִיר. וְהַזִּישִׁיט יָדוֹ אֶל הַכְּלִי וְלַקְחָ מְעוֹת
וְשַׁחַד אָוֹתָם וְגַכְנָס לְתוֹךְ הַעִיר, וְהִיְתָה עִיר נָאָה,
וְהַלֵּךְ אֶל גָּבֵר וְשַׁכֵּר לוֹ מְזוֹנוֹת, בַּיּוֹרִיךְ לְשַׁהּוֹת
שָׁם, בַּיּוֹרִיךְ לְשָׁוֹם שִׁכְלָה וְחַכְמָה לְהַזִּיאָה.
וְאֵיךְ שַׁהַזִּיאָה לֹא סְפִּר. וּבְסֻפּוֹף הַזִּיאָה.

מעשה ב

מלך וקיסר

עשָׂה בְּקִיסֶּר אֶחָד שֶׁלֹּא הָיָה לוֹ
בָּנִים. גַּם מֶלֶךְ אֶחָד לֹא הָיָה לוֹ
בָּנִים. וְנַסְעָה הַקִּיסֶּר עַל הָאָרֶץ
לְשׁוֹטֵט לְבִקְשׁ אֲוִילִי יִמְצָא אַיִּהָ
עַצָּה וַתְּרוֹפָה לְהַזְלִיד בָּנִים. גַּם
הַמֶּלֶךְ נַסְעָ בָּמוֹ כֵּן, וְנוֹזְדָמָנוּ
שְׁנִיהם לְפִנְדָּק אֶחָד, וְלֹא הָיָו יְזָרְעִים זֶה מְזָה.
וְהַכִּיר הַקִּיסֶּר בְּהַמֶּלֶךְ שִׁישׁ לוֹ גַּמּוֹם שֶׁל מֶלֶכות,
וְשָׁאַל אֹתוֹ וְהַזְדָּה לוֹ שֶׁהָוָא מֶלֶךְ. גַּם הַמֶּלֶךְ
הַכִּיר בְּקִיסֶּר גַּמְּפָנָן, וְהַזְדָּה לוֹ גַּמְּפָנָן, וְהַזְדִּיעַ זֶה
לְזֶה שְׁנוּסָעִים בְּשִׁבְלֵל בָּנִים וְנַתְקָשְׁרוּ שְׁנִיהם,
בָּאָמָן שִׁיבּוֹאוּ לְבִיתָם וַיּוֹלִדוּ נְשָׁוִתִּים זֶבֶר

וְנִקְבָּה, בָּאֶפְןּוֹ שַׂיִיחּוּ יְבוֹלִים לְהַתְחִנּוֹן, אֲזִי יְתַחֲנֵנוּ
בֵּין שְׁנֵיהֶם. וְנִסְעַ הַקִּיסֶּר לְבִיתוֹ וְהַזְּלִיד בָּת.
וְהַמֶּלֶךְ נִסְעַ לְבִיתוֹ וְהַזְּלִיד בֵּן, וְהַתְּקִשְׁרוֹת הַגְּלִיל
גְּשִׁפְחָה מֵהֶם.

וַיְשַׁלֵּחַ הַקִּיסֶּר אֶת בְּתוֹ לְלִמְדָה, גַּם הַמֶּלֶךְ שַׁלֵּחַ
אֶת בֶּןּוּ לְלִמְדָה וּנוֹצְדָמָנוּ שְׁנֵיהֶם אֲצַל
מִלְּפָדָר אֶחָד. וְהִיוּ אֹהָבִים זֶה אֶת זֶה מְאֹד
וְנִתְקִשְׁרוּ בְּינֵיכֶם שִׁישָׁאוּ זֶה לָזֶה. וְנִטְלַל הַבָּן מִלְּךָ
טְבֻעָת וְנִתְןֵן עַל יְדָה וְנִתְחַתֵּן יְהָדָה. אַחֲרֵיכֶם שַׁלֵּחַ
הַקִּיסֶּר אַחֲרֵבָתוֹ וְהַבִּיאָה לְבִיתוֹ. גַּם הַמֶּלֶךְ שַׁלֵּחַ
אַחֲרֵבָנוּ וְהַבִּיאָו לְבִיתוֹ, וְהִיוּ מַרְבָּרִים שְׁדוּכִים
לְבַת הַקִּיסֶּר, וְלֹא רְצַתָּה שָׁוֹם שְׁדוּךְ מִחְמָת
הַתְּקִשְׁרוֹת הַגְּלִיל. וְהַבָּן מִלְּךָ הִיה מְגַעֵּגָע מְאֹד
אַחֲרֵיכָה. גַּם הַבָּת קִיסֶּר הִיה עֲצֵבָה תָּמִיד. וְהִיה
הַקִּיסֶּר מַזְלִיכָה לְחִצְרוֹת שְׁלֹו וּפֶלְטִין שְׁלֹו וְהַרְאָה
אָוֹתָה גַּדְלָתָה, וְהִיא הִיה עֲצֵבָה. וְהַבָּן מִלְּךָ
הִיה מְגַעֵּגָע מְאֹד אַחֲרֵיכָה עַד שְׁגַחֵלָה, וּכְלָ מַה

שׁשְׁאָלוּ אֹתוֹ עַל מָה אַתָּה חֹלֶה, לֹא רְצָה
לְהִגִּיד. וְאָמְרוּ לְהַמִּשְׁמֵשׁ אָתוֹ: אֲוִילִי תּוֹכֵל אַתָּה
לְחַקּוֹר אַצְלָן. וְאָמַר לָהֶם שֶׁהָיָה יוֹדֵעַ, כִּי הוּא
הָיָה עָמוֹ אָוֹ בַּمְקוּם שְׁלֵמֶר שָׁם, וְהַגִּיד לָהֶם
הַדָּבָר. וְאוֹזֵר נַזְבֵּר הַמֶּלֶךְ שְׁבַּר נַתְחַתֵּן הוּא עִם
הַקִּיסֶּר מִקְדָּם. וְהַלְךְ וְכַתֵּב לְהַקִּיסֶּר שִׁיבֵּין עַצְמוֹ
עַל הַחַתְנָה כִּי בָּכֶר נִתְקַשֵּׁר מִקְדָּם כְּפָנָל. וְלֹא
רְצָה הַקִּיסֶּר, אֲךָ לֹא הָיָה יִכּוֹל לְהָעֹז וְלִסְרֵב,
וְהַשִּׁיבֵּל לוֹ שִׁישְׁלָח הַמֶּלֶךְ בֶּנוּ אַלְיוֹ וְירָאָה אָם
יָוכֵל לְנַהּוֹג מִדְינָות, אֹזֵר יְשִׁיא בְּתוֹ אַלְיוֹ. וְשִׁלַּח
בֶּנוּ אַלְיוֹ, הַיָּנוּ שְׁהַמֶּלֶךְ שְׁלַח בֶּנוּ לְהַקִּיסֶּר בְּאִשְׁר
צִוָּה הַקִּיסֶּר כְּפָנָל, וְהַשִּׁיבוּ הַקִּיסֶּר בְּתוֹךְ חַדֵּר
וּמְסַר לוֹ גִּירּוֹת שֶׁל עַסְקֵי הַמִּדְינָה לְרֹאֹת אָם
יָוכֵל לְנַהּוֹג אֶת הַמִּדְינָה.

וְהַכְּנָסָה מֶלֶךְ הָיָה מִתְגַּעֲגָע מִאֵד לְרֹאֹת אָוֹתָה,
וְלֹא הָיָה אִפְּשָׁר לוֹ לְרֹאֹתָה. פָּעָם אֶחָד
הַלְךְ אֶצְלָ כוֹתֵל שֶׁל אַסְפְּקָלְרִיא (מִרְאָה) וְרָאָה
אָוֹתָה נִפְלֵל חָלְשָׁות וּבְאַתָּה הִיא אַלְיוֹ נִגְעָרָתָו

וספרה לו שאינה רוצחה שום שהזק מלחמת ההתקשות עמו, ואמר לה: מה נעשה ואביך אין רוצחה. ואמרה: אָפַעֲלִפְרִיכָן. אחר כך התייעצו שיזייחו לפרש עצם על הים. ושברו להם ספינה ופרשו ביהם. והלכו על הים. אחר כך רצו לקרב עצם אל הספר. ובאו בספר. והיה שם יער והלכו לשם. ולקחה הבת קיסר הטבעת ונתקנה לו, והיא שכבה שם. אחר כך ראה הבן מלך שבסמוֹך תעמוד, והנימ הטבעת אצלה. אחר כך עמדו והלכו אל הספינה. בთוך כך נופרה שכחו הטבעת שם, ושלחה אותו אחרי הטבעת. והליך למקום לשם ולא היה יכול למצא המקום, והליך למקום אחר ולא היה יכול למצא הטבעת. והיה הולך לבקש ממקום למקום עד שנתקעה ולא היה יכול לחזור. והוא הלכה לבקש וגיתעת גמ-פין, והוא היה הולך ותוועה, הולך ותוועה. אחר כך ראה דרך והליך ליישוב, ולא היה לו מה לעשות, ונעשה משרת. גם היא

היתה הולכת ותועה, ישבה עצמה שתישב אצל הים, והלכה אל שפת הים. והיה שם אילנות של פירות, ישבה שם, וביום היהת הולכת אצל הים, أولי נמצא עוברים ושבים. והיתה מתרגשת מהפירות, ובليلת היהת עולה על אילן כדי שתיה נשמרת מן החיים.

וירהי היום והיה סוחר גדול מפלג מאר, והיה לו משא ומתן בכל העולם, והוא לו בן יחיד. והסוחר היה זקן. פעם אחד אמר הבן לאביו: באשר שאתך זקן ואני נער והנאמנים שלך אינם מושגחים כלל עלי, אתה תסתלק ואיתך נשאר ריק ולא אדע מה לעשות; בנו לנו לי ספינה עם סחורה ואליך על הים כדי להיות סוחר, והליך למידנות ומכור הסחורה זקנה. סוחרה אחרית והצלחת.

בריחותו על הים, ראו אותו האילנות הנ"ל,
שהיתה הבת קיסר שם, וסבירו

שַׁהוּא יֹשֵׁב וְרָצֶה לִילְךָ לְשֶׁם וּבְשִׁתְקָרְבוּ רָאוּ
 שַׁהֲם אִילְנוֹת וְרָצֶה לְחֹזֶר בְּתוֹךְ כֶּד הַצִּיּוֹן
 הַפּוֹתֵר הַינּוּ בֶּן הַפּוֹתֵר הַגְּנָל לְחוֹזֶר הַיּוֹם וְרָאֶה
 שֶׁם אִילָן וְעַלְיוֹ כְּמִרְאָה אָדָם וּסְבָר שֶׁמְאָה הוּא
 טוֹעה עַצְמוֹ וְהַגִּיד לְשֶׁאר הָאָנָשִׁים שַׁהֲיוּ שֶׁם
 וְהַבִּיטו וְרָאוּ גַּם־כֵן כְּמִרְאָה אָדָם עַל הַאִילָן
 וְהַתִּשְׁבּוּ לְהַתְקִרְבָּה לְשֶׁם וְשַׁלְחוּ אִישׁ עִם סְפִינָה
 קָטָנָה לְשֶׁם וְהָם הָיו מְבִיטִים בְּתוֹךְ הַיּוֹם בְּרוּ
 לְכֹונַן אֶת הַשְׁלִיחַ שֶׁלָא יַטְעַה מִן הַדָּרֶךְ בְּרוּ שְׁלִיחַ
 מִכּוֹן אֶל הַאִילָן הַגְּנָל וְהַלֵּךְ לְשֶׁם וְרָאֶה שִׁיּוֹשֵׁב
 שֶׁם אָדָם וְהַגִּיד לְהָם.

וְהַלֵּךְ בְּעַצְמוֹ בֶּן הַפּוֹתֵר הַגְּנָל וְרָאֶה
 שִׁיּוֹשֵׁב שֶׁם הַינּוּ הַבְּתָה קִיסְרָה הַגְּנָל
 שַׁהֲיֵתָה יוֹשַׁבְתָה שֶׁם כְּגַם־לָל וְאָמַר לָהּ שְׁתִירָדָה
 וְאָמַרָה לוּ שַׁאֲיִנה רֹצֶה לְכֹנֹן אֶל הַסְּפִינָה כִּי
 אִם שִׁיבְטִיתָה שֶׁלָא יַגַּע בָּה כִּי אִם כְּשִׁיבוֹא
 לְבִתְהוּ וַיֵּשֶׁא אָוֹתָה בְּדוּתָה וְהַבִּטִיחַ לָהּ וְנִגְנַסְתָה
 אֲצַלָּו לְסִפְינָה וְרָאֶה שַׁהֲיָא מִזְמְרָת עַל בְּלִי־זָמָר

ויבולה לדבר בכמה לשונות, ושם על
שנודמנה לו.

אחריך כשהתחלו להזכיר לביתו, אמרה לו, שהיושר שילך לביתו יודיע לארתה, לאביו וקרוביו וכל מידיעו שכלם יצאו לךראתה, באשר שמוליך אשה חסובה בו. ואחריך יתודע לו מי היא, כי גם מוקדם התנה היא עמו שלא ישאל אותה מי היא עד אחר החתנה, או ידע מי היא, והסבירים עמה. אמרה לו: גם היישר באשר שאיתה מוליך אשה בו שתסביר את כל המאטראנס (מלחים) המובילין הספינה למן ידעו שהפטוח שלם יש לו נשואין עם אשה בו. והסבירים עמה ולקח יין טוב מאד שהיה לו בספינה ונתן להם ונשתברו מאד. והוא הילך לביתו להודיע לאביו וקרוביו פג'ל, והמאטראנס נשתברו ויצאו מן הספינה, ונפלו ושכבו בשכבותם. ובעוד שהיו מכינים עצם שם לילך לךראתה עם כל המשפחה, הילכה היא

והתירה הספינה מן הספר, ופרישה היילזנות
 (הינו הלוויינטן) והלכה לה עם הספינה. וهم באו
 אל הספינה, הינו כל המשפחה של הטוחר, ולא
 מצאו דבר. וחרה להטוחר אביו הבן הנ"ל מאד
 והוא צעק ואומר, הינו הבן של הטוחר הנ"ל
 שהיה בא עם הספינה הנ"ל, צעק ואמר: תאמין
 לי שהבאתי ספינה עם סוחרה וכו', וهم אינם
 רואים דבר. ואמר לו: תשאל להמאטראסן.
 והלך לשאול אותם, וهم שוכבים שכורים.
 אחר כך נגעוו, ושאל להם ואינם יודעים כלל
 מה עבר עליהם רק יודעים שהביאו ספינה עם
 כל הנ"ל ואינם יודעים היכן היא. וחרה הטוחר
 מאד על בנו וגרשו מביתו, ולא יבוא לניגר פניו.
 והלך ממנה נעה ונדה, והיא, הינו הבת קיסר הנ"ל,
 הייתה הולכת על הים.

ויהי היום והיה מלך אחד והיה בונה לו
 פלטין על הים כי שם הוטב בעיניו
 לבנות פלטין מלחמת אויר הים. והספינות

הוֹלְכָת שֶׁם. וַיְהִיא, הַיּוֹם הַבְּתָה קַיְסֵר הַגְּלֵל, הִיְתָה
הוֹלְכָת עַל הַיּוֹם וּבָאַתָּה סָמוֹךְ לַפְּלַטִּין שֶׁל הַמֶּלֶךְ
הַגְּלֵל. וְהַמֶּלֶךְ הַבֵּית וְרָאָה סְפִינָה בְּלֵי מְנֻהָנים
וְאַיִן שֶׁם אֲנָשִׁים, וִסְבַּר שֶׁהוּא טוֹעה עַצְמָו, וַצְוָה
לְאַנְשֵׁיו שִׁסְתַּבְּלוּ וְרָאוּ גַּמְּפִין פָּנָיו. וַיְהִיא נִתְקַרְבָּה
אֶל הַפְּלַטִּין. אַחֲרַכְךָ הַתִּישְׁבָּה עַצְמָה: לָמָה לָהּ
הַפְּלַטִּין? וְהַתְּחִילָה לְחוֹזֵר וּשְׁלַח הַמֶּלֶךְ וְהַחוֹרֶה
וְהַבְּיאָה לְבֵיתוֹ, וְהַמֶּלֶךְ הַגְּלֵל לֹא הִיה לוֹ אָשָׁה,
כִּי לֹא הִיה יָכוֹל לְבָרֵר לוֹ, כִּי מַיְשָׁהָה רֹצֶחֶת לֹא
רֹצֶחֶת הִיא וְכֵן לְהַפְּךָ. וְכַשְּׁבָאתָה לִשְׁמָם הַבְּתָה
קַיְסֵר הַגְּלֵל אָמָרָה לוֹ שִׁשְׁבָע לָהּ שֶׁלָּא יָגַע בָּה
עַד שִׁשְׁשָׁנָה בְּדַת, וּנְשַׁבַּע לָהּ. וְאָמָרָה לוֹ שֶׁרְאֵי
שֶׁלָּא יִפְתַּח אֶת הַסְּפִינָה שֶׁלָּהּ וְלֹא יָגַע בָּה, רַק
שַׁתְּעַמֵּד קָד עַל הַיּוֹם עַד הַגְּשֹׁוֹאַין וְאוֹיְרָאָה הַפְּלִלְשָׁן
אֶת רַבְוי הַסְּחֹרָה שֶׁהַבְּיאָה לְבֵל יָמָרוּ שְׁלַקְחָה
אָשָׁה מִן הַשּׂוֹק. וְהַבְּטִיחָה לָהּ פָנָיו. וְהַמֶּלֶךְ בָּתַבְּ
לְכָל הַמְּדִינּוֹת שִׁיטַקְבָּצְוּ וּבְבוֹאָו עַל הַחַתְנָה שֶׁלָּוּ,
וּבְנָה פְּלַטִּין בְּשִׁבְילָה. וַיְהִיא צֹרָה שִׁיבְיאָו לָהּ

אחד־עשר בנות שרים שיהיו עמה. וצוה המלך
וישלוּוּ לה אחד־עשר בנות שרים גודלים מאד,
ובנאו לכל אחת פלטין מיחד, והיא היתה לה
גם־בן פלטין מיחד, והוא מתקפות אליה, והוא
מזמרות בכל־ישראל ומישוקים שם עמה. פעם
את אמרה להם שתליך עמיהם על הים, והלכו
עמה. והוא מישוקים שם ואמרה להם שתכבד
אותם בין טוב שיש לה, וננתנה להם מהין
שבספינה ונשתכרו ונפלו ושבבו. והלכה
והתירה הספינה ופרשה היילונות וברחה עם
הספינה. והם, הינו המלך ואנשיו, היצעו וראו
שהספינה איננה נגבהלו מאד. ואמר המלך:
זהרו שלא להגיד לה פתאם, כי צערה יהיה
גדול מאד על ספינה יקרה זו, כי המלך לא
יהי יודע שהוא עצמה ברחה עם הספינה
והיה סבור שהוא עדין בחרה, גם אולי מסבר
שהמלך נתן לאחד את הספינה, רק ישלוּוּ את
שררה אחת מהבנות שרים הנ"ל להגיד לה

בְּחִכָּה. וְהַלְכֹה לְחֶדֶר אֶחָד וְלֹא מֵצָאוּ אָדָם. וּבָנָן
לְחֶדֶר שְׁנִי וּבָנָן לְכָל הַאַחֲד-עָשָׂר חֶדְרִים-וְלֹא
מֵצָאוּ אָדָם. וְהַסְכִּימֹו לְשָׁלָח בְּלִילָה שְׁרָה וְקָנָה
לְהַגִּיד לָהּ וְהַלְכֹה לְחֶדְרָה-וְלֹא מֵצָאוּ אָדָם וְגַנְבָּה לוֹ
מַאֲדָם.

וְאַבְיוֹחַן שֶׁל הַבְּנוֹת שָׁרִים הַפְּלִילִים
שְׁגִינְיָעוּ לָהֶם אֲגָרוֹת וְהַמּוֹזָה, וְעַתָּה
רָאוּ שְׁהָם שׂוֹלְחִים אֲגָרוֹת, וְאֵין לָהֶם שׂוּם אֲגָרָת
מִבְּנוֹתֵיהֶם. עַמְדוּ הַשָּׁרִים וְגַסְעֻוּ בְּעַצְמָן לְשָׁם,
וְלֹא מֵצָאוּ אֶת בְּנוֹתֵיהם, וְחַרָה לָהֶם מַאֲדָם,
וְאִמְרוּ לְשָׁלָח אֶת הַמֶּלֶךְ, דְהִנְנוּ לְמַקּוֹם שׂוֹלְחֵין
הַחֲבִיכִים מִיתָה (שְׁקוּרִין פָּאֵר שִׁיקָנוּ), כִּי הֵם הַיּוֹהֵר
מְלוֹכָה, אֲךָ גַּתְיְשָׁבוֹן: מִה חָטָא הַמֶּלֶךְ שִׁיתְחַיֵּב
שְׁלוֹחָה, כִּי נָאָנָם בְּדָבָר. וְהַסְכִּימֹו לְהַעֲבִירוּ
מִפְּלָכוֹתָו וְלִגְרְשָׂו. וְהַעֲבִירוּ אָתוֹ וְגַרְשָׂו
וְהַלְךֹה לוֹ.

וְהִיאָ, הִנֵּנוּ הַבַּת קַוְסָר הַגְּלִיל שְׁבָרָחָה עִם
הַאַחֲד-עָשָׂר בְּנוֹת שָׁרִים, הַלְכָה עִם

הספינה. אחר־כך נגעו הרשות הנ"ל, והתחילה שוב לשחק במקדם, כי לא ידעו שהسفינה כבר הלבכה מן הספר, ואמרו לה: נחוץ. והשיבה להם: נשאה עוד בآن קצט. אחר־כך עמד רוח סערה ואמרו: נחוץ לביתנו. והזדעה להם, שהسفינה כבר פרשה מן הספר. ושאלו אותה על מה עשתה כן. ואמרה שהיתה יראה פן תשריר מלחמת הרוח סערה, על פן הכרחה להתייה ולפרש הוילונות. והוא הולכים על הים, הבת קיסר עם האחד־עשר בנות שרים הנ"ל, והוא מומרים שם בכליזמר. ונגעו לפלטין, ואמרו לה הרשות הנ"ל: נתקרב לשם, ולא רצחה. ואמרה כי נתחרטה על שנטקרבה אצל פלטין הנ"ל, הינו על שנטקרבה לפלטין של המלך הנ"ל שרצה לשא אותה פנ"ל. אחר־כך ראו מהם אידחים וגתקרבו לשם. והוא שם שניים עשר גולנים, ורצו להרגם. ושאלה היא: מי הגדול שבכם. והראו לה. אמרה לו: מה

פעישיכם. אמר לה שהם גוֹלְנִים. אמרה לו: אף אנחנו גוֹלְנִים; רק שאתם גוֹלְנִים בָּגְבוֹרָה שֶׁלָּכֶם, ואנוּנוּ גוֹלְנִים עַל-יְדֵי חֲכָמָה כִּי אַנוּ מַלְמָדִים בְּלִשׂוֹנָת וּבְכָלִיזֶר. בְּכֹן מַה בָּצָע כִּי תַהֲרֹג אֹתָנוּ, הֵלָא טוֹב שְׂתַחַשָּׂא אֹתָנוּ לְנַשִּׁים וּוֹהִיה לָכֶם גַם הַעֲשִׂירָות שָׁלָנֶג. וְהַרְאָתָה הִיא לָהֶם מַה שְׁבָסְפִינָה, וְנִתְרַצּוּ לְדָבָרֶיהָ. וְהַרְאָו הַגּוֹלְנִים לָהֶם גַּם-בֶּן בְּלִ הַעֲשִׂירָות שֶׁלָּהֶם, וְהַזְּלִיכוּ אֹתָם בְּכָל הַמְּקוֹמוֹת שֶׁלָּהֶם וְהַסְּכִימּוּ שֶׁלָּא יְהִי נֹשָׁאים בְּבֵית אַחֲת, כִּי אִם בָּזָה אַחֲרֶה זוֹ, הִנֵּנוּ שְׁפֵל הַגּוֹלְנִים הַגְּלִיל לֹא יְהִי נֹשָׁאים אֶת הַשְּׁרוֹת הַגְּלִיל בְּלָם בְּבֵית-אַחֲת, רק הַגְּשֹׁוֹאֵין שֶׁלָּהֶם יְהִי בָּזָה אַחֲרֶה זוֹ, גַם שִׁיבְרָוּ לְכָל אֶחָד שְׁרוֹת אַחֲת לְפִי הַרְאָיו לֹו, הַגְּדוֹלָה לְפִי גְּדוֹלוֹ וּכְוֹ), אַחֲר-בֶּךָ אָמָרָה לָהֶם, שְׁתַכְבִּיד אֹתָם בֵּין טוֹב גַּפְלָא מַאַד שְׁיִשׁ לָהּ בְּסֶפֶנָה שָׁאַנְהָה מִסְתְּפִקָת מִמְנוּ רַק הַוָּא טָמֹונָן אֶצְלָה עד יוֹם שִׁזְוִימָן לָהּ הַשֵּׁם יַתְבִּרְךָ הַזּוּוֹג שֶׁלָּהּ. וְנִתְנַהֵה לָהּ הַיּוֹן בְּשַׁנִּים עַשֶּׂר גְּבִיעִים

ואמָרָה שֶׁבַל אֲחֵר יִשְׂתַּחֲוו לְכָל אֲחֵר מִהְשָׁנִים
 עַשֶּׂר, וְשָׁתוֹ נִשְׁתַּפְרוּ וְנִפְלָgo. ואמָרָה לְחַבְרוֹתֶיהָ
 הַגְּלָל: לְכָבו וִישְׁחַטוּ כָל אֲחַת אֶת בָּעֵלָה, וְהַלְּכָו
 וִישְׁחַטוּ בָּלָם. וּמִצָּאוּ שֶׁם עֲשִׂירּוֹת מִפְלָג מְאֹד
 שֶׁלָּא הִיָּה אִצְלָשׁוּם מִלְּהָ. וְהַסְּכִימָו שֶׁלָּא לְקַח
 נְחַשָּׁת וְלָא כְּסָף בֵּי אָמָר זָהָב וְאֶבֶן טוּבָות.
 וְהַשְּׁלִיכוּ מִן הַסְּפִינָה שֶׁלָּהֶם דָּבָרִים שָׁאַיָּנִים
 חֲשֹׁובִים בְּלִכְהָ, וּטְעַנוּ כָל הַסְּפִינָה עִם דָּבָרִים
 יְקָרִים: זָהָב וְאֶבֶן טוּבָות שְׁמַצְאָו שֶׁם. וְהַסְּכִימָו
 שֶׁלָּא לַיְלָד עוֹד מַלְבָשׁ כְּמוֹ נְשִׁים, וַתְּפַרְוּ לָהֶם
 בְּגִידִי זְבָרִים מַלְבוֹשִ׀י אַשְׁבָּנוּ וְהַלְּכָו עִם הַסְּפִינָה.
 וַיְהִי הַיּוֹם וְהִיָּה מֶלֶךְ אֶחָד זָהָב. וְהִיָּה לוּ בֵן
 יְחִיד, וְהַשְּׁיא אֹתוֹ, וּמִסְרָר מַלְכוֹתָו לְבָנוֹ.
 אָמָר הַבָּן מֶלֶךְ שְׁיַלְךָ וַיְטַלֵּל עִם אַשְׁתָּו בָּיִם בְּרִי
 שְׁתַּחַיָּה רְגִילָה בְּאוּרָה הַיּוֹם פָּנָחָם וְשָׁלוּם,
 מְכֹרְחִים בָּאיּוֹ פָעֵם לְבָרָח בָּיִם. וְהַלְּךָ עִם אַשְׁתָּו
 עִם הַשְּׁרִי מַלְוָכה וַפְרָשָׂו בְּסִפְינָה, וְהִי שֶׁם
 שְׁמָחִים וּמְשֻׁחָקִים מְאֹד. אַחֲרֵיכֶךָ אָמָרוּ שִׁיפְשַׁטוּ

כלם בגדייהם, הינו הבן מלך עם השרי מלוכה
 שהיו שם בסתינה התיעצו מלחמת שמה שיהיו
 כלם פושטים את בגדייהם, ובן עשו, ולא נשאר
 עליהם כי אם הפטנתה. והיו מתחזקן לעלות על
 הארץ, והיה הבן מלך הנ"ל מתחזק לעלות לשם.
 ויהיא, הינו הבית קיסר הנ"ל, באתה עם
 הספינה שלה הנ"ל, וראתה אותו
 הספינה הנ"ל, הינו הספינה של הבן מלך עם
 שרי מלוכה הנ"ל, ובתוליה הייתה יראה
 להתקרב. אחריך נסמכו קצת, וראו שהם
 משחכים מאד והבינו שאינם גולים והתחלו
 להתקרב. אמרה הבית קיסר לחברותה: אני
 יכול להפיל את אותו הקורח לתוכה הים, הינו
 את הבן מלך הנ"ל שהוא עולה בראש הארץ
 הנ"ל, כי הבן מלך הנ"ל היה קרת, דהינו שהוא
 מקרח ראש משורות. אמרו לה: ואיך אפשר,
 הלא אנו רחוקים מהם מאד. אמרה להן שיש
 וכוכית ששורי ועליזדי זה הפליל אותה. ואמרה

שלא להפיל אותו עד שיעלה על ראש התרן מפש, כי כשהוא באמצעית התרן איזי כשיפל, יפל אל תוך הספינה, אבל כשיעל בראש, איזי כשיפל, יפל לתוכה הים. המתיינה עד שעלה אל ראש התרן מפש ולקחה הזיכיות ששזרוף נגד החרפה (שקורין ברען בריל) ובוניה נגד מהו, עד שנכוה מהו ונפל לתוכה הים, וכיוון שראוי, אנשי הספינה של המלך הנ"ל, שנפל, נעשה שם רعش גדול כי איך יוכל לחזור לביתם כי המלך ימות מלחמת צער. ואמרו להתקרב אל הספינה שרואין, הינו לספינה זו הנ"ל של הבת קיסר, אולי יש שם איזה דקטור שיוכל לתת להם עצה. והתקרבו אל הספינה הנ"ל, הינו הספינה של הבת קיסר עם השירות הנ"ל, ואמרו להם, אנשי הספינה של המלך להשרות עם הבת קיסר הנ"ל, שלא יתראו כלל כי לא יעשו להם כל. שאלו אותם: אולי יש בינוכם דוקטור شيئا לנו עצה. וספרו להם כל המעשה ושבו המלך נפל

לתוכם. ואמרה הבה קיסר שיזעיאו אותו מן הים. והלכו ומצאו אותו והוציאו אותו. ולקחה הרפק בידה ואמרה שנשraph מהו. וקראו המה ומיצאו שבבריה בן הוא ונבהלו מאד. ובקשו ממפה שהליך עמהם לביהם ותהי דוקטור אצל המלך ותהי חשובה וגודלה מאד, ולא רצחה, ואמרה כי איןנה דוקטור, רק שידעת סתום בדברים הללו. ולא רצוי, אנשי הספינה של המלך, לחזור לביהם והלכו שתי הספינות ביהם. וחותם בעיני השרי מלוכה מאד שהמלכה שלהם תשא את הדוקטור מלחמת גדל חכמתו שראו בו. כי השרי מלוכה של בן המלך הנ"ל, שנפל וمات, סברו שהבת קיסר עם השורות הנ"ל הם זכרים כי היו מלכים במלבושים זכרים נ"ל, על בן רצוי שהמלכה שלהם שהיא אישת בן המלך שפחת תשא את הדוקטור שהוא באמת הבה קיסר שהוא סבורים שהוא דוקטור מלחמת שידעה בחכמתה שנשraph המה של בן המלך

שְׁגָפֵל כְּנֶ"ל, וַיְשִׂיחָה הוּא מֶלֶךְ שָׁלָהֶם, וְאֵת
הַמֶּלֶךְ שָׁלָהֶם, הִנֵּנוּ הַמֶּלֶךְ הַזָּקֵן הַגְּנֶ"ל, וַיְהִגְּנוּ כָּל
זֹה הָיוּ רֹזִים מִאֵד הַשְׁרִי מִלְוָכה הַגְּנֶ"ל, אֲךָ שֶׁלֹּא
הָיָה אָפָּשָׁר לְדַבֵּר דָּבָר פָּוּה אֶל הַמֶּלֶכה שָׁהִיא
תְּשֵׁא דּוֹקָטוֹר. גַּם לְהַמְלָכָה הַוּטָּב גַּם-בֵּין מִאֵד
שְׁתַּשְׁא אֶת הַדּוֹקָטוֹר, אֲךָ שְׁהִתְהַתָּה מִתְּיוֹרָה מִן
הַמְּדִינָה פָּנָן לֹא יִתְרַצּוּ שִׁיחָה הוּא מֶלֶךְ. וְהַסְכִּימוּ
לְעַשּׂוֹת מִשְׁתָּאות בְּדוּ שָׁעַל הַמְשֻׁתָּה בְּשָׁעַת
חֲרוֹה יִכְּלּוּ לְדַבֵּר מַזְהָה. וְהָיוּ עֹשִׂין מִשְׁתָּה אֶצְלָ
כָּל אָחָד בַּיּוֹם.

כִּשְׁהָגֵעַ יוֹם מִשְׁתָּה שֶׁל הַדּוֹקָטוֹר, הִנֵּנוּ
הַבְּתָ קִיסְּרָה, נָטוּ לָהֶם מֵין שְׁלוֹ
הַגְּנֶ"ל וְנִשְׁתְּבִרְוּ. בְּשָׁעַת חֲרוֹה אָמְרוּ הַשָּׁרִים: מָה
יִפְּהָה הָיָה שְׁהַמְלָכָה תְּשֵׁא אֶת הַדּוֹקָטוֹר. וְאָמַר
הַדּוֹקָטוֹר: יִפְּהָה מִאֵד הָיָה רַק אֵם הָיוּ מִדְבָּרִים
וְאֵת בְּלֹתִי פָּה שְׁתִּי, הִנֵּנוּ שֶׁלֹּא בְּשָׁעַת שְׁבָרוֹת.
נָעִנית הַמְלָכָה גַּם-בֵּין וְאִמְרָה: מָה יִפְּהָה הָיָה
שְׁהִיא תְּשֵׁא אֶת הַדּוֹקָטוֹר רַק שְׁהַמְּדִינָה תְּסַכִּים

על זה. השיב שנית הדוקטור, הינו בת הקיסר:
יפה מארך היה רק אם היו מדברים זאת בلهתי
פה שתיו.

אחריך כשהקיצו משבירותם נגמרו השרים
מה שאמרו ונחתשו בעצמן
מהפלגה שאמרו דבר פה אך לא היה גם
פנ בעצמה אמרה זאת. והיא גם בין נתבישה
מןיהם אך לא גם הם אמרו זאת. והתחלו
לדבר מזה ונס篷 בינייהם פן, ונחתתנה היא עם
הדוקטור, לפניל הינו עם בת הקיסר שפכו
שהיא דוקטור פניל, וחלכו למדינתם.

וכשראוי בני המדינה שלהם שאים שמהו
מארך כי זה זמן רב שהמלך הבן מלך
ולא ידע היכן הוא, והמלך היזקן בבר מות בטרים
ビיאתם. אחריך ראו, בני המדינה, שהבן מלך
שהוא מלך שלהם אייננו. ושאלו: היכן הוא
מלכנו. וספרו להם כל המעשה איך שבר מות,

וְשֶׁבֶר קָבֵלוּ לָהֶם מֶלֶךְ זֶה שֶׁבָּא עַמָּהֶם. וְשֶׁמֶחוֹ
מִאָר עַל שֶׁבָּא לָהֶם מֶלֶךְ חֶרְשָׁ.

וְהַמֶּלֶךְ, הַיָּנוּ בַת הַקֶּיסֶר הַגָּל שֶׁהִיא נְעִשִּׂית
עַתָּה מֶלֶךְ גָּל, צֹוהַ לְהַכְּרוֹז בְּכָל
מִדְיָנָה וּמִדְיָנָה שֶׁפֶל מֵי שְׁגָמְצָא בְּכָל מִקּוּם
שֶׁהָוָא, גָּר אָוֹ אֲוֹרָה וּבָוָרָה וּמְגָרָשׁ, שֶׁפֶלְם יְבָאוֹ
עַל הַחַתְּנָה שֶׁלוֹ, אִישׁ מֵהֶם לֹא יְהִי נָעָר,
וַיִּקְבְּלוּ מִתְּנוֹת גְּדוּלָות. וְצֹוהַ, הַמֶּלֶךְ הַגָּל הַיָּנוּ
בַת הַקֶּיסֶר, שִׁיעַשׂ סְבִיב סְבִיב בְּלַהֲרֵר מִעֵינָות
כָּדִי שְׁבָשָׁאָחָד יַרְצָחַ לְשָׁתָות, לֹא יַצְטַרֵּךְ לִילָּךְ
וְלְשָׁתָות רַק בְּלַאֲחָד יִמְצָא מַעַן אֲצָלוֹ. וְצֹוהַ
הַמֶּלֶךְ הַגָּל הַיָּנוּ בַת הַקֶּיסֶר, לְצִיר צוֹרָתוֹ אֶצְלָ
בְּלַמְעַן וּמַעַן, וְשִׁיעַמְדוּ שׂוֹמְרִים וְיִשְׁמְרוּ בָּאָמָּ
שְׁבָבוֹא אֶחָד וַיַּסְתַּבֵּל בִּיוֹתָר עַל הַצּוֹרָה וַיַּעֲשֶׂה
רַע פָּנִים, הַיָּנוּ שִׁישְׁתַּחַנוּ פָנָיו בָּמוֹ מֵי שְׁמַבִּיט
הַיִּטְבָּל עַל אֵיזָה דָבָר וּמִשְׁתּוּמָם וּמִצְטָעָר, אֵיזָ
יַתְּפִסּוּ אֹתוֹ בַּתְּפִסָּה. וְכֵן עָשָׂו וּבָאוּ אֶלָּו
הַשְׁלֹׁשָׁה הַגָּל. דַהֲיָנוּ בַּנְהַמֶּלֶךְ הַרְאָשָׁׂונָן שֶׁהָוָא

החתן האמץ של בת הקיסר זאת, שהיא המלך עכשו בג"ל, ובן הפטוחר הג"ל, שגרשו אביו מלחמת הבת הקיסר זאת שברחה עם הספינה עם כל הפטוחה בג"ל, והמלך שהעבירותו, גם בין עליידה כי ברחה ממען עם الآخر עשר שרות בג"ל, וכל אחד מיאלו השלושה הפיר שהזורה והסתכלו וניכרו ונצטערו, הינו שבאו אצל המעניות הפ"ל וראו זורתה שהיתה מצירת שם והכירו אותה והוא מסתכלים ביוטר וכו', ותפסו אותם בתפיסה. בשעת חתנה צויה המלכה, הינו הבת הקיסר, שבאו השבויים לפניו. והביאו השלושה הג"ל והכירה אותן. והם לא הכירו מלחמת שמלבשת כמו איש. ענתה הבת קיסר ואמרה: אתה מלך, הינו המלך שהעבירותו הג"ל שהוא אחד משלושת השבויים הפ"ל, אותן העבירו בשליל الآخر עשר בנות שרים שנאבדו, הרי לך הבנות שרים, שב למדינתך

וְלֹמְכֹותָה, כִּי הַאֲחֵד עַשֶּׂר בְּנוֹת שָׁרִים הַיּוּ עִמָּه
כִּאן בְּגַ"ל. אַתָּה סֹוחֵר, הַיּוּ בְּתַחְלָה דְּבָרָה
לְהַמֶּלֶךְ שֶׁהָעִירָהוּ הַגַּל עַכְשָׂו חֹזֶר פְּנִיה
וְדְבָרָה עִם הַסּוֹחֵר הַיּוּ עִם בֵּן הַסּוֹחֵר הַגַּל,
אוֹתָהּ גַּרְשֵׁן אֲבִיךָ בְּשִׁבְיל הַסְּפִינָה עִם סְחוּרָה
שְׁנָאָבָדָה מִמֶּנָּךְ בְּגַ"ל, הָרַי לְדִין הַסְּפִינָה שְׁלַד עִם
כָּל הַסּוֹחָרָה וְעַל שְׁגַשְׁתָּהָא הַמְּעוֹת בָּל בְּךָ יִשְׁרָאֵל
לְדִין עָתָה עֲשִׂירָות בְּסִפְינָה בְּכָפְלִי בְּפָלִים מִמֶּה
שְׁהָיָה, כִּי הַסְּפִינָה בְּעַצְמָה עִם כָּל הַסּוֹחָרָה שֶׁל
בֵּן הַסּוֹחֵר שֶׁהָיָא בְּרָחָה עִמָּה בְּגַ"ל עָדֵין הָיָה
אֲצֵלָה בְּשִׁלְמוֹת בְּגַ"ל וּנוֹסֵף לוֹה הָיָה בְּסִפְינָה כָּל
הַעֲשִׂירָות שְׁלַקְתָּה אֲצֵל הַגּוֹלָנִים הַגַּל שְׁהָיָה
עֲשִׂירָות מַפְלָג מַאֲד כָּפְלִי בְּפָלִים בְּגַ"ל, וְאַתָּה בְּנָ
מֶלֶךְ, הַיּוּ חַתְּנוּ שְׁלָה בְּאַמְתָה, נִלְכָה וּנְפַעַת.
וְשָׁבוּ לִבְיִתְמָם. בָּרוּךְ ה' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן.

מעשה ג

מחיגר

עשָׂה בְּחִכָּם אֶחָד, כַּדֵּם מֹתוֹ
 קָרָא אֶת בְּנָיו וּמִשְׁפְּחַתּוֹ וְצִוָּה
 אָוֹתָם לְהַשְׁקוֹת אִילָנוֹת. גַּם
 יִשְׁלַׁחֲכָם רִשּׁוֹת לְעַסְקָבָשׁ אֶת
 פְּרִנְסָות אֶבֶל בָּבוֹה תְּשִׁתְּדָלוּ
 לְהַשְׁקוֹת אִילָנוֹת. אַחֲרֶכָּךְ
 נִפְטָר הַחִכָּם, וְהַגִּיחָה בְּנָים. וְהִיא לוֹ בֵן אֶחָד
 שֶׁלֹּא הָיָה יִכְׁלֶל לִילָה. וְהִיא יִכְׁלֶל לְעַמְּדָה, רַק שֶׁלֹּא
 הָיָה יִכְׁלֶל לִילָה. וְהִיא אֶחָיו נוֹתְגִּים לוֹ סְפֻוק דִּי
 פְּרִנְסָתוֹ וְהִיא מִסְפְּיקִים אֶתְהוֹ בְּלֶכֶד עַד שֶׁנְשָׁאָר
 לוֹ. וְהִיא אָוֹתָה הַבָּן, שֶׁלֹּא הָיָה יִכְׁלֶל לִילָה, מִקְבָּץ
 עַלְיָד עַלְיָד מִמָּה שֶׁנְשָׁאָר לוֹ מִפְּרִנְסָתוֹ עַד

שְׁקַבֵּץ סָדֶם מִסְפִּים. וַיֹּשֶׁב עַצְמוֹ: לְמֹה לֵי לְקַבֵּל הַסְּפָקָה מֵהֶם; טוֹב שָׁאַתְּחֵיל לְעַשּׂוֹת אֵיזֶה מִשְׁאָ וּמִתְּנָן. וְאֵף שָׁאיְנוּ יִכּוֹל לִילֵּךְ, יְעַזְּ בְּדֻעָתוֹ לְשִׁפְרָ לֹו עֲגָלָה וּנְאָמֵן וּבְעַלְעֲגָלָה וּפְסָעָ עַמְּחָם לְלִיפְסִיק (עיר בְּנֵבֶל פּוֹלְנִיהּ וּגְרָמִינִיהּ) וַיַּכְלֵל לְעַשּׂוֹת הַמִּשְׁאָ וּמִתְּ�ָן אֵף שָׁאיְנוּ יִכּוֹל לִילֵּךְ.

כְּפִישְׁתְּמַעַן הַמִּשְׁפָּחָה זֹאת הַוּטָב בְּעִינֵיכֶם, וְאָמְרוּ: לְמֹה לֵנוּ לִתְנַזֵּן לוֹ הַסְּפָקָה, טוֹב שְׁיִהְיָה לוֹ פְּרִנְסָה. וְהָלֹו לוֹ עַזְדָּמָות בְּרִי שַׁיּוּכֵל לְנַהֵג הַמִּשְׁאָ וּמִתְּ�ָן, וַיְשַׁכֵּר לוֹ עֲגָלָה וּנְאָמֵן וּבְעַלְעֲגָלָה וּגְסָעָ וּבָא לְקַרְעַתְּשָׁמָעָ, (מלון) וְאָמַר הַנְּאָמֵן שְׁיִלְיָנוּ שֵׁם וְלֹא רְצָחָה. וְהַפְּצִירָיו בּוֹ, וְהַוָּא עַקְשׁ אֹתָם וּנְסָעוּ מִשְׁם, וַתְּעוּ בִּירוּ וּנְפַלּוּ עַלְיָהָם גּוֹלְנִים. וְאוֹתָן הַגּוֹלְנִים נָעֲשׂוּ עַלְיָדֵי שְׁהִיה פָּעָם אַחֲת רַעַב, וּבָא אַחֲרֵד לְעִיר וּהַכְּרִיז: מֵי שְׁרוֹצָה מִזּוֹנָת יָבוֹא אַלְיוֹ. וְנִתְקַבְּצֹו אַלְיוֹ כִּמָּה אָנָשִׁים. וְהַוָּא עָשָׂה בְּעַרְמָה. וְמֵי שְׁהִיה מִבְין בּוֹ

שאין בו צורך אליו, דהה אותו. ולאחד היה
אומר: אתה תוכל להיות בעל-מלך, ולזה
אמר: אתה תוכל להיות ברוחים. ובירר רק במה
אנשים חכמים והליך עמם לעיר, ואמר להם
שייחו נעשים גולנים, באשר שמאן הולכים
הדריכים ליפסיק, לבראוסלא (שם עיר בגרמניה)
ולשאר מקומות ונושאים בכואן סוחרים ונגול
אותם ונקבץ ממות. ונפלו עליהם, הינו אלו
הגולנים הפל נפל על הבן הפל שלא היה יכול
לייך ועל האנשים שלו, דהינו הנאמן והבעל-
עגלה.

הבעל-עגלה והנאמן שהיו יכולים לברוח
ברחו, והוא נשאר על העגלה.
ובאו ולקחו התבה של המעות ושאלו אותו:
למה אתה יושב? והשיב שאיןו יכול לילך. ונגולו
התבה והסוסים, והוא נשאר על העגלה.
והנאמן והבעל-עגלה שברוחיו למקום שברחו,
ישבו עצם, באשר שלקחו פרוקладין

(התחיבויות כספיות) מפריצים, ולמה להם לשוב לביותם, שיוכלו לבוא בשלאות. טוב להם לשאר שם, במקום שברחו לשם, והואו בכואן נאמן ובעל-עגלה. והבן הגיל, כל זמן שהיה לו המאכל שלקח מabitו לחם ובש שהיה בעגלה (ש庫רין סותרים) אכל אותם. ולאחר מכן בסבלה ולא היה לו לאכל, ישב עצמו מה לעשות והשליך עצמו מהעגלה לאכל עשבים והוא היה לנו ייחידי בשירה ונפחר, ונפל מפניו הפה עד שלא היה יכול אפילו לעמוד רק לרוחש (לוחול) והוא אוכל העשב סביבותיו וכל זמן שהיה יכול להושיט ולאכל היה אוכל שם. ולאחר מכן בסבלה העשב סביבו עד שלא היה יכול להושיט היה מנטק עצמו להלן ואכל שם. והוא אוכל העשב איזה זמן.

פעם אחד בא לעשב אחד שעדרין לא אכל העשב בוה, והוטב בעיניו אותו העשב, מלחמת שהיה אוכל זמן רב עשבים והוא מכיר

בָּהֶם וַיַּעֲדֵנִי לֹא רָאָה עַשְׂבָּה כֹּהֵן. וַיַּשְׁבַּט עַצְמוֹ
 לְעַקְרֹוֹ עִם שִׁירָיו. וְהִיא תַּחַת הַשְּׁرֵשׁ דּוֹמִיט, (אַבְנָה
 טָוב), וְהַדּוֹמִיט הִיא מְרֻבֶּעָ. וְכֹל צָד הִיא לוֹ סְגָלָה
 אַחֲרָת. וּבְצָד אֶחָד הִיא בְּתוֹךְ שְׁמֵי שִׁיאָחוֹ אָתוֹ
 צָד יִשְׁאָא אָתוֹ לִמְקוֹם שִׁיזּוֹם וְלִילָה נְתַקְבָּצִים
 בְּיַיחַד שְׁהַשְּׁמֵשׁ וְהַיְרָחַ נְתַקְבָּצִים שֶׁם בְּיַיחַד.
 וּכְשֻׁעָר הַעַשְׂבָּה עִם הַשְּׁרֵשׁ שְׁהִיא שֶׁם הַדּוֹמִיט
 גַּזְדְּמָן שָׁאָחוֹ בָּאוֹתוֹ הַצָּד הַמְּסָגֵל לִשְׁאָא אָתוֹ
 לִמְקוֹם שִׁיזּוֹם וְלִילָה מְתַקְבָּצִים בְּגַ"ל, וּנְשָׁא אָתוֹ
 וּבָא לִמְקוֹם שִׁיזּוֹם וְלִילָה נְתַעֲדָרִים יְחִיד וְהַסְתַּפְלֵל
 וְהַנְּהָה הוּא שֶׁם בִּמְקוֹם שְׁשַׁמְשׁ וַיַּרְחֵב בָּאים בְּיַיחַד
 בְּגַ"ל. וּשְׁמַע שְׁהַשְּׁמֵשׁ עִם הַיְרָחַ מְדָבְרִים וְהִיא
 הַשְּׁמֵשׁ קּוֹבֵל לְפָנֵי הַיְרָחַ בְּאֵשֶׁר שִׁישׁ אַיִלָּן שִׁישׁ
 לוֹ עֲנָפִים רַבִּים וּפְרִיוֹ וְעַלְיוֹ וְכֹל עֲנָפָה וְעֲנָפָה וּפְרִיוֹ
 וְעַלְהָ יִשְׁׁשָׁ לֹא סְגָלָה מִיחַדָּת, שְׁוֹהָ מְסָגֵל לְבָנִים
 וְזֹהָ מְסָגֵל לְפָרָנֵסָה וְזֹהָ מְסָגֵל לְרִפְואָת חֹלְאָת
 וְזֹהָ לְחֹלְאָת אַחֲרָת. בְּלֹ אֶחָד וְאֶחָד מְסָגֵל
 לְדָבָר אֶחָר. וְזֹהָ הַאִילָן הוּא צָרִיבֵן לְהַשְׁקוֹתָו,

וְאֵם הַזֶּה מַשְׁקִין אָתוֹ הַיְהָ מִסְגֵּל מֵאָד, וְלֹא דִי
שָׁאיָן אָנִי מַשְׁקָה אָתוֹ אֶלָּא שְׁעַלְיִידִי שָׁאיָן
מַזְרִיחַ עַלְיוֹ אָנִי מַבְשֵׁשׁ אָתוֹ.

עֲנָתָה הַלְּבָנָה וְאָמָרָה: אַתָּה דּוֹאָג דְּאָנוֹת
אַחֲרִים, אָנִי אַסְפֵּר לְךָ עַסְקָ שְׁלִי. הַיּוֹת
שִׁישׁ לִי אֶלְף הָרִים וּסְבִיבָתָה הֶאֱלִף הָרִים יִשְׁעַז עַז
אֶלְף הָרִים, וַיְשֵׁם מָקוֹם שִׁידִים, וְהַשְׁדִּים יִשְׁלַׁחַם
רְגֵלִי תְּרִינְגּוֹלִים וְאֵין לָהֶם כַּח בְּרֶגֶלֵיכֶם (ראה מסכת
חגיגה טז, ב"ק טז, נידוח כה, זהירות ח"ג שח) וַיַּזְקִים מִרְגֵּלִי,
וּמִחְמָת זֶה אֵין לִי כַח בְּרֶגֶלִי. וַיַּשְׁלַׁחַם אַבָּק, הַינְזָע
פּוֹל, שֶׁהָוָא רְפּוֹאָה לְרֶגֶלִי, וּבָא רְוִית וּנוֹשָׂא אָתוֹ.
עֲנָתָה הַחֲמָה: אַת זֶה אַתָּה דּוֹאָג? (בלשׁוֹן הַמִּהְמָה)
אַגִּיד לְךָ רְפּוֹאָה. בְּאֵשֶׁר שִׁישׁ דָּרְךָ וּמִאָתוֹ הַדָּרְךָ
מִתְפָּצִילִים כְּפָמָה דְּרֻכִים. דָּרְךָ אֶחָד שֶׁל צְדִיקִים,
אֶפְלוּ הַצְדִיק שֶׁהָוָא בְּכָאָן מִפְזָרִים תְּחִתָּיו אָתוֹ
הַאַבָּק שֶׁבָּאוֹתָו הַדָּרְךָ הַגְּנִיל בְּכָל פְּסִיעָה, וְכָל
פְּסִיעָה שֶׁהָוָא פּוֹסֵעַ הוּא דָוֵר בָּאָתוֹ הַאַבָּק.
וַיַּשְׁלַׁחַם שֶׁל אַפִּיקּוֹרִים אֶפְלוּ אַפִּיקּוֹרִים שֶׁבָּאָן

מְפֹזָרים תִּחְתְּיו בְּכָל פְּסִיעָה מֵאַתּוֹ הַאֲבָק כְּנָ"ל. וַיְשׁוּ דֶּרֶךְ שֶׁל מִשְׁגָּעִים אֲפִילוֹ מִשְׁגָּע שְׁבָכָן מְפֹזָרים תִּחְתְּיו כְּנָ"ל. וְכֵן יִשׁ בְּמַה דָּرְכִים.

וַיְשׁוּ דֶּרֶךְ אַחֲר בָּאָשָׁר שִׁישׁ צְדִיקִים שְׁמַקְבָּלִים עַל עַצְמָם יִסּוּרִים, וּמוֹלִיכִים אַוְתָם הַפְּרִיצִים בְּשִׁלְשָׁלָאות, וְאֵין לָהֶם כֵּה בָּרְגִּלִּים וּמְפֹזָרים תִּחְתְּיוּ מֵאַתּוֹ הַאֲבָק שֶׁל אַוְתָו הַדָּרֶךְ, וַיְשׁוּ לָהֶם כֵּה בָּרְגִּלִּים, עַל כֵּן תַּלְךְ לְשָׁם שִׁישׁ שֵׁם הַרְבָּה אֲבָק וַיְהִי לְדֹרְפָּה עַל רָגְלֵיכֶם, (כֵּל זֶה דָּבָרִי תִּחְתְּהָ אֶל הַלְּבָנָה). וְהַוָּא שְׁמַע בְּלַד.

בְּתוֹךְ כֵּה נִסְתְּפֵל עַל הַדּוּמִית בַּצְדָּקָה אַחֲר וְרָאָה בְּתוּב שֵׁם, שְׁמֵי שְׁיָאָחוּ בָּאוֹתוֹ הַצָּד שִׁישָׁא אַוְתוֹ לְהַדָּרֶךְ שְׁיוֹצָאים מִמְּנוּ בְּמַה דָּרְכִים כְּנָ"ל, וְאֵחָז בָּאוֹתוֹ הַצָּד, וַיְנִשָּׁא אַוְתוֹ לְשָׁם וַיְנִתְןּוּ רָגְלֵיכֶם בָּאוֹתוֹ הַדָּרֶךְ שְׁהָאֲבָק רְפִיאָה לְרָגְלִים, וַיְנִתְרָפֵא מִיד. וְהַלְךְ וַיְנִטְלֵל הַאֲבָק מִכֶּל

הדברים ועשה לו אגדות; שאנד הפל (האבק הנ"ל) של הדרך של צדיקים לבודו, וכן הפל של שאר הדברים אנד כל אחד לבודו ולקחם אותו. ישב עצמו והלך לאותו העיר שנולו אותו שם. בשבא לשם, בחר לו אילן גבורה שהוא סמוך להדרך שיוצאים שם הנזלים לנול, ולקח הפל של צדיקים והפל של מושגים וערבים יחד ופיר אותם על הדרכה. והוא עלה על האילן ישב שם לראות מה יהיה נעשה בהם. והוא יוצאים שם גולים ששלח אותן לאוֹן הנזלו הגדול שביהם הנ"ל ליצאת לנול. ובשבאו לאותו הדרכה, תכף בסדרכו על הפל הנ"ל נעשו צדיקים, והתחלו לצעק על נפשם על שנולו עד הנה והרגו בפה נפשות. אבל מלחמת שהיה מערב שם פול של מושגים נעשו צדיקים מושגים. והתחלו להתקומט זה עם זה. זה אמר: בשビルך גולנו וזה אמר: עליך גולנו, עד שהרגו זה את זה. והוא שולח בת אחרית והוא

גַּם־בֵּן כְּנָ"לׁ, וְהִרְגוֹ זֶה אֲתָּה זֶה כְּנָ"לׁ. וּבֵן הִיה
אַחֲרַכְּךָ, עַד שְׁנָהָרְגוֹ בָּלְםָ. עַד שְׁהַבְּנִין שֶׁלָּא
נִשְׁאָרוּ כִּי אִם הוּא בָּעֵצָמוֹ עַם עַזְּ אֶחָד, הַינְּוּ
שְׁהַבְּנִין הַגְּנָ"לׁ הִבְּנִין שֶׁסְּבָרָ נִהְרְגוֹ בֶּלְגְּנוֹלְנִים הַגְּנָ"לׁ,
וְלֹא נִשְׁאָרָ כִּי אִם הַגְּנוֹלָן הַגְּדוֹלָן בָּעֵצָמוֹ עַם עַזְּ
אֶחָד, וַיַּרְדֵּ מֵהָאִילָן. וּכְבָד מִשְׁם אֲתָּה הַפּוֹלָן הַגְּנָ"לׁ
מִן הַדָּרָה, וַיַּזְרֵר אֲתָּה הַפּוֹלָן שֶׁל צְדִיקִים בָּעֵצָמוֹ,
וְהַלְּךָ וַיֵּשֶׁב עַל הָאִילָן.

וְאַוְתָּה הַגְּנוֹלָן, הַינְּוּ הַגְּדוֹלָן שֶׁבְּהָם פְּתָמה
שְׁשְׂזָלָה בֶּלְגְּנוֹלְנִים וְאֵין אֶחָד מֵהֶם
שָׁב אַלְיוֹן, וְהַלְּךָ הוּא בָּעֵצָמוֹ עַם הֶאָחָד שְׁנָשָׁאָר
אַצְלוֹ. וַתַּכְּפֵר בְּשָׁבָא עַל אָתוֹ הַדָּרָה, שְׁפָור שֶׁם
הִבְּנִין הַגְּנָ"לׁ הַפּוֹלָן שֶׁל צְדִיקִים לְבָדוֹ, נִעְשָׂה צְדִיקָה,
וְהַתְּחִילָה לְצַעַק לְחַבְּרוֹ עַל נִפְשׁוֹ עַל שְׁהָרָג בְּלִבְךָ
נִפְשׁוֹת וְגֹלָן בְּלִבְךָ. וְהִיה תּוֹלֵש קְבָרִים וְהִיה שָׁבָב
בְּתִשְׁוָבָה וּמִתְּחִרְטָה מְאָה. וְכִיּוֹן שְׁרָאָה, הִבְּנִין הַגְּנָ"לׁ
שְׁהִיה יוֹשֵׁב עַל הָאִילָן, שְׁהִוא מִתְּחִרְטָה וַיַּשְׁבֵּט
בְּתִשְׁוָבָה בְּלִבְךָ, יַרְדֵּ מֵהָאִילָן. כִּיּוֹן שְׁרָאָה הַגְּנוֹלָן

שָׁמַצָּא אָדָם, הַתְּחִילֶל לְצֹעֵק: אָיו עַל נְפָשִׁי, בְּזֹאת
וּבְזֹאת עֲשִׂיתִי, אֲהָה! תָּנוּ לִי תְּשׁוּבָה! עֲנָה לוּ:
הַחוֹר לִי הַתְּבִהָה שְׁגָנְלָתָם מִמֶּנִּי. בַּי בְּתֻוב אֲצָלָם
עַל כָּל גַּוְלָה בָּאוֹתוֹ הַיּוֹם שְׁגָנָל וְאֲצָל מֵגַּזָּל.
אָמַר לוּ: אַנְיִ מְחֹזֵיר לְךָ תְּכַפָּה וְאַנְיִ נוֹתֵן לְךָ אַפְלוּ
כָּל הָאֲזָרוֹת שֶׁל גַּוְלָה שִׁישׁ לִי, רַק תָּנוּ לִי
תְּשׁוּבָה. אָמַר לוּ: תְּשׁוּבָתְךָ הִיא רַק שְׁתַלֵּד אֶל
הַעִיר וְתִצְעַק וְתִתְדֹּה: אַנְיִ הָוָא שְׁהָכְרוּתִי אֹזֶן
וְעַשְׂיוּתִי כַּמָּה גַּוְלָנִים וְהַרְגָּתִי וְגַוְלָתִי כַּמָּה נְפָשּׁוֹת,
זה הִיא תְּשׁוּבָתְךָ. וְנַתֵּן לוּ כָּל הָאֲזָרוֹת, וְהַלֵּךְ
עַמּוֹ אֶל הַעִיר, וְעַשֵּׂה פֵן. וּפְסָקוּ שֵׁם בָּאוֹתוֹ
הַעִיר בָּאָשֶׁר שְׁהָרָג כָּל-בָּקָה נְפָשּׁוֹת, עַל פֵן יַתְלוּ
אָזֶן, לְמַעַן יַדְעָו.

אַחֲרֶךָ יִשְׁבֶּן עַצְמוֹ הַבָּן הַגָּל לִילָּךְ אֶל הַשְׁנִי
אֶלָּפֶף הַרִּים הַגָּל, לְהַסְתִּפְלֵל מַה
נַעֲשֶׂה שֵׁם. כִּי שָׁבָא לְשֵׁם עַמְּדָר מַרְחֹק מִהַשְׁנִי אֶלָּפֶף
הַרִּים, וַיַּרְא אֲשִׁישׁ שֵׁם כַּמָּה וְכַמָּה אֶלָּפֶף אֶלָּפֶף
וּרְבִּי רַבְבּוֹת מִשְׁפָחוֹת שֶׁל שְׁדִים, בַּי הַם פָּרִים

וּרְבִים כָּבָנֵי אָדָם, וְהֵם רַבִּים מְאָרָךְ, וְרֹאֶה
הַמְּלֻכּוֹת שְׁלָחָם יוֹשֵׁב עַל כֶּפֶא שְׁשָׁוֹם יָלוֹד
אֲשֶׁר אִינּוּ יוֹשֵׁב עַל כֶּפֶא בָּזָן. וְרֹאֶה אָוֹתָם
שְׁעוֹשִׁים לִיצְנוֹת: זה מִסְפֵּר שְׁחֹזֵק לְזָהָר תִּינּוֹק,
וזֶה אָוֹמֵר שְׁחֹזֵק לְזָהָר יָד, זֶה מִסְפֵּר שְׁחֹזֵק רַגֵּל,
וְכֵן שֶׁאָרְבָּה לִיצְנוֹת.

בַּתּוֹךְ כֵּד גַּסְתָּפֵל וְרֹאֶה אָב וְאָמֵם הַזְּלִיכִים
וּבְזָכִים, וְשָׁאַלְוּ אָוֹתָם: לִמְהָ אָתָּם
בּוֹכִים? וְהַשִּׁיבוּ שִׁישׁ לְהָם בֵּן וְהִיה דָּרְפָּו לִילָּךְ
לְדָרְפָּו וְהִיה שָׁב בָּאָתוֹ הַזָּמָן, וְעַכְשֵׁיו הָוָא זָמָן
רַב וּעְדִין לֹא בָּא. וְהַבִּיאוּ אָוֹתָם לְמַלְךָ, וְצֹוָה
הַמֶּלֶךְ לְשָׁלָחָן שְׁלוֹחִים לְכָל הָעוֹלָם לְמַצְאָו. וְהִי
הָאָב וְאָמֵם חֹזְרִים וּפְגַעַו בְּאֶחָד שְׁחֹזֵק בִּיחָד
עִם בְּנֵם הַגָּל, הַיְנוּ שָׁאֹתוֹ הַאֶחָד שְׁפַגַּעַו בּוּ הִיה
הַחֲבֵר שֶׁל בְּנֵם וְהִיה הַזְּלִיכָּךְ בִּיחָד עִם בְּנֵם
בִּתְחִלָּה, אֲבָל עַכְשָׁו פְּגַעַו בּוּ לְבָדוֹ, וְשָׁאַל אָוֹתָם:
עַל מָה אָתָּם בּוֹכִים? וּסְפַרוּ לוּ בְּגָל. הַשִּׁיבָה
לְהָם: אַנְיַ אָזְדִּיעַ לְכֶם. הַיּוֹת שְׁחֹזֵק לְנָא אֵי אֶחָד

בָּיִם שְׁהִיה שֵׁם מֶקְומֵשֶׁלֶנוּ, וַאֲחַר־כֵּךְ הַלְּךָ הַמֶּלֶךְ
 שְׁהִיה שֵׁיךְ לוֹ הָאֵי הַגְּלֵל, וַرְצָה לְבִנּוֹת שֵׁם בְּנִינִים
 וְהַגִּיה יִסּוּדֹת, וַאֲמַר הַבּוֹן הַגְּלֵל, הַיּוֹן הַבּוֹן שֵׁל
 הַשְּׁדִים הַגְּלֵל שְׁגַּאֲבָר, אֱלֵי שְׁנַיִק אָתוֹ. וְהַלְּכָנוּ
 וְלַקְּחָנוּ הַפְּנֵחַ מִהַּמֶּלֶךְ. וְהִיה עֹסֵק בְּדָאַקְטוּרִים,
 וְלֹא הִיוֹן יְכוֹלִים לְעֹזֵר לוֹ. וְהַתְּחִיל לְעֹסֵק
 בְּמִכְשָׁפִים, וְהִיה שֵׁם מִכְשָׁפֵף אֶחָד שְׁהִיה יוֹדֵעַ
 מִשְׁפָּחָתוֹ, וְאֵת מִשְׁפָּחָתוֹ לֹא יָדַע, עַל פָּנֵי לֹא הִיה
 יָכֹל לְעֹשֹׂות לֵי דָבָר. אֲבָל מִשְׁפָּחָתוֹ הִיה יוֹדֵעַ
 וְתַּפְסֵס אָתוֹ וּמַעֲנָה אָתוֹ בְּלָבָבָה. וְהַבִּיאוּ אָתוֹ
 אֶל הַמֶּלֶךְ, הַיּוֹן זֶה הַשֵּׁד, שְׁפֵר בֶּל זֶה, הַבִּיאוּ
 אָתוֹ אֶל הַמֶּלֶךְ שְׁלָהֶם, וְסִפְר זֶה לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ.
 אָמַר הַמֶּלֶךְ: יִשְׁבּוּ לֹו הַפְּנֵחַ. עֲנָה וְאָמַר, שְׁהִיה
 אֲצָלָנוּ אֶחָד, שְׁלָא הִיה לוֹ כֵּחַ וְנַתְּנָנוּ לוֹ הַכְּתָה.
 אָמַר הַמֶּלֶךְ: יִקְחֵוּ מִפְּנֵי הַכְּתָה וַיְחִיוּרוּ לְהַמֶּלֶךְ.
 הַשְּׁבּוּ לְהַמֶּלֶךְ בַּיּוֹנָה עָנָן. אָמַר הַמֶּלֶךְ שְׁיִקְרָאוּ
 הָעָנָן וְיִבִּיאוּ אָתוֹ לְכָאן. וְשָׁלְחוּ שְׁלֵיחַ אֶחָד.

אמר אותו האיש בין הנ"ל, הינו זה הבן שלא היה לו פה ברגלו בראשלה שבאלכאנ וראה כל זה: אלך ואראה הענן אין נעשה מהאנשים אלו ענן. והלך אחרי השלית. ובא אל העיר שהיה שם הענן, ושאל את אנשי העיר: מפני מה בסה הענן כלכך בתוכה העיר? והשיב לו: בכאן, אדרבא, שמעולם אין כאן ענן, וזה ימן שפה הענן ובא השלית וקרא את הענן, והלך ממשם. וישב עצמו האיש הנ"ל לילך אחריהם לשמע מה הם מדברים. ושמע שהשלית שאל אותו: איך אתה בא להיות בכאן ענן. והשיב לו: אספר לך מעשה:

פעם אחת היה חכם אחד. ותקייר מהעיר מהעיר היה אפיקורס גדול, ועשה את כל העיר לאפיקורסים. והלך החכם וקרא את כל בני משפחותו. ענה ואמר להם: הלא אתם רואים שהקיסר הוא אפיקורס גדול ועשה את כל העיר אפיקורסים וקצת ממושבchnerו עשה גם-

כֵן לְאָפִיקוֹרִיטִים. בֵּין נֶפֶרֶשׁ אֶל הַמִּדְבָּר כְּדִי
 שֶׁנְשָׁאָר בְּהָאָמוֹנָה בְּהַשֵּׁם יְתִבְרָךְ. וְהַסְּפִיםּוּ עַמּוֹ.
 וְאָמַר הַחֲכָם שֵׁם, הַינּוּ שְׁהַזְכֵיר אֵיזֶה שֵׁם מִן
 הַשִּׁמׁוֹת, וְהַבִּיא אָוֹתָם אֶל הַמִּדְבָּר וְלֹא הַוּטָב
 בְּעִינֵינוּ אָוֹתוֹ הַמִּדְבָּר. וְאָמַר שֵׁם וְנֶשֶׁא אָוֹתָם אֶל
 מִדְבָּר אַחֲרָה, וְלֹא הַוּטָב בְּעִינֵינוּ גַּמַּיבָּן. וְאָמַר עוֹד
 שֵׁם וְהַבִּיא אָוֹתָם אֶל מִדְבָּר אַחֲרָה, וְהַוּטָב בְּעִינֵינוּ.
 וְאָוֹתוֹ הַמִּדְבָּר הִיְתָה סְמוֹכָה אֶל הַשְׁנִי אֶלָּפֶן
 הַרִּים וְהַלְּקָה, אָוֹתוֹ הַחֲכָם הַפָּלֶל, וְעַשְׂהָה עֲגֹלָה
 סְבִיבוֹתָם שֶׁלֹּא יוּכָל שָׁוֹם אֶחָד לְהַתְּקַרְבָּן אֲלֵיכֶם.
 וַיָּשֶׂם אֲלֵין שָׁם הַיָּה אָוֹתוֹ הַאֲלֵין נְשָׁקָה לֹא הַיָּה
 נְשָׁאָר מִמֶּנּוּ הַינּוּ מִן הַשְׁדִים, בְּלֹום. עַל כֵּן
 עַוְמָדִים יוֹם וּלִילָה מַאֲתָנוּ שְׁחוֹפָרִים וְאַיִּם
 מְנִיחִים מִים לְהַאֲלֵן. וַיְשַׁאֲלֵא אָוֹתוֹ: לִמְהֻה עַוְמָדִים
 יוֹם וּלִילָה? בֵּין שְׁחוֹפָרִים פָּעָם אַחַת לִמְנַעַּ
 הַפִּים, דִי. הַשִּׁבְתָּו: שִׁישׁ בִּינֵינוּ מִדְבָּרִים וְאַלְוִ
 הַמִּדְבָּרִים הַוּלָכִים וְעוֹשִׁים מְחַלְקָת בֵּין מֶלֶךְ וְהַ
 לְמֶלֶךְ אַחֲרָה, וְעַל-יִדְיָיו נָעֲשָׂה מִלחָמָה וְעַל-יִדְיָיו

זה נעשה רuidת הארץ, ונופלה האדמה שסבבות החפיר ויכול לבוא מים להאילן, על בן עזרים תמיד לחפר בנו". וכשנעשה מלך בינו עושים לפניו כל הליצנות ישמחים; זה מטלוצץ איך חזק תונז והזולחת מהאבלת עליון, וזה מראה ליצנות אחירות וכן בפה מיini ליצנית. וכשהמלך בא בתוך השמחה הוא הולך ומטייל עם השרי מלוכה שלו, ומגנה עצמו לעקר האילן, כי אם לא היה האילן כלל, היה טוב לנו מאד. ומהחזק לבו מאד כדי לעקר האילן כלל, וכשבא אל האילן, אויה האילן צועק מאד, ואוי נופל עליו פחד וחזר לאחוריו.

פעם אחת נעשה מלך חדש בינויהם ועשה לפניו ליצנות גדוות בנו", ובא בשמחה גדולה, ועשה לעצמו אבירות לב מאד, ואמר לעקר את האילן כלל לנמרי ויצא לטיפל עם שריון, וחזק לבו מאד, ורץ לעקר האילן לנמרי. וכשבא אליו נתן קול גדול ונפל עליו פחד. וחזר

לְאֶחָזֵריו וּבָא בְּכֻם גָּדוֹל, וַחֲזָר וְהִיא הַזָּהָר.
 בַּתּוֹךְ כֹּךְ נִסְתְּפֵל וְרָאָה בְּנֵי אָדָם יוֹשְׁבִים, הַיּוֹנוֹ
 הַכְּבָת אֲנָשִׁים שֶׁל הַחֲכָם הַגָּדוֹל, וַשְׁלַח אֵיזָה
 אֲנָשִׁים מִאֲנָשָׁיו לְעַשֹּׂת לָהֶם פָּרָאוּי בְּדָרְבָם
 תְּמִיד, הַיּוֹנוֹ שְׂזָה הַמֶּלֶךְ שְׁלַח לְהַזְקִים בְּדָרְבָם.
 וְכִיּוֹן שָׁרָאוּ אָוֹתָה הַמִּשְׁפְּחָה שֶׁל בְּנֵי אָדָם
 הַגָּדוֹל נִפְלֵל עַלְيָהֶם פָּחָד. וְאָמַר לָהֶם הַזָּקָן הַגָּדוֹל:
 אֶל תִּפְחֹדְרוּ. וּבְשִׁגְטָקְרָבוּ הַשִּׁידְרִים לְשָׁם לֹא הָיוּ
 יִכּוּלִים לְהַתְּקַרְבָּ אֲלֵיכֶם מִיחַמְתָּה הַעֲגֹל הַגָּדוֹל
 שְׂהִיה סְבִיבָתֶם וַשְׁלַח שְׁלוֹחוֹם אַחֲרִים, וְלֹא הָיוּ
 יִכּוּלִים גַּם־יפּוּ. וּבָא בְּכֻם גָּדוֹל וְהַלְךְ בְּעַצְמוֹ וְלֹא
 הָיָה יִכּוֹל גַּם הוּא לְקַרְבָּ אֲלֵיכֶם, וּבְקַשׁ מִהְזָקָן
 שִׁינְיָחָנוּ לְפָנָם לְשָׁם. וְאָמַר לוֹ: מַאֲחָר שָׁאָתָה
 מַבְקָשׁ אֲנִיחָה אַוְתָּךְ לְפָנָם, אֲבָל אֵין דָּרְךְ שְׁילֵךְ
 הַמֶּלֶךְ יְחִידִי, וְאֲנִיחָה אַוְתָּךְ עִם עַזְדָּר אֶחָד לְפָנָם.
 וּפְתַח לָהֶם פִּתְחָה וּגְבָנוֹת. וַחֲזָר וִסְגָּר הַעֲגֹל. אָמַר
 הַמֶּלֶךְ לְהַזָּקָן: אֵיךְ אַתָּה בָּא לִישְׁבָּعַל מָקוֹם
 שְׁלַגָּה. אָמַר לוֹ: מִפְנֵי מָה הוּא מִקּוֹמָה, הוּא מִקּוֹם

שלו. אמר לו: אין אתה מתיירא מפני? השיב לו:
 לאו. אמר לו: אין אתה מתיירא. ופְשַׁט עָצָמוֹ
 ונעשה גָדוֹל מִאֵד עַד הַשְׁמִים וּרְצָחָה לְבֶלְעָו. אמר
 הַזָּקָן: אָפָעַל-פִּיכָּן אֵין מִתְיָרָא בָּלְלָה, אֲךָ אֵם
 אֵין רֹצָחָה, תְּהִיה אַתָּה מִתְיָרָא מִמְנִי. וְהַלְךָ
 וְהַתְּפַלֵּל קָצָת וּנְעָשָׂה עָב וּעָנָן גָדוֹל וְהִיוּ רַעֲמִים
 גָדוֹלִים. וְהַרְעָם הָרַג אֶתְכֶם. וְנִהְרְגוּ כֹּל הַשְׂרִיּוֹת
 מִלּוֹכָה שֶׁלְךָ שְׁהִיו עָמֹן, וְלֹא נִשְׁאַרְוּ בַּיּוֹם הַוָּא
 עַמְּךָ אֶחָד שְׁהִיה עָמֹן שֵׁם בְּתוֹךְ הַעֲגֹל. וּבַקֵּשׁ
 אָוֹתָו שִׁיפָּסְקָה הַרְעָם, וַפְסָקָ.

עַנְהָה הַמֶּלֶךְ וְאָמָר: מַאֲחָר שְׁאַתָּה אִישׁ כֹּהֵן,
 אַתָּנוּ לְךָ סִפְרָם בְּכָל הַמִּשְׁפָחוֹת שֶׁל שָׁדִים,
 כִּי יִשְׁבַּעַלְיִ שִׁמּוֹת שְׁאַיִּם יוֹדָעים רק מִמִּשְׁפָחָה
 אַחֲתָה, וְאֶפְלוּ אַזְתָּה הַמִּשְׁפָחָה אַיִּם יוֹדָעים
 בְּשִׁלְמוֹת. אַנְיָ אַתָּנוּ לְךָ סִפְרָם שְׁבַתּוֹב בּוּ כֹּל
 הַמִּשְׁפָחוֹת, כִּי אַצְלָהּ הַמֶּלֶךְ בְּתוּבִים כָּלָם וְאֶפְלוּ
 מִי שְׁפּוֹלֵד נִכְתֵּב אַצְלָהּ הַמֶּלֶךְ. וְשַׁלֵּחַ אֶת אֶחָד
 שְׁהִיה עָמֹן אחר הַסִּפְרָם, הַנְּנוּ שְׁהַמֶּלֶךְ שֶׁל

השידים שלח את האחד שהיה עמו בתוך העגול אחר היפפר. נמצא שטוב עשה שהניח אותו עם עוד אחד לבנים, כי אם לאו, את מי היה שלווה, והביא לו היפפר. ופתח את היפפר וראה בטוב בו אלף אלפים ורבי רכבות משפחות שלהם. והבטיח המלך שלא יזקנו לעולם את כל משפחותו של אותו הזקן הנ"ל. וציווה להביא כל הפאטראטען (דמויות דיוונים) של כל בני משפחותו ואפלו אם יהיה נולד להם איזה ילד, יבאו תכף הפאטראעט שלו כדי שלא יהיה נזוק שום אחד ממשפחתו הזקן.

אחריך בשעה זמנו של הזקן לפטר מן העולם קרא לבניו וציווה להם ואמר להם: אני מוניה לכם זה הספר. ונהלא אתם רואים שיש לי כח להשתמש עם זה הספר בקדשו, ואפ-על-פירין אני משתמש בו, רק יש לי אמונה בהשם יתברך. גם אתם אל תשתמשו בו, אפלו אם ימצא אחד מכם שיזוכל להשתמש

בו בקדושה, אף-על-פי כן אל ישבთ משׁ בו, רק יהיָה לו אמונה בהשם יתברך. ונפטר החכם. והלך הספר בירושה ובא לבן בנו. יהיָה לו כח להשתמש בו בקדושה, רק שהיה לו אמונה בהשם יתברך ולא היה משתמש בו כאשר צוה הוקן. והמדרבים שישי בינייהם היו מפתחים את נסיך הוקן הנ"ל: באשר שישי לך בנות גדורות ואין לך לפרגנסם ולהשייהם, על פן השתמש בזה הספר. והוא לא היה יודע שהם מפתחים אותו, וסביר שלבבו מיעצז לזה. ונסע לאביו זקנו על קברו ושאל אותו: באשר שהנחת צואה שלא להשתמש עם הספר רק שהיה לנו אמונה בהשם יתברך, ועתה הלב מפתח אותה לחשתחש בו. ענה אותו הוקן הנפטר הנ"ל: אף-על-פי שישי לך כח להשתמש בו בקדושה, מוטב שהיה לך אמונה בהשם יתברך, ואל תשתמש בו, והשם יתברך יעוז לך. ועשה כן.

וַיְהִי הַיּוֹם וְהִיא הַמֶּלֶךְ חֹלֶה בָּאוֹתָה מִרְדִּינָה
 שִׁיוֹשֵׁב בָּהּ הַגְּנָכֶד שֶׁל הַזָּקָן הַגְּלָל וַעֲסָק
 בְּאָקְטּוֹרִים וְלֹא הִי יָכוֹלִים לְעַשׂוֹת רַפִּיאָה
 מִחְמָת גָּדוֹל הַחַמִּימּוֹת שְׁהִיא שָׁם בָּאוֹתָה
 הַמִּרְדִּינָה לֹא הִי מוֹעִילִים הַרְפּוֹאּות. וְגַزְרָה הַמֶּלֶךְ
 שִׁיְשָׁרָאֵל יַתְפִּלְלוּ בְּעַדּוֹ. אָמַר הַמֶּלֶךְ שָׁלֹנוּ:
 בָּאָשָׁר שָׁוֹה הַגְּנָכֶד הַגְּלָל יִשְׁלֹׁשׁ לוֹ כַּח לְהַשְׁתִּמְישׁ עִם
 הַסְּפִיר בְּקָדְשָׁה וְאַינוֹ מִשְׁתְּמִישׁ בּוּ, עַל כֵּן נִעְשָׂה
 לְטוֹבָתוֹ. וַצְוָה עַלְיָהוּ לְהִזְמִין שָׁמֶן כָּרִי שִׁיְהִיא
 לְהַמֶּלֶךְ רַפִּיאָה מִהָּרְפּוֹאּות שְׁלָקָח כָּרְבָּר
 וּמִהָּרְפּוֹאּות שִׁיקָּח עֹזֶה. וְהַגְּנָכֶד הַגְּלָל לֹא יָדַע
 בְּלָל מָזהּ, וּמִחְמָת זוּ אֲנִי הִיִּתִי בְּכָאן עַנְנָן, בְּלֹ וְזוּ
 הִיא מִסְפֵּר הַעֲנָן לְהַשְׁלִית, וְזֹה הַבָּן הַגְּלָל, הַנְּנוּ
 זֹה שֶׁלֹּא הִיא לוֹ כַּח בְּרֶגֶלְיוֹ בְּתִחְלָה, הִיא הַוְּלָד
 אַחֲרֵיהֶם וְשׁוֹמֵעַ. וְהַבְּיאָו אָתוֹ לְמֶלֶךְ, וַצְוָה
 הַמֶּלֶךְ שִׁיקָּחוּ הַפְּמַח וַיְחִיּוּרּוּ לְהַמֶּלֶךְ הַגְּלָל,
 וַחֲזִירּוּ לוֹ הַפְּמַח. וְאֹזֶר הַבָּן שֶׁל הַשְׁדִּים
 הַגְּלָל בְּגַנְּלָל. וּבָא מִסְפֵּר מַאֲדָר בְּלֹא כַּח בַּי עַנוּ

אותו מאד שם. וחרה לו מאד על המכשף שעה אותו כל-כך יצוה לבניו ומשפחתו שייהיו ארכבים תמיד על המכשף הנ"ל. ויש ביניהם מדברים, והלכו והגידו להמכשף שיישמר עצמו כי הם ארכבים עליון. ועשה המכשף תחבותם וקרא עוד מכשפים שירודעים משפחות כדי לשמר מהם, וחרה מאד להבן הנ"ל ולמשפחתו על המדברים על שגלו סודו להמכשף. פעם אחת נודען שהלכו יחד ממשפחה של הבן הנ"ל ומהמדברים על המשמר אצל המלך. והלכו בני המכשפה הנ"ל ועשו עלייה על המדברים. והרג המלך את המדברים. וחרה להם דבריהם הנסאים, והלכו ועשו מרידה בין כל המלכים. והיה בין השדים רעב וחלשות וחרב ודבר. ונעשה מלחמות בין כל המלכים ועל-ידי זה נעשה רעית הארץ. ונפלת הארץ בלה ונשכה האילן כלו. ולא נשאר מהם כלל, ונעשה כלל הוא אמן.

בז'ד מעשה זו מרצה בקהל א' שפתהלים: אשרי האיש וכו'. דורך רשיים דורך צדיקים וכו' הינו בוחנת הרכבים הנ"ל שיש בהם האבק שטפוזרים וכו'. והיה בעין שתול על פלוי מים אשר פריו יתנו בעתו ועלחו וכו'. וכל אשר יעשה יצילה. הינו האילן הנ"ל, שבל פריו ועליו הפל באשר לכל מסג'ל מאד בנ"ל. דוק ותשכח עוד איזה רמזים: אשרי האיש אשר לא הולך כי בתחילה לא היה יכול לילך: לא עמר, כי אחריך לא היה יכול לעמוד גסבן: ובמושב לצים, הינו מושב לצים הנ"ל שעשוין ליצנות וכו' בנ"ל: במוין אשר תדרנו רות, הינו הרוח שנושא הפל הנ"ל: וכל זה הוא רק רמזים בעלמא, שהAIR עיננו קצת, למן נבין ונשכיל קצת עד היכן הדברים מגיעים. אבל הרכבים סתומים עדין בתוכלית הבעלם, כי כל אלו המעשיות בספר גבהו מאד מאד מדעת אנושי ונעלמים מעין כל חי וכו'.

מעשה ד

מלך שגור שמר

מעשה נפום

עם אחת היה מלך, ונור על
המדינה גירוש בגורות שמר,
שמי שירצה לשאר במדינה
ימיר דתו, ואם לאו, יהיה
נתגרש מהמדינה. ויהיו קצת
מהם שהפרקתו כל רכושם
ועשרות שלהם ייצאו משם בדלות כדי לשאר
באמונה שיהיו ישראלים, וקצת מהם חסו על
רכושם ועשרותם, ונשארו שם והוא אנים.
בעניא היו נתנים דת יהודית ובפרהסיא לא היו
רשאים לנוהג כמו יהודים.

וְמִתְהַלֵּךְ, וְנָעֲשֶׂה בָנוּ מֶלֶךְ וְהַתְּחִילֵל לְנָהָג
הַמְּדִינָה בַּיָּד רַמָּה, וְכָבֵשׁ כֹּמֹה מִדִּינּוֹת
וְהַיָּה חַכְםָן גָּדוֹל. וּמִחְמָת שְׁהִיה מַחְזִיק בַּתְּקִף יָדוֹ
אֶת הַשְּׂרִי מַלְוָכה, יַעֲצֵו עַלְיוֹ וְנַתְּקַשֵּׁרוּ לְפָל עַלְיוֹ
וְלְהַכְּרִית אֹתוֹ וְאֶת זָרָעּוֹ. וְהַיָּה בֵין הַשָּׂרִים אֶחָד
מִהָּאָנוֹסִים, וַיַּשֵּׁב עָצָמוֹ: הָלָא מִפְנֵי מָה אָנָי
אָנוּס, מִחְמָת שְׁהִיָּתי חָם עַל הַזָּנוּ וּרְכוּשִׁי. עַכְשָׁוֹ
שְׁהִיָּה הַמְּדִינָה בְּלֹא מֶלֶךְ, וְהַיָּה אִישׁ אֶת רַעַחוֹ
חַיִם בְּלֹעוֹ, כִּי אֵי אָפָּשָׁר שְׁיִהְיָה מִדִּינָה בְּלֹא
מֶלֶךְ. עַל כֵּן יָעַז בַּעַצְמוֹ לַיְלָה וְהַגִּיד לְמֶלֶךְ בְּלֹי
יְדִיעָתָם. וְהַלֵּךְ וְהַגִּיד לְמֶלֶךְ שְׁנַתְּקַשְׁרוּ עַלְיוֹ
כְּפָ"ל. וְהַלֵּךְ הַמֶּלֶךְ וְגַפְתָּה אִם אִמְתָּה הַדָּבָר, וְרָאָה
שְׁהַוָּא אִמְתָּה, וְהַעֲמִיד שׂוּמְרִים. בָּאָתוֹ לִילָּה
שְׁנַפְלוּ עַלְיוֹ תְּפִסּוּ אֹתוֹם וְדַן אֹתוֹם כֹּל אֶחָד בְּפִי
מִשְׁפְּטוֹ.

עַנְהָה הַמֶּלֶךְ וְאָמַר לְהַשֵּׁר הָאָנוֹס הַגְּלָל: אִיָּה
כְּבּוֹד אָתוֹן לְךָ בְּשִׁבְיל זֶה שְׁחַצְלָתָנִי וְאֶת
זָרָעּוֹ, אִם אָמַר לְעַשֹּׂות אָוֶתֶךָ שָׁר, הַרְיָ אָפָה

בְּלֹא זה שָׁר. וְאֵם לְהִנּוּ לְהַזְּמָנוֹת יְשָׁרֶת לְהַזְּמָנוֹת. אָמָר אֵיזָה בְּכֻבָּד אַתָּה רֹצֶחֶת וְאַעֲשֶׂת הַזְּמָנוֹת. עַנְהָה הָאָנוֹס וְאָמָר: אֲבָל תַּعֲשֶׂה לִי מָה שָׁאַמֵּר. אָמָר הַמֶּלֶךְ: הָן. אָמָר: הַשְׁבָּעַ לִי בְּכַתְּרֵךְ וּמְלָכוֹתְךָ. וְנַשְׁבָּע לוֹ. עַנְהָה וְאָמָר, הָאָנוֹס הַגְּלִיל: עַקְרָב בְּכֻבָּד שָׁאַהְיָה רְשָׁאי לְהִיוֹת יְהוּדִי בְּפִרְחָסִיא, לְהִגְּנִימָה טְלִית וּתְפִלְיָן בְּפִרְחָסִיא. וְחַרָּה לְהַמֶּלֶךְ מֵאָה, מְחַמָּת שְׁבָּכְל מְדִינָתוֹ אַיִּם רְשָׁאים לְהִיוֹת יְהוּדִים, אֲבָל לֹא דָיָה לוֹ בְּרוּה מְחַמָּת הַשְׁבִּיעָה. בְּפֶקַר הַלְּךָ הָאָנוֹס וְהִגְּנִימָה טְלִית וּתְפִלְיָן בְּפִרְחָסִיא. אַחֲרֶכֶךְ מִתְהַמֵּלֶךְ וְנַעֲשֶׂה בְּנָנוֹ מֶלֶךְ. וְהָוָא הַתְּחִיל לְהִגְּנִימָה מְדִינָתוֹ בְּרִפּוֹת, מְחַמָּת שְׁרָאָה שְׁרָצָוּ לְהִכְּרִית אֶת אָבִיו פָּנָ"ל. וּכְבָשׂ מְדִינָות רַבּוֹת וְהִיָּה חַכְם גְּדוֹלָה מֵאָדָם וְצִוָּה לְקַבֵּץ וּלְקַרְוֹת אֶת בָּל הַחַזְוִי כּוֹכְבִים שִׁיגְדוּ מֵאֵיזָה דָּבָר יוּכְלָל לְהִיוֹת נְכָרָת זְרָעוֹ כְּדִי שִׁישָׁמֶר מִזְהָה, וְאָמְרוּ לוֹ שְׁזַרְעָוּ לֹא יִכְּרֹת, רַק שִׁישָׁמֶר מִשּׁוֹר וְשָׁה. וּכְתַּבּוּ זֹאת בְּסֶפֶר הַזְּכָרָנוֹת וְצִוָּה לְבָנָיו שִׁינְהָגָנוּ גַּם־כֵן כְּמוֹתוֹ בְּדָרְךָ

רֶבֶה וִמְתָה. וַיַּעֲשֵׂה בָנָו מֶלֶךְ וַיַּחֲלִיל לְנָהָג בַּיד
רֶמֶה וּבְחֹזֶק כְּמוֹ יְקָנוֹ, וַיַּכְבִּשׁ מִדְינֹות רַבּוֹת וַיַּנְפֵל
עַל חִכְמָה, וַיָּצֹה לְהַכְרִיז שֶׁלָא יִמְצֵא בִּמְדִינָתוֹ
שׂוֹר וְשָׂה, כִּי שֶׁלָא יִהְיֶה נִכְרָת וּרוּעָן, עַל פִן אֵין
לוֹ מֹרָא מִשּׁוּם דָבָר, וַיַּהַג מִדִינָתוֹ בְּרֶמֶה.

וַיַּעֲשֵׂה חִכְמָה גָדוֹל מְאֹד וַיַּנְפֵל עַל חִכְמָה
לְכַבֵּשׁ אֹת כָּל הָעוֹלָם בֶּלָא מְלָחָמָה,
כִּי יִשׁ שְׁבֻעָה חָלְקי עַזְלָם, שְׁהָעוֹלָם נִתְחַלֵּק
לְשְׁבֻעָה חָלְקִים. וַיִּשׁ שְׁבֻעָה כּוֹכְבֵי לְכַת שְׁפֵל
כּוֹכֵב מַאֲיר בְּחַלֵק מְחַלְקִי הָעוֹלָם. וַיִּשׁ שְׁבֻעָה
מִינִי מִתְכוֹנָת שְׁפֵל אַחַת מִשְׁבֻעָה כּוֹכְבֵי לְכַת מַאֲיר
בְּמִינִי מִתְכוֹנָת אֶחָד. וַיַּהַלְךְ וַיַּקְבִּץ כָּל הַשְּׁבֻעָה מִינִי
מִתְכוֹנָת, וַיָּצֹה לְהַבְיאָה כָּל הַפְּאַטְרָעָתִין (דָמוֹת
דִיּוֹקָם) שֶׁל כָּל הַמְּלָכִים שָׁהָם שֶׁל זָהָב שְׁתֹזְלִין
בְּפֶלֶטְרִין (אַרְמוֹנוֹת) שֶׁלָהֶם וַיַּעֲשֵׂה מִזָּה אָדָם.
רָאשׁוֹ שֶׁל זָהָב וְגַוּפֹו שֶׁל כְּסֶף וְכֵן שֶׁאָר הַאִיבָרִים
מִפְּנֵי מִתְכוֹנָת הַאֲחֶרְיוֹם וַיִּהְיֶה בָּאוֹתָו הָאָדָם כָּל
הַשְּׁבֻעָה מִינִי מִתְכוֹנָת, וַיַּעֲמִיד אֹתוֹ עַל הַר גְּבוּהָ.

וְהִי כֵּל הַשְׁבָּעָה פּוֹכֶּבֶן לְכַת מְאִירִין בְּאֹתוֹ
הָאָדָם. וּכְשֵׁהִיה אָדָם צָרִיךְ לְאַיִלָּה עַצָּה אוֹ אַיִלָּה
מְשָׁא וּמְתָן אָם לְעַשּׂוֹת אָם לְאוֹ, הַיְהּ עֹזֶם נֶגֶד
אֹתוֹ הָאִיבָּר שֶׁל הַמִּין מִתְּכַת הַשִּׁקָּה לְחַלְקָה
הַעוֹלָם שֶׁהָאָמָּשׁ וְהִי חֹזֶב בְּדֻעָתוֹ אָם
לְעַשּׂוֹת אָם לְאוֹ. וּכְשֵׁהִיה צָרִיךְ לְעַשּׂוֹת הַיְהּ
מְאִיר וּמְוִירִיחּ אֹתוֹ הָאִיבָּר וְאָם לְאוֹ, הַיְהּ נִחְשֵׁךְ
הָאִבר, בְּלֹא זֶה עֲשָׂה הַמֶּלֶךְ הַפָּלָל, וּעֲלִילִידִי זֶה הַיְהּ
פּוֹכֵשׁ כֵּל הַעוֹלָם, וְאַסְפֵּף מִמּוֹן רַב. וְאֹתוֹ הַדְּמוֹת
אָדָם לְאַיִלָּה מְסֻגָּל לְהַגְּלָל, רַק, בְּאַפְּנָיו וּבְתַנְאָיו,
שְׁיִהְיָה הַמֶּלֶךְ מְשֻׁפֵּיל גָּאים וּמְגַבִּיהָ שְׁפָלִים.
וְהַלְּךְ וְשָׁלַח פְּקָדוֹת (הַיְהּ אַזְקָאָיו) עַבְורָה כֵּל
הַיְּדִינְרָאָלִין (שְׁרִים וְאֲדוֹנִים חַשּׁוּבִים) וַיְשַׁאֲר הַשְּׁבָּרִים
שִׁישׁ לָהֶם הַחַטְמָנוֹת וְאַזְרָדִיר"שׁ (חַפְקִידִים), וּבָאוּ
בָּלָם. וְהַשְּׁפֵיל אֹתוֹתָם, וְלֹקֶח מֵהֶם הַחַטְמָנוֹת
שְׁלָלָם. אָפְלוּ אֹתוֹן שְׁהִיו לָהֶם הַחַטְמָנוֹת שְׁעַבְדוּ
אֶצְלָ אָבִי אָבִי יְקָנוּ, לְקָח מֵהֶם. וְהַגְּבִיהָ שְׁפָלִים
וְהַעֲמִיד אֹתוֹם תְּחִתֵּהֶם.

בְּתוֹכֶם הִיָּה הַשֵּׁר הָאָנוּם הַגָּל, הַיְנוּ שֶׁהוּא
 הִיָּה בַּתוֹךְ הַשָּׂרִים שֶׁהַמֶּלֶךְ הִיָּה
 עֹסֵק לְהַשְׁפִּילָם, וַיְשַׁאֲלَ אֶתְתוֹ הַמֶּלֶךְ: מַהוּ
 הַשְּׂרוֹת וְהַתְּמִנּוֹת שְׁלֵךְ? הִשְׁבִּיב לֹז: הַשְּׂרוֹת
 שְׁלִי, הִיא שָׁאַחַת רְשָׁאֵי לְהִזְמִין יְהוּדִי בְּפַרְחָסִיא
 בְּשִׁבְיל אֶתְתוֹ הַטּוֹבָה שַׁעַשְׂתִּי לְזַקְנֵד בְּגַל, וְלַקְחַ
 מַאֲתוֹ זֹאת. וְחוֹרַן נָעַשָּׂה אָנוּם. פָעַם אַחַת שָׁכַב
 הַמֶּלֶךְ לִישָׁן, וַיַּרְאֶה בְּחִלּוֹם שְׁהַשְׁמִים זְבִים, וַיַּרְאֶה
 כָל הַשְׁגִינּוֹם-עָשָׂר מְזוּלֹת, וַיַּרְאֶה שְׁשֹׁור וַיַּרְאֶה שִׁישׁ
 בֵין המְזוּלֹת, הַם מִשְׁחָקִים מִמְּנוֹ. וַיַּקְרִיז בְּכֻם
 גָדוֹל וְנִפְחַד מַאֲדָה, וַיַּצְוֵה לְהַבִּיא אֶת סִפְרָ
 הַזְּכָרוֹנוֹת, וַיַּרְאֶה בְּתוֹב בּוֹ שְׁעַל יְדֵי שׂוֹר וְשָׁה
 יְהִיָּה נִכְרַת וַיַּרְאֶה וְנִפְלֵל עַלְיוֹ פְּחַד גָדוֹל. וְסִפְרָ
 לְהַמְלָכָה, וְנִפְלֵל עַלְיהָ וְעַל בְּנֵיהָ גַּם-בְּנֵן פְּחַד גָדוֹל.
 וְתִפְעָם רָוחֹז מַאֲדָה, וְקָרָא לְכָל הַפּוֹתְרִי חִלּוֹמוֹת,
 וְכָל אַחֲרָה הִיָּה פּוֹתֵר לְעַצְמוֹ, וְלֹא הִיָּה קּוֹלֵן נִגְנָם
 בְּאוֹנוֹ. וְנִפְלֵל עַלְיוֹ פְּחַד גָדוֹל מַאֲדָה. וּבָא אַלְיוֹ
 חַכְםָ אַחֲר וְאָמַר לוֹ שִׁישׁ לוֹ קְבָלה מִאָבִיו, הוּא

שַׁיִשׁ שֶׁלֶשׁ מֵאוֹת וָשָׁשִׁים וּחֲמִשָּׁה מֵאוֹת תְּהִלּוּכֹת
הַשְׁמֵשׁ וַיֵּשׁ מָקוֹם שֶׁבֶל הַשְׁלֵשׁ מֵאוֹת וָשָׁשִׁים
וּחֲמִשָּׁה מֵאוֹת תְּהִלּוּכֹת הַשְׁמֵשׁ מִזְרִיחִים לְשָׁם,
וּשֶׁם גָּדֵל שְׁבֵט בָּרוּל. וּמֵשִׁישׁ לוֹ פְּחָד, כַּשְׁבָא
לְהַשְּׁבֵט הַגְּלָל נִצְׁול מִהְפָּחָד.

וּרְוִיטֵב לְהַפְלָךְ, וְהַלְךְ עִם אַשְׁתוֹ וּבְנֵיו וּכְלֵי
וּרְעֹו לְמִקְומֵה הַגְּלָל עִם הַחֲכָם הַגְּלָל.
וּבְאָמֵץ הַדָּרֶךְ עוֹמֵד מֶלֶךְ שַׁהְוָא מִמְנָה עַל
כָּעַם, כִּי עַל-יָדֵי כָּעַם בּוֹרָאים מֶלֶךְ הַמְשִׁיחַת,
וְאַתָּה מֶלֶךְ הַגְּלָל הוּא מִמְנָה עַל כָּל
הַמְשִׁיחַתִּים. וּשׂוֹאָלֵין אַתָּה הַדָּרֶךְ, כִּי יִשְׁ דָּרֶךְ
יִשְׁרָאֵל פְּנֵי אִישׁ, וַיֵּשׁ דָּרֶךְ שַׁהְוָא מֶלֶא טִימָה, וַיֵּשׁ
דָּרֶךְ שַׁהְוָא מֶלֶא פְּחַתִּים וּבָרוֹתָה, וּכְנַ שָׁאָר
דָּרֶכִים. וַיֵּשׁ דָּרֶךְ אֶחָד שִׁיִּשׁ שֵׁם אִישׁ שָׁאָרְבָּע
פְּרִסְסֹאות מֵאַתָּה הָאֵשׁ נִשְׁרָפִים, וּשְׁאָלוּ לוֹ הַדָּרֶךְ
וְאָמַר לָהֶם אַתָּה הַדָּרֶךְ שִׁיִּשׁ שֵׁם הָאֵשׁ, וְהִי
הַזְּלִיכִים. וְהִיא הַחֲכָם מִסְתַּפֵּל לְפָנָיו בְּכָל פָּעָם
אִם יִשְׁ שֵׁם אַתָּה הָאֵשׁ, כִּי הִיא לוֹ קַבְּלה מְאֹבִיו

שִׁישׁ שֵׁם אַשׁ כְּנָ"ל. בַּתּוֹךְ בְּךְ רָאָה הָאָשׁ, וְרָאָה
שְׁהָיוּ הַוְּלָכִים דֶּרֶךְ הָאָשׁ מְלָכִים וַיַּהֲדִים
מַעֲטָפִים בְּטִילָת וְתִפְלִין, וַיְהִי מִחְמָת שְׁהָיוּ
אַצְלָ אָוֹתָן הַמְּלָכִים יוֹשְׁבִים יְהוּדִים בָּמְדִינָתָם,
עַל כֵּן הַיּוֹ יוֹכְלִים לִילְךְ דֶּרֶךְ הָאָשׁ. וְאָמַר הַחֲכָם
לְהַמְּלָךְ: בָּאָשֶׁר שִׁישׁ קָבְלָה בַּיּוֹם שָׁאַרְבָּע
פְּרָסָאות רְחוּקָה מִן הָאָשׁ נְשָׂרְפִים, עַל כֵּן אֵין
אַנְיָ רֹזֶחֶה לִילְךְ עוֹד. וְהַמְּלָךְ חָשָׁב: מַאֲחָר
שְׁרוֹאָה שֶׁשָּׁאָר מְלָכִים הַוְּלָכִים שֵׁם דֶּרֶךְ הָאָשׁ,
עַל כֵּן אָמַר שְׁגָם הָוָא יַלְךְ, וְעַנְהָה הַחֲכָם: אַנְיָ יִשְׁלַׁח
לִי קָבְלָה מִאָבִי כְּנָ"ל, עַל כֵּן אַנְיָ רֹזֶחֶה לִילְךְ.
אַתָּה אָמַר רְצֹונָךְ לִילְךְ, לְךְ. וְהַלְךְ הַמְּלָךְ וּרְעוֹו,
וַיַּשְׁלַׁט בָּהָם הָאָשׁ, וּנְשָׂרֵף הָוָא וּרְעוֹו וּנְכַרְתָּה
בְּלָם. בְּשַׁבָּא הַחֲכָם לְבִיתוֹ, הַיּוֹתָה תָּמוֹת בְּעִינֵי
הַשָּׁרִים. הַלָּא הָיָה נִשְׁמָר מִשּׁוֹר וְשָׁה, וַיַּאֲיךְ בָּא
שִׁיהִיה נִכְרָת הָוָא וּרְעוֹו. עַנְהָה הָאָנוּם וְאָמַר: עַל-
יְדֵי נִכְרָת, בַּי הַחֹזֵי בּוֹכְבִים רָאוּ, וְלֹא יְדַעַו מָה
רָאוּ, בַּי שׂוֹרְעֹו שׂוֹן מַעֲרוֹת הַפְּלִין, וְשָׁה-עֹוֹשִׁין

מצמְרוֹ צִיצִית לְטָלִית, וּעֲלֵי־יְדֵיכֶם נִכְרַת הַוָּא
וּוּרָעָו, כִּי אָתוֹן הַמְּלָכִים שַׁהְיוּ יְהוּדִים דָּרִים
בָּמְדִינָתֶם שְׂמִלְבָשִׁין בְּטָלִית וְתַפְלִין הֵyo הַזְּלָכִים
הַרְקָדָה אֲשֶׁר וְלֹא הֵyo נְזֻוקִים בָּלֶל, וְהֵo נִכְרַת עַל־
יְדֵי שֶׁלָּא הֵyo רְשָׁאִים יְהוּדִים שְׂלֹבוֹשִׁין טָלִית
וְתַפְלִין לִישְׁבָּבָמְדִינָתֶוּ וְעַל כֵּן הֵyo הַשּׁוֹר וְשָׁה
שְׁבָמְזּוֹלֹת שׂוֹחֲקִים מִמְּנִי, כִּי הַחֹזֵי בּוֹכְבִּים רָאוּ
וְלֹא יְדַעַו מָה רָאוּ, וְנִכְרַת הֵo וּוּרָעָו כְּגַ"ל.

לְמַה רְנַשּׁו גּוֹים וּכְיָהָרָם בְּשִׁבְטֵבְרֹזֶל: פָּנוּ יָאָנָף וְתַאֲכְדוּ דָּרָךְ
כִּי יְבָעַר: וּכְיָ (הַלְּסָן כ) וְהַדְּבָרִים עֲתִיקִים וּסְתֻוּמִים מַאֲדָה.
כָּל זֶה שְׁמַעַתִּי. עוֹד מִצְאָתִי קָצָת רַמּוֹזִים מִהְפָעָשָׁה זֶה בְּקַפְיטָל
הַגְּנָל: גַּנְתָּקָה אֶת מִסְרָותָמוֹ, מִוסְרֹותָם שֶׁל עֹור, בְּחִינָת
תַּפְלִין, עֲבוֹתָם, עֲבוֹתָם חֲבָלִים, בְּחִינָת צִיצִית. כִּמוֹ שְׁדָרְשׁוֹ
רְבָותָינוּ וְכָרְזָנוּ לְכַרְבָּחָה פְּסָוק זֶה בְּמִפְּסָחָת עֲבוֹדָה זָרָה (ה' כ) עַל
צִיצִית וְתַפְלִין. יוֹשֵׁב בְּשָׁמִים יְשָׁחָק. כִּי הַשּׁוֹר וְשָׁה שְׁבָשִׁים שְׁחָקוּ
מִמְּנִי. אוֹ יְדַבֵּר אַלְיָמוֹ בָּאָפוֹ וּבְחָרְנוֹן יְבָהָלָמוֹ: הַפְּעָם וְהַבָּהָלָה
וְהַפְּחָד הַגְּנָל: וְאַנְיָ נִסְכָּתִי מִלְּבָci עַל צִיוֹן הַר קָרְשָׁי: אִפְּשָׁר הַרְמוֹ
בָּהָה, כִּי הַדְּמָוֹת אֲרָם שְׁחָעָמִיד הַמְּלָךְ הַגְּנָל עַל הַר גְּבוֹהָה, אֲתָה זֶה
לְעַמְתָּה זֶה כִּי הוּא בְּנֵגֶר הַמְּלָךְ עַל צִיוֹן הַר הַקָּדְשָׁה. כִּי שֵׁם כָּלּוֹלִים
כָּל חָלְקִי עַולְם וּכְיָ וְהֵo הַר כְּגַ"ל: נִסְכָּתִי, לְשׁוֹן נִסְכָּתִי, וְזִיקָּה: שָׁאל

מןני, כל העצות בג"ל גוים נחלקה ואחותה אפסי אָרֶץ. לאחן יחד כל אפסי אָרֶץ, הינו כל שבעה חלקו עולם וכל המלכים והגויים לנחלה תחתיו: עבדו, זה צדית. ביראה, זה חפלין. וגילו ברעדה,
רעדה הנ"ל:

מעשה ה

בֵּן מֶלֶךְ שָׁהִיחָה מִאֲבָנִים טוֹבָות

עֲשָׂה בַּמֶּלֶךְ אֶחָד שֶׁלָּא הָיָה לוֹ
בָּנִים. וְהַלְךְ וְעַסְקָה
בְּרָאָקְטוּרִים, כִּי שֶׁלָּא תְּהִיחָה
מַלְכָתוֹ נְהַפְּכָת לָוִרים, וְלֹא
הָזְעִילָוּ לוֹ. וְגַעַר עַל הַיְהוּדִים
שִׁיתְפְּלִלוּ בְּעַבוּרוֹ שִׁיחָה לוֹ
בָּנִים. וְהִי הַיְהוּדִים מַבְקָשִׁים וּמַחְפְּשִׁים צִדְיקִים,
כִּי שִׁיתְפְּלִלְל וּוּפְעַל שִׁיחָה לוֹ בָּנִים, וּבְקָשׁוּ
וּמְצָאוּ צִדְיק גָּנוֹן. וְאָמְרוּ לוֹ שִׁיתְפְּלִלְל שִׁיחָה
לְהַמֶּלֶךְ בָּנִים. וְעַנְהָ שָׁאַנְנוּ יוֹדֵעַ בָּלֵל. וְהַזְדִּיעַ
לְהַמֶּלֶךְ. וְשַׁלֵּחַ הַמֶּלֶךְ פְּקָדָתוֹ (שְׁקוּרִין אוֹקָאוּ) אַחֲרָיו,

וְהַבִּיאוּ אֶתְהוּ לְהַפְלֵךְ. וְהַתְּחִיל הַמֶּלֶךְ לְדֹבֶר עָמוֹ בְּטוּב: הֲלֹא אַתָּה יוֹדֵעַ, שְׁתִּיהוּדִים הֵם בִּידֵי לְעִשּׂוֹת בָּהֶם פָּרָצֹן, עַל פִּנְךָ אַנְיָן מְבָקֵשׁ מִמֶּךָ בְּטוֹב שְׁתְּחִפְלֵל שִׁיחָה לֵי בְּנִים. וְהַבְּטִיחָה לוֹ שִׁיחָה לוֹ בְּאֹתָה שָׁנָה וְלֹךְ, וְהַלְךְ לְמִקְומָו. וַיַּלְךְ הַמֶּלֶךְ בַּת, וְהִתְהִיתָ אֹתָה הַבָּת מִלְּפָה יַפְתִּיתָאָר מַאֲדָ. וְכַשְׁחִיתָה בַת אַרְבָּע שָׁנִים הִתְהִיתָה יְכֹלָה כָּל הַחֲכָמוֹת וַיֹּאמֶר בְּכָלְיִ שִׁיר וְהִתְהִיתָה יְוָדָעָת כָּל הַלְּשׁוֹנוֹת וְהִיּוּ נֹסְעִים מַלְכִים מִכֶּל הַמִּדְינּוֹת לְרֹאָתָה, וְהִיּוּ שֻׁמְחָה גְּדוֹלָה עַל הַמֶּלֶךְ.

אַחֲרַ-ךְ נִכְסַף הַמֶּלֶךְ מַאֲד שִׁיחָה לוֹ בָּן, בִּידֵי שְׁלָא תְּהִיתָה מִסְבַּת מַלְכוֹתוֹ לְאִישׁ זָר וְגָזָר שׁוֹב עַל הַיְהוּדִים שִׁיתְפִּלְלוּ שִׁיחָה לוֹ בָּן. וְהִיּוּ מְבָקְשִׁים וּמְחַפְשִׁים אֶת הַצָּדִיק הַגָּל, וְלֹא מִצְאוּ אֶתְהוּ בַּיְמָרְגָּר. וּבְקָשׁוּ עַז וּמִצְאוּ עַז צָדִיק גָּנוֹ, וְאָמְרוּ לוֹ שִׁיטָן לְהַמֶּלֶךְ בָּן. וְאָמַר שְׁאַינְנוּ יוֹדֵעַ כָּל. וְהַזְדִּיעוּ לְהַמֶּלֶךְ

וַיֹּאמֶר לוֹ הַמֶּלֶךְ גַּם־יְכוֹן כֵּגֶל: הַלֹּא הַיְהוּדִים בְּיַדְךָ
וְכֵיוֹן כֵּגֶל. אָמַר לוֹ הַחֲכָם, הִינּוּ זֶה הַצָּדִיק הַגֵּל: תִּוּכֵל
לְעַשּׂוֹת מָה שָׁאַצְׂוָה. אָמַר הַמֶּלֶךְ: הָן. אָמַר
לוֹ הַחֲכָם: אַנְיִ צָרִיךְ שְׁתַבְיאָ כָּל הַמִּינִי אֲבָנִים
טוֹבוֹת, כִּי כָל אַבָּן טוֹב יִשְׁלַׁחְ לְסֶגֶלְהָ אַחֲרָתָה, כִּי
יִשְׁלַׁחְ אַצְּלָ הַמְּלָכִים סִפְרָ שְׁפָתּוֹב בּוֹ כָל מִינִי
הָאֲבָנִים טוֹבוֹת. אָמַר הַמֶּלֶךְ: אַנְיִ אֲזִיאָ חַצִּי
מֶלֶכְוִתִּי בְּיַד שִׁיחָה לִי בֶן. וְהַלְּךָ וְהַבְיאָ לוֹ כָל
מִינִי הָאֲבָנִים טוֹבוֹת וְלַקְחָם הַחֲכָם וְהַדְקָם. וְלַקְחָם
כּוֹם יָין וְנַתְנָם לְתוֹכוֹ וְנַתְנָן חַצִּי הַכּוֹם לְהַמֶּלֶךְ
לְשִׁתּוֹת וְחַצִּיה לְהַמְּלֵפהַה. וְאָמַר לְהַמֶּלֶךְ שִׁיחָה
לְהַמֶּלֶךְ בֶּן שִׁיחָה בֶּלְוּ מִאֲבָנִים טוֹבוֹת וְיִהְיֶה בּוֹ כָל
הַסְּגָלוֹת שֶׁל כָּל הָאֲבָנִים טוֹבוֹת. וְהַלְּךָ לְמִקְומָו.
וַיַּלְדֵה בֶן, וַיָּעֲשֶׂה שְׁמָחָה גְּדוֹלָה עַל הַמֶּלֶךְ. וְהַבְּנוּ
הַגּוֹלֵד לֹא הָיָה מִאֲבָנִים טוֹבוֹת. בְּשִׁיחָה הַבָּנוּ כֵּן
אַרְבָּעָ שָׁנִים הָיָה יִפְהַתְאָר מְאֹד וְחֲכָם גְּדוֹלָ בְּכָל
הַחֲכָמוֹת וְהָיָה יוֹדֵעַ כָּל הַלְּשׁוֹנוֹת. וְהָיָה נֹסְעִים
מֶלֶכִים לְרָאוֹתָו. וְהַבְּתָתְמִלְבָה רָאָתָה שָׁאַינָה

חֶשׁוֹבָה כְּלִכְדָּךְ וַנְתַקְנֵאָה בּוּ. רק זאת הִיְתָה נְחַמְתָּה: בָּאֲשֶׁר שָׂאוֹתוֹ הַצָּדִיק אָמַר שִׁיחָה בְּלֹו מַאֲבָנִים טוֹבָות, טוֹב שָׁאיָנוּ מַאֲבָנִים טוֹבָות.

פָעֻם אחת הִיָּה הַבּוֹן מֶלֶךְ מַחְתָּךְ עַצִּים וַנְקַרֵּפּ בָּאַצְבָּעָו. וַרְצַתָּה הַבְּתָה מֶלֶכה לְכָרְךָ אֶת אַצְבָּעָו, וַרְאָתָה שֵׁם אַבְנָן טוֹב. וַנְתַקְנֵאָה בּוּ מַאֲדָר וַעֲשָׂתָה עַצְמָה חֹלֶה. וּבָאוּ כַּמָּה דּוֹקְטּוֹרִים וְלֹא הָיוּ יְכוֹלִים לְעַשׂוֹת לָהּ רִפְיוֹתָה. וַקְרָאוּ לִמְכְשָׁפִים. וְהִיא שֵׁם מִכְשָׁפָה. וַגְּלִתָּה לוּ הָאָמָת שְׁהִיא עַשְׂתָּה עַצְמָה חֹלֶה בְּפֶלֶל. וַשְּׁאַלְהָ אָתוֹ אֶם יוּכְלָה לְעַשׂוֹת בְּשׁוֹפֵךְ לְאָדָם שִׁיחָה מַצְרָעָ. אָמַר: הָןָן. אָמָרָה לוּ: אָוְלִי יְבַקֵּשׁ מִכְשָׁפָ שִׁיבְטָלָה הַכְּשׁוֹפָ וַיְתַרְפֵּא. אָמַר הַמִּכְשָׁפָ: אֶם יְשַׁלְיכָה הַכְּשׁוֹפָ אֶל הַמִּים, לֹא יוּכְלוּ לְבַטְלָוּ עוֹד (ראה ספר הסדרים תע"ד). וַעֲשָׂתָה כֵּן, וַיְשַׁלְיכָה הַכְּשׁוֹפָ אֶל הַמִּים. וַנְעַשֶּׂה הַבּוֹן מֶלֶךְ מַצְרָעָ מַאֲדָר, [וְהִיא לוּ] עַל חָטָמוֹ צָרָעָת וְעַל פְּנֵיו וְעַל שְׁאָר גּוֹפוֹ. וַעֲסָק הַטָּלָךְ בְּדָקְטוֹרִים וּבִמְכְשָׁפִים וְלֹא הַזְּעִילָו. וַגָּזָר עַל

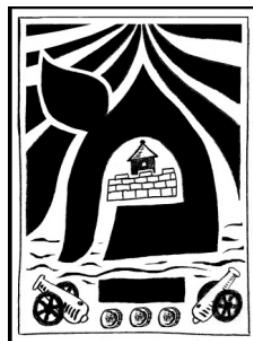
היהודים שיתפללו. ובקשו הצדיק הנ"ל, והביאו אותו לפלה. והצדיק הנ"ל היה מתפלל תמיד להשם יתברך באשר שהוא היה מבטיח שהיה הבן מלך כלו מאבנים טובות, ולא היה בן. והיה טוען להשם יתברך: האם עשתי את בשבייל כבודך? לא עשתי כי אם בשבייל כבודך, ועבשו לא נתקים במו שאמרתי! ובא הצדיק להמלך. והיה מתפלל ולא הוציא לו שהוא כسوف. והצדיק הנ"ל היה גבורה למעלה מן כל הבשפים. ובא הצדיק והודיע להמלך שהוא כسوف, ושחשליך הבسوف למיטים, ואין תקנה להבן מלך כי אם שישליך המכשף שעשה הבسوف למיטים. אמר המלך: אני נתן לך כל המכשפים להשליכם למיטים כדי שתירפאبني. ונתיראה הבית מלאכה. ורצחה אל המיטים להוציאו הבسوف מן המיטים, כי היה יודעת היינו מנה הבسوف, ונפלה אל המיטים. ונעשה רעש גדול שהבת מלך נפלה אל המיטים. ובא הצדיק הנ"ל

וְאָמַר לֵהֶם שְׁהַבּוּ מֶלֶךְ יִתְּרֵפָא. וְנִתְּרֵפָא, וְנִתְּרֵפָא
הַצְּרֻעָת וְנִפְלֵל וְנִקְלָפֶל כֹּל הַעֲוֹר מִמֶּנוּ וְנִעַשֶּׂה
מִאָבָנִים טוֹבּוֹת בְּלֹא. וְהִיא לוֹ כֹּל הַסְּגָלוֹת שֶׁל כֹּל
הַאָבָנִים טוֹבּוֹת, הִינֵּן כִּי אַחֲר שִׁגְלָפֶל הַעֲוֹר אוֹ
נִתְגָּלָה וְנִרְאָה שְׁהַבּוּ מֶלֶךְ הוּא בְּלֹא מִאָבָנִים
טוֹבּוֹת כַּאֲשֶׁר אָמַר הַצְּדִיק הַגְּלָל:

מעשה ו

מלך ענו

עשָׂה בְּמֶלֶךְ אֶחָד וְהִיא לוֹ
חַכְםָן. אָמַר הַמֶּלֶךְ לְהַחֲכָם:
בְּאֵשֶׁר שִׁישׁ מֶלֶךְ שְׁחוֹתָם
עַצְמוֹ שֶׁהָוָא גָּבוֹר גָּדוֹל
וְאִישׁ אֶמֶת וְעָנוֹ. וְהַנֶּה גָּבוֹר,
אַנְיַי יָדַע שֶׁהָוָא גָּבוֹר, מִחְמָת
שְׁפָבֵב מִדִּינָתוֹ הַזָּלֶה הַיָּם, וְעַל הַיָּם עַוְמָדִים חִיל
עַל סְפִינּוֹת עַם הַזְּרַמָּאָטִים (תוֹתְחִים) וְאַיִם מְגִיחִים
לְהַתְּקִרְבָּה. וְלִפְנֵים מִן הַיָּם יִשְׁמַךְ שְׁטוּכָעִין בּוֹ
(שְׁקוּרִין "זָמָפּ") גָּדוֹל סְבִיב הַמִּדְינָה שָׁאַיִן שֵׁם כִּי
אִם שְׁבִיל קָטָן שָׁאַיִן יִכְּלֶל לִילֶךְ שֵׁם כִּי אִם אֶרְדָּם
אֶחָד וְגַם שֵׁם עַוְמָדִים הַזְּרַמָּאָטִים, וּכְשִׁיכּוֹא אֶחָד

לְהַלֵּם, מֹרִים עִם הַחֲרָמָטִים. וְאִידְאָפְּשֶׁר
לְהַתְּקַרְבַּ לְשָׁם. אֲךָ מֵה שְׁחוֹתָם עָצָמוֹ אִישׁ אָמָת
וְעַנְנָה, זֶה אֵינִ יֹדֵעַ, וְאֵינִ רֹצֶחֶת שְׁתַבְיאָ אֶלְיָה
הַפְּאַטְרָעַט (רָמוֹת דַּיּוֹנָנוֹ) שֶׁל אָתוֹת הַמֶּלֶךְ, כִּי יִשְׁ
לְהַמֶּלֶךְ כָּל הַפְּאַטְרָעַטִּין שֶׁל כָּל הַמֶּלֶכִים,
וְהַפְּאַטְרָעַט שֶׁלֽוֹ לֹא נִמְצָא אֶצְלָ שֻׁום מֶלֶךְ כִּי
הָוָא נִסְתַּר מִבְּנֵי אָדָם, כִּי הָוָא יוֹשֵׁב תְּחִתְּ בָּלָה,
וְהָוָא רָחָק מִבְּנֵי מִדְינָתוֹ.

הַלְּךָ הַחֲכָם אֶל הַמִּדְינָה. אָמַר הַחֲכָם בְּדַעַתּוֹ
שְׁאָרֵיךְ לֹא לִירַע מְהוּות הַמִּדְינָה. וּעַל יְדֵי
מַה יִדּע מְהוּות שֶׁל הַמִּדְינָה, עַל יְדֵי הַקְּאַטְאֹוַישׁ
שֶׁל הַמִּדְינָה, הַינּוּ עֲנֵנִי צָחָק (שְׁקוּרִין "קָאַטְאֹוִישׁ").
כִּי כְּשַׁצְּרִיכִים לִירַע דָּבָר, צְרִיכִים לִירַע
הַקְּאַטְאֹוַישׁ שֶׁל אָתוֹת הַדָּבָר, כִּי יִשְׁכַּנְהַמְּנִינָה
קָאַטְאֹוַישׁ: יִשְׁאַחֲר שְׁמַכְוֹן בְּאָמָת לְהַזִּיק לְחַבְרוֹ
בְּדַבְּרָיו וּבְשַׁחַבְרוֹ מַקְפִּיד עַלְיוֹ, אָוּמָר לוֹ: אֵינִ
מַצְחָק, בָּמוֹ שְׁפָתָוב: (מִשְׁלֵי כו, יח) בְּמַתְלָהָה וּבוֹ).

וְאָמֵר: הֲלֹא מִצְחָק אָנִי. וּכֹן יִשְׁ אֶחָד שְׁמַרְתָּבָוּן בְּדָרְךָ צְחֻק וְאֶפְ-עַלְ-פִּירְכָּן חֶבְרוֹ נָזָק עַלְ-יִדִּי הַבָּרוּיו. וּכֹן יִשְׁ בְּמַה מִינִי קַאֲטָאָוִישׁ. וַיְיִשְׁ בְּכָל הַמִּדְינָות מִדְינָה שְׁפּוֹלָלָת בָּל הַמִּדְינָות, וּבְאוֹתָה הַמִּדְינָה יִשְׁ עִיר אֶחָת שְׁפּוֹלָלָת בָּל הַעֲירָות שֶׁל בָּל הַמִּדְינָה שְׁפּוֹלָלָת בָּל הַמִּדְינָות. וּבְאוֹתָה הַעִיר יִשְׁ בֵּית אֶחָד, שְׁפּוֹלָלָת בָּל הַבָּתִים שֶׁל בָּל הַעִיר, שְׁפּוֹלָלָת בָּל הַעֲירָות שֶׁל הַמִּדְינָה, שְׁפּוֹלָלָת בָּל הַמִּדְינָות. וַשְּׁם יִשְׁ אָדָם שְׁפּוֹלָל מִפְּלָה הַבָּית וּכְוֹ. וַשְּׁם יִשְׁ אֶחָד שְׁעוֹשָׂה בָּל הַלִּיצָנָות וְהַקַּאֲטָאָוִישׁ שֶׁל הַמִּדְינָה. וְלַקְחֵ הַחֶכְמָה עַמוֹ מִמּוֹן רַב וְהַלְךָ לְשֵׁם וַרְאָה שְׁעוֹשִׁים בְּמַה מִינִי לִיצָנָות וַצְחֻק, וַיְהִיבֵן בְּהַקַּאֲטָאָוִישׁ, שַׁהַמִּדְינָה בְּלָה מְלָאָה שְׁקָרִים מִתְחָלָה וְעַד סָוףּ, כִּי רָאָה שְׁעוֹשִׁין צְחֻק, אִיךְ מַאֲגִים וּמַטְעִים בְּנֵי-אָדָם בְּמִשְׁאָ וּמִפְּנָן וְאִיךְ הוּא בָּא לְדוֹן בְּהַפְּאַנִּיסְטְּרָאָט (בֵּית מִשְׁפְּט עִירוֹנוֹ) וַשְּׁם בְּלוֹ שְׁקָר וּמַקְבְּלִין שְׁחָה. וְהַולְךָ לְהַפְּאָנָד (בֵּית מִשְׁפְּט מִמְשָׁלוֹת)

הגבוהה יותר, וגם שם בלו שקר, וזה עושים בדרך צחוק אן שטעלין (מראים עצם רק לפנים) מכל הדברים הללו. והבין הוכח באותה הצחוק שהמדינה כליה מלאה שקרים ורמאות ואין בה שוםאמת, והלך ונשא ונתקן בהמדינה. והנימע עצמו להונזות אותו בהמשא ומתקן. והלך לדון לפני הערכאות, והם כלם מלאים שקר ושחרדים. ביום זה נתן להם שחה, ולאחר לא הבירוהו. והלך לערכאות גבווה יותר, וגם שם בלו שקר עד שבא לפני הפניאתם (בית המשפט הוקנים המלכתי), וגם הם מלאים שקר ושחרדים, עד שבא אל המלך בעצמו.

וכשבא אל המלך, ענה ואמר: על מי אתה מלך, שהמדינה מלאה שקרים כליה מתחלה ועד סוף ואין בה שוםאמת. והתחיל לספר כל השקרים של המדינה. וכשהמלך שמע דבריו, הרבין אוניו יצא הוילון לשמע דבריו, כי היה תמהה להמלך שמצא איש שיזדע מכל

השקרים של המדינה. והשרי מלוכה ששמעו דבריו היו כועסים עליו מאד, והוא היה מספר להולך השקרים של המדינה. ענה ואמר, החכם הנ"ל: וזה ראי לומר שגם המלך במוותם, שהוא אהיב שקר במו המדינה. אך מזה אני רואת איך אתה איש אמת, ובשביל זה אתה רחוק מהם מלחמת שאין אתה יכול לסייע השקר של המדינה. והתחל לשבח המלך מאד מאד, והמלך מלחמת שהיה ענו מאד, ובמקום גדרתו שם ענותנו. כי כן דרכ הurn, שבעל מה שמשבחין ומגדLIN אותו יותר נעשה קטן וענו יותר ומלחמת גדל השבח של החכם ששבח גידל את המלך בא המלך בעניות וקנויות מאד עד שנעשה אין ממש. ולא היה יכול להתaffle והשליך את היילון לראות את אותו החכם, מי הוא זה שהוא יודע וمبין כל זאת, ונתקלה פניו. וראה אותו החכם, והביא הפתיעתו שלו אל המלך:

הַרְבֵּי ציון אֲבָלוֹת (אִיכָּה אָה) ציון הִיא בְּחִנַּת הַצִּוְנִים שֶׁל כָּל
הַמִּקְנִיות, שְׁבָלָם נְתוּעָדִים לְשָׁם בֶּמוֹ שְׁבָתוֹב (חוֹקָל ט);
וּרְאָה אֲרוֹם וּבָנָה אֲצָלוֹ ציון; וְהִוְה חַזָּה צִיון קָרִית מַזְעָרָנוּ (ישׂעה
לו): רְאִישֵׁתְכּוֹת מַצְחָק, שְׁשָׁם הִי נְתוּעָדִים כָּל הַצִּוְנִים, וּמִ
שְׁהִיה צָרִיךְ לִדְעָה אֶם לְעַשּׂוֹת הַדָּבָר אוֹ הַמְשָׁא וּמְתָן, הַיְהּ יָדֻע
שָׁם: יְהּוּ רְצֹן שְׁבָנָה בְּמַהְרָה בִּמְנוּ אָמֵן:

רְאִה וּבָבוּ וּהַבְטָמָת אַתָּה הַמְעַן עַד הַכִּין הַדָּבָרים מַגְעִים. אֲשֶׁר
הַמְחַכָּה וַיַּגַּע לִדְעָה וְלַהֲשִׁיגּוּ מַעַט מִפְּדוֹזָת הַמְעָשִׂיות
כָּלָלוּ, אֲשֶׁר לֹא נִשְׁמַעוּ בְּאַלְהָ מִימִים קָרְמוֹנִים:

וְדַע שֶׁל אָלוּ הַפְּסָוקִים וְהַרְמָזִים הַמּוֹכָאִים אַחֲרֵי קָצַת
הַמְעָשִׂיות הַמְּרַקְבָּתָה וְגַלְיוֹ מַלְתָּא בְּעַלְמָא, לִמְעָן
יַדְעַו כִּי לֹא דָבָר רַיק הַוָּא, חַם וְחַלִּילָה, וּכְאֵשָׁר נִשְׁמַע מִפְּיו הַקְּרוֹש
בְּפִרְוּשׁ שֶׁאָמַר שַׁהְוָא מְגַלָּה אַיִּזהְ רַמּוֹם בְּעַלְמָא בְּאַיִּזהְ פְּסָוקִים
הַמְּרַמִּים לְסֹד הַמְעָשִׂיות לִמְעָן דַעַת שָׁאַיָּנוּ מַדְבֵּר חַם וְשָׁלֹום
דָּבָרים בְּטַלִּים. אֲכָל סּוֹד הַמְעָשִׂיות בְּעֵצֶם רָחוֹק מַדְעַתָּנוּ וְעַמְקָם
עַמְקָם מֵיְמָצָאנוּ:

מעשה ז

מִזְבֵּח וְעַפְבֵּישׁ

עֲנָה וְאָמָר: אַסְפֵּר לְכֶם כֹּל הַגְּשִׁיעָה שֶׁלְיָ שְׁהִיה לֵיכֶם

עשָׂה בַּמֶּלֶךְ אֶחָד שְׁהִיו עַלְיוֹ
כְּפֶה מְלֻחָּמוֹת בְּבָדוֹת וּכְבָשָׁ
אֹתָם, וְלֹקֶח שְׁבּוּיִם הַרְבָּה.
בְּתוֹךְ דְּבָרָיו שְׁהַתְּחִיל לִסְפֵּר
וְאֵת הַמְּעָשָׂה עֲנָה וְאָמָר בָּזֶ
הַלְשׁוֹן: תֹּאמְרוּ שְׁאַסְפֵּר לְכֶם
הַכָּל וַתּוּכְלוּ לְהַבִּין, וְהִיא הַמֶּלֶךְ עֹשֶׂה סְעִידָה
גְּדוֹלָה (שְׁקוּרִין "בָּאַיל") בְּכָל שָׁנָה בְּאֹתוֹ הַיּוֹם
שְׁכָבֵשׁ הַמְּלָחָמָה. וְהִי שֵׁם עַל הַבָּאַיל בְּכָל הַשְּׂרֵי
מְלוֹכָה וּבְכָל הַשָּׂרִים פְּדָרָךְ הַמֶּלֶכִים, וְהִי עוֹשֵׂן
שֵׁם עֲנֵנִי צְחֹק, (שְׁקוּרִין "קּוּמְעָרִים"). וְהִי מְשִׁיחִים

וְצֹחֲקִים מִכֶּל הָאָמוֹת מֵהַיְשָׁמְעָל וּמִכֶּל הָאָמוֹת. וְהִיו עֹשִׂים וּמִעֲקְמִים בָּדֶרֶךְ שְׁחוֹק בָּדֶרֶךְ הַגְּמֻומָה וְהַהְנָגָה שֶׁל כָּל אָמָה וּמִן הַפְּתָחָם מִישָׁרָאֵל גַּם־כֵּן הִיו עֹשִׂין הַשְּׁחוֹק. וְצֹהָה הַמֶּלֶךְ לְהַבְיאָ לוֹ הַסְּפָר שְׁהִיה בָּתוֹב בּוֹ הַגְּמֻומִים וְהַהְנָגָה שֶׁל כָּל אָמָה וְאָמָה. וּבָכֶל מִקּוֹם שְׁהִיה פּוֹתֵחַ אֶת הַסְּפָר, הִיה רֹאָה שְׁבָתוֹב בּוֹ הַהְנָגָה וְהַגְּמֻומִים שֶׁל הָאָמָה, בָּדֶרֶךְ שְׁהִיו עֹשִׂין בָּעֵלִי הַשְּׁחוֹק מִמְּשָׁבֵץ מִפְּתָחָם גַּם וְהַשְׁעִירָה הַצְּחָק וְהַקָּמָעָדְרִיא רֹאָה גַּם־כֵּן אֶת הַסְּפָר הַגְּלִיל. וּבַתּוֹךְ שְׁהִיה הַמֶּלֶךְ יוֹשֵׁב עַל הַסְּפָר, רֹאָה שְׁהִיה עַכְבִּישׁ, הַגְּקָרְא שְׁפִינִין, שְׁהִיה מִרְחָשׁ עַל צְדִי הַסְּפָר, דְּהַנוּ עַל חַבִּי הַדְּפִינִין, וּמִצַּד הַשְׁנִי הִיה עוֹמֵד זָבוֹב. מִן הַפְּתָחָם לְהִיכְן הַזְּלִיק הַעֲכֹבִישׁ אֶל הַזְּבוֹב. וּבַתּוֹךְ שְׁהִיה הַעֲכֹבִישׁ מִרְחָשׁ וְהַזְּלִיק אֶל הַזְּבוֹב, בָּא רֹוח וְתִירִים אֶת הַדָּף מִן הַסְּפָר, וְלֹא הִיה הַעֲכֹבִישׁ יִכְלֶن לִילְךָ אֶל הַזְּבוֹב. וְחוֹרָה לְאַחֲזָרָה, וְעַשְׂתָה עַצְמָה בְּעַרְמָה בְּאֶלְוָה הִיא חֹזֶרת וְאַנְהָ רֹצֶה עוֹד לִילְךָ

אֵל הַזָּבוֹב. וְחֹרֶה הַדָּף לְמִקְומָו. וְחוֹרֶה הַעֲכְבִּישׁ
לִילֵּךְ אֵל הַזָּבוֹב, וְאוֹי שׁוֹב הַרִּים הַדָּף וְלֹא
הַנִּיחָה, הַנִּינָּו שְׁהַדָּף חֹרֶה וְהַרִּים אֵת עַצְמוֹ וְלֹא
הַנִּיחָה אֵת הַעֲכְבִּישׁ לִילֵּךְ אֵל הַזָּבוֹב, וְחוֹרֶה. וּכְנָזֶן
הַיָּה בְּמִה פָּעָמִים. אַחֲרִיךְ שׁוֹב חוֹרֶה הַעֲכְבִּישׁ
לִילֵּךְ אֵל הַזָּבוֹב, וְהַיָּתָה מְרֻחָשָׁת וְהַזְּלָכָת עַד
שְׁכֹבֶר חַטְפָּה עַצְמָה בָּרְגָּל אֶחָד עַל הַדָּף. וְשׁוֹב
הַרִּים הַדָּף אֵת עַצְמוֹ וְהִיא כִּבְרָה הַיָּתָה עַל הַדָּף
קָצֶת. וְאוֹי הַנִּיחָה הַדָּף אֵת עַצְמוֹ לְגַמְרֵי עַד
שְׁנִשְׁאָרָה הַעֲכְבִּישׁ תְּחִתָּיו בְּחַלֵּל בֵּין דָּף לִידָּף.
וְהַיָּתָה מְרֻחָשָׁת שֶׁם וְנִשְׁאָרָה מְטָה מְטָה עַד
שֶׁלָּא נִשְׁאָר מִמְּנָה בְּלֹום. וְהַזָּבוֹב לֹא אָסֵף לְכַפֵּר
מָה שָׁהִיה בָּה.

וְהַמֶּלֶךְ הַיָּה רֹאָה כָּל זֶה, וְהַיָּה מִתְמִימָה עַצְמוֹ,
וְתִּבְינָן שָׁאן זֶה דָּבָר רַיִק, רק שְׁמַרְאָין לוֹ
אֵיזֶה דָּבָר. וְכָל הַשָּׁרִים רָאוּ שְׁהַמֶּלֶךְ מִסְתַּכֵּל
וּמִתְמִימָה עַל זֶה. וְהַתְּחִיל לְחַשֵּׁב בָּהּ, מָה זֶה וְעַל
מָה זֶה. וְגַתְנָמִים עַל הַסְּפִיר, וְחַלָּם לוֹ, שָׁהִיה בִּידָוֹ

אבן טוב (שקורין "הומיט"). והיה מסתכל בז. והוא יוצאי ממנה גומחות אנשים. והשליך מידו הדומיט. ובדרכ אצל המלכים, שתולה על גביהם הפתיע (רמות דיוונן) שלו ועל גבי הפתיע תולה הפטה. והוא אותו האנשים היוצאים מן הדומיט לזכין את הפתיע וחתו את ראשו. ואחר כך לקח את הפטה והשליכו לתוכה הרפץ, כל זה חלם לו, והוא אותו האנשים רציהם אליו להרגנו. והרים עצמו בה מן הספר הנ"ל שהיה שוכב עליו. והגנו לפניו ולא יכולו לעשות לו מאומה, והלכו ממנה. ואחר כך חור הדרף למקוםו. ישוב היה רצים להרגנו, וחור והרים הדרף פג"ל, וכן היה בפה פעמים.

והיה משותק מאד לראות איך דף שמנן עליון, מאיזה נמוסים של איך אמה כתוב עליו. והוא מתריא להסתכל. והתחילה לצעק: חבל, חבל. ושםעו כל השרים שהיו יושבים שם, והוא חפצים להקיצו, אך אין זה

גָּמוֹם לְהַקִּין אֶת הַמֶּלֶךְ. וְהִיוּ מְכִים סְבִיבּוֹתִי
כִּדי לְהַקִּין וְלֹא הִיה שׁוֹמֵעַ. בְּתוֹךְ כֵּה בָּא אֲלֵינוּ
הַר גָּבוֹהַ. וְשָׁאַל אֶתְהוּ: מָה אַתָּה צֹעַק בְּלִבְךָ
שֹׂזוֹה זִמְן רַב שָׁאַנִי יִשְׁן וְלֹא הַקִּין אֶתְהוּ בְּלִוּם
שֻׁוּם דָּבָר וְאַתָּה הַקִּיצוֹת אֶתְהוּ. אָמַר לוֹ: וְלֹא
אֲצַעַק, שֶׁהָם קָמִים עַלִי לְהַרְגִּינִי רַק שֹׂזה הַדָּף
מִגְנָן עַלִי. הַשִּׁבֵּל לוֹ הַהָרָ: אִם זֶה הַדָּף מִגְנָן עַלִי,
אִין אַתָּה צָרֵיךְ לְהַתִּיר אִמְשׁוּם דָּבָר, בַּי גַּם עַלִי
קָמִים הַרְבָּה שׁוֹנוֹנִים. רַק זֶה הַדָּף מִגְנָן עַלִי. בּוֹא
וְאַרְאֵה. וְהִרְאֵה לוֹ שְׁפָכֵבּ הַהָר עַוְמָדִים אֶלְפִים
וְרַבְבּוֹת שׁוֹנוֹנִים וְעוֹשִׁים סְעָדוֹת וְשִׁמְחוֹם וּכְלִי
וּמְרַמְּרִים וּמְרַקְדִּין. וְהַשְׁמַחַת הִיא, שָׁאַיָּה בַּת
מֵהֶם חֹיֵשׁ אֶחָד וּבָא עַל אַיִּזָּה חִכְמָה אַיִּיךְ
לְעָלוֹת אֶל הַהָר, וְאַיִּזְעָשִׂים שְׁמָחָה גְּדוֹלָה
וּסְעָדָה וּמְוֹמָרִים וּכְוּ, וְכֵן בְּלִ בַּת וּכְתַת מֵהֶם. רַק
שֹׂזה הַדָּף שֶׁל אַלְוּ הַגְּמֹוּסִים שְׁפִגְנָן עַלִי, מִגְנָן
עַלִי. וּבְרַאשׁ הַהָר הִיה נָסֶר, לוּחַ עַז (שְׁקוּרִין
טָאַבְלִיצָע), וְהִיה בְּתוּב שֶׁם הַגְּמֹוּסִים שֶׁל הַדָּף

המגן עליו מאייה אמה הוא. רק מלחמת שהחר גבורה אין יכולם לקרוות אותו הכתוב, רק למטה היה טאבליך, והיה כתוב שם, שמי שיש לו כל השעים, יכול לעלות אל ההר. ונתן השם יתברך שגדל עשב במקום שארכין לעלות אל ההר.ומי שבא לשם היה נופלים לו כל השעים, הוא שהיה הולך ברגלו, הוא שהיה רוכב, הוא שהלך בעגלת עם בהמות, היה נופלים כל השעים. והוא מנהים שם חמרים של שנים כמו דרים.

אחריך לקחו אותו האנשים הג"ל. וחוירו העמידו יחד את הפערעט כבראשונה, ואת הפטר לקחו ורחתזו אותו, וחוירו ותלאום במקומם, והקיז המפלד. והסתбел תכף על הדר שהגן עליו מאייה נמוס של אייה אמה הוא, וראה שבתו בו הנמוס של ישראל והתחיל להסתбел על הדר בדרכ אמת. והבין האמת לאמתו. וישב עצמו, שהוא עצמו בודאי

יהיה יִשְׂרָאֵל. רק מה עושין להחויר לモטב כלם להבאים להאמת. יישב עצמו שילך ויפע לבקש חכם שיפתר לו החלום בהיותו. ולקח עמו שני אנשים ונסע להעולם, לא בדרך המלך, רק באיש פשוט. והיה נסע מעיר לעיר וממדינה למדינה, ושאל איך נמצא חכם שיזכֶל לפתר חלום בהיותו. והודיעו לו שם ושם נמצא חכם בזה. ונסע לשם. ובא אל החכם, וספר לו האמת, איך שהוא מלך וכבש מלכותות וכל המעשה שהייתה בג"ל, ובקש ממנו לפתר חלומו. והשיב לו: אני בעצמי אני יכול לפתר רק שישzman באותו יום באותו חדש, ואוי אני מקבץ כל סמני הקטרת ועשה מהם מרופב. ומעשנין את האדם באלו הקטרת, ואותו האדם חושב במחשבתו מה שרצחה לראות ולידע, ואוי ידע הפל. יישב המלך עצמו: מאחר שבבר בלה זמן רב בשבייל זה, שימתיין עוד עד אותו היום ואותו החדש, ואוי עשה לו החכם בין בג"ל. ועשין אותו

עם הקטרת כ"ל, והתחל לראות אפלו מה
שהיה נעשה עמו קדם הילדה בעת נשמה
הנשמה בעולם העליון וראה שהיו מוליכין
הנשמה שלו דרך כל העולמות, והוא מכירין
ושואין: מי שיש לו ללמד חוב על זאת הנשמה
יבוא. ולא היה בוגר אין אחר ללמד חוב עליה.
בתוך כה בא אחר ורץ וצעק: רבונו של
עולם, שמע תפלתי אם זה יבוא
לעולם, מה לי לעשות עוד, ועל מה בראשני.
זה היה הסמ"ד מ"מ, הינו זה שצעק כל זה היה
הסמ"ד מ"מ (יצר הרע) בעצמו. והשבו לו: זאת
הנשמה צריכה לירד להעולם בודאי. ואתה
חשב לך עצה. והלך לו. והוליכו את הנשמה
עוד דרך עולמות, עד שהביאו אותה לבית דין
של מעלה כדי להשביע אותה, שתירד להעולם.
ואתו האיש ערדין לא בא. ושלחו אחורי שלית
ובא והביא עמוukan אחד שהיה כפוף ברכך
הזקן, שהיה מכיר עמו מבעבר, הינו שהבעל דבר

(יצר הרע) היה לו הברות עם זה חזקן הבפוף מבבר, ושהק ואמר: בבר נתתי לך עצה. רשאי הוא לילך להעוזם. והגינו את הנשמה וירדה להעוזם. והוא רואה כל מה שעבר עליו מתחלה ועד סוף, ואיך נעשה מלאה, והמלחמות שהיא לו וכו', ולקח שבויים, ובתוכם היה יפתח-אר, שהיה לה כל מיין חן שבעוזם, רק שזו החן לא היה מעצמה, רק שהיא תוליה עלייה דומית (א奔 טוב). ואותו הדומית היה לו כל מיין חן, ומחרמת זה גדרה שיש לה כל מיין חן. ועל אותו ההר אין יכולם לבוא, רק חכמים ועשירים וכו'... יותר לא הגיד, ויש עוד הרבה מאד בזה:

מן ולקח שבויים עד הסוף לא נכתב ברاوي במו ספר.

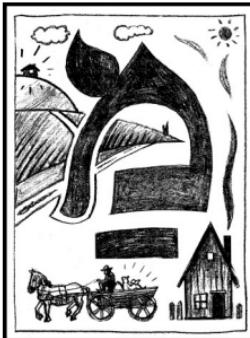
מיזמור לדוד בברחו וכו': ה' מה רבו צרי רבים עלי וכו': ואתה ה' מגן בעדי בבודי ומרים ראשיו. קולי אל ה' אקנרא ויענני מהר קדשו סלה, הר הניל: אני שכבתמי ואישנה, בג"ל: הקצוטי וכו'. לא אירא מרובבות עם וכו': כי הפיתאת כל אובי לחי שני רשעים שברת, כי היו נופלים להם הענים בשרצוי לעלוות אל ההר: על עמק ברכתך סלה: (קהלות ז)

עַמְדָה וְהַחֲבֹונָן גִּפְלוֹאֹת אֶלְוָה: אִם בָּעֵל־גֶּפֶשׁ אַתָּה תְּשָׂא בְּשָׂרֶךָ
בְּשָׂנִיךְ וְגִפְשָׁךְ תְּשִׁים בְּכֶפֶךְ. תַּעֲמֹד מְרוּעִיד וּמְשֻׁתּוּמִים,
תַּסְפֵּר שְׁעָרוֹת רַאשָּׁה, וְתַשּׁוּב תְּחִפָּלָא בְּדָבָרים הַאַלְהָה הַעֲמֹדִים
בְּגִבְהָי מְרוּמִים:

מעשה ח

מרב ובן יחיד

עֲשָׂה בָּרְבָּךְ אֶחָד, שֶׁלֹּא הָיָה לוֹ בָּנִים. אַחֲרֵיכֶם הָיָה לוֹ בָּן יְחִיד וּגְדָל אֹתוֹ וּהֲשִ׊יא אֹתוֹ. וְהָיָה יוֹשֵׁב בָּעֵלִיה וּלְמַד בָּרְךָ אֶצְלַ הַגְּבִירִים. וְהָיָה לְמַד וּמַתְפִּילָ פָּמִיד, רַק

שָׁהִיָּה מַרְגִּישׁ בָּעֵצָמוֹ שַׁחֲסָר לוֹ אַיוֹה חֶפְרוֹן, וְאַנוּ יוֹדֵעַ מַהָּוּ. וְלֹא הָיָה מַרְגִּישׁ טָעַם בְּלִמְזֹדוֹ וּבְתַפְלָתוֹ. וּסְפִיר לְפִנֵּי שְׁנַי אֲנָשִׁים בְּנֵי הַגּוּוּרִים. וְנַתְנוּ לוֹ עַצָּה שִׁיפָּע לְאֹתוֹ צָדִיק. וְאֹתוֹ בֵּן חַנְנָל עֲשָׂה מִצְוָה, שָׁבָא עַל־יְדָה לְבַחִינָת מָאוֹר הַקְּטָן.

וְהַלֵּךְ אָזֶה תַּבִּין יְחִיד וְסִפְר לְאָבִיו, בְּאֵשֶׁר שָׁאַיָּנוּ מְרַגִּישׁ טָעַם בַּעֲבוֹדָתוֹ כֹּנֶל, וְחַסֵּר לוֹ וְאַיִן יוֹדֵעַ מַהּ, בַּכְּנָן הוּא רֹצֶחֶת לְגַסְעַ לְאָזֶה צָדִיק. וְהַשִּׁיבָה לוֹ אָבִיו: אִיךְ אַתָּה בָּא לְגַסְעַ אַלְיוֹ הַלָּא אַתָּה לְמַהּ יִוָּתֶר מִמְּנָנוּ וּמִיכָּם יִוָּתֶר מִמְּנָנוּ, לֹא נָאָה לְקַדְשָׁ אַלְיוֹ, פְּלַקְדָּךְ זֹה. עַד שְׁמַנְעַ אָזֶה לְגַסְעַ. וְחוּר לְלִמּוֹדוֹ, וְשׂוֹב הַרְגִּישׁ חֶסְרוֹן כֹּנֶל. וְהַתִּיעַץ שׂוֹב עַם אָזֶן הָאֲנָשִׁים הַגְּנֶל, וַיַּעַצֵּז אָזֶה בַּמְקוּדָם לְגַסְעַ לְהַצְדִּיק. וְשׂוֹב הַלֵּךְ לְאָבִיו, וְהַטָּה אָזֶה אָבִיו וַיַּמְנַעַ אָזֶה כֹּנֶל. וּבַנְּהָרָה כִּמָּה פָּעָמִים. וְהַבִּן הַגְּנֶל הָיָה מְרַגִּישׁ שְׁחַסְרָה לוֹ. וְהָיָה מְתַגְּנַעַגְעַ מְאֹד לְמַלְאֹות חֶסְרוֹן וְלֹא יְדַע מַהּ כֹּנֶל. וּבָא עַזְדָּה לְאָבִיו וְהַפְּצִיר בּוֹ, עַד שְׁהַכְּרָה אָבִיו לְגַסְעַ עַמוֹּ, בַּי לֹא רָצֶחֶת לְהַעֲנִיחַ אָזֶה לְגַסְעַ לְבָדוֹ מִחְמָת שְׁהָרָה בֵּין יְחִיד.

וַיֹּאמֶר לוֹ אָבִיו: הַלָּא תַּرְאָה שְׁאָפָע עַמְּךָ, וְאַרְאָה לְקַדְשָׁ אַיִן בּוֹ מִפְשָׁת. וְאַסְרוֹ

הַמְּרֻבֶּה וְגַסְעָה. אָמֵר לוֹ אֲבִיו: בָּזָה אַנְפָה: אָם
יַתְּנַהַג בְּסֶדֶר, הוּא מִן הַשְׁמִים, וְאָם לֹאוּ, אֵינוֹ מִן
הַשְׁמִים, וְנַחַזְוָה. וְגַסְעָה וּבָאוּ אֶל גַּשְׁר קָטָן. וְנַפְלָ
סָום אַחֵר, וְהַמְּרֻבֶּה נַתְּהַפֵּה וְכַמְעַט נַטְבָּעָה.
אָמֵר לוֹ אֲבִיו: רָאָה שָׁאַיְנוּ מַתְּנַהַג בְּסֶדֶר וְאֵין
הַגְּסִיעָה מִן הַשְׁמִים, וְחוֹרָה. וְחוֹרָה הַבָּן לְלַמְדוֹד.
וְשׁוֹבָר רָאָה הַחֲפֹרוֹן שְׁחַפֵּר לוֹ וְאֵינוֹ יְדָע. וְחוֹרָ
וְהַפְצִיר בְּאֲבִיו כֹּגֶל. וְהַכְּרָח לְגַסְעָה עָמוֹ שְׁנִיתָה.
וְכַשְׁגַּשְׁעָה הַעֲמִיד אֲבִיו הַגְּפִיזָן בְּבָרָא שְׁוֹנָה אָם
יַתְּנַהַג בְּסֶדֶר. וְנוֹדָמָן בְּשָׁהָיו נַסְעִים, וְנַשְּׁבָּרוּ שְׁנִי
הִדּוֹת (הַינְוּ יְדֹות הַעֲגָלה שְׁקוּרִין אַקְסִין). וְאָמֵר לוֹ
אֲבִיו: רָאָה שָׁאַיְנוּ מַתְּנַהַג לְנוּ לְגַסְעָה, כִּי הָאָם זֶה
דָּרְךָ הַטְּבָע, שְׁנִישְׁתָּבְרוּ שְׁנִי הַאַקְסִין. וּכְמַה
פָּעָם שְׁגַּשְׁעָה עִם הַמְּרֻבֶּה הַזֹּאת, וְלֹא נֹדָמָן
בּוֹאָתָה, וְחוֹרָה. וְחוֹרָה הַבָּן כֹּגֶל לְדַרְפָּו כֹּגֶל, הַינְוּ
לְלַמְדוֹד זְכִיר כֹּגֶל, וְשִׁיבָּה הַרְגִּישׁ הַחֲפֹרוֹן כֹּגֶל,
וְהָאָנְשִׁים יַעֲצִוּ אֹתוֹ לְגַסְעָה. וְחוֹרָה לְאֲבִיו וְהַפְצִיר
אֹתוֹ כֹּגֶל וְהַכְּרָח לְגַסְעָה עָמוֹ עוֹד. וְאָמֵר לוֹ הַבָּן

שלא נעמד עוד על נסיוֹן בָּהָה, כי זה בָּרָך
הַטְּבָע, שִׁנוֹפֵל סומֶל לְפָעִים, או שְׁגַשְׁתָּבְרִין
הַאֲקָסִין, אם לא שִׁיחָה אֵיזָה דָּבָר מַרְגַּשׂ מֵאֶחָד,
וְנִסְעָה. וּבָאוּ לְקַרְעַת שְׁמָעָ (מִלּוֹן) לְלוֹן, וּמְצָאוּ שֵׁם
סֻוּחָה. וְהַתְּחִילוּ לְסִפְרָ עַמּוֹ בָּרָךְ הַפּוֹתְרִים, וְלֹא
גָּלוּ לוּ שֵׁהָם נוֹסָעִים לְשֵׁם, כי הַרְבָּה הִיא מַתְּבִּישָׁ
בָּעֶצֶם לְזֹמֶר שְׁפָסָע לְאַוְתָו הַצָּדִיק. וְהִיוּ מִדְבָּרים
מַעֲסָקִי הַעוֹלָם, עד שְׁבָסְבוֹב הַדְּבָרִים הַגְּיעֵוּ
לְסִפְרָ מִצְדִּיקִים הַיְּכֹן נִמְצָאים צִדִּיקִים. וְסִפְרָ
לְהָם שֵׁשֶׁם נִמְצָא צִדִּיק, וְשֵׁם וְשֵׁם. וְהַתְּחִילוּ הָם
לְדִבָּר מִהַּצָּדִיק שְׁנָסְעָוּ אֵלֵינוּ. הַשִּׁיבָּה לְהָם: זה,
(בְּלִשּׁוֹן פְּמַה) הַלָּא קָל הַוָּא, כי אַנְיַ נוֹסָע עַכְשָׁוּ
מִפְנֵג, וְאַנְיַ הִיְתֵּי שֵׁם, שְׁהָהָה עֹזֶר עַבְרָה. עֲנָה
אָבִיו וְאָמַר לְבָנוֹ: הַרְאֵיתָ, בָּנִי, מָה שָׂזה הַסּוֹחָר
מִסִּפְרָ לְפִי הַמּוֹ. וְהַלָּא הוּא נוֹסָע מִשְׁם. וְחוֹרוּ
לִבְיכֶם וְגַפְטָר אָתוֹ הַבָּן. וְכֹא בְּחִלּוּם לְהַרְבָּה
הַגָּל אָבִיו. וְרֹאָה אָתוֹ שְׁהָהָה עֹזֶר בְּכֻעַם גָּדוֹל.
וְשָׁאַל אָתוֹ: לִמְהָ אַתָּה בְּכֻעַם כָּלְבָה. וְהַשִּׁיבָּה

לו, שיפיע לאותו הצדיק הצעיל, שרצה לנסע עם בנו אליו בוגר, והוא יגיד לך על מה אני בכוון. והקץ, ואמר שמקורה הוא. אחר כך חלים לו עוד בוגר, ואמר שהוא גם בין חלום שוא, וכן עד שלוש פעמים והבין: הלא דבר, הוא ונסע לשם. ופגע בהדרך את הסוחר שפגע מכאן בעית שנסע עמו בנו. והכיר אותו ואמר לו: הלא אתה הוא שראית אותו. ופתח פיו ואמר לו: אם מדובר ראיית אותו. ופתח פיו ואמר לו: מה אתה תרצה, אתה בולע אותה. אמר לו: מה אתה מדבר? השיב לו: זכרו אתה, בשגשוג עם בנה, ובתולה נפל סום על הגשר, וחזרה. לאחר מכן נשברו האקסין. לאחר מכן פגעה بي, ואמרתי לך שהוא קל. ולאחר שפטרתי אותו, את בנה עבשו אתה רשאי לנסע, כי הוא היה בחינת מאור הקטן, והצדיק הצעיל הוא בחינת מאור הגדל. ואם היו מתודדים יחד, היה בא משיח. וכיון שפטרתי אותו אתה רשאי לנסע. ובתווך

הבריו נעלם, ולא היה לו עם מי לדבר. ונסע הרב אל הצדיק, וצעק: חבל, חבל על ראבדין ולא משתחווין. השם יתברך ישיב נדחינו בקרוב, אמן.

וזה הסוחר הנ"ל היה הפט"ד-ט"מ (יצר הרע) בעצמו, שנדרמה לסוחר והטהעה אותם. ואחר-כך כשבגעו שנית בהרב הנ"ל התרגרה עמו הוא בעצמו על אשר שמע לעצמו, כי כן דרכו פידוע. השם יתברך יצילני:

מעשה ט

מחכם ותם

עֲשָׂה שְׁנִי בְּעַלְיָבְתִים הִזְבֵּחַ
 בָּעֵיר אֶחָת וְהִזְבֵּחַ גָּדוֹלִים
 בְּעַשְׂרוֹת. וְהִזְבֵּחַ לָהֶם בְּתִים
 גָּדוֹלִים, וְהִזְבֵּחַ לָהֶם שְׁנִי בְּנִים,
 לְכָל אֶחָד בֵּן אֶחָד. וְלִמְדוֹ
 שְׁנִיהם בְּחֶדֶר אֶחָד. וְאַלְוִי
 הַשְּׁנִי בְּנִים הִזְבֵּחַ מֵהֶם בְּרִיחָבְנָה וְהֶאֱחָד
 הִזְבֵּחַ תְּמִם, לֹא שְׁהִזְבֵּחַ טִפְשָׁה, אַלְוִי שְׁהִזְבֵּחַ לוֹ שְׁכָל
 פְּשִׁיטָה וְנָמוֹת, וְאַלְוִי הַשְּׁנִי בְּנִים הִזְבֵּחַ אַוְהָבִים זֶה
 אֶת זֶה מֵאֶד. אַפְּעַלְפִּי שֶׁהֶאֱחָד הִזְבֵּחַ חָכָם
 וְהֶאֱחָד הִזְבֵּחַ תְּמִם וּמְחוֹן הִזְבֵּחַ נָמוֹת, אַפְּעַלְפִּיכְךָ
 אַהֲבוּ זֶה אֶת זֶה מֵאֶד.

לִימִים התחילה השני בעלי בתי הג"ל לירד. וירדו מטה מטה עד שאבדו הפל ונעשו אביזרים, ולא נשאר להם כי אם הבתים שליהם. והבנים התחילה להתגדל. אמרו האבות הג"ל להבנים: אין בידינו לשלם עבורכם להחיזק אתכם, עשו לכם מה שתעשו. הלא הtam ולמד מלאכת רצין (סנדר) והחכם שהיה בראהבה לא היה רצונו לעסוק במלאכה פשוטה פ"ז והוא שיב בראתו שילך בעולם ויסתכל מה לעשות. והיה הولد ומשוטט בשוק. וראה עגלה נדולה עם ארבעה סוסים וחאמיטיש (כל רתימת הסוסים) שהיתה רצה והולכת. ענה ואמר להפוזרים: מאין אתם. ישבו לו: מארשא. להיכן אתם נסעים. לארשא. שאל אותם: שמא אתם צריים משרתים. ראו שהוא בראהבה ומזרן, והיטב בעיניהם, וקיבלו אותו עמהם. ונסע עם ושב משם אותם היטב מאד על הדרך. בבואו לארשא, לאחר שהיה בראהבה, ישב עצמו:

מַאֲחֶר שְׁכִיר אָנִי בּוֹאֲרֵשָׁא לְפָה לֵי לְהִתְקִשָּׁר עִם
אַלְגָּו. אָוְלִי יֵשׁ מָקוֹם טוֹב מֵהֶם. אַיְלֵךְ וְאַבְקַשׁ
וְאַרְאָה. וְהַלֵּךְ בְּשָׂוֵק, וְהַתְּחִיל לְחִקָּר וְלִשְׁאָל עַל
הָאָנָשִׁים שַׁהְבִּיאוּוּוּ וְאָם יֵשׁ טוֹב מֵהֶם. וְאָמַרְוּ
לֵוּ, שַׁהְאָנָשִׁים הָלְלוּ הֵם הַגּוֹנוּם וְטוֹב לְהִזְוֹת
אַצְּלָם, אַד שְׁקַשָּׁה מַאֲדָר לְהִזְוֹת אַצְּלָם, מַחְמָת
שַׁהְמִשָּׁא וּמַתָּן שְׁלָהָם הָוֹא לְמַרְחָקִים מַאֲדָר. הַלֵּךְ
וְרָאָה מִשְׂרָתִים שֶׁל גּוּעַלְבִּין (חֻנוּת מסחר) שְׁחוּז
הַזְּלָכִים בְּשָׂוֵק, וְהַיּוֹ הַזְּלָכִים כְּדָרְכֵם עִם מִינֵּי חַנּוּ
שְׁלָהָם, בְּכֹבְעֵיהֶם וּבְמַגְעֵלֵיהֶם עִם הַקְּצָוֹת
בּוֹלְטוֹת וּשְׁאָר מִינֵּי חַנּוּ שִׁישׁ לְהָם בְּהַלְוֵיכֶם
וּבְמַלְבוֹשֵׁיכֶם. וְהָוּא הִיה בְּרִיחָבָנָה וּחַרְוףָה, וַיְשַׁר
בְּעִינֵּיו מַאֲדָר, מַחְמָת שַׁהְוֹא עֲנֵנִין נָאָה וְגַם הַדְּבָר
בְּבֵיתָו בָּמְקוֹמוֹ. הַלֵּךְ אֶל הָאָנָשִׁים שַׁהְבִּיאוּוּוּ
וַיִּתְּנוּ לְהָם תְּשׂוֹאוֹת חַנּוּ, וְאָמַר לְהָם שָׁאַיִן נָוַח
לְפָנָיו לְהִזְוֹת אַצְּלָם; וְעַל מָה שַׁהְבִּיאוּוּוּ, בְּعַד זֶה
שְׁמִינָה אָוֹתָם בְּדָרְךָ. וְהַלֵּךְ וּעַמְּדָר עַצְמָו אַצְּלָ בְּעֵל-
הַבֵּית אַחֵר. וְדָרְךָ הַמִּשְׂרָתִים, שְׁבַתְּחִילָה צְרִיכִים

לְהשֶׁכֶר בַּפָּחוֹת וְלַעֲשֹׂות עֲבוֹדֹת כְּבִידֹות וְאַחֲרֵי־
כֵּד בְּאִים לְמַעְלוֹת הַמְּשֻׁרְתִּים הַגְּדוֹלִים. וְהִיא
הַבָּעֵל־הַבָּית עוֹשֶׂה עָמוֹ מְلָאכֹת כְּבִידֹות, וְהִיא
שׁוֹלְחוֹ לְאַדְזִינִים לְשִׁיאָת סְחוּרָה בַּדָּרוֹק הַמְּשֻׁרְתִּים
שְׁצָרִיכִים לְכַפֵּר יְדֵיהֶם תְּחַת אַצְלִילֵיהֶם לְהַנִּיחָה
הַבָּנָד עַל בְּלִיטָת הַיד בָּרוּחַ הַפְּתַח. וְהִיא כְּבָר
עַלְיוֹ מָאֵד עֲבוֹדָה כֹּזוֹ. לְפָעָמִים הִיא צָרִיךְ לַעֲלוֹת
עַם הַמְּשָׁאוֹי הַפָּ"ל עַל עַלְיוֹת הַגְּבוּחוֹת, וְהִיא
קָשָׁה עַלְיוֹ הַעֲבוֹדָה. וַיַּשֵּׁב עַצְמוֹ בַּיְהִיא פִּילּוֹס֋ופָ
בְּרִיהָנָה: מָה לִי לְעַבוֹדָה זוֹ, הַלּא הַעֲקָר הוּא
רַק בִּשְׁבֵיל הַתְּכִלָּת לְשָׂא אָשָׂה וְלַהֲתִפְרָנָם. עַדְין
אִינִי צָרִיךְ לְהַסְתַּפֵּל עַל זה. עַל זה יְהִיא פְּנָאי
לְהַבָּא בְּשָׁנִים הַבָּאות. בָּעֵת טוֹב לִי לְהִיּוֹת
מִשּׁוֹטֶט בָּאָרֶץ לְהִיּוֹת בְּמִדְינָות לְהַשְּׁבִיעָ עִני
בְּעוֹלָם.

הַלְּךָ בְּשִׁוק וְרָאָה שְׁנוּסָעִים בַּעֲגָלָה גְּדוֹלָה
סּוֹחֲרִים, וְשָׁאַל אֹתָם: לְהִיכְן אַתֶּם
נוֹסָעִים? לְלָאנְגְּרָנָא. (עיר בגבול איטליה) הַתְּקַחְ

אותה לשם? הנה. וקיבלו אותה לשם. ומשם הפליג לאטלייא. משם לשפאניה (ספרד). בין כך ובין כך עברו כמה שנים, ועל ידי זה נעשה עוד חכם יותר מאחר שהייתה במדינות רבות, וישב עצמו: בעת ראיו להבטUl על התקלית. והתחל לחשב עם פילוסופיא שלו מה לעשות. ויישר בעינויו ללמד מלאכה צורף בזהב, שהיא מלאכה גודלה ונאה ויש בה חכמה, וגם היא מלאכה עשויה. והוא היה ברהבתנה ופילוסוף ולא הצרכ ללמד המלאכה כמה שנים, רק ברביע שנה קיבל את האמנות ונעשה אומן גדול מאד והיה בקי במלאכה יותר מן האומן שלמדו. אחר כך ישב עצמו: אַפְעָלִ-פִי שִׁישׁ בֵּידִי מֶלֶאכָה כֹּזוֹ, אַפְעָל-פִי אין די לי בזה. היום חשוב זאת, פון בזמן אחר יחשך דבר אחר. והלך והעמיד עצמו אצל שטיינשנידער (לוטש אבני טובות) ומחמת הבנה שלו קיבל אמנות זואת גם כן בזמנו מעט ברביע שנה. אחר כך ישב עצמו עם הפילוסופיא שלו:

גם שיש בידי שתי האמנות, מי יודע פן לא ייחסו שנייהם. טוב לי ללמד אמנות שהיא חשובה לעולם. וחקיר בהבנה ופילוסופיה שלו ללמד דاكتיריה (רפואה) שהוא דבר הארץ וחשיבות תמיד. ודרך למוד דاكتיריה שצרכין ללמד מוקדם לשון לטין (לטינית) והכתב וללמד חכמאות פילוסופיה. והוא מהמת הבנתו למד גם זאת בזמן מעט ברבע שנה. ונעשה דاكتיר גדול ופילוסוף וחכם בכל ה학מאות. אחר כך התחיל העולם להיות בעינו כלל, כי מהמת חכמתו, שהוא אמן גדול כוה, וחכם ודקטור ביתו, היה כל אחד מבני העולם בעינו כלל. וישב עצמו לעשות לו תכלית ולשא אשה ואמר בראתו: אם אשא אשה בכאן, מי ידע מה שנעשה מני. אלך ואשוב לביתי, למען יראו מה שנהייה מני, שהייתי נער קטן ועכשו באתי לגרלה צו. והלך ונסע לביתו, והוא לו יסוריין גדולים ברכה, כי מהמת חכמתו לא היה לו עם

מי לדבר, ולא היה מוציא אקסניא כרצונו, והיה לו יסורים הרבה.

והנה נשליך בעת את מעשה החכם, ונתחיל לספר במעשה הTEM:

הTEXT היג'ל למד מלאכת רצונות, ומלחמת
שיהיה תם למד תורה עד ש侃בל. ולא
יהיה בקי בהאמנות בשילמות, ונשא אשה והיה
מתרפנים מן המלאכה. ומלחמת שהיה תם ולא
יהיה בקי בהמלאכה כלכך, על בין היה פרנסתו
בדחק גדול ובצמצום, ולא היה לו פנאי אפלו
לאכל, כי היה צריך תמיד לעסוק במלאכה
מלחמת שלא היה יכול האמנות בשילמות. רק
בשעת המלאכה, בשעה שהיה נוקב במרצע
והיה מבנים ומוציא החוט העב של התפירה
בדרך הרצעים, או היה נושא חתיכת לחם
ואוכל. ומנהנו היה, שהיה תמיד בשמחה גדולה
מאוד, והיה רק מלא שמחה תמיד. והוא לו כל

המאכלים וכל המְשֻׁקָּאות וכל המלכובשים. והיה אומר לאשתיו: אשתי, תן לי לאכל, והיתה נותרת לו חתיכת לחם ואכל. אחר כך היה אומר: תן לי הרطب עם קטנית, והיתה חותכת לו עוד חתיכת לחם ואכל. והיה משבח ואומר: בפה יפה וטוב מאד הרطب הזה. וכן היה מצוה ליתן לו הבשר ושאר מאכלים טובים ביויצה בזה, ובعد כל מאכל ומאכל היה נותרת לו חתיכת לחם, והוא היה מתענג מאד מזיה ושבח מאד את אותו המאכל, בפה הוא מתקזן וטוב, אבל היה אוכל אותו המאכל ממש, ובאמת היה מרגיש באכילתו הלחם טעם כל מאכל ומאכל שהוא רוץ, מלחמת תמיותו ושמחתו הגדולה. וכן היה מצוה: אשתי, תן לי שבר לשותות, ונתרנה לו מים, והוא משבח: בפה יפה השבר הזה. תן לי לבש, ונתרנה לו מים. והוא משבח גם-בן בג"ל. תן לי יין, וכך ביויצה בזה, ונתרנה לו מים, והוא מתענג ומשבח אותו המשקה, אבל

הוא שותה אוֹתָה מִמְשֵׁשׁ. וכן במלבושים, היה
 להם בשותפות לו ולאשתו פעלן (מעיל פרווה חורפי
 מגושם) אחד. והיה אומר: אֲשֶׁתִּי, תַּן לִי הַפְּעֻלָּן.
 בשתייה צריך ללבש פעלן, בגון: לילך לשוק,
 והיתה נותנת לו. בשתייה צריך ללבש טוליפ
 (מעיל פרווה מכובד) לילך בין אנשים, היה אומר:
 אֲשֶׁתִּי, תַּן לִי הַטּוֹלֵיפּ, והיתה נותנת לו הפעמן.
 והיה מתחgne מטען, והיה משבח: פמה יפה
 הטעילף הזה. בשתייה צריך לקאפטין (בדר עליון),
 בגון לילך לבית-הכנסת, היה מצוה ואומר:
 אֲשֶׁתִּי, תַּן לִי הַקָּאָפְטִין, והיתה נותנת לו
 הפעמן. והיה משבח ואומר: פמה יפה ונאה
 הקאפטין הזה, וכן בשתייה צריך ללבש יופא
 (מעיל מכובד), היה נותנת לו גמ-בן הפעמן,
 והיה משבח ומתחgne גמ-בן: פמה יפה ונאה
 היופא זהאת פג"ל וכן בכיווץ בוה. והיה רק
 מלא שמחה וחדרה תמיד. בשתייה גומר המגעלה
 ומן, הפטם היה לו שלושה קצונות, כי לא היה

יבול האמונה בשילמות בְּגַיִל, היה לך המגע בידך, והיה מישב אותך מארה, והיה מרתעך מאד ממנה. והיה אומר: אשתי כמה יפה ונפלא המגע הזה; כמה מתוק המגע הזה; כמה מגע של דבש וצוקיר (סוכר) המגע הזה. והיתה שואלה אותך: אם כן, מפני מה שאורי רצענים נוטלים שלשה זהובים بعد זוג מנעלים, אתה לך רק חצי טאלער (הינו זהוב וחצי). השיב לה: מה לי בזה; זה מעשה שלו, וזה מעשה שלו. ועוד: למה לנו לדבר מאחרים. הלא נתחיל לחשב כמה וכמה אני מרוחה במגע זה מיד ליד: העור הוא בכה, הזפת והחותם וכי בכה, שאורי דברים פיויא בזה בכה. לאפקים (חיתוכות עור) בכה, ועתה אני מרוחה מיד ליד עשרה גודלים, ומה אכפת לי רוח בזה מיד ליד. והיה רק מלא שמחה ושמחה תפמיד. ואצל העולם היה ללוען. והשיגו תאורתם בו, שמצאו ממי להתלויע ברצונם, כי היה נדמה למושגנו, והוא באים בניין

אָרֶם, וַהֲתִיחַלְוּ בְּבָנָה לְדִבָּר עַמּוֹ בְּשִׁבֵּיל
לְהַתְּלִזֵּן. וְהִיא אָתוֹ הַתָּם אֹמֶרֶת: רַק בְּלֵי
לִיצְנוֹת. וַתְּכַפֵּר שְׁהַשְׁבוּ לֹז: בְּלֵי לִיצְנוֹת, קִבְּלָה
דִּבְרֵיהֶם, וַהֲתִיחַל לְדִבָּר עַמּוֹ, כִּי יוֹתֵר לֹא הִיא
רוֹצֶחֶת לְהֻעְמִיק לְחַשֵּׁב חִכּוֹת, שֶׁגַּם וְהַעֲצָמוֹ
לִיצְנוֹת, כִּי הִיא אִיש תָּם, וְכַשְׁהִיא רֹאשָׁה
שְׁבִינָתֶם לִלִּיצְנוֹת, הִיא אֹמֶרֶת: מַה יְהִיא
כִּשְׂתָּהִיא חַכְםָמָתְךָ הַלָּא אָוי תְּהִיא שׁוֹטָה, כִּי
מַה אַנְּיִ נְחַשֵּׁב. וְכַשְׁתָּהִיא חַכְםָמָתְךָ, אֲדָרְבָּא,
אָוי תְּהִיא שׁוֹטָה.

כֵּל וְהִיא דִּרְכֵי הַתָּם. וַעֲתָה נַחַזֵּר לְעַנֵּן רָאשֵׁון.
בְּתוּךְ כֵּד נַעֲשָׂה רַעַשׁ, שְׁחַחַם הַגְּלָל נַסְעָ
וּבָא לְכָאן בְּגַדְלָה וְחַכְמָה גַּדְולָה. וּרְץ
הַתָּם גַּם־כֵּן לְקַרְאָתוֹ בְּשִׁמְחָה גַּדְולָה, וְהִיא אֹמֶר
לְאָשְׁתוֹ: תַּן לִי מַהְרָה הַיּוֹפָא, אַלְךָ לְקַרְאָתָה חַבְרִי
יָדִיכִי לְרֹאָתוֹ. וַתְּנַתֵּן לוֹ הַפְּעָלָין, וְהִיא רַץ
לְקַרְאָתוֹ. וְחַכְמָה הִיא נַסְעָ בְּעַגְלוֹת־צָב בְּגַדְלָה.

וְאָלַקְרָאתֹ הַקְּמָה הַזֶּה וְהִיא שׂוֹאֵל בְּשֶׁלּוּמוֹ
בְּאֶחָדָה בְּשֶׁמֶתָּה: אֲחִי חֲבִיבִי, מָה אַתָּה עֹזֶשֶׁ,
בָּרוּךְ הַמֶּקוֹם, שְׁהַבְּיָאָה, וְאַנְּגַד וּכְהָ לְרֹאָתָה.
וְהַחְכָּם הַגָּל, גַּם כֵּל הַעוֹלָם הִיה בְּעִינֵינוּ כֵּלָא
כְּפָ"ל. מִפְּלָשְׁבָּן אִישׁ כֹּזה, שְׁפָרְמָה לְמִשְׁגָּעָה. אֲהָ
אַפְּ-עַלְ-פִּיכָּן, מִחְמָת אֶחָדָת נְעוּרִים הַגְּדוֹלָה
שְׁהִיא בִּינֵיכֶם, הִיה מַקְרָבוֹ, וַנֵּסֶע עָמֹד לְתוֹךְ
הַעִיר. וְהַשְׁנִי בָּעַלְיָבְתִּים הַגָּל, אֲבִיהם שֶׁל אַלְוָ
הַשְׁנִי בָּנִים, מִתוֹּבְתֹּו אֶתְהוּ הַזָּמָן שְׁהִיא הַחְכָּם
מִשּׁוֹטֵט בְּמִדְיָנוֹת, וַנֵּשֶׁאֲרוּ הַבְּתִים שֶׁלָּהֶם. וְהַתָּם,
שְׁהִיא בְּמִקּוֹמוֹ, נִכְנָס לְבֵית אָבִיו וַיַּרְשָׂוּ. וְהַחְכָּם,
שְׁהִיא בְּמִדְיָנוֹת, לֹא הִיה מַיְלָא לְקַבֵּל הַבַּיִת, וַנֵּעֶשֶׂה
כָּלָה וְאָבוֹד בֵּית הַחְכָּם וְלֹא נִשְׁאַר מִפְנֵי בְּלָום,
וְלֹא הִיה לְהַחְכָּם מִקּוֹם לְפָנָם בּוֹ בָּבוֹאוֹ. וַנֵּסֶע
לְתוֹךְ אַכְסָנִיא אַחַת, וְהִיא לוֹ שֵׁם יִסּוּרִים, כי לֹא
הִיְתָה אַכְסָנִיא כְּרַצְוָנוֹ. וְהַתָּם הַגָּל מִצָּא לוֹ
עַתָּה עַבְדָּא חֲרֵשָׁה, וְהִיא רַץ וּבָא בְּכָל פָּעָם
מִבְּרוֹתָו לְהַחְכָּם בְּאֶחָדָה בְּשֶׁמֶתָּה, וְהִיא רַוָּאָה

שִׁישׁ לֹא יְסֹורֵין מִהָּאכְסֶנְיָא. וְאָמַר הַחָם לְהַחָם:
 אֲחִי, עוֹל לְבִתִּי, וְתַעֲמֹד אֲצִילִי, וְאַנִּי אֲקַבֵּץ כָּל
 מַה שִׁישׁ לִי בְּקִמְץ אַחֲרֵי, וְכָל בֵּיתִי הַכָּל לְפִנֵּיךְ
 בְּרַצְונֶךְ. וַיַּשֶּׂר בְּעִינֵּי הַחָם, וְגַנְגַּס לְבִתְתוֹ וְעַמְּד
 אֲצִילִוּ, וְהַחָם הִיה מְלָא יְסֹוריָם תָּמִיד, בַּי הַנִּיחָה
 שֶׁהָוָא חָם מַפְלָג וְאַמְּנוּן וְדַאֲקַטִּיר גָּדוֹל מַאַד.
 וְהִיה בָּא שֶׂר אַחֲרֵי, וְצֹוָה לֹא שִׁיעָשָׂה לֹא טְבֻעָת
 שֶׁל זָהָב. וְעַשָּׂה לֹא טְבֻעָת נְפָלָא מַאַד, וְחַקְקֵק שֶׁם
 צִוְּרִים בְּדָרְכִּים נְפָלָאִים מַאַד, וְחַקְקֵק שֶׁם אַילָּן,
 שֶׁהָיָה נְפָלָא מַאַד. וּבָא הַשְּׁר, וְלֹא יַשֶּׂר בְּעִינֵּיו
 בְּלָל הַטְּבֻעָת, וְהִיה לֹא יְסֹוריָם גָּדוֹלִים מַאַד, בַּי
 הִיה יוֹדֵעַ בְּעַצְמוֹ, שָׁאַלְוּ הִיה הַטְּבֻעָת עִם הַאִילָּן
 הַזֶּה בְּשִׁפְאָנָּיא, הִיה חָשׁוֹב נְפָלָא מַאַד. וְכֵן פָּעָם
 אַחֲרֵבָא שֶׂר גָּדוֹל וְהַבְּיא אַבְנָן טֹוב יְקָרָה, שְׁבָא
 מִפְרַחִים, וְהַבְּיא לֹא עוֹד אַבְנָן טֹוב עִם צִוְּר,
 וְצֹוָה לֹא, שִׁיצְרֵר בְּצִוְּר הַזֶּה עַל הַאַבְנָן טֹוב
 שְׁהַבְּיא, וְצִיר מִפְשֵׁש בְּאוֹתוֹ הַצִּוְּר, רַק שְׁשָׁנָה
 בְּרוּבָא אַחֲרֵי, שֶׁלֹּא הִיה שָׁוֹם אָדָם מִבֵּין עַל זֶה,

רק היא לבדו. ובא השור, וקיבל האבן טוב ו ישיר בעיניו, והיה לו להחכם הוה יסורים גדולים מן השגיאה: הלא עד היכן מגיע חכמתה, ועתה יזדמן לי שגיאה. וגם בענין הרاكتריי היה לו יסורים: בשהייה בא לחולה, והיה נותן לו רפואה, שהיה יודע בכורה, שאם ילך לו לחולה לחיים, בודאי מחייב בכורור להתרפאות מזה, כי היא רפואה נפלאה מאד. ואחר-כך מות החולה. והיו אומרים העולם שפת עליידז, והיה לו יסורים גדולים מזה. וכן לפעמים נתן רפואה לחולה ונתרפא, והיו אומרים העולם: מקירה הוא. והיה מלא יסורים תמיד. וכן היה ציריך למלבוש. וקרא החיט, ויגע עמו, עד שלמדו לעשות המלבוש ברצונו, כמו שהיה יודע, וכן החיט ועשה המלבוש ברצונו, רק בנה אחד (שקורין לעפיר) שנה בו, ולא בנו יפה, והיה מצטער מאד, כי היה יודע בעצמו, אף שבבאן הוא יפה, כי אינם מבנים על זה, אבל אם היהי

בְּשֶׁפְאַנְיָא עִם הַלְּעֹפֵל הַזֶּה, הָיִתִי לְשַׁחַק
וְהָיִתִי נְדָמָה בָּמוֹ יְתִיר (כִּינוי לְסִכְלָה וּמִשּׁוֹגָע). וְכֵן
הָיָה מְלָא יְסוּרִים תָּמִיד, וְהָתָם הָיָה רַץ וּבָא בְּכָל
פָּעָם אֶל הַחֶכְמָה בְּשֶׁמֶחָה, וּמִצָּאוֹ שֶׁהָוָא מִצְרָ
וּמְלָא יְסוּרִים, וּשְׁאַלּוּ: הַלָּא חֶכְמָה וּעֲשֵׂיר בְּמִזְתָּה,
עַל מָה יִשׁ לְךָ יְסוּרִים תָּמִיד, הַלָּא אַנְיָ מְלָא
שֶׁמֶחָה תָּמִיד. וְהָיָה בְּעֵינֵי הַחֶכְמָה לְשַׁחַק, וּנְדָמָה
בְּעֵינֵיו לְמִשְׁגָּעָ. וְאָמַר לוֹ הָתָם: הַלָּא סִתְמָם בְּנֵי
אָדָם שְׁמִתְלֹצָצִים מִפְנֵי הָם שׁוֹטִים, בַּי אִם הַפָּה
חֶכְמִים מִפְנֵי, הַלָּא אֲדֻרְבָּה, הָם שׁוֹטִים כֹּנְלָה,
מִכֶּל שְׁבֵן חֶכְמָה בְּמִזְתָּה. וּמָה תְּהִיה אִם אַתָּה
חֶכְמָה מִפְנֵי. עֲנָה הָתָם וְאָמַר לְהַחֶכְמָה: מַי יִתְנוּ,
שְׁתַבּוֹא אַתָּה עַל מִדְרָנָה שְׁלִי. הַשִּׁיב הַחֶכְמָ
וְאָמַר: זֶה אָפְּשָׁר לְהִוּת, שְׁאַנְיָ אָבוֹא עַל שְׁלִי,
שְׁיִגְתַּל מִפְנֵי הַשְּׁכֵל חָס וּשְׁלוּם אוֹ אֲהִיה חֹזֶלֶת
חָס וּשְׁלוּם וְאֲהִיה גַּעַשְׁתָּה מִשְׁגָּעָ, בַּי הַלָּא מָה
אַתָּה אִישׁ מִשְׁגָּעָ. אֶבֶל שְׁאַתָּה תָּבּוֹא עַל שְׁלִי,
זֶה אֵי אָפְּשָׁר בְּשָׁוְם אֶפְּנָן שְׁתַרְחָה אַתָּה חֶכְמָ

כמוני. הַשִּׁיבַת הַקְּפָם: אֶצְלַ הַשֵּׁם יַחֲבֹר הַפְּלָל
אָפָּשָׁר, וַיְכֹל לְהִזְמִין כְּהָרָפָעִין, שֶׁאָנָי אָבוֹא עַל
שְׁלֵךְ. וְשַׁחַק הַחֲכָם מִמֶּנוּ מְאֹד.

וַיָּאֹלוּ הַשְׁנִי בְּנִים הַיּוּ נִקְרָאים בְּפִי הָעוֹלָם וְהַ
בְּפִנֵּי חֲכָם וּזה בְּפִנֵּי תָּם. אַפְּעַל-פִּי
שִׁישׁ בְּמִה חֲכָמים וְתָמִים בְּעוֹלָם, אַפְּעַל-פִּיבִּין
כִּאן הַיּוּ נִכְרָר הַכְּבָר בַּיּוֹתָר, כִּי שְׁנֵיהֶם מִפְּקוּדִים
אֶחָד, וְלִמְדוּ בְּיחָד, וּזה נָעֲשָׂה חֲכָם מִפְּלָג מְאֹד,
וּזה הַיּוּ תָּם גָּדוֹל מְאֹד, וּבַהֲסֻקָּאָסְקִי (ספר מרשם
התושבים), שְׁשָׁם כּוֹתְבִין כָּל אֶחָד עִם בְּנֵי
פָּאָמָעָלִיא (משפחה) שְׁלֹן, הַיּוּ כּוֹתְבִין עַל וְהַבְּנִי
חֲכָם וְעַל וְהַבְּנִי תָּם. פָּעָם אֶחָד בָּא הַמֶּלֶךְ עַל
הַסֻּקָּאָסְקִי, וּמְצָא שְׁהִיוּ בְּתוּבִין שְׁם אַלְוּ הַשְׁנִי
בְּנִים, וּזה בְּשֵׁם חֲכָם, וּזה בְּשֵׁם תָּם, וְהִי בְּעִינֵיכֶם
לְפָלָא, שָׁאַלוּ הַשְׁנִים מִבְּנִים בְּשֵׁם חֲכָם וְתָם,
וְנִתְּאֹהֶה הַמֶּלֶךְ לְרֹאָתָם וְחַשֵּׁב הַמֶּלֶךְ: אֲםִ
אֲשֶׁר אֲחִירָהָם פָּתָה אֶם שִׁבְזָאוּ לִפְנֵי, יַתְּפַחֲדוּ
מְאֹד, וְהַחֲכָם יִסְתַּהַמְּמוֹ טַעַנּוֹתָיו לְגַמְרִי, וְהַתָּמָם

גם בין אפשר רשותו מלחמת פחד. ונתיישב המלך לשלה חכם אחד אל החכם, ותם אל הפתם. רק איך מוציאין בעיר מלוכה הם, כי בעיר מלוכה על-פיירוב הם חכמים, רק שהמגנה על האוצרות הוא הם דוקא, כי החכם אינם רוצים לעשות ממגנה על האוצרות פן על ידי חכמו ושבלו יוכל לבוכו האוצרות. על פן עושין ממגנה על האוצרות הם דוקא. וקרא המלך לחכם אחד ולאותו הפתם הפל ושלחו לה שני בנים הניל, ונתן בידם אגרות לכל אחד ואחד. גם נתן בידם אגרות להנאנברגיר של הנאנברגיא (מושל המחו), שאלו השני בנים הם תחת ממשלו, וצוה בהאגרת שהנאברגיר ישלח להם אגרות ממשמו להחכם והפתם כדי שלא יתפחדו, ויכתב להם, שאין הדבר נחוץ, ואין המלך גוזר דוקא שיבואו, רק הדבר תלוי ברצונם: אם הם רוצים יבואו. רק שהמלך חפץ לראותם. ונסעו אלו בשלוחים, החכם והפתם,

ובאו להגבירניר וננתנו לו האגרת. ושאל
הגבירניר על אלו השני בנים. ואמרו לו,
שהחכם הוא חכם מפלג ועשיר גדול, והחתם
הוא גם ביותר, ויש לו כל המלבושים של
הפועלן בעילן. ונתייעץ הגבירניר, שבודאי אין
ראוי להזכיר לפניו המלך בלבוש פועלן, ועשה
לו מלבושים פראי, והניח בתוך העגלות צב
של הפטם, ונתן להם אגרות בעילן. ונסעו
השלוחים ובאו לשם, וננתנו האגרות להם:
החכם להחכם, והחתם להחתם. ותכף
שהגיעו לו האגרת, אמר להחתם השלייח שהזכיר:
הלא אני יודע מה כתוב בו, קרא אותו לפני!
השיב לו: אני אספיר לך בעל-פה מה שכתבוב
בו, שהמלך רוצה שתבוא אליו. שאל תכף: רק
בלי ליצנות. השיב לו: בודאיאמת, בלי ליצנות.
ונחמל לא שמחה תכף ורין ואמר לאשתו: אשתי,
המלך שלח בשביili. ושהלה אותו: על מה
ולמה. ולא היה לו פנאי להשיבה כלל, ותכף

נזרו בשמחה, והלך ונסע עם השליח תפכ'
ונכנס וישב בתוכה העגולות-צבר, ומצא שם
הבדים הנ'ל ושם יותר יותר.

בתוך-ך נשלחו מסירות על הגאנברגער
שהוא עוזה עילוֹת, והעבIRO
המלך. ונתייעץ המלך שטוב שיזיה גאנברגער
איש פם, שהטם ינהג המדינה באמת וישראל,
מלחמת שאין יודע חכמוֹת ומהוצאות, ונמלך
המלך לעשות את הטם הנ'ל גאנברגער. ושלח
המלך פקדוֹת, שהטם הנ'ל, ששלחה אחריו, הוא
יזיה גאנברגער, והוא צריך לנסע דרך העיר של
הגאנברגער. ויעמדו על השערים של העיר,
ויתכף בבוֹא יעכוּ אותו ויכתרו אותו
בהתמנות זאת שיזיה גאנברגער, וכן עשו,
יעמדו על השערים, ויתכף בערוֹ שם, יעכוּ
אותו, ואמרו לו שהוא נעשה גאנברגער. ושאל
ואמר: רק בלי ליצנות. השיבו לו: בודאי בלי
שום ליצנות. ונעשה הטם תפכ' גאנברגער בתקף

ועוד. ועתה, שג��ו מכם מזלו, ומזלו מתחפים, ובאו
לו קצת הבנה, אֲפִיעָלְפִּיבֵן לא השתרמש בכלל
בחקמותו, רק נdag בתרミニותו כבראשונה, והנהייג
את המדרינה בתרミニות באמת ובישר, ועולה לא
נמצא בו. ועל הנגנת המדרינה אין צריכין שככל
גדול וחקמות, רק על פי היישר בתרミニות.
כשבאו לפניו שנים לדין היה אומר: אתה זכאי
וاثת חיב, כפי תרミニות באמת, בלי שום
ערמה ומרמה. וכן נdag הפל באמת, והוא
אותבים אותו המדרינה מאר. ותיה לו יוצאים
אותבים באמת. ומחמת האהבה ייעץ לו אחד:
באשר שבודאי בהכרח תהיה קרויא אל הפלך
שתבוא לפניו, כי לא כבר שלח אחריך, וגם
הדרך שהגנא בירניר מכרח לבוא לפני הפלך. ועל
כן, אֲפִיעָלְפִּי שאתת כישר מאר, ולא ימצא לך
שום עולה בהנגןך המדרינה, אֲפִיעָלְפִּיבֵן
דרך הפלך בדרכיו לנטוות בדרכיו לצד אחר
לדבר חכמות ולשונות אחרים, על כן נאה

וְדַרְךְ־אָרֶץ שֶׁתּוֹכֵל לְהַשִּׁיבוֹ, עַל בֵּן טֻוב
שֶׁאֲלִפְרָךְ חִכְמוֹת וְלִשְׁוֹנוֹת. וַיַּתְקַבֵּל הַדָּבָר
בְּעֵינֵי הַתָּם, וַיֹּאמֶר: מַה אֲכִפֵּת לִי אִם אָלְמָד
חִכְמוֹת וְלִשְׁוֹנוֹת. וַיַּכְפֵּף עַלְהָה עַל דָּעַתוֹ, שַׁתְּבִירוּ
הַחֲכָם אָמַר לוֹ, שֶׁאָי אָפָּשָׁר בְּשֻׁום אַפְןָן שַׁהְוָא
יָבֹא עַל שְׁלֹו, וַיהֲנָה עַתָּה כִּבְרָר בָּא עַל חִכְמוֹתוֹ.
וְאַפְ-עַל-פִּירְכָּנוּ, אַפְ-עַל-פִּי שַׁכְּבָר הִיה יוֹדֵעַ
חִכְמוֹת, לֹא הִיה מִשְׁתַּמְשֵׁשׁ עַם הַחִכְמוֹת בָּלַל,
רַק נַהֲגֵה הַפְּלֵל בְּתִימִוֹתּוֹ כְּבָרָאשׁוֹנָה. אַחֲרִיכֶךָ
שְׁלַח הַמֶּלֶךְ שִׁבְוא וְהַתָּם הַגְּאַבִּירְגִּיר אַלְיוֹן,
וְנַסְעֵ אַלְיוֹן, וְדַבֵּר הַמֶּלֶךְ עַם הַתָּם בְּתִחְלָה
מִהְנָגֶת הַמְּדִינָה, וְהַוְטֵב בְּעֵינֵי הַמֶּלֶךְ מְאֹד
מְאֹד, כִּי רָאָה שַׁהְוָא מִתְנַהֵג בִּישָׁר וְאַמְתָה גְּדוֹלָה,
בְּלִי שֻׁם עַזְלָה וּמְרַמָּה. אַחֲרִיכֶךָ הַתְּחִיל הַמֶּלֶךְ
לְדַבֵּר חִכְמוֹת וְלִשְׁוֹנוֹת, וְהַשִּׁיבוּ הַתָּם כְּרוֹאי,
וְהַוְטֵב בְּעֵינֵי הַמֶּלֶךְ זֹאת בְּיוֹתָר וּזֹאת, וַיֹּאמֶר: אַנְיָה
רֹאָה שַׁהְוָא חָכָם כֹּה, וְאַפְ-עַל-פִּירְכָּנוּ הוּא
מִתְנַהֵג בְּתִימִוֹת בָּהָה, וְיַיְטֵב בְּעֵינֵי הַמֶּלֶךְ מְאֹד

מֵאָד, וּמִנֶּה הַפְּלֵךְ אֹתוֹ שִׁיחָה מִינִיסְטֶר עַל בֶּל
הַמִּינִיסְטֶרִישׁ (שֶׁר עַל כָּל הַשְּׁרִים), וַצְוָה לוֹ מָקוֹם
מִיהָר, שָׁשֶׁם יְהִי יְשִׁיבָתָו, וַצְוָה שִׁיבָתָה לוֹ
חֻמּוֹת נָאוֹת וּמִפְאָרוֹת בָּרָאי, וַנְתַן לוֹ בְּתַבָּע
הַתְּמִנוֹת הַזֹּאת, שִׁיחָה מִינִיסְטֶר בְּגַ"ל. וְכֹן הִיא,
שָׁבַנוּ לוֹ בְּנִינִים בְּגַ"ל, בָּאָתוֹ הַמָּקוֹם שָׁצֹוּה
הַפְּלֵךְ, וְהַלְךְ וַקְבֵּל הַגְּרָלה בַּתְּקָף.

וְהַחֲכָם הַגַּ"ל, כִּשְׁבָא אַלְיוֹ הַאֲגָרָת מִהַּפְּלֵךְ
בְּגַ"ל, הַשִּׁיבָת לְהַחֲכָם שְׁהָבִיאָה:
הַמְּפָנוֹ וְלִין פָּה, וַנְדַבֵּר וַגְּתִישָׁב. לְעַרְבָּה עָשָׂה
עַבְוָרוֹ סָעָדָה גַּדוֹלָה. בַּתְּזֵק סָעָדָתוֹ נִתְחַכֵּם
הַחֲכָם בְּחִכְמָתוֹ וּפְילּוּסְוֹפִיהַ שְׁלֹוֹ, וְעַנְהָה וְאָמֶר:
מָה זוֹת, שְׁהַפְּלֵךְ בָּהּ יְשִׁלח אַחֲרִי, עַבְוָר שְׁפָלָ
בְּרֵךְ כְּמוֹנִי, וְמָה אַנְיִ, שְׁהַפְּלֵךְ יְשִׁלח אַחֲרִי, הַלָּא
מֶלֶךְ בָּהּ, שִׁישׁ לוֹ מִמְּשָׁלָה וַגְּדָלה בָּהּ, וְאַנְיִ שְׁפָלָ
וְגִבְועָה בְּנִיגְדָּה מֶלֶךְ גָּדוֹל וְנוֹרָא בָּהּ, וְאַיְדִים תִּישְׁבְּ
זֹאת בְּדָעַת, שְׁמֶלֶךְ בָּהּ יְשִׁלח עַבְוָר שְׁפָל כְּמוֹנִי,
אָמֶר: בְּשִׁבְיל חִכְמָתִי, מָה אַנְיִ בְּנִיגְדָּה הַפְּלֵךְ.

וכי איז להפוך חכמים. וגם המלך בעצמו בודאי חכם גדול, ומה הדבר היה, שהמלך ישלה עברי. ונישתומים על זה מאד מאד. ענה ואמר זה החכם הינו החכם הראשון, שהוא חברו של הפטם, כי כל זה, הפל מדבריו של אותו החכם הראשון חברו של הפטם, שאחר שהשתומים והתרמיה עצמו מאד בג"ל ענה בעצמו דברים אלו, ואמר להחכם השליח: תרע מה שאני אומר, דעתך שבברכה הדבר מובן וסביר, שאין מלך בעולם כלל. וכל העולם טועים בשנות הזה, שפוברים שיש מלך. וראה והבנ' איך אפשר זאת, שבכל בני-העולם ימסרו עצמן לסמך על איש אחד, שהוא המלך. בודאי אין מלך בעולם כלל. השיב החכם השליח הג"ל: הלא אני הבאתי לך אגרת מהמלך. שאל אותו החכם הראשון הג"ל: האתת בעצמך קפלת האגרת מיד המלך בעצמו ממש. השיב לו: לאו. רק איש אחד נתן בידי האגרת בשם המלך. ענה ואמר:

עתה ראה בגעין, שדברי כנים, כי אין מלך כלל. ווחר ושאל אותו: התאמר לי. הלא אתה מן העיר מלוכה ומגדל שם מימה, הגידה לין הראית מימה את המלך. השיב לו: לאו. כי באמת בין הדבר, שלא כל אחד ואחד זוכה לראות את המלך, כי אין המלך מתראה, רק בעתים רחוקות מאד. ענה החכם הראשון ואמר: עתה ראה גם ראה, שדברי ברורים וمبرורים, שבודאי אין מלך כלל, כי הלא אפל לא ראת את המלך מעולם. שוב שאל החכם השליח: אם כן מי מנהיג המדינה. השיב החכם הראשון: זאת אני אספיר לך הבור, כי מפני תשאול, כי אני בקי בזה, כי הייתי משוטט במדינות, והייתי במדינה איטליה. וכך המנהג, שיש שבעים שרי יועצים (שקורין ראטהיירן), והם עולים ומנהיגים המדינה זמן אחד, ועם זה השירות חולקין עצמן כל בני-המדינה בזה אחר זה. והתחילה דבריו לבנים באוני החכם השליח,

עד שהסביריו וגוזו, שבודאי אין מלך בועלם כלל. שוב ענה החכם הראשון: המהן עד הבקר. אברר לך עוד ברור אחר ברור, שאין מלך בועלם כלל. ויישם החכם הראשון בפרק, החכם שהוא חברו של התםanno קוראים אותו תמיד בשם החכם הראשון, והקיז את חברו החכם השלית, ואמר לו: בוא עמי אל החוץ ואראך הדבר בברור, איך הועלם כלו בטעות, ובאמת אין מלך כלל, וכלם בטעות גדול. ויהלכו בשוק, וראו איש חיל אחד, ותפסו אותו ושאלו אותו: למי אתה עובד. השיב: את המלך. שאלו אותו: הראית את המלך מימה. לאו. ענה ואמר: ראה, הייש שיטות פה. שוב הילכו אל אדון אחד מן החיל, ונכנסו עמו בדברים, עד ששאלווהו: למי אתה עובד. את המלך. הראית את המלך. לאו. ענה ואמרה: עתה ראה בעיןיך, שהדבר מביר, שבלם טועים, ואין מלך כלל בועלם. ונכסם ביניהם הדבר, שאין מלך כלל.

עַנְהָ הַחֶכְמָם וַיֹּאמֶר עוֹד: בֹּא וְגַפֵּעַ וְגַלֵּךְ בְּעוֹלָם,
 וְאָרָאךְ עוֹד אִיךְ כָּל הַעוֹלָם כָּלּוּ בְּטֻעוֹתִים
 גְּדוֹלִים. וְהִי הַזְּלִכִּים וְנוֹסְعִים בְּעוֹלָם, וּבְכָל
 מֶקְומָם שָׁבָאוּ, מִצְאָו אֶת הַעוֹלָם בְּטֻוֹתָה. וַיֹּאמֶר
 הַמֶּלֶךְ הַגְּלִיל נַעֲשֶׂה אֶצְלָם לְמַשֵּׁל. וּבְכָל מֶקְומָם
 שִׁמְצָאָו הַעוֹלָם בְּטֻעוֹת, לְקַחְוּ אֶת הַמֶּלֶךְ לְמַשֵּׁל,
 בָּמוֹ שָׂזָה אָמָת, שִׁישָׁ מֶלֶךְ, בֵּן הַדָּבָר הַזֶּה. וְהִי
 הַזְּלִכִּים וְנוֹסְעִים עַד שְׁבָלה מַה שְׁבִידִים.
 וְהַתְּחִילוּ לְמַפְרֵר סָום אֶחָד, וְאַחֲרֵיכֶם אֶת
 הַשְׁנִי, עַד שִׁמְכְרוּ כָּלָם, עַד שְׁהַכְּרִחוּ לִילֵּךְ
 רֶגֶלִי. וְתִמְיד הִי חִזְקִירִים הַעוֹלָם, וּמִצְאָו
 שְׁהַעוֹלָם בְּטֻעוֹת, וְנַעֲשׂוּ עֲנִיִּים הַזְּלִכִּי רֶגֶלִי
 וְנִסְתַּלְקֵךְ חִשְׁבוֹתָם, וְלֹא הִי נְחַשְׁבִּים כָּלּוּ, בַּיְלָא
 הִי מְשִׁגְיִיחִים עַלְיָהָם כָּלּוּ, עַל אֲבִיּוֹנִים בְּמוֹתָם.
 וְנִתְגַּלְגֵל הַדָּבָר, וְהִי הַזְּלִכִּים וְסּוּכִים, עַד
 שָׁבָאוּ אֶל הָעִיר, שָׁדָר בָּה
 הַמִּינִּיסְטָר הַגְּלִיל שְׁהִוָּא הַתָּם, חִבְרוֹ שֶׁל הַחֶכְמָם
 הַגְּלִיל, וְשֶׁם בְּאֹתָה הָעִיר, הִיא בָּעָלִישָׁם אָמָתִין,

והיה חשוב מאד, כי עשה דברים נפלאים, ואפלו בין הדברים היה חשוב ומפרנס. ואלו החכמים באו לאורה העיר, והלכו וסבבו ובאו לפני בית הבעלים, וראו שהיו עומדים שם במא עגלוות, ארבעים וחמשים, עם חולים. וסביר החכם, שם דר דاكتיר, והיה רוץ להנים ליבתו מלחמת שוגם הוא היה דاكتיר גדול, ורצה להנים לעשות הפרות עמו. ושאל מי דר בכאן. השיבו: בעליהם. וימלא פיו שחוק, ואמר לחברו: זה הוא שקר וטעות נפלא מאד. וזה הוא שמות יותר מטעות של המלך. חברי, אספר לך השקר הזה, כמה וכמה העולים בטעות בשקר כזה. בתוךך היו רעבים ומצאו עדין אצלם שלשה ארבעה גודולים (שם מטבחות). והלכו אל בית התבשיל, (שקורין גאריקע), שם מוצאים לאכל אפלו بعد שלשה או ארבעה גודולים. וצוו לתן להם מאכל, וננתנו להם. בתוךם שהיו אוכלים, היו מספרים ומתרזחים מהשקר

וּמִיעוֹת שֶׁל דָבָר הַבָּעֵל־שָׁם. וְהַבָּעֵל הַגָּאַרְקָעֵד שָׁמַע דְבָרֵיהֶם וְחִרָה לוֹ מְאֹד, כי הַבָּעֵל־שָׁם הָיָה חִשּׁוֹב שָׁם מְאֹד. וַיֹאמֶר לָהֶם: אֲכַלְוּ לְכֶם מָה שִׁישׁ לְפִנֵיכֶם וַצְאֻוּ מִפְּנֵן. אַחֲרִיכֶךָ בָא לְשָׁם פָנֵ הַבָּעֵל־שָׁם, וְהֵם עָדֵין הִיוֹ מִתְלוֹזִיצִים מִן הַבָּעֵל־שָׁם בְּפִנֵי בָנוֹ, וַגַּעַר בָּהֶם הַבָּעֵל גָאַרְקָעֵד עַל שְׁהָם מִתְלוֹזִיצִים מִן הַבָּעֵל־שָׁם בְּפִנֵי בָנוֹ, עד שְׁהָבָה אֹתָם הַפֶּה וַפְּצֹוע, וַדְחַפֵם מִבֵיתוֹ, וְחִרָה לְהֵם מְאֹד, וַרְצֹו לְבָקֵשׁ מִשְׁפָט עַל הַמִּפְּכָה אֹתָם, וַגַּתְיִשְׁבוּ לִילְךָ אֶל הַבָּעֵל הַבָּיִת שְׁלָהֶם, שְׁהַגִּיחוּ שְׁם הַחַבִּילּוֹת שְׁלָהֶם, לְהַתִּיעַז עָמוֹ אַיִלָה לְהַשִּׁיג מִשְׁפָט עַל הַגַּל. וּבָאוּ וִסְפְרוּ לוֹ שַׁבָּעֵל הַגָּאַרְקָעֵד הַכָּה אֹתָם מְאֹד. וַיְשַׁאֲלֵל לְהֵם: לִמְהָ. וַיְסַפְרוּ לוֹ, שְׁדִבְרָו עַל הַבָּעֵל־שָׁם. הַשִּׁיבָה לְהֵם: בּוֹדָאי אִינוּ יִשְׁרָר לְהַפּוֹת בְּנֵי־אָדָם, אֶבֶל אֶתְתָם לֹא עֲשִׂיתֶם נְכוֹנָה כָּלֶל, שְׁדִבְרָתֶם עַל הַבָּעֵל־שָׁם, כי הַבָּעֵל־שָׁם חִשּׁוֹב כָּאן מְאֹד. וַרְאוּ שָׁאַיִן בּוֹ מִמְשָׁשׁ, וְגַם הוּא בְּטֻעוֹת, וְהַלְכָה מִמְנוֹו אֶל הַפְּקִיד.

והפקיד היה עכו"ם. וספרו לו המעשה שהפכו אותם. שאל: על מה. השיבו, שדרבו על הבעלים שם. והבה אותם הפקיד הכה ופצעו, ורחתם מביתו. ויהלכו מזה לזה, ממושל למושל גבורה מפגע, עד שבאו לפניו המיניסטר הנ"ל. ושם, לפניו בית המיניסטר, עומדים אנשיה של רהינו וואכן, והודיעו להמיניסטר, שאיש אחד ציריך אליו, וצוה שכנים. ובא אותו החכם לפניו המיניסטר, ותכל בבאו הבירוי המיניסטר שזהו החכם חבירו פנ"ל, והחכם לא הבירוי, מחייבת שהיה בגדרה בזו. ותכל התחילה המיניסטר ודבר אליו: ראה פמיותי למה שהביא איתי לגדרה בזו, ואל מה חכמתך הביאה אותה. ענה החכם ואמר: מאחר שאתה הוא חברי הפט, מזה נספר אחרך. לעת עתה תן לי משפט על שהפכו אותו. שאלו: למה. השיבו: בשל שדברתי על הבעלים, שהוא שקר ומרמה גדולה. ענה הפט המיניסטר ואמר: עוזן אתה

אוֹהֵז בְּחִכָּמוֹת שֶׁלְךָ. רַآהָ אַתָּה אָמֵרָתָ שָׁאַתָּה
 יִכּוֹל לְבָא עַל שְׁלֵי בְּקָל, וְאַנְיַ לֹא אָוֶן לְבָא עַל
 שֶׁלְךָ. רַآהָ שָׁאַנְיַ כִּבֵּר בָּאָתִי עַל שֶׁלְךָ בְּגַ"ל,
 וְאַתָּה עַדְין לֹא בָּאתָ עַל שְׁלֵי; וְאַנְיַ רֹואָה, שָׂזָה
 קְשָׁה יוֹתֵר שָׁאַתָּה תָּבָא עַל תְּמִימֹות שְׁלֵי. וְאַפְּ-
 עַל-פִּיכְנָן, מִחְמָת שָׁהִיה מִפְּרִיר בּוֹ מִכְּבָר בְּגַדְלָתוֹ,
 צָוָה לְתַתָּ לוֹ בְּגַדִּים לְהַלְבִּישׁוֹ, וּבְקָשׁוֹ שִׁיאָכָל
 עַמּוֹ. בְּשָׁעַת אֲכִילָתָם, הַתְּחִילָוּ לְדִבָּר יְחִידָה.
 הַתְּחִילָל הַחַכְםָ לְהַזְכִּיחָ לֹו דַעַתָּ הַגַּ"ל, שָׁאַינְיַ
 מֶלֶךְ בָּלָל. גַּעַר בּוֹ הַתָּם הַמִּינִיסְטָר: הַלֹּא אַנְיַ
 בְּעַצְמֵי רַאַיתִי אֶת הַמֶּלֶךְ. הַשִּׁיבָה לֹו הַחַכְםָ
 בְּשָׁחוֹק: אַתָּה יוֹדֵעַ בְּעַצְמֵךְ שָׂזָה הִיה הַמֶּלֶךְ;
 אַתָּה מִפְּרִיר אָתוֹ וְאַתָּ אָבִיו וְאַתָּ זָקָנוֹ שָׂזָה
 מֶלֶכִים; מַאֲין אַתָּה יוֹדֵעַ שָׂזָה מֶלֶךְ; אֲנָשִׁים
 הַגִּדוּ לְךָ שָׂזָה מֶלֶךְ, וַרְמָוֹ אָתוֹתָךְ בְּשָׁקָר. וְחַרָּה
 לְהַתָּם מַאֲדָר מַאֲדָר עַל דִּבְרֵי הַמֶּלֶךְ, עַל שָׁהָוָא
 כּוֹפֵר בְּמֶלֶךְ.

בְּתוֹךְ כֵּד בָּא אֶחָד וָאָמֶר: הַעֲזֹזֶאָזֶל (השד)
דְּהַיָּנוּ הַטִּיוֹוֵל, שֶׁלֶח אַחֲרֵיכֶם. וּנְזַעַן
הַתָּם מַאֲדָמָה, וַיַּזַּעַן וָסְפֵר לְאַשְׁתָּו בְּפַחַד גָּדוֹלָה
בְּאָשָׁר שְׁהָגָן לְשֶׁלֶח אַחֲרֵיו. וַיַּעֲצַח לוֹ אַשְׁתָּו
לְשֶׁלֶח עַבוֹר הַבָּעֵל-שֵׁם, וְשֶׁלֶח אַחֲרֵיו. וּבָא
הַבָּעֵל-שֵׁם וַיַּתֵּן לוֹ קָמִיעוֹת וְשִׁמְרוֹת וָאָמֶר לוֹ,
שְׁעַתָּה לֹא יַפְחַד בָּלֶל. וְהִיה לוֹ אַמְוָנָה גְּדוֹלָה
בָּוּהָ. וְהִי יוֹשְׁבִים עוֹד הַחֲכָם וְהַתָּם הַגָּל, וַיַּשְׁאַל
הַחֲכָם אֶתְהוֹ: עַל מָה נַפְחַדְתָּ בָּלֶכְהָ. אָמֶר לוֹ:
בְּשִׁבְלַת הַגָּל, שֶׁשֶּׁלֶח אַחֲרֵינוּ. שְׁחַק מִמְּנָנוּ: אַתָּה
מַאֲמִין שִׁישׁ טִיוֹוֵל. הַשִּׁיבָה לוֹ: וְאַמְּבִין מַיְהֹוא זֶה
שֶׁשֶּׁלֶח אַחֲרֵינוּ. עֲנָה הַחֲכָם וָאָמֶר: בָּרוּאי זֶה
אָחִי, שֶׁרְצָח שִׁיתְרָאָה עַמִּי, וְשֶׁלֶח אַחֲרֵי בְּמִרְמָה
זֹה. שַׁאֲלָא אֶתְהוֹ הַתָּם: אַמְּבִין אַיךְ עַבְרָעַל בָּל
הַוּאָרְטֵשׁ (משמרות). הַשִּׁיבוֹ: בָּרוּאי שְׁחַד אֶתְהָם,
וְהַם אֹמְרִים בְּמִרְמָה וְשָׁקָר, שְׁלָא רָאוּ אֶתְהָם
בָּלֶל. בְּתוֹךְ כֵּד חֻור וּבָא אֶחָד וָאָמֶר כְּגָל,
שְׁהַטִּיוֹוֵל שֶׁלֶח אַחֲרֵיכֶם. וְהַתָּם לֹא נְזַעַן

עתה, ולא היה לו שום פחד כלל מלחמת השמירה של הבעל-שם בג"ל. ענה ואמר להחכם: עתה מה אתה אומר. אמר: אודיע לך, שיש לי אח שהוא עמי בכם, ועשה מרמה זו כדי להפחד אותך. ועמד ושאל לאותו שבא בשビルם: ומה הוא דמותו של זה ושלה אחרינו. אייזה פנים יש לו ואייזה מראה יש לשערות שלו וכו' ובויצא. השיב לו: בך וכה. ענה החכם ואמר: ראה, זה הוא מראה אחי בג"ל. אמר לו הפתם: התליך עמם. השיב: הנה. רק שתתנו עמי אייזה אנשיה חיל שיחיו ולאנא (משמר) כדי שלא יצערו אותו. ונתן לו ולאנא, והלכו השני חכמים בג"ל עם אותו האיש שבא בשビルם, וחורו החיל. ושאל אותם הפתם המיניסטר: היכן הם החכמים בג"ל. השיבו שאינם יודעים כלל איך נעלמו. ובג"ל הינו הטייול, חטף אותם, את החכמים האלה בג"ל, והביא אותם אל רеш וטיט, ושם היה ישב

הטיוויל על כפַא בֶתֹך הַרְפֵשׁ, וְהַשְׁלִיכו אֶת
הַחֲכָמִים הַגְּלִיל בְתוֹך הַרְפֵשׁ. וְהַרְפֵשׁ הָיָה עַב
וְדַבּוֹק בַמּו דַבְק מִמְשׁ, (שְׂקוּרִין קְלִי) וְלֹא הָיָ
יְכוֹלִים לְזֹוּ עַצְמָן בָלְל בְתוֹך הַרְפֵשׁ, וְצַעֲקוֹ אֶלְוֹ
הַחֲכָמִים לְאֶלְוֹ, שְׁהִזְמִינִירִים אֶתְכֶם, דְהִנְזִ
הַטְיוויל וְאֶנְשִׁיו: רְשָׁעִים! עַל מָה אַתֶם מִזְמִינִים
אֶתְכֶם, וְכִי יִש טִיוויל בְעוֹלָם? אַתֶם רְשָׁעִים
מִזְמִינִים אֶתְכֶם בְחֶןְם. בַי אֶלְוֹ הַחֲכָמִים הַגְּלִיל
עַדְין לֹא הָאמִינו שִׁיש טִיוויל, רַק אָמְרו שְׁאֶנְשִׁים
רְשָׁעִים מִזְמִינִים אֶתְכֶם בְחֶןְם. וְהִי מְנֻחִים אֶלְוֹ
הַשְׁנִי חֲכָמִים בְתוֹך עַבְי הַרְפֵשׁ, וְהִי חֹקְרִים מָה
זֹאת. אֵין זֹאת רַק שְׁאֶנְשִׁים פּוֹחוֹים, שְׁהִנְזִ
מְתַקּוּטִים עַמְּהֶם אִיזָה פָעָם, וְעַתָה הֵם מִזְמִינִים
אֶתְכֶם בָלְכֶה. וְהִי מְתִיפְרִים שֵם בְעַנוּיִם
גְדוֹלִים בְמַה שְׁנִים. פָעָם אַחֲת עַבְר הַתָּמִ
הַמִּינִסְטָר הַגְּלִיל לְפִנֵי בֵית הַבָּעַל-שִׁם, וְנוֹפֵר
בְחֶבְרוֹ הַחֲכָם. וְגַנְבֵם אֶל הַבָּעַל-שִׁם, וְהַטָּה
עַצְמוֹ אֶלְוֹ בָדְך הַשְּׁרוּם, וְשָׁאַל אֶתְהוֹ אֵם

אפשר שיראה אותו הינו את החכם הנ"ל, ואם יוכל להוציאו משם. ואמר אל הבעלים: האם זוכרים את החכם ששלה הטיוול ונשאו, ומאותו היום לא ראיתו. השיבו: הן. ובקש מפניו שיראה לו מקומו יוציאו משם. ואמר לו הבעלים: בודאי אני יכול להראות לך מקומו ולהוציאו, רק שלא ילו כי אם אני ואתה. והלכו יחד. ועשה הבעלים מה שידע, ובאו לשם, וראה שהם מנהים בעבי טית ורפס. וכשהראה החכם את המיניסטר, צעק אליו: אחין, ראה, שהם מכים ומענים אותו כל-כך הרשעים הללו בחגום. גער בו המיניסטר: עדין אתה אותו בחכמויות שלך, ואין אתה מאמין בשום דבר, ולדבריך אלו הם אנשים; עתה ראה, הלא זה הוא הבעלים, שהיית כופר בו, והוא דיקא יכול להוציאכם והוא יראה לכם האמת. ובקש הפעם המיניסטר הנ"ל מן הבעלים שיזכאים ויראה להם שעשו טיוול, ואיןם אנשים, ועשה

הבעל-שם מה שעה, ונישארו עומדים על היבשה, ולא היה שם רפש כלל. ואלו המזיקים היל נעשה עפרא בעלם. או ראה החכם הניל והכרה בעל ברחו להזות על הפל שיש מלך וכו'.

על זה המשפט נאמרה הتورה (ען לקוטי מוהר", חלק ב', סימן י"ט) המבררת מחלוקת ותמיות, שער השלים הוא רק הימיות ופשיות וענין עמלק שהיה חכם וכפר בעקר וכו' ענן שם על פסוק (פסל כ"ז): שבע יפל פיריך זקם, סופי תבוצת עמלק. כי עקר כל הנפילות הם על ידי חכמתו וכו' ענן שם. גם אנג מזרע עמלק אפיק-עלי-פי שראה מפלתו בשעה שבא שמואל אצל שאול להרנו, עדין לא היה מאמין. כמו שנז אמר (שמואל א ט"ז): וילך אנג מערכות, ותרנים יונתן: מפנקא, כי עדין לא האמין במפלתו, עד שראה בענייו סוף מפלתו, או: ויאמר: אבן סר מר המות, כי עד עתה לא האמין.

שים עיניך על המשפט ותבין פלאי פלאות. ואם חחפה אינה קראי, הוא מנעל בשלשה קצוות, והבון.

מעשה י'

מִבְּעָרֶגִיר וְעַנִּי

עֲשָׂה פָּעֵם אַחַת הָיָה בְּעָרֶגִיר (סוחר), וְהָיָה עַשְׂרֵה מִפְלָג מֵאָדָר, וְהָיָה לוֹ סְחוּרוֹת רַבּוֹת מֵאָדָר וְכַיִצְא. וְהָיָה הַוּקָסְלָעָן וְהַבְּרִיב שְׁלָוָן (שטרותיו ומכתבייו) הַוּלְכִין עַל הָעוֹלָם, וְהָיָה לוֹ כָּל טוֹב. וְלִמְטָה מִמְּנוֹ הָיָה דָּר עַנִּי אַחֲרֶשֶׁה עַנִּי גָּדוֹל מֵאָדָר, וְהָיָה לוֹ כָּל הַהַפְּךָ מִן הַבְּעָרֶגִיר הָעָשֵׂר. וְשַׁנְיָהֶם הִי חַשׁוֹכִים-בָּנִים; לֹזָה לֹא הָיָה בָּנִים וְכַנְזָה. פָּעֵם אַחֲרֶה חָלֵם לְהַבְּעֶרֶגִיר, שָׁבָאוּ אָנָשִׁים וְעָשׂוּ חַבְילֹת חַבְילֹת, דְּהַיָּנוּ "פָאַקְזִין" וְשָׁאַל אֹתָם: מָה אַתֶּם עוֹשִׁים. וְהַשִּׁיבוּ: לְשִׁיאָת

הכל אל העני הנ"ל. וחורה לו מאד מאד על
שיהם רוצים לשאת כל הונזו מביתו אל העני;
ולכעם עליהם אין אפשר, שהם אנשים רבים.
והם עשו חכויות חכילות מכל אשר היו לו,
מכל סחורתיו והונזו ורכישו, ונשאו הכל באשר
לכל אל בית העני הנ"ל, ולא השאירו כלום
בביתו, כי אם דפנות הבית ריקם. וחורה לו מאד
מאדר, והקיזן וירא והנה חלום. ואף שראה שהוא
חלום, וברוך השם הכל עצמו, אמן-על-פיבין היה
לפו נוקפו מאדר, וחורה לו הדבר מאד מאד על
דבר החלום, ולא היה יכול לצאת מדעתו דבר
החלום הנ"ל.

והעני הנ"ל עם זוגתו, היה רגיל גם מקדם
להשגיח עליהם ולחתת להם מפתחידו.
ועכשיו אחר החלום נתן עליהם השגחה יותר
מקדם, אך בכל עת שהיה באים לביתו, העני או
אשתו, היו משתנים פניו, ונבהל מפניהם מהמת
החלום שזכור. והם, העני עם אשתו, היו רגילים

לפרקים אֶצְלוֹ, וְהִי אֶצְלוֹ גְּנָזִים וַיּוֹצְאִים. פֻּעַת
 אַחַת בָּאֲתָה אֶצְלוֹ אֵשֶׁת הָעֵנִי הַגְּלִיל, וַיְנַתֵּן לָהּ
 מַה שְׁנַתָּן. וַיְנַתֵּן צוֹרָתוֹ וְגַבְּהָל וְנַשְׁתּוּמָם מַאֲדָר.
 שָׁאַלָּה אָתוֹ הָעֵנִיה הַגְּלִיל: אַבְקַשׁ מִחְילָה
 מִכְבּוֹדָכֶם. תָּגִידוּ לִי, מָה זֹאת, שְׁבָכֶל עַתָּה
 אֲשֶׁר אָנוּ בָּאִים אֶצְלָכֶם, מִשְׁתְּנִים פְּנֵיכֶם מַאֲדָר.
 סִפְרָה לָהּ כָּל אָתוֹ הָעֵנִין, שְׁחָלָם לוּ כְּפָ"ל,
 וְמַאֲתוֹ הַיּוֹם לְבּוֹ נוֹקְפּוּ מַאֲדָר וְכֵ"י כְּפָ"ל. הַשִּׁבָּה
 לוּ: הָאָמַת הָיָה הַחֲלוּם בָּאֲתוֹ הַלִּילָה פְּלוּנִית
 שָׁאַמְרָה לוּ. הַשִּׁבָּה לָהּ: הַזָּן. וְמָה בָּזָה. הַשִּׁבָּה לוּ:
 בָּאֲתוֹ הַלִּילָה חָלָם לִי גַּמְ-כָּן, שָׁאַנִי עֲשִׂירָה
 גְּדוֹלָה, וּבָאוּ אֲנָשִׁים לְתֹזֵךְ בֵּיתִי וְעָשׂוּ פָּאַקְזִין
 פָּאַקְזִין (חֲבִילֹת חֲבִילֹת), וְשָׁאַלְתִּים: לְהִיכְן אַפִּם
 נוֹשָׁאים. הַשִּׁבָּה: אֶל אָתוֹ הָעֵנִי, הַיְיָ לְהַבְּעִיר
 הַגְּלִיל, שְׁקָרְאֵינוּ עַכְשָׁוּ עָנִי. עַל פָּנָי, מָה אֲתָה
 מִשְׁגִּים עַל חֲלוּם. הַלָּא אָפָּנִי בְּחֲלוּמי. וְהִוא
 גַּבְּהָל וְנַשְׁתּוּמָם עַכְשָׁוּ יוֹתֵר וְיוֹתֵר עַל שְׁשָׁמְעָן
 עַוד אֶת הַלִּומָה, שְׁהָדָבָר גָּרָא, שִׁינְשָׁאוּ

עֲשֵׂירֹתָו וַרְכָּיו שׂוֹאֵל הָעֵנִי, וְדָלוֹת שֶׁל הָעֵנִי
וַיְשַׁאֵּל אֶצְלָוּ, וְגַבְּהַל מַאֲדָם אָד.

וַיְהִי הַיּוֹם, וְנִסְעָה אִשָּׁת הַבְּעָרֶגֶר עִם עֲגָלוֹתָי
צָב לְטִיל, וְלִקְחָה עַמָּה רַעֲוָתִיהָ, וְלִקְחָה
גַם אִשָּׁת הָעֵנִי עַמָּה, וְנִסְעָוּ עַל הַטִּיּוֹל. וְהַגָּה עַבְרָ
אִישׁ חִיל, אַדוֹן (שָׁקוֹרִין "יעַדְנִירָאֵל"), עִם הַחִיל שֶׁלּוּ,
וּפְנוּ אֶל הַצָּדָר מִן הַדָּרֶךְ בְּשִׁבְילָוּ. וְעַבְרָ הַחִיל,
וַיַּרְאָ שְׁנָוֹסָעִים נְשִׁים. וַצְוָה שִׁזְׁצִיאוּ אַחַת מִן
הַנְּשִׁים שְׁנִסְעָוּ לְטִיל. וְהַלְכָוּ וְהַזְּצִיאוּ אַת אִשָּׁת
הָעֵנִי, וְחַטְפוּ אֹתָה בְּתוֹךְ הַעֲגָלוֹת-צָב שֶׁל
הַיעַדְנִירָאֵל, וְנִסְעָוּ עַמָּה. וּבוֹדָאי אֵי אֶפְשָׁר
לְהַשִּׁיבָה, כִּי נִסְעָ לְהַלְןָ. בְּפִרְטָה אִישׁ חִיל,
יעַדְנִירָאֵל עִם חִילוֹתָיו. וְלִקְחָה וְנִסְעָ עַמָּה
לְמִדְיָה שֶׁלּוּ, וְהִיא הִתְהַגֵּד יְרָאת שָׁמִים, וְלֹא
רְצָתָה לְשָׁמֵעַ לוֹ כָּלֶל, וְהִיא בּוֹכֶה מַאֲד. וְהִיא
מִבְּקָשִׁים וּמִפְתָּחִים אֹתָה, וְהִיא הִתְהַגֵּד יְרָאת
שָׁמִים בַּיּוֹתֶר. וְהֵם שָׁבוּ לְבֵיתָם מִן הַטִּיּוֹל, וְהַגָּה
גַּלְקָחָה הָעֵנִיהָ הַפְּנִיל. וְהִיא הָעֵנִי מִתְּאִבֵּל וּבּוֹכֶה

וּמַתְמִיר מָאֵד מָאֵד עַל אֲשֶׁתוֹ הַמִּיד. פְּעֻם
אַחַת עַבְרַת הַכּוֹרֶגֶר אֶצְלָ בֵּית הָעַנִּי. שָׁמַעْ שֶׁהוּא
בָּוֹכָה וּמַתְמִיר מָאֵד מָאֵד. נִכְנָס וַיָּשָׁלֹּו: מָה
אַתָּה מַתְמִיר וּבָוֹכָה בְּלִפְנֵךְ. הַשִּׁיבוֹ: וְכֵן לֹא
אָבֶכָה. וְמָה נִשְׁאָר לִי. יִשְׁ שְׁנָשָׁאָר לָהֶם
הַעֲשִׂרוֹת אוֹ בְּנִים. אַנְיָ אֵין לִי כְּלוּם, וְגַם
אֲשֶׁתִּי גְּלָקָחָה מִמִּנִּי, וְמָה נִשְׁאָר לִי.

וּנְכָמֵר לְבוֹ שֶׁל הַכּוֹרֶגֶר עַל הָעַנִּי הַגְּלֵל,
וּנְתַעוֹרְרוּ רְחִמָּיו עַלְיוֹ מָאֵד מָאֵד מִגְּדָל
הַמְּרִירוֹת שְׁרָאָה בָּו. וְהַלְּךָ וּעֲשָׂה דָּבָר מִבְּהָלֵל,
וּבְאִמְתָּה הִיה שְׁגָעֹז, וְהַלְּךָ וּשְׁאָל בָּאִיזָה מִרְדִּינָה
גָּר הַיְּעָדָנִירָאֵל הַגְּלֵל, וְהַלְּךָ וּנְסַע לִשְׁם, וּעֲשָׂה
דָּבָר מִבְּהָלֵל מָאֵד וְהַלְּךָ לְבֵית הַיְּעָדָנִירָאֵל. וּשְׁם
עוֹמְדִים "וּוְאַבִּין" (משמרות) וְהָוָא, מִגְּדָל הַבְּהָלָה
שְׁלֹו מָאֵד מָאֵד, נִשְׁתּוּמָם וְהַלְּךָ בְּבָהָלָה גְּדוֹלָה,
וְלֹא הַשְׁגִּיחַ בְּלֵל עַל הַיוֹאָכִין. וְגַם הַיוֹאָכִין נִבְּהָלוּ
וּנִשְׁתּוּמָמוּ מָאֵד מִחְמָת שְׁרָאוֹ פָּתָהָם בְּנוֹאָדָם
אֶצְלָם מִבְּהָלֵל מָאֵד. וּנִבְּהָלוּ מָאֵד: אִיפָּה בָּא וְהָ

לְכֹאָן?! וַיְמַחֲמֵת הַבָּהָלָה הַנִּיחוּהוֹ בְּלַ हַוּאָכִין,
 וַעֲבָר עַל כָּל הַוּאָכִין, עַד שְׁנָכְנָס לְבֵית
 הַיְּעָרְגִּירָאֵל, לִמְקוֹם שְׁהִוָּתָה שׂוֹכְבָת שָׁם. וּבָא
 וְהַקִּיצָה וַיֹּאמֶר לָהּ: בָּזָאי! וְרָאָתָה אָזֶה וְנִבְהָלָה.
 וַיֹּאמֶר לָהּ: תִּכְפֵּף בָּזָאי עַמּוֹ! וְהַלְכָה עַמּוֹ, וְעַבְרוּ
 גַּם עַתָּה עַל כָּל הַוּאָכִין, עַד שִׁצְצָאוּ. וָאָזֶן תִּכְפֵּף
 נִבְהָל וְנוֹפֵר מַה שָׁעַשָּׂה הַדָּבָר בָּזָה, וְהִבְנֵן שְׁבוּדָאֵי
 תִּכְפֵּף יְהִיָּה נְعַשָּׂה רַעַשׂ גָּדוֹל. וּבֵן הָוה, שְׁעַשָּׂה
 שָׁם תִּכְפֵּף רַעַשׂ גָּדוֹל אֶצְלַ הַיְּעָרְגִּירָאֵל. וְהַלְךָ
 וְהַטְמִין עַצְמוֹ בַּתוֹּךְ בָּור אַחֵד, שְׁהָיוּה עִם מַיִם
 גְּשֻׁמִּים עַד שִׁיעַר הַרְעַשׂ, וְשָׁהָה שָׁם עַמָּה שְׁנִי
 יָמִים בַּתוֹּךְ הַבָּור. וְרָאָתָה הָאָשָׁה הַגָּל גָּדוֹל
 הַמְּסִירָתָה נִפְשָׁש, שְׁהָיוּה לוֹ בְּשִׁבְילָה, וְהִצְרוֹת
 שְׁפֹזֶבֶל בְּשִׁבְילָה, וְנִשְׁבַּעַת בָּה, שְׁפֵל הַמּוֹל שִׁישָׁ
 לָה, אִפְּשָׁר יִשְׁלַח אַיִלָּה מַזְלָל, שְׁיִהְיָה לָהּ אַיִלָּה
 גָּדוֹלָה וְהַצְלָחָה, שְׁיִהְיָה כָּל הַצְלָחָה שְׁלָה לֹא
 נִמְנַע מֵאָתוֹ. וְאֵם יָרַצָּה לְקַח לְעַצְמָוֹ כָּל הַצְלָחָה
 וְגָדוֹלָה שְׁלָה, וְהִיא תִּשְׁאַר בָּמְקוֹם, לֹא יִמְנַע

מִמְּנוֹ כָּלֶל. וְאֵיךְ מַזְצִיאִים שֶׁם עֲדּוֹת. וְלֹכֶחֶ אָזֶה
 הַבּוֹר לְעַדּוֹת. אַחֲרֵי שְׁנִי יָמִים יֵצֵא עַמְּמָה מִשְׁם,
 וְהַלֵּךְ לְהַלֵּן, וְהִיה הַוְּלֵךְ וּבָא עַמְּמָה לְהַלֵּן לְהַלֵּן,
 וְהַבִּין שָׁגֵם שֶׁם בָּאוּתָה הַמְּקוֹם מַחְפְּשִׁים אַחֲרָיו.
 וְהַלֵּךְ עוֹד, וְהַחֲבִיא עַצְמוֹ עַמְּמָה בְּתוֹךְ מִקְוָה,
 נֻפְרָה שָׁוֹב בְּגִדְלָה הַמְּסִירֹת נֶפֶשׁ וְהַצָּרָה שְׁפּוּבָל
 בְּשִׁבְלָה, וְנִשְׁבָּעָה עוֹד הַפְּעָם בְּגַ"ל, וְלֹכֶחֶ אֶת
 הַמְּקוֹה לְעַדּוֹת. וְהִיוּ שֶׁם גַּם־בָּנו בְּעָרֵךְ שְׁנִי יָמִים,
 וַיֵּצְאוּ וְהָלְכוּ לְהַלֵּן. וּבָנָה הִיא בְּפֶמַה פְּעָמִים,
 שְׁהַחֲבִיא עַצְמוֹ עַמְּמָה בָּמְקוֹמוֹת אַחֲרִים בִּזְיוֹצָא
 בָּאַלְיָה, דַּהֲנִינוּ בְּשִׁבְעָה מְקוֹמוֹת שֶׁל מִים. וְהַם בּוֹר
 וּמִקְוָה בְּגַ"ל, וְאֲגָמִים וּמַעֲזִין וּנְחָלִים וּנְהָרוֹת
 וּמִים. וּבָכֶל מִקּוֹם וּמִקּוֹם שַׁהֲיוּ נְחָבָאים שֶׁם,
 נֻפְרָה בָּמְסִירֹת נֶפֶשׁ וְצִרְתָּה בְּשִׁבְלָה, וְנִשְׁבָּעָה
 לו בְּגַ"ל, וְלֹכֶחֶ אָזֶה הַמְּקוֹם לְעַדּוֹת בְּגַ"ל,
 וְהָלְכוּ וּבָאוּ, וְהִיוּ מַחֲבִיאִים עַצְמָם בְּכָל פְּעָם
 בְּמַחְבּוֹאות הַגַּ"ל, עד שָׁבָאוּ עַל הַיּוֹם. בְּשָׁבָאוּ עַל
 הַיּוֹם, וְהַוְּהִיא סּוֹחֵר גָּדוֹל, וְהִיה מְכִיר הַדָּרְכִים

על הַיּוֹם, וְחַתֵּךְ (וכיוון בדרכו) עַצְמוֹ לְבוֹא לְמִדִּינְתּוֹ,
עד שַׁעֲרֵר וְכֹא לְבִיתוֹ עַמְּשָׂת הַעֲנִי הַגָּל.
וְהַשִּׁיבָה לְהַעֲנִי, וְהִוְתָּה שְׁמַחָה גְּדוֹלָה שָׁם.

וְהַבְּעָרֶגֶר הַגָּל, בְּשֶׁכֶר שְׁעָשָׂה דָּבָר כֹּה,
וְגַם עַמְּדָה בְּנֶסֶיּוֹן עַמָּה, נִפְקַד
וּנוֹלֵד לוֹ בָּאוֹתָה שְׁנָה בֵּין זֶבַר. וְהִיא גַּם הִיא,
אִישָׁת הַעֲנִי הַגָּל, בְּשֶׁכֶר שְׁעָמְדָה בְּנֶסֶיּוֹן כֹּה עַמָּה
הַיְּעָרֶגֶרֶל וְגַם עַמָּו, זְכַתָּה גַּסְיכָן וִילְדָה נִקְבָּה.
וְהִוְתָּה יִפְתַּח תַּאֲרִמָּד מַאֲד, שֶׁלָּא הִיה יִפְיַי שֶׁל
מִין אָדָם בָּלֶל, כִּי בֵּין בְּנֵי-אָדָם לֹא נִמְצָא יִפְיַי
כֹּהֵה. וְהִיוּ הַעוֹלָם אֹוֹמְרִים: הַלְוָא שְׁתַחַנְגָּל כִּי
חִדּוֹשׁ נִפְלָא כֹּהֵה קָשָׁה שְׁתַחַנְגָּל, כִּי הִיה יִפְיַה
וְתִפְאַרְתָּה מִפְלָגָן מַאֲד מַאֲד, שֶׁלָּא נִרְאָה בִּזְמַעַת
בְּעוֹלָם בָּלֶל. וְהִיוּ הַעוֹלָם בָּאים וּנוֹגָנִים לְרֹאָתָה
וְהִיוּ מִשְׁתּוֹמְמִים מַאֲד עַל גָּדְלִיְּה יִפְיַה הַמִּפְלָגָן מַאֲד
מַאֲד, וְהִיוּ נוֹתָנים לָהּ מִתְנּוֹתָה מִתְנּוֹתָה מִתְהַמָּת
חַבָּה. וְהִיוּ נוֹתָנים מִתְנּוֹתָה, עד שְׁבַתְעַשֵּׂר הַעֲנִי.
וְהַבְּעָרֶגֶר הַגָּל נִפְלֵל בְּרוּתָתוֹ שְׁיִשְׁתַּחַד עַמְּשָׂת הַעֲנִי

הַגָּל (שבנו ישא את ביתו) מִגְּדָל יְפִיה, שְׁחִיה חֲדוֹש
כּוֹה, וַיֹּאמֶר בְּלֹבּוֹ: אֲפָשָׂר עַל זה מִרְאַת הַחֲלוֹם,
שְׁנוּשָׂאֵין שְׁלֹו לְהֻנִּי, וּמְהֻנִּי נוּשָׂאֵין אֲצַלּוֹ,
הַהִנּוֹ שְׁיִשְׂתַּדְכוּ יְחִיד וַיִּתְעַרְבּוּ יְחִיד עַל יְדֵי
הַשְׁׂדוֹךְ. פָּעֵם אַחֲת בָּאתָה אִישָׁת הַעֲנִי אֲצַלּוֹ,
וַיֹּאמֶר לְהָ דָעַתָּו, שְׁרַצְנוּ לְהַשְׁׂתַּדְךָ עַמָּה, וַיֹּאמֶר
בְּיַהֲוֹתָה יְתַקְּים הַחֲלוֹם כֹּנֶל. הַשִּׁבָּה לוֹ: גַּם אַנְי
חַשְׁבָּתִי זֹאת בְּדָעַתִּי, אֲךָ לֹא הִי לִי הָעֹזָה לְרַבֵּר
מִזָּה, שְׁאַנְיָ אֲשַׁתְּדַךְ עַמָּכֶם, אֲךָ אָם אַפְּתָם רַוְצִים
בְּנֹ�אֵי אַנְיָ מַוְכוֹן, וְלֹא אִמְנַעַ מִכֶּם. כִּי כָּבֵר
נִשְׁבָּעַתִּי, שְׁבֵל טוֹבִי וְהַצְלָחָתִי לֹא יִמְנַעַ מִכֶּם.
וְהַפְּנֵי וְהַפְּתֵת הַגָּל לִמְדוֹ שְׁנֵיהם בְּחֶדְרָ אֶחָד
לְשָׁנוֹת וּכְיוֹצָא בְּדָרְכֶם. וְהַבְּתֵת הַגָּל הִי הוֹלְכִים
וּבְאִים לְרֹאָתָה מִגְּדָל הַחֲדוֹש כֹּנֶל, וַיִּתְנַתֵּנוּ
מִתְנָהָה עד שְׁנִת עִשְׂרֵה הַעֲנִי, וְהִי בְּאִים שְׁרִים
לְרֹאָתָה וְהַוְטָבָה בְּעִינֵיכֶם מְאֹד. וְהִי יְפִיה
חֲדוֹש גָּדוֹל בְּעִינֵיכֶם, כִּי לֹא הִי יְפִיה יְפִיה שֶׁל אַנְוֹשִׁי
כָּל, וּמִגְּדָל הַפְּלָגָת יְפִיה בָּא עַל דָעַת הַשְׁׂרִים

לְהַשְׁתַּדֵּךְ עִם הָעֲנִי הַזֹּה, וַיֵּשֶׁר שְׁהִיה לוֹ בֵּן, חִשָּׁק
לְהַתְּחִתָּן עַמָּה. אֲךָ אֵין נָאָה לָהֶם לְהַתְּחִתָּן עִם
כֹּזוֹ, עַל כֵּן הַכְּרָחוּ לְרֹאֹת לְהַשְׁתַּדֵּל לְגַדֵּל אֶת
הָאִישׁ הַזֹּה, וַיַּשְׁתַּדְלוּ שִׁיעַבְדָּ אֶצְלַ הַקּוֹסֶר,
וַיַּעֲשֵׂה מִתְחָלָה פַּרְאָפִירְטִישִׁיק (קצין) וַיַּהַרְבֵּךְ
לְמַעַלָּה לְמַעַלָּה, כִּי הַשְׁתַּדְלוּ לְהַגְּבִיהּ בָּמְהֻרָה,
עַד שְׁהַלְךְ מִהָר מִמַּעַלָה לְמַעַלָה, עַד שְׁגַעַשָּׁה
יַעֲדָנִירָאֵל, וְהִיוּ חִפְצִים הַשְׁרִים לְהַשְׁתַּדֵּךְ עִמָּו,
אֲךָ הִיוּ רַבִּים קַוְפִּצִים עַל זה. כִּי כֹּמֹה שְׁרִים בָּאוּ
עַל זה וַיַּעֲסְקוּ בָּזָה לְהַגְּבִיהּ. וְגַם כִּי לֹא הִיה
אָפָּשָׁר לוֹ לְהַתְּחִתָּן מִחְמַת הַבְּעָרֶגֶר, שַׁכְּבָר הִיוּ
מַדְבָּרִים לְהַשְׁתַּדֵּךְ עִמָּו. וְהָעֲנִי הַזֹּה, שְׁגַעַשָּׁה
יַעֲדָנִירָאֵל, הִיה מַצְלִיחַ יוֹתֵר וַיּוֹתֵר וְהִיה שׂוֹלֵיחַ
אָתוֹ הַקּוֹסֶר לְהַמְּלָחָמָה, וְהַצְלִיחַ מְאֹד בְּכָל
פָּעָם. וְנִשְׁאָ אָתוֹ עוֹד יוֹתֵר לְמַעַלָה לְמַעַלָה.
וְהִיה הַזְּלָקָ וְמַצְלִיחַ מְאֹד, עַד אֲשֶׁר נִסְפְּלַק שָׁם
הַקּוֹסֶר, וַיַּתְּעִצּוּ כָּל בְּנֵי הַמְּדִינָה לְעִשּׂוֹת אָתוֹ
לַקּוֹסֶר, וַיַּתְּקַבְּצּוּ כָּל הַשְׁרִים וְהַסְּכִימָוּ בָּלָם,

שָׁהוּא יְהִיָּה קַיסֵּר. וְנִעֲשֶׂה קַיסֵּר הַיּוֹן הָעֵנִי הַגְּלִיל
נִעֲשֶׂה קַיסֵּר, וְהִיָּה לָוֶה מְלֹחָמוֹת, וְהִיָּה מְצֻלָּה
מֵאָה, וְכִבֵּשׁ מִדְינּוֹת, וְהִיָּה לָוֶה וְמְצֻלָּה וְכִבֵּשׁ
וְהַזְּלָה, עַד שְׁשָׁאָר הַמִּדְינּוֹת נִתְּעִצּוּ לִמְסָר תְּחִתָּה
יָדוֹ בְּרַצּוֹן טָוב, כִּי רָאוּ הַצְּלָחוֹת הַגְּדוֹלָה, שֶׁפֶל
הַיּוֹם שֶׁל הָעוֹלָם וְכָל הַמּוֹלֵךְ שֶׁל הָעוֹלָם אֲצָלוּ. עַל
כֵּן נִתְקַבְּצּוּ כָּל הַמְּלָכִים וְהַסְּכִימוּ, שֶׁהִיא יְהִיָּה
קַיסֵּר עַל כָּל הָעוֹלָם, וְנִתְנוּ לוֹ פְּתַב בְּאוֹתִיות שֶׁל
וְהַבָּ.

וְהַקִּיסֵּר הַזֶּה מֵאֵן עַתָּה לְהַשְׁתִּיךְ עִם
הַבָּרְגִּיר, כִּי אֵין נָאָה לְקַיסֵּר
לְהַשְׁתִּיךְ עִם בָּרְגִּיר. וְאֵשֶׁתּוּ הַקִּיסְרִית, הִיא
לֹא זוּה מִן הַבָּרְגִּיר כָּלָל. וַיַּרְא הַקִּיסֵּר שֶׁאָיָה
אָפָּשָׁר לוֹ לְעִשּׂוֹת שְׁדוֹךְ אַחֲרָנָה הַבָּרְגִּיר
הַגְּלִיל, בְּפֶרֶט כִּי אֵשֶׁתּוּ מְחֻזָּקָת עָמֹר מֵאָה
עַל כֵּן חִשְׁבָּה מְחֻשְׁבּוֹת עַל הַבָּרְגִּיר הַגְּלִיל.
וּבִתְחִלָּה רָאָה לְחַפְרוֹ, וְהַשְׁתִּיכְלָל בְּתִחְבּוֹלּוֹת,
כְּאֵלֹה אֵין הַכְּבָר מִמְּנָעוֹ, לְגַרְמָם לוֹ הַפְּסָד. וְהַקִּיסֵּר

בָּנְדָא יָכֹל לְעַשׂוֹת כֵּזָה. וְהִיוּ מִפְּסִידִים
וּמִחְפְּרִים אֶתְּנוּ עַד שְׁגַתְּדָלִיל וּנְגַעַשָּׁה עֲנֵי
גִּמְוֹר. וְהִיא, הַקִּיסְרִית, הַיְתָה מְחוּקָת עַמּוֹ
תָּמִיד. אַחֲרַ-פֶּה רָאָה הַקִּיסְרָ, שָׁבֵל זִמְן שְׂזָה הַפָּנוּ
קִים, הִינּוּ בְּנֵי הַבְּעָרֶגֶר הַגְּלִיל, אֵי אָפָּשָׁר לוֹ
לְעַשׂוֹת שְׁדוּךְ אַחֲרָ. וְהַשְׁתַּדְלָל לְהַעֲבִיר אֶת אֶתְּנוּ
הַבְּחוּר שֶׁל הַבְּעָרֶגֶר. וְחַשֵּׁב מִחְשָׁבוֹת לְהַעֲבִירוּ,
וּגְלִיל עַלְיוֹ עַלְילוֹת, וְהַשִּׁיבָּע עַלְיוֹ שׂוֹפְטִים,
וְהַשׂוֹפְטִים הִבְנִינו שְׁרָצָן הַקִּיסְרָ לְהַעֲבִירוּ מִן
הָעוֹלָם, וּשְׁפְטוּ לְהַנִּיחוּ בְּשָׁק וּלְהַשְׁלִיכוּ לִים.
וְהַקִּיסְרִית הִיה לְבָה דָּוָה מִאַד עַל זה, אֵך גַּם
הַקִּיסְרִית אִירָאָפָּשָׁר לָהּ לְעַשׂוֹת בְּנִיגְדָּה הַקִּיסְרָ.
מִה עֲשָׂתָה. הַלְּכָה אֶל הַמְּמֻנִּים, שְׁהִיוּ מִמְּנִים
לְהַשְׁלִיכוּ לִים, וּבָאתָה אֶצְלָם וּנְפִלָּה לִפְנֵי רַגְּלָם,
וְהַתְּחִנֵּה מֵהֶם מִאַד, שִׁיעַשׂ לְמַעַנָּה לְהַנִּיחוּ, בַּי
לְפָה הַוָּא חַבְּמִיתָה. וּבְקַשְׁהָ מֵהֶם מִאַד, שִׁיקָּחוּ
שְׁבִי אַחֲרַ מִחְבֵּב מִיתָּה לְהַשְׁלִיכוּ לִים. וְיַנִּיחוּ
אֶתְּנוּ הַבְּחוּר הַגְּלִיל. וּפְעַלָּה בְּקַשְׁתָה אֶצְלָם,

ונשבעו לה שניותזהו. וכן עשו ולקחו איש אחר
והשליכו לים, ואותו העיה. ואמרו לו: לך לך.
וילך לך. והבהיר הזה כבר היה בראות, וילך
לו. וקדם לו זה הלהה הקסרית הנ"ל וקראה
לכבה הנ"ל, ואמרה לה: בת, תדע שזה הבן
של הבערגיר הוא חתן שלך, וספרה לה כל
אotto המעשה שעבר עליה בנ"ל, ואיך הבערגיר
מסר נפשו בשביי בנ"ל, והוא עמי בשבעה
מקומות הנ"ל, ונשבעתו לו בה, שכל טיבי לא
ימנע ממנה, ולקחתו אותו השבעה מקומות
לייעותיהם: בור ומקרה וכו' בנ"ל. בגין עתה,
זהה את היא כל טובתי ומולי והצלחת, ובודאי
אתך שלך. ובנו הנ"ל הוא חתן שלך, ואביך
מלחמת גנותו רוצה להרגנו חنم, וכבר השתדלתי
להצילו, ופעלתה שניותזהו בנ"ל. על פן תדע
שהוא חתן שלך הינו בן הבערגיר הנ"ל, ועל
תרצה עם אחר בעולם כלל. ונתקבלו דבריו
אממה בעינה, כי גם היא הייתה יראת-שמים,

וְהַשִּׁיבָה, שְׁבוֹדָא תְּקִים כֵּךְ וְהַלְכָה הַבָּת הַזֹּאת. וְשַׁלְחָה כְּתָב אֶל בּוֹ הַבְּעָרֶגֶר הַגְּנָל אֶל הַתְּפִסָּה, שְׁהִיא מְחוּקָת עַצְמָה בָּוֹ, וְהָוָא חַחְתָּן שְׁלָה. וְשַׁלְחָה לוֹ בָּמוֹ חֲתִיכָת לְאַנְדרְּקָארְט (מִפהּ הָעוֹלָם), וַיַּזְרִירָה בָּוֹ כָּל הַמְּקוֹמוֹת שְׁהַחֲבִיאָה אַמְּה עַם אָבִיו בָּגְנָל, שְׁהָם הַשְׁבָּעָה עֲדוֹת: בָּזָר וּמְקוֹה וּכְו' בָּגְנָל, שְׁצִירָה בָּוֹ בָּמוֹ בָּזָר וּמְקוֹה וּכְו', וְהַזִּירָה אָתוֹ מְאֹד מְאֹד שִׁישְׁמָר הַבְּתָבָה הַזֹּאת מְאֹד מְאֹד, וְחַתְמָה עַצְמָה לְמַטָּה. אַחֲרֵי כֵּךְ הָיָה בָּגְנָל, שְׁלָקָחוּ הַמְּמַנִּים אִישׁ אַחֲרָיו, וְאָתוֹ הַנִּיחָוָן, וְהַלְךָ לוֹ. וַיַּלְךָ וַיַּעֲבֵר, עַד שָׁבָא אֶל הַיּוֹם וַיַּשֵּׁב בְּסֶפִינָה וַיַּעֲבֵר בָּיִם. וּכְאָרוֹן סֻעָרָה גְדוֹלָה וּנְשָׂא הַסֶּפִינָה אֶל סְפִרְךָ אַחֲרָיו, שְׁהִיא שְׁם מִדְבָּר, וּמְגַדֵּל הַסֻּעָרָה, (שָׁקוּרִין אוּמְפִיט), נִשְׁבָּרָה הַסֶּפִינָה, אֲךָ הָאֲנָשִׁים שְׁבָה נִצְלוּ וַיַּצְאוּ עַל הַיּוֹבָשָׁה. וְשְׁם הָיָה מִדְבָּר, וַיַּלְכְוּ לְנֶפֶשָׁם כָּל אַחֲרֵי וְאַחֲרֵי לְבַקֵּשׁ לוֹ אֶל לְנֶפֶשׁוֹ, כִּי בָּאָתוֹ הַמְּקוֹם לֹא הָיָה רַגְלִים הַסֶּפִינּוֹת לְבֹא לִשְׁם כִּי הָיָה מִדְבָּר, וְעַל בּוֹ לֹא

היו מוצפים שם על איזה ספרינה לשוב למקומם. והלכו שם במדבר לבקש אכל ונתפזרו הנה והנה כל אחד ואחד. והלך הבוחר הנ'ל במדבר, והיה הולך והולך עד שגתרחק מן הספר ורצה לשוב ולא יכול, וכל מה שרצה לשוב גתרחק יותר יותר, עד שראה שאין אפשר לו לשוב, וילך באשר ילה. והלך שם במדבר, והיה בידו קשת, שהיה מציל עצמו נגד החיים רעות שבמדבר, ומצא שם איזה דברים לאכל, והיה הולך והולך, עד אשר יצא מן המדבר, ובא אל מקום ישוב, שהיה שם מקום פנוי, והיה שם מים ואילנות סביב סביב של פרות, והיה אוכל מן הפרות ושתה מן המים. ונתיישב בדעתו לישב שם מספר ימי חייו. כי بلا זה קשה לו לשוב אל היישוב, וכי יודע אם יגיע עוד למקום בוה אם יהיה המקום הזה ילה לו. על כן היה בדעתו לישב שם ולחיות שם ימי חייו, לאחר שטוב לו שם, שהיה לו הפרות לאכל ורבים

לשנות. ולפעמים היה יוצא רואה בקשתו ארנבת או צבי, והיה לו בשר לאכל. גם היה צד לעצמו הגים, כי היה שם הגים טובים מאד בהז' הרים. וויתר בעיניו לבנות שם ימי חייו. ויהקיסר הנ"ל, אחר שנעשה המשפט בגין הבעניגר הנ"ל ועתה נפטר ממנה, כי הקיסר סבר, שכבר נתקיים בו המשפט באמת, בגין הבעניגר הנ"ל, ושוב איןנו בעולם, כתעת יכול להשתדר עם בתו הנ"ל. והתחלו לדרב לה שודדים עם מלך פלוני ועם מלך פלוני וכיוצא. ועשה לה חצר כראוי וישבה שם. ולקחה לעצמה בנות שרים להיות לה לרעותה, וישבה שם. והיתה מנוגנת בכלישיר וכיוצא בדרפם, וכל מה שהוא מדברים לה שודדים, הייתה מושבה שאין רצונה בדרפם, דהיינו לקבל השודוק, רק שיבוא המשיך בעצמו, והוא היה בקיאה מאד בחכמת השיר. ועשה באמנות מקום, שיבוא המשיך על אותו המקום, ויעמד

בָּנֶגֶדֶת, וַיֹּאמֶר דָּבְרֵי שִׁיר, הֲנִזְעָם שִׁיר שֶׁל חַשָּׁךְ,
כְּדֵין שִׁמְדָּבֵר הַחַשָּׁק לְחַשּׁוֹקתוֹ דָּבְרֵי חַבָּה.
וְהִיוּ בָּאִים מִלְכִים לְהַשְׁתִּידָה, וְעַלְיוֹ עַל אֹתוֹ
הַמֶּקוֹם, וְהִיוּ מִדְבָּרִים כָּל אֶחָד וְאֶחָד שִׁיר שֶׁלֽוֹ.
וְלִקְצַתָּם שְׁלָחָה תְּשִׁיבָה עַל יְדֵי רְעוֹתָיהָ גַּם־בֵּין
בָּדֵין שִׁיר וְחַבָּה. וְלִקְצַת שְׁנָרוֹאָו לָהּ יוֹתָר,
הַשִּׁיבָה בְּעַצְמָה, וְהַרִּימָה קוֹלָה בְּשִׁיר, וְהַשִּׁיבָה
לוֹ גַּם־בֵּין דָּבְרֵי חַבָּה. וְלִקְצַת שְׁנָרוֹאָו לָהּ עוֹד
יוֹתָר, הַיְתָה מְرָאָה עַצְמָה פָּנִים אֶל פָּנִים, וְהַיְתָה
מְרָאָה אֶת פָּנִים וְהַשִּׁיבָה לוֹ דָּבְרֵי שִׁיר וְחַבָּה.
וְלִכְלָם סִימָה בְּסֻוףָה: אָבֵל לֹא עָבָרוּ עַל־יךְ
הַמִּימּוֹת. וְלֹא הִיָּה מֵי שְׁמַבֵּין בְּוֹנְתָה, וּכְשֵׁהִתָּה
מְרָאָה פָּנִים, הִיוּ נֹפְלִים מַגְדָּל יְפִיָּה. וְהִיוּ קְצַת
נְשָׂאִים חַלְשָׁות וּקְצַת נְשַׂתְגָּעוֹ מְחֻמָּת חֹולָת
אַהֲבָה, מַגְדָּל יְפִיָּה שְׁהִיָּה מַפְלָג מַאֲד, וְאֶפְ
עַל פִּי בֵּן, אֲפִיעָל־פִּי שְׁנַשְׁתְּגָעָו וּנְשָׂאָרוּ חַלְשָׁות,
עַם כָּל זוֹאת הִיוּ בָּאִים מִלְכִים לְהַשְׁתִּידָה עַמָּה.
וְלִכְלָם הַשִּׁיבָה בְּגַ"ל.

וְהִכְזִבְתְּךָ הַנּוֹפֵר לְעַיל הַינּוּ בֵּן הַבְּעָרֶגֶר הַגְּלָל, יִשְׁבֵּ
שֶׁם בָּאָתוֹ מָקוֹם הַגְּלָל, וַיַּעֲשֵׂה לְעַצְמוֹ
שֶׁם מָקוֹם לִיְשָׁב בּוֹ, וְהִיה יוֹשֵׁב שֶׁם, וְגַם הַוָּא
 הִיה יִכְזֹב לְנָנוּ וַיַּדַּע חֲכָמַת הַשִּׁיר. וְהִיה בּוֹחֵר לוֹ
 עַצְים, שְׁرָאוּיִם לְעַשְׂוֹת מֵהֶם בְּלִי-שִׁיר, וַיַּעֲשֵׂה
 לְעַצְמוֹ בְּלִי-שִׁיר. וַיַּהַגְדֵּין שֶׁל הַחַיּוֹת עַשְׂהָ לוֹ
 גִּימִין, (שְׁקוּרִין "סֶטְרִינִיס"), וְהִיה מִנְגָּן וּמִשְׂוִיר
 לְעַצְמוֹ. וְהִיה לוֹקֵח הַכְּתָב שְׁהִיא לוֹ, שְׁשַׁלְחָה לוֹ
 הַבְּתָה הַקִּיסְרָ הַגְּלָל, וְהִיה מִשְׂוִיר וּמִנְגָּן וַיַּנְפֵר כָּל
 הַמְּאֻרָעִות שְׁהִיוּ לוֹ, וְאֵיך אָבִיו הִיה בְּעָרֶגֶר וּכְיוֹ,
 וְעַתָּה נִשְׁלַךְ לְכָאן. וְהַלְךְ וְלַקְחֵה הַכְּתָב הַגְּלָל
 וַיַּעֲשֵׂה לוֹ סִימָן בָּאִילָן אֶחָד. וַיַּעֲשֵׂה שֶׁם מָקוֹם,
 וַיַּטְמֵן שֶׁם הַכְּתָב הַגְּלָל, וַיַּשְׁבֵּט שֶׁם אֵיזָה זָמָן. פְּעֻם
 אֶחָד הִיה רוח סְעַרָה גְּדוֹלָה, וַשְּׁבָר כָּל הָאִילָנוֹת,
 שְׁהִיוּ עֻמְדִים שֶׁם, וְלֹא הִיה יִכְזֹב לְהַכְּרִיר הָאִילָן
 שְׁפָטָמֵן שֶׁם הַכְּתָב, כִּי בָּעוֹד שְׁהִיוּ עֻמְדִים הִיה
 לוֹ סִימָן לְהַכְּרִיר, וַיַּעֲכְשׂוּ שְׁגַפְלוֹ, נְתַעֲרֵב הָאִילָן בֵּין
 הָאִילָנוֹת, שְׁהִיוּ שֶׁם הַרְבָּה מְאֹד, וְלֹא הִיה יִכְזֹב

לְהַכִּיר הָאִילָן. וַיֹּהֵי אֵין אֶפְשָׁר לְבָקָע בְּלַד הָאִילָנוֹת
לְחַפֵּשׁ הַפְּתַבָּב, כִּי הִיוֹ רַבִּים מַאֲדָר. וַיֹּהֵי בָּזָה
וּמַצְטִיעָר עַל זה מַאֲדָר מַאֲדָר, וַיֹּרֶא שָׁם יִשְׁבֵּן
בָּוּדָאי יִשְׂתַגְעַן מַגְדָּל הַצָּעֵר, שַׁהְיָה קַשָּׁה עַלְיוֹ
מַאֲדָר. וַיָּנַתֵּישׁ שְׁמַכְרָה לִילָּך לְהַלָּן, וַיַּעֲבֹר עַלְיוֹ
מַה, כִּי בְּלֹא זֶה הוּא מִסְכָּן מַאֲדָר מַגְדָּל הַצָּעֵר
כְּפָ"ל. וַיָּקַח לוֹ בָּשָׂר וִפְרוֹת בְּתוֹךְ שָׁקוֹן. וַיַּלְך
בָּאָשָׁר יָלָך. וַיַּעֲשֵׂה לְעַצְמוֹ סִימְנִים בָּאוֹתוֹ הַמֶּקוֹם
שִׁיצֵּא מִשָּׁם.

וַיֹּהֵי הַזָּלֶד עַד שָׁבָא אֶל יִשּׁוּב. וַיָּשַׁאַל אֵיזֶה
מִדְיָנִיהָ הִיא זוֹתָה. הַשִּׁיבוֹ לוֹ. וַיָּשַׁאַל אֶם
נִשְׁמַע בָּאָן מֵאָתוֹ הַקּוֹסֵר הַכְּפָ"ל. הַשִּׁיבוֹ לוֹ: חָנָן.
וַיָּשַׁאַל אֶם נִשְׁמַע בָּאָן מִבְּתוֹ הַיְפַתְּתָהָר. הַשִּׁיבוֹ
לוֹ: חָנָן, אֵיךְ שָׁאֵר אֶפְשָׁר לְהַשְׁתִּירֵךְ עַמָּה כְּפָ"ל.
וַיָּנַתֵּישׁ בְּדַעַתּוֹ: מַאֲחָר שָׁאֵר אֶפְשָׁר לוֹ לְבוֹא
לְשָׁם, וְהַלֵּךְ אֶל הַמֶּלֶךְ שֶׁל אָתוֹתָה הַמִּדְיָנִיה, וְסִפְר
לוֹ בֶּל לְבָבוֹ, וְשָׁהֵוֹת הַחַתָּן שָׁלָה, וּבְשִׁבְילוֹ אֵינָה
רֹצֶחָה לְהַשְׁתִּירֵךְ עַמָּה אַחֲר, וּמַאֲחָר שָׁאֵר אֶפְשָׁר לוֹ

לְבוֹא לְשֵם, בֵּין הוּא מֹסֵר לוֹ כֹּל הַפִּינְגִּים שְׁבִידּוֹ, דְּהַנִּינוּ הַשְּׁבָעָה מִימּוֹת הַגְּלִיל, וְשָׂאוֹת הַמֶּלֶךְ יַלְךְ לְשֵם וַיַּתְּהַדֵּךְ עַמָּה, וְלוֹ יַתֵּן מְעוֹת בְּعֵד זֹה. וְהַכִּיר הַמֶּלֶךְ, שְׁדַבְּרוּ פִנִים, בַּי אִי אָפָּשָׁר לְבָדוֹת זֹאת מִן הַלֵּב, וְהַוְטֵב הַדָּבָר בְּעִינֵי, אֲךָ נִתְיִשְׁבּוּ: אִם יִבְיא אָוֹתָה לְכָאן, וְאָוֹתָה הַבְּחוֹר יִהְיֶה פָה, אֵין הַדָּבָר טוֹב לְפָנָיו. וְלֹהָרְגוּ קָשָׁה בְּעִינֵי, בַּי מִדּוֹעַ יִהְרַג עַל הַטוֹּבָה שְׁעָשָׂה לוֹ. בֵּין נִתְיִשְׁבּוּ לְשִׁלְחוּ לִמְרֹחֵק מְאֹתִים פָּרָסָאות. וְחַרָּה הַדָּבָר מִאֶד בְּעִינֵי הַבָּן הַגְּלִיל, עַל אֲשֶׁר הוּא מִשְׁלָחוּ בְּעֵד טוֹבָה כֹּזוֹ שְׁעָשָׂה לוֹ, וְהַלְךְ שָׁם אֶל מֶלֶךְ אַחֲר גַּמְ-פָּנוּ, וְסִפְרֵר לוֹ גַּמְ-פָּנוּ פָנִיל, וְמִסְרֵר לוֹ כָּל הַפִּינְגִּים, וְלֹהָשְׁנִי הַסּוֹפִיף סִימָן יוֹתָר, וְצִוָּה עַלְיוֹ וְזַרְעוֹ שִׁיטַע תְּכַת, אֲוּלִי יוּכְלָה לְהַקְדִּים אֶת חֶבְרֹן. וְגַם אָפָלוּ אִם לֹא יִקְדִּימוּ, יִשׁ לוֹ סִימָן יוֹתָר מִחְבָּרוֹ. וְהַשְּׁנִי נִתְיִשְׁבּוּ גַּמְ-פָּנוּ פָנִיל בְּמוֹ הַרְאָשׁוֹן וְשִׁלְחַ גַּמְ-פָּנוּ אֶת אָוֹתָה הַבָּן לִמְרֹחֵק מְאֹתִים פָּרָסָאות. וְחַרָּה לוֹ גַּמְ-פָּנוּ מָאוֹה. וַיַּלְךְ אֶל

השלישי. ולהשלישי מספר עוד סימנים מבוקים ביותר. וילך ויפע תכף הפליך הראשון הנ"ל, ובא לשם, למקום בת הקיסר הנ"ל, ועשה לו שיר, ונען בתוכה השיר על-פי החכמה זו כל אותן הנקומות, והנינו השבעה עדים הנ"ל. אך על-פי השיר נודען לו, שלא סדרם בסדר, את הנקומות הנ"ל, כי בין הגיעו לו על-פי חכמת השיר. ובא לשם על הנקום הנ"ל, והגיד השיר.

כשמע בת הקיסר הנקומות הנ"ל, נפלא בעיניה ונראה לה שמכורה שזו בין גילה, רק היה קשה בעיניה על שלא סדרם בסדר. אך אף-על-פיין חשבה בדעתה, אולי מחרמת חכמת משקל השיר בא לו זה הסדר, ונסכם בלביה, שזה הוא. וכחבה לו שהיא משוכנת לו, ונעשה שמחה ורעש, שנמצא לה בין גילה. והכינו על החתנה. בתוכה כה בא השני, והיה רץ גם-בון לשם, ואמרו לו שבר היא משוכנת, ולא השגיח על זה ואמר שאף-על-פי

כֵן יִשׁ לֹא דָבָר שְׂמִינִיד לְהָ, שְׁבוֹדָא יַפְעַל. וּבָא
וְהַגִּיד שִׁירָו, וְסִידָר כָּל הַמְּקוּמוֹת הַגְּלָל בְּסִידָר וְגַם
נָתַן עֹז סִימָן יוֹתָר. וְשַׁאֲלָה אָוֹתָה: מָאוֹן יוֹדָע
הַרְאָשׁוֹן. וְלַהֲגִיד הַאֲמָת לֹא טֻוב לְפָנָיו, וְאָמַר
שָׁאיָנוֹ יוֹדָע. וְנִפְלָא בְּעִינֵיהָ מַאַד, וְעַמְּדָה
מִשְׁתָּוּם, בַּי גַם הַרְאָשׁוֹן סִפְרַ הַמְּקוּמוֹת,
וְמָאוֹן יַתְהִדָּע לְאָדָם סִימָנים הַלְלוּי. אַךְ אַפְּ-עַל-
פִּרְיכָן נְرָאָה בְּעִינֵיהָ, שַׁוְּה הַשְׁנִי הוּא בַּנְּגִילָה,
מַאֲחָר שְׁרָאָתָה בּוֹ שְׁסִפְרַ בְּסִידָר וְכוֹן כְּפָ"ל.
וְהַרְאָשׁוֹן, אַפְּשָׁר עַל-פִּי חִכְמַת הַשִּׁיר בָּא לֹ
זֹאת, שְׁהַזְכֵיר אַלְוּ הַמְּקוּמוֹת. אַךְ נְשָׁאָרָה
עוֹמְדָת. וְתִבְחֹור הַגְּלָל, בְּשִׁלְחוֹ הַשְׁנִי, חַרָּה
לֹו גַּמְ-כָּן וְהַלְךָ אֶל הַשְׁלִישִׁי, וְסִפְרַ לֹו גַּמְ-כָּן
כְּפָ"ל, וְסִפְרַ לֹו עֹז יוֹתָר סִימָנים מִבְּהִקִּים
בַּיּוֹתָר. וְלִפְנֵי הַשְׁלִישִׁי סִפְרַ כָּל לְבָוֹ, בְּאַשְׁר
שְׁהִיא לֹא בְּחָבָב, שְׁהִיא מִצְרֵר בּוֹ הַמְּקוּמוֹת כְּפָ"ל,
בְּכָן יַצִּיר לְעַצְמָוֹ גַּמְ-כָּן עַל נִיר כָּל אָוֹתָן
הַמְּקוּמוֹת, וְיַבְיאָ אֵלֶּיה, וְהַשְׁלִישִׁי נַתִּישָׁב גַּמְ-כָּן

כג"ל, שאין טוב לפניו, שיביא אותה לבאנו וזה
הבהיר ייה באנן, ושלח גם-בן את הבהיר עוד
למרחוק יותר, מארתים פרסאות. וזה המליך
השלישי רץ גם-בן לשם דהינו לקח את היפה-
תארא, ובא לשם, והגידו לו, שכבר יש כאן שנים
הנ"ל, והшиб אפר-על-פיין, כי יש לו דבר,
שבודאי יפעל. והעולים לא היו יודעים כלל מפני
מה היא נתרצה לאלו יותר מאחרים. ובא גם
השלישי והגיד שריו בסימנים מבקרים יותר.
והראה הבהיר עם ציור המקומות, ונבהלה מאד,
אך לא יכול להעשה דבר, מלחמת שנם הראשון
נראה שזהו, ואחר-כך השני, על בן אמלה, שלא
תאמין, עד שיביאו לה כתוב ידה בעצמו. אחר-
כך נתישב בדעתו הבהיר הנ"ל: עד מתי יהיו
מושלחין אותו בכל פעם להלן יותר. על בן ישב
עצמו, שהוא בעצםו יעה עצמו לילך לשם, אולי
יפעל הוא וזהו הולך וסובב, עד שבא לשם,
ואמר שהוא יש לו דבר וכו', ובא והגיד שריו,

ונתן עוד יותר ויויתר סימנים מבוקאים, והסביר
 אותה שלמר עמה בחרר אחד וכיוצא בה,
 וספר לה הכל, שהוא שלח המלכים הנ"ל,
 ושפטמן הפתב באילו, וכל מה שעבר עליו, אבל
 היא לא השגיחה כלל על זה. ובודאי גם
 הראשונים המלכים הנ"ל אמרו איזה טעמיים,
 על מה שאין בידם הפתב. ולהכיר אותו בודאי
 יידאפשר, כי כבר עבר זמן רב. ולא רצחה
 להשגיח עוד על סימנים כלל, עד שיביאו לה
 הפתב, כי גם על הראשון סברה שהו בודאי,
 וכן על השני וכו', על כן לא רצחה וכו' הנ"ל.
 ונתיישב הבחור, שכאנ אידאפשר לעשות שהיות
 כלל, ונתיישב לשוב ולחזור למקוםו, אל המדרבר
 שהוא בן, ושם יבליהימי חייו. והוא הוליך וסובב
 להגיע למדרבר הנ"ל, והגיע לשם אל המדרבר
 הנ"ל. בתוכך כל הנ"ל עברו בין פה ובין פה בפה
 שניהם, ונכסם אצל הבחור הנ"ל, שיישב שם
 במדרבר ויבלה שםימי חייו, כפי מה שערכ בדעתו

חיה היה האדם בעולם הזה, נחקר בדעתו, שטוב
לבלוזת פאן מספר ימיו, וישב שם ואכל וכו' בג"ל.
יעל היה היה רוץ. והרוץ שמע שנמצא
יפת-תאר בזו בעולם, וחשב לתקפה, אף
שהוא לא היה צריך אותה, כי היה סרים, אך
חשק לתקפה כדי למכרה לאיזה מלך, ויקח
בעלה הון רב, והתחל להשתדל בזאת. והרוץ
הוא מפקר, והפקיר עצמו: אם יפעל יפעל ואם
לאו לאו, ומה יפסיד, כי הוא מפקר בדרך
הרוץ. והלך הרוץ וקנה סחרות רבות מאד
מאדר, רבוי מפלג מאד. גם עשה צפירים של זהב,
והיו נעשים באמנות, שנדרמה שהם חיים ממש,
(נאטירלך) גם עשה שבלים של זהב, והיו הצפירים
עומדים על השבלים, וזה היה בעצמו נדרמה
לחדרוש, שהצפירים עומדים על שבלים, ואין
השבלים נשברים, כי היו צפירים גודולים על פון
היה חדייש. גם עשה בתחרויות שנדרמה שהם
מנגנים, ואחת הייתה מפה ומקשחת בלשונה,

(שָׁקוּרִין גִּינָּאָקֶט), וְאַחֲתָה הִיְתָה מַצְלָצָלָה בְּפִיה, (שָׁקוּרִין גִּישְׁוּשְׁטְּשִׁיט), וְאַחֲתָה הִיְתָה מַזְמָרָת. וְהַפְּלָיָה בְּתִחְבּוֹלֹות, שְׁהִיוּ בְּנֵי אָדָם עֹמְדִים שָׁם בַּתוֹּךְ חֶדֶר שְׁהִיָּה עַל הַסְּפִינָה מַאֲחֹורי הַצְּפִירִים, וְעַשְׂוּ כָּל הַזְּפִיר לְעֵיל אָזְּהָן הַבְּנֵי אָדָם, וְנִדְמָה שְׁהַצְּפִירִים בָּעֵצֶם מִנְגְּנִים כִּי הִי עֲשָׂוִים עִם דָּרָאַתִּין (חוֹטִי בָּרוּל) בְּאָמָנוֹת, עַד שְׁנִידְמָה שָׁהֵם בָּעֵצֶם עוֹשִׂין כָּל הַזְּפִיר לְעֵיל. וְנִסְעַ הַרְוִצָּה עִם כָּל הַגָּל לְמִדְיָנָה שְׁהִיָּה שָׁם בַּת הַקִּיסְרָה הַגָּל. וּבָא אֶל הָעִיר שְׁהִיָּה שָׁם וְעַמְדָה עִם סְפִינָה בַּיּוֹם, וְשַׁלְּשֵׁל הַאֲנְקִירְשׁ (הַעֲגָן) וְעַבְבָּה, (שָׁקוּרִין "איָנְקִירֶט") וְדָמָה עַצְמוֹ לְסֹוחַר גָּדוֹל. וְהִי נְכָנִים וּבָאִים שָׁם לְקָנוֹת אֲצָלוֹ סְחֻרוֹת רַבּוֹת יָקָרוֹת. וְעַמְדָה שָׁם אֵיזָה זָמָן, רַבָּע שָׁנָה וַיּוֹתָר, וְהִי נְוֹשָׁאים מִמְּפָעוֹ סְחֻרוֹת יְפּוֹת שְׁקַנִּי אֲצָלוֹ, וְחַשְׁקָה גַּם בַּת הַקִּיסְרָה לְקָנוֹת סְחֻרָה מִמְּפָנוֹ, וְשַׁלְּחָה אֲלֵינוּ, שִׁינְשָׁא סְחֻרָה אֲצָלה, וְשַׁלְּחָה לָהּ שְׁאַיְנוּ צְרִיךְ לָהּ, לְשִׁיאָת סְחֻרָה לְבֵית הַקּוֹנֶה, אֲפָעָל-

פי שהיא בת הקיסר,ומי שצורך סחורה יבוא
אצלו, ולטוטה, אין מי שיכריך אותו על זה.
וישבה עצמה בת הקיסר, שתלך אצלו. ודרבה
היה בשહלכה בשוק היהת תולה מכסה על
פניה, כדי שלא יסתכלו בה, כי יוכל בני אדם
לפל וכו' מחלת יפה בגוף לעיל, על כן היהת
מכסה פניה, בגוף לעיל. והלכה בת הקיסר,
וכפתה את פניה, ולקחה גם רעותיה עטה, וחיל
(שקורין "ויאך") החל אחראית. ובאותה אל הטויה
הגופר לעיל, הינו הרוצה שנדרמה לסוחר, וקנתה
שם סחורות אצלו, והלכה לה. ואמר לה
הטויה: אם תבוא עוד הפעם, אראה לך עוד
דברים יפים מזה, שהם נפלאים מאד, ושבה
לביתה. שוב פעם אחרית אתה וקנתה, והלכה
לה. ועמד שם הרוצה הוה, איזה ומון, בתווך בך
נעשית הפת קיסר הנ"ל רגילה אצלו, נבנחת
ויזכאת. פעם אחת באתה אצלו, והליך ופתח לה
החרד שהיו עומדים שם האפרים של זהב וכו'

וְרֹאֶתְהָ שֶׁהוּא חֲדוּשׁ גִּפְלָא, וְרֹצֶוּ גַם הָאֶחָרִים,
 הַיּוֹנֵחַ הַחִיל, לְכָנָס, וְאָמַר לֹאוּ לֹא, זֶה אַיִן מִרְאֶה
 לְשׁוֹם אָדָם, רַק אֶלְךָ שָׁאָתָה בֶּת הַקִּיסֶּר, אֶבְלָה
 לְאֶחָרִים אַיִן רֹזֶחֶת בָּלְלָה. וְגַنְגַּסָּה הִיא בָּעֵצֶם,
 וְהַלְּךָ גַם הַזָּא אֶל הַחֵדָר, וְגַעַל הַדָּלָת, וְעָשָׂה
 בְּפִשְׁוֹטוֹן, שְׁלָקָח שָׁק וְהַנִּיחָה בָּעַל-פְּרָחָה בְּתוֹךְ
 הַשָּׁק, וּפְשַׁטָּמֵמָה מִלְבּוֹשִׁיהָ, וְהַלְּבִישָׁם אֶת
 מַאֲטָרָאָם (מֶלֶח) אֶחָד, וְכֶפֶת פָּנָיו, וְדַחְפּוֹ לְחוֹזֵן,
 וְאָמַר לוֹ לְךָ. וְהַמַּאֲטָרָאָם הַזֶּה, הוּא אַיִן יָדַע
 בָּלְלָה גַעַשָּׂה עָמוֹ, וְתַכְפֵּ שִׁיצָא לְחוֹזֵן וְפָנָיו
 מִכֶּפֶת, וְהַחִיל לֹא יָדַע, וְהַתְּחִילוּ לִילְךָ עָמוֹ מִידָּה,
 פְּמִדְמָה לְהָם שְׁזֹאת הִיא הַבְּתָה הַקִּיסֶּר. וְהִוא
 הַיּוֹנֵחַ הַמַּאֲטָרָאָם, הַזָּלֶד עַמְּ הַחִיל שְׁהַזְּלִיכָוּהוּ,
 וְלֹא יָדַע הַיְּכוֹן הוּא בָּלְלָה, עַד שְׁבָא לְשָׁם, לְחֵדָר
 שְׁהִיְתָה הַבְּתָה קִיסֶּר יוֹשֵׁבֶת שָׁם, וְגַלְוּ פָנָיו וְרָאוּ
 שֶׁהִוא מַאֲטָרָאָם, וְגַעַשָּׂה רַעַשׁ גָּדוֹלָה, וְאֶת
 הַמַּאֲטָרָאָם טַפְחוּ עַל פָנָיו הַיְּטָב הַיְּטָב
 וְדַחְפּוּהוּ, כִּי הוּא אַיִן חִיבָּה, כִּי לֹא יָדַע בָּלְלָה.

וְהַרֹּצֶחֶת לְקֹחַ אֶת הַבַּת קִיסֵּר, וַיַּדַּע
 שָׁבּוּדָאִי יַרְדַּפּוּ אֶחָדוֹ. וְהַלְּךָ מִן
 הַסְּפִינָה, וְטִמְנוּ עַצְמוֹ עַמָּה בְּבָורֶה שְׁהִיה בּוֹ מַיִם
 גְּשָׁמִים, עַד שִׁיעַר הַרְּעֵשׁ. וְאֶת הַמְּאַטְּרָאָסִין
 (מלחים) שֶׁל הַסְּפִינָה צֹה שַׂתְּכַפּ וּמִיד יַחֲתָכוּ
 הַאֲנָקִירִים (עוגן הספינה) וַיַּבְּרַחוּ מִיד, כִּי בְּרוּדָאִי
 יַרְדַּפּוּ אֶחָרֵיכֶם, וַיַּבְּרוּדָאִי לֹא יְהִי רֹבִים אֶל
 הַסְּפִינָה מִחְמַת הַבַּת קִיסֵּר, שָׁהֵם סְבוּרִים שְׁהִיא
 שֶׁם בְּסִפְינָה. רַק שִׁירַדְפּוּ אֶתְכֶם, וְעַל בֵּן תַּבְּרַחוּ
 מִיד, וְאֵם יִשְׁגַּנוּ אֶתְכֶם, יִשְׁגַּנוּ מַה בָּוטָה. בְּדַרְךָ
 הַרֹּצֶחֶת שָׁאַיְנָם מִשְׁגַּחַיִן עַל עַצְמָנוּ בָּלֶל. וְכֵן
 הִיה שְׁנָעַשָּׂה רַעַשׁ, וַיַּרְדַּפּוּ תַּכְפּ אֶחָרֵיכֶם, אֶךְ לֹא
 מַצְאוּה שֶׁם. וְהַרֹּצֶחֶת הַחֲבִיא עַצְמוֹ עַמָּה בְּבָורֶה
 שֶׁל מַיִם גְּשָׁמִים, וְהִי מַנְחִים שֶׁם. וְהִיה מַפְחִיד
 אֹתָה שֶׁלָּא תַּצְעַק, שֶׁלָּא יִשְׁמַעוּ בְּנֵי אָדָם. וְהִיה
 אָוּמֵר לְהָ: אַנְיִ מִסְרָתִי נְפֵשִׁי בְּשִׁבְילֶךָ בְּרִי
 לְתַפְּסֶה, וְאֵם אַפְסִיד אֹתָה, אֵין חַי נַחֲשִׁבִים
 אֶצְלֵי בְּלֹום, מַאֲחֵר שָׁכַבָּר אַתְּ בִּידֵי, אֵם אַחֲזָר

וְאַפְסִיד אֹתֶךָ וְתִמְנָע מִפְנֵי, אֵין חַי נְחַשִּׁים
 אֲצַלִּי מְאוֹמָה בָּלְל. עַל פָּנֵי תִּכְפֵּ שְׂתַתְנִי צַעַקָּה,
 אֲחַנֵּק אֹתֶךָ מִיד, וַיַּעֲבֵר עַלְיָהּ מֵה, בַּי אִינֵּי שְׂחוֹת
 בְּעִינֵי בְּלָוָם. וַתִּרְאָ לִנְפָשָׂה מִפְנֵיו הַינֵּנוּ הַבְּתָה
 קַיְסֶר הַיְתָה יָרָא לְצַעַק מִפְנֵי אִימָת הַרוֹצֶחֶת.
 אַחֲרַכְךָ יָצָא מִשְׁם עַמָּה, וְהוֹלִיךְ אֹתֶת בָּעֵיר,
 וְהֵי הַזְּלָכִים וְהַזְּלָכִים, וּבָאוּ לִמְקוֹם אַחֲר, וְהַבִּין
 שָׁגַם שֵׁם מְחַפְשִׁים, וְהַחֲבִיא עַצְמוֹ עַמָּה עוֹד
 בְּמַקְעוֹה. וּבָנו יָצָא מִשְׁם וְהַלֵּךְ וְהַחֲבִיא עַמָּה עוֹד
 בְּמַקְוֹם אַחֲר, עד שְׁהִיא מְחַבֵּיא עַצְמוֹ עַמָּה בְּכָל
 הַשְׁבָּעָה מִקּוֹמוֹת, שְׁהַחֲבִיא הַבְּעָרֶגֶר עַמָּה
 כֹּל, שְׁהַם הַשְׁבָּעָה עֲדִים הַפְּלַי הַינֵּנוּ שְׁבָּעָה
 מִינֵי מִים, שְׁהַם בּוֹר וּמַקְעוֹה וּמַעַיִן וּכְו' כֹּל, עד
 אֲשֶׁר בָּא אֶל הַיּוֹם. וְחַפֵּשׁ שֵׁם לְמַצֵּא עַל כָּל פְּנִים
 סְפִינָה קְטַנָּה שֶׁל צִירִי דְגִים בְּדִי לַעֲבֵר עַמָּה.
 וּמַצָּא סְפִינָה, וַיַּקְחֵח אֶת בַּת הַקִּיסֶּר. וְהֵוֹ לֹא
 הָיָה צָרִיךְ אֹתֶת, בַּי הָיָה סְרִירִים כֹּל, אֲךָ הָיָה
 רֹצֶחֶת לְמִכְרָה לְאֵיזָה מֶלֶךְ, וְהֵי מַתִּירָא פָּנָ

יתפסו אותה ממנה. והלך והלביש אותה בלבדי מאטריאם, ונדרמת לזכר, ועבר עמו בים. מפָאן ולהלאה נדבר על הפת קיסר בלשון זכר, כי בלשון זה ספר רבנו זכרונו לברכה, מלחמת שהרוצח הלבייש אותה כמו זכר. ובא רוח סערה, ונשא הספינה אל הספר, ושבר את הספינה, וכאו אל אותו הספר, שהיה מדבר הנ"ל, שהיה שם הבוחר הנ"ל. בבזאמ לשם, והגלון היה בקי בדרכיהם בדרכם, וידע שפָאן הוא מקום מדבר, שאין מגעים הספינות לכואן, על כן לא היה מתריא בآن מושום אדם. והניחה והלכו הינו הרוצח ובת הקיסר, זה לכואן וזה לכואן לבקש להם אכל, ונתרחק מן הגלון. והגלון החל בדרכו, וראה והנה אינה אצל. והתחילה לצעק אליה, והוא ישבה עצמה ולא ישיבה לו, כי אמרה: לאחר שסופי יהיה שטיפר אותי, למה לי להшиб לו. ואם יחוור ויגיע אצל, אשיב לו שלא שמעתי. בפרט כי אין רצונו להרגני, כי

הוּא צָרֵיךְ לְמַפְרֹר אֶתְהָ. וְלֹא הַשִּׁבָּה אֶתְהָ,
וְהַלְכָה לְהַלְןָ. וְהַוָּא, הַגּוֹלָן, מַחֲפֵשׂ אֲנָה וְאֲנָה
וְלֹא מַצָּאתָ, וְהַלְךְ לְהַלְןָ וְלֹא מַצָּאתָ. וּמִן הַסְּתָם
אֲכַלְיוֹהוּ חַיָּת רְעוֹת. וְהַיָּא הַלְכָה לְהַלְןָ לְהַלְןָ
וְהַיָּתָה מַזְיאָת לָהּ אֵיזָה אֲכָל. וְהַלְכָה עַד
שְׁהִגִּיעָה אֶל הַמֶּקוּם, שְׁהָיָה יוֹשֵׁב שֵׁם הַבְּחוֹר
הַגּוֹלָן, וְכֹבֵר נִתְגַּדְלָה בְּשֻׁעָרוֹת, וְגַם הַיָּתָה
לִבּוּשָׁה בָּמוֹ זָכָר, בְּגַדִּי מַאֲטָרָם פָּגָל, וְלֹא
הַכְּרוּוּ וְהָאֵת זֶה. וְתִכְפֵּף בְּבוֹאָה בָּא לוֹ שְׁמַחָה,
שָׁבָא עוֹד אָדָם. וְשָׁאַל אֶתְהָ: מַאיְן בָּאֵת לְכָאָן.
הַשִּׁבָּה: הַיָּתָי עִם אֵיזָה סּוֹחָר בַּיּוֹם וּבַוֹּא. שָׁאַלְהָ
אֶתְהָ: מַאיְן בָּאֵת אַתָּה לְכָאָן. הַשִּׁיבָה לְהָ: גַּמְ-פָּנִים
עַל-יָדִי אֵיזָה סּוֹחָר וּבַוֹּא. וְיַשְׁבוּ שֵׁם שְׁנֵיהֶם. (אוֹן
הַלְשׁוֹן מִדְקָאָה, כִּי פָעֵם הַיָּא נִקְרָאת בְּלָשׁוֹן זָכָר וַעֲמִידָבְּלָשׁוֹן
נִקְבָּה).

וְאַחֲרֵי שְׁנֵיהֶם בַּת הַקּוֹסֶר מִן הַקּוֹסֶר פָּגָל,
הַיָּתָה הַקִּיסְרִית מִקְוָנָת וּמִפְּהָ רַאֲשָׁה
בְּפִכְחָל עַל אַבְרָהָם בְּתָה, וְהַיָּתָה מִצְעָרָת בְּדָבָרים

מְאֹד אֶת הַקִּיסֶּר, שָׁעֵל־יִדִּי גִּפְוִתוֹ אָבַד אֶת
הַבָּחוֹר הַגָּל, וַיַּתֵּה אָבַד בְּפָם. וְאָמָרָה: הַלֵּא
הִיא הִוְתָה בֶּל הַמְּוּל וְהַצְלָחָה שְׁלֹגָה, וְאָבְרָנו
אָוֹתָה. וְמָה יִשׁ לֵי עוֹד הַיּוֹם. וְהִתֵּה מִצְעָרָת
אָוֹתָה מְאֹד. וּבָודָאי גַּם אַלְיוֹ בְּעַצְמוֹ הִיה צָר מְאֹד
עַל אֲבִידָת בָּתוֹ, וְעוֹד הִתֵּה הַקִּיסֶּרֶת מִצְעָרָת
וּמִכָּעֵסָת אָוֹתָה מְאֹד, וּנְעַשׂוּ קְטֻטוֹת וּכְעָסִים
בּוּינֵיכֶם, וְהִתֵּה מִרְבְּרָת לֹ דְבָרִים רָעִים עַד
שַׁהֲכֻיסָה אָוֹתָה מְאֹד, עַד אֲשֶׁר אָמַר לְשִׁלְחָה.
וְהַשִּׁיבָה דִּינִים, וּפְסֻקוּ לְשִׁלְחָה, וּשְׁלֹחוֹת (שְׁקוּרִין
פָּאָר שִׁקְטָה). אַחֲרֵיכֶם הִיה הַקִּיסֶּר שׂוֹלֵח
לְמִלְחָמָה וְלֹא הִיה מַצְלִית, וְהִיה תֹּולֶה הַדְּבָר
בָּאיּוֹת יְעָדָנִירָאֵל (שָׁר), שְׁבָשְׁבֵיל שְׁעָשִׂית כֵּה,
עַל־יִדִּי זֶה אֲבָדָת הַמִּלְחָמָה, וּשְׁלֹחָ אָוֹתָה. אַחֲרֵיכֶם
שְׁלֹחָ עַזְרָה לְמִלְחָמָה וְלֹא הַצְלִית, וּשְׁלֹחָ עַזְרָה
יְעָדָנִירָאֵל הַיּוֹנָה פָּר שִׁקְטָה (נִירּוּשׁ), וּבָנָן שְׁלֹחָ בְּפִמָּה
יְעָדָנִירָאֵל. וּרְאוּ בְּנֵי הַמְּדִינָה שְׁעוֹשָׂה דְּבָרִים
זָרִים: בְּתַחַלָּה שְׁלֹחָ הַקִּיסֶּרֶת, אַחֲרֵיכֶם

יעדניראלין. וַיֵּשׁבוּ עַצְמָן, אֲפָשָׂר לְהַפְּךָ: לְשַׁלֵּחַ
אַחֲרַ הַקִּיסְרִית וְאֹתוֹ יִשְׁלַׁחוּ, וְהַקִּיסְרִית תְּנַהֵג
הַמְּדִינָה. וְכֵן עָשָׂו, וַיְשַׁלַּחַו אֶת הַקִּיסָּר, וְהַשִּׁיבוּ
אֶת הַקִּיסְרִית, וְהִיא נְהַגֵּה הַמְּדִינָה. וְהַקִּיסְרִית
שַׁלְּחָה פְּכָפָה לְהַחֲזִיר אֶת הַבְּرִגְיָר עִם אֲשֶׁר
הַבְּעָרֶגֶרִין. וְהַכְּנִסָּה אֹתוֹ בְּפֶלְטִין (ארמניה)
שַׁלָּה. וְהַקִּיסָּר, בְּשָׁהִיה נְשַׁלָּת, עַמְּדָה וּבְקַשְׁ
מִהְמוֹלִיכִים אֹתוֹ שְׁנִיחָוָה, כִּי אַפְּעַלְ-פִּיבָּן
הִיּוּתִי קִיסָּר שַׁלְּכֶם, וּבְוַדְאי עֲשִׂיתִי לְכֶם טוֹבּוֹת,
עַתָּה חָנוּנִי נָא בָּזָאת וְהַנִּיחָוָה אָתָי לִילָּה, כִּי
בְּוַדְאי לֹא אֲשׁוּב אֶל הַמְּדִינָה עוֹד וְאַיִן לְכֶם
לְהַתִּירָא. הַנִּיחָוָה לִי וְאַלְךָ וְאַהֲרָה עַל בֶּל פְּנִים
חַפְשִׁי יָמִי חַיִּישׁ לִי לְחִזּוֹת. וְהַנִּיחָוָה אֹתוֹ, וְהִיא
הַוְּלֶךָ וְהַזְּלֶה. בֵּין קָדְםָה וּבֵין קָדְםָה עָבְרוּ בְּמַה שְׁנִים,
וְהִיא הַוְּלֶךָ וְהַזְּלֶה הַקִּיסָּר, וּבָא עַל הַיּוֹם. וְנִשְׁאָ
גְּמִיפָּן הָרוֹם אֶת הַסְּפִינָה, וּבָא גְּמִיפָּן אֶל הַטְּרִיבָר
הַגְּלָל, עַד שְׁבָא אֶל הַמְּקוֹם שְׁיוֹשְׁבִים שֵׁם אַלְוָ
הַשְּׁנִים הַגְּלָל חִינוּ הַבְּחֹור בְּנֵי הַבְּעָרֶגֶר וּבְתוֹ

הַיְמָתָאָר, שְׁלֹבֶזֶה בְּבָגְרִי זֶכֶר כְּנָ"ל, וְלֹא
הַכְּרוּ זֶה אֶת זֶה, כִּי כָּבֵר נִתְגָּדֵל הַקִּיסְר
בְּשֻׁעָרוֹת, וְכָבֵר עָבָרוּ בְּמַה שְׁנָים. וְכֵן הֵם גַּמְ-בֵּן
כָּבֵר נִתְגָּדֵלוּ בְּשֻׁעָרוֹת כְּנָ"ל. וְשָׁאַלְוּ אֶתְהוּ: מַאֲין
בָּאת לְכָאֹן? וְהַשִּׁיבָה לָהֶם: עַל יְדֵי סּוּחֵר וּכְוּ. וְכֵן
הֵם הַשִּׁיבוּ לוּ וּכְוּ. וַיַּשְׁבוּ שְׁם אַלְוּ הַגְּנָ"ל יָחָר,
וְהֵyo אֲוָלִים וְשׂוֹתִים כְּנָ"ל, וְהֵyo מְנֻגְנִים בְּכָלִי
שִׁיר, כִּי בְּלָם הֵyo יְכוֹלִים לְנִגְןָן, כִּי זֶה קִיסְר, וְכֵן
הֵם יָכְלָוּ גַּמְ-בֵּן לְנִגְןָן כְּנָ"ל, וְהֵyo הַבָּחוֹר הַגְּנָ"ל
הָיָה הַ"בָּרִיחָה" (וּרְיוּ וּמוֹצָלָה) בְּפִנֵּיהֶם, כִּי כָּבֵר הָיָה
שְׁם מִפְּכָר, וְהָיָה מִבְּיאָ לָהֶם בָּשָׂר וְאַכְלוּ וְהֵyo
שׂוֹרְפִים שְׁם עַצְים, שְׁהֵyo יְקָרִים מִן זֶה בִּישׁוּב,
וְהָיָה אֶתְהוּ הַבָּחוֹר הַגְּנָ"ל מַזְכִּיחָה לָהֶם, לְשׂוֹן
הַזְּכָהָה וּבְרוּר דָּבָרִים, שְׁכָאָן טֹוב לְבָלוֹת יְמִי
חַיֵּיהֶם בְּפִי הַטּוֹב שְׁיִשְׁ לְבָנִי-אָדָם בְּעוֹלָם בִּישׁוּב,
טֹוב לְפִנֵּיהֶם לִישְׁבָה אָן לְבָלוֹת אָן יְמִי חַיֵּיהם.
שָׁאַלְוּ אֶתְהוּ: מַה טֹּוב הָיָה לְהָ, שָׁאַתָּה אָוּמָר
שְׁכָאָן טֹוב יוֹתֵר לְפִנֵּיךְ? הַשִּׁיבָה לָהֶם וּסְפִרָּה

לפניהם מה ששבר עליו, שהיה בן בערגר וכיו', עד שבא לכאן, ומה היה לו בזה שהוא בן בערגר, שהיה לו כל טוב גם כאן יש לו כל טוב. והוכיח להם, שטוב לבנות כאן ימי חייהם. שאלו הקיסר הזה הנ"ל: השמעת מאותו הקיסר. השיב לו ששמע. שאל אותו על היפה תאר אם שמע ממנה. השיב לו גסבן: חן. והתהיל הבוחר להתרגוז ואמר: זה הרוצה! הינו אותו הקיסר הנ"ל שדברו ממנה, כי הוא לא ידע שהוא שדבר עמו הוא הקיסר בעצמו. והיה הבוחר אומר בכם בחורק בשני עליון, ואמר בכם: זה הרוצה. שאלו הינו זה הקיסר, שנדרמה לאיש אחר, שאל להבוחר: מפני מה הוא רוצה? השיב לו: בשל אכזריות שלו וגופותו באתי לכאן. שאלו: איך? ויש עצמו הבוחר שכאן אין לו מפני להתרגוז, והגיד לו וספר לו כל אותו המארע שבר עליו. נראה הדברים שבתחלת לא ספר לו גופו המעשה, רק

שָׁהִיה בֵּין בְּעָרֵנִיר. שָׁאַלֹּו: אֲמִתָּה זֶה הַקִּיסְרָ בָּא
לִיְּדָךְ הִיָּת נֹקֵם בָּו עַכְשָׁו? הַשִּׁבְתָּו: לֹא, כִּי
הָוָא הִיָּה רְחַמֵּן, אַדְרָבָא, הִיָּתִי מִפְּרָנָסָו בָּמוֹ
שָׁאַנִי מִפְּרָנָס אָותֶךָ. שָׁוב הַתְּחִילָה הַקִּיסְרָ
לְהַתְּאִפָּח וְלִגְנָה: כַּמָּה שִׁבְתָּה רְעוֹה וּמְרָה
לְהַקִּיסְרָ הָזֶה, כִּי שָׁמַע שְׁהִיפְתַּחְתָּאָר שָׁלוֹ
נְאָבָדָה, וְהָוָא נְשָׁלָח. וַיֹּאמֶר עוֹד אָתוֹ הַבָּחוֹר:
בְּשִׁבְלֵל אַכְּרוּיָתוֹ וְגָדוֹלָות שָׁלוֹ אָבֵד אֶת עַצְמוֹ
וְאֶת בְּתוֹ, וְאַנְיִ נְשָׁלַבְתִּי לְכָאן. הַפְּלָל עַל-יְדָיו.
שָׁאַלֹּו עוֹד הַנְּנוּ הַקִּיסְרָ לְהַבָּחוֹר: אֲמִתָּה זֶה בָּא
לִיְּדָךְ, הִיָּת נֹקֵם בָּו? הַשִּׁבְתָּו: לֹא, אַדְרָבָא,
הִיָּתִי מִפְּרָנָסָו מִמְּשָׁא בָּמוֹ שָׁאַנִי מִפְּרָנָס אָותֶךָ.
וַיַּתְּדַע הַקִּיסְרָ אֲלֹיו וְהַזְּדִיעָו, שְׁהָוָא בְּעַצְמוֹ הָוָא
הַקִּיסְרָ הַגְּנָל וְמָה שָׁעַבְרָ עַלְיוֹ וּכְוֹ. וַיַּنְפֵל עַלְיוֹ
הַבָּחוֹר הַגְּנָל, וַיַּחֲבֹקוּ וַיַּשְׁקוּ. וְהָיָה הַנְּנוּ הַיְּפָתָ
תָּאָר, שְׁהִתְהַגֵּדְנוּ שֶׁם, רַק שְׁהִתְהַגֵּדְנוּ
לֹזֶר, שְׁמַעַה כָּל זֹאת מָה שָׁאַלֹּו מִדְבָּרים זֶה
לֹזֶר.

וְהַבָּחוֹר הַגָּל הָיָה דָּרְפּוֹ לִילְךָ בְּכָל יוֹם,
וַיַּעֲשֵׂה לוֹ סִימָן בִּשְׁלֶשֶׁת אִילָנוֹת, כִּי
הָיָה שֶׁם אֶלְפִי אֶלְפִים אִילָנוֹת, וּבָקַשׁ שֶׁם הַכְּתָב
הַגָּל הַנּוּ בִּשְׁלֶשֶׁת אִילָנוֹת מִהֶּם, וַיַּעֲשֵׂה בָּהֶם
סִימָן בְּדֵי שְׁלֹמָחָר לֹא יַצְטַרֵּךְ לְבָדָק וְלַחֲפֹשׁ בְּאַלּוֹ
הַשְּׁלֶשֶׁת אִילָנוֹת, בְּלִי הָאֵי וְאוֹלֵי יַמְצָא אָתוֹ
הַכְּתָב הַגָּל. וְכַשְׁהִיה חֹזֵיר מִשֵּׁם, הָיָה בָּא עַם
עַינִים בְּכִיוֹת מִחְמָת שְׁהִיה בּוֹכָה בְּשִׁבְקָשׁ וְלֹא
מַצָּא. שָׁאַלְוּ אָתוֹ: מָה אַתָּה מַבְקֵשׁ בְּאַלּוֹ
הָאִילָנוֹת כְּגָל וְאַמְרִיךְ אַתָּה חֹזֵיר וְעַינִיךְ
בְּכִיוֹת. הַשִּׁיב לָהֶם וְסִפְרֵר לָהֶם בֶּל אָתוֹ
הַמְעָשָׂה, שְׁבַת הַקִּיסְרָ שְׁלָחָה לוֹ בְּתַב וּכְיֻר וּטְמֵן
אָתוֹ בְּאַלּוֹ אִילָנוֹת, וּבָא רֹוח סָעָרָה וּכְיֻר כְּגָל,
וְעַתָּה הוּא מַבְקֵשׁ, אוֹלֵי יַמְצָא. אָמְרוּ לוֹ: לְמַה
בְּשִׁתְלָךְ לַבְקֵשׁ גִּלְדָּן גַּמְ-כִּין עַמָּה, אוֹלֵי גַּמְ-
אַנְחָנוּ אָתוֹ הַפְּתָבָה. וּבָנְהִיה, וְהַלְכֵי הַמָּעָמוֹ גַּמְ-
כָּן, וּמַצָּאָה הַבְּתַת קִיסְרָ אֶת אָתוֹ הַכְּתָב בְּאַלְןָ,
וּפְתַחַה אָתוֹ וּרְאָתָה שְׁהָוָא בְּתַבִּידָה מִמְּשָׁע.

חֲשַׁבָּה בְּדִעֵתָה: אִם הָגִיד לוֹ תְּכַפֶּף שֶׁהָיָה הָיאּ,
 כְּשַׁתְּחֹזֶר וְתִפְשֶׁט אֵלֶּוּ הַמְּלֻבּוֹשִׁים וְתִחְזֶר לִפְנֵיהָ,
 וְתָהִיה שׁוֹב בְּפַתְּחַתְּאָר בְּמִקְדָּם, יוּכֶל לְפָל וְלִגְזֹעַ,
 וְהָיא רֹצֶח שִׁיחָה בְּכָשָׂרוֹת בְּרָתָה. וְהַלְכָה
 וְהַחֲזֹורָה לוֹ הַכְּתָב, אַמְרָה לוֹ שְׁמַצְאָה הַפְּתַבָּב,
 וְתְכַפֶּף נִפְלָל חָלָשות, וְהַחְיוּ וְהַבְּרִיאוּ אֶתְהוּ, וְהָיא
 בְּינֵיכֶם שְׁמַחָה גְּדוֹלָה. אַחֲרַכְךָ אָמַר אֶתְהוּ
 הַבְּחוֹר: לְמֹה לִי הַכְּתָב; הַיְכֹן אַמְצָאָה; כִּי
 בְּהַכְּרִיכָה הָיא עַכְשָׂו אַצְלָ אַיזָה מֶלֶךְ וְלֹמַה לִי
 זֹאת; אַבְלָה כִּאן יְמִין חַיִי. וְהַשִּׁיב לָהּ הַכְּתָב וְאָמַר
 לָהּ: הָא לְךָ הַכְּתָב, וְתַלְךָ וְתַשְׁאַנְהָ כִּי הָיא
 גְּדִמִית לְזָכָר בָּגָל. וְרַצְתָה לְלִיכָה, וּבְקַשָּׁה מִפְנֵזָה
 שְׁיַלְךָ עַמָּה גַּמְ-כִּין, כִּי הָיא בָּוּדָאי יְקַח אֶתְהוּ,
 וְהָיא הַטּוֹב הַהְוָא, אֲשֶׁר יְהִי לִי, אַתָּנוּ לְךָ חָלָק
 גַּמְ-כִּין, הַיְנוּ שְׁהַבָּת קִיסְר שְׁגַדְמִית לְזָכָר אַמְרָה
 אֶל הַבְּחוֹר, שְׁלָא יְדַע שֶׁהָיא בְּעַצְמָה הָיא הַפְּתַבָּב
 הַאָר בָּגָל, שְׁיַלְךָ עַמָּה גַּמְ-כִּין, וְהָיא בָּוּדָאי יְקַח
 אֶת הַפְּתַבָּב הַאָר וַיְיַטֵּב עִם הַבְּחוֹר גַּמְ-כִּין. וְהַבְּחוֹר

ראה שהוא איש חכם הינו הפת קיסר שאנו מדברים עליו בלשון זכר בג"ל, ובודאי ישיג ויקח אותה, ונתרצה לילד עמו. והקיסר הג"ל היה נשאר לבדו, כי הוא היה ירא לשוב אל המידינה, ובקשה מפניו שילך גמסין, כי מאחר שהוא ישוב ויקח היפת-תארא, אין לו אימה עוד כי יחוור המזל, יוכל להшибו גמסין. ויהלכו אלו השלשה יחד, ושכרו להם ספינה, ובאו אל המידינה, שיושבת שם הקיסרית, ובאו אל אותו העיר, שהוא יושבת שם, והעמידו הספינה. וישבה עצמה בת הקיסר: אם תודיע תכף לאמה שסבתה, תוכל לגוע. ושלחה אצלה, באשר שנמצא איש, שיודיע ידיעת מבתה. אחר כך הלה בעצמה וספרה להקיסרית כל מה שעבר על בטה, וספרה לה כל המעשה, ולבסוף אמרה לה: והוא גמסין בכאן. אחר כך אמרה לה האמת: אני אני היא. והודיעה לה שגם החתן שלה, בן המעריגר, הוא גמסין בכאן,

אך אמרה לה, שאינה רוצה **בָּאֶפְנָו** אחר, רק שישיבו את אביה הקיסר **לִמְקוֹמוֹ**, ואמה לא הייתה מרצית ליה כלל, כי חרה לה עליון מאה, על שבסבilo היה בל הג"ל. אך **אַפְעָלְ-פִּיכְן** הכרחה **לִמְלֹאות** רצון בפתחה. ורצה להשיבו, ויבקשו והנה אין הקיסר נמצא כלל, והגידה לה בפתחה **שָׁגֵם** הוא **בְּכָאן**, והיתה החתנה. והשמחה בשלימות. והמלוכה ותקופת קבלו הוגה זהה (היפתחאר ובן הבערגר לקיסר) ומלוכו בכפה.

גם אחר כך לא היה **לַקִּיסְרָה** **הַזָּקָן גָּדוֹלָה**, כי הפל היה עלייו. הבערגר היה לו גודלה מאה, כי הוא אבי הקיסר, שהוא העקר. המआטרם טפחו טפחו אותו על פניו וידחווה.

בלוט כתיב (בבאשיה ט, ז): "החרה הפלט" הינו בערגר, ומפניו נולד מישית, שיבוא במהרה בימינו אמן.

ישראל היה להם סימנים במצרים: "פקד פקתי" (שמות ג, ט), מי שיאמר להם זה הלשון, הוא הגואל. והדבר פמונה: מאחר שידעו כל ישראל מזה, אם בין מהו הפימן. אפשר לא נמסר

אלא להזקנים. גם על הגואל האחרון בודאי יש סימנים.
מְשִׁיחַ גיד לישראל כל מה שעבר על ישראל בכל יום ויום על
 כל אחד ואחד מישראל בפרט.

תָּמֶר אֲבָרָה גַּם־כֵן הַפִּימִינִים, כִּמוֹא בַּמְּדֻרְשׁ (מדרש רבא פרשה
 בראשית פרשה פ"ה י"ב. עיין בילוט מעם לווע). גם ב'שְׁחִיתָה יוֹצָאת
 לְשָׁרֶף, בָּא הַפְּמִ"דְמִ"מְ וְהַרְחִיק מִמְּנָה הַפִּימִינִים, וּבָא גַּבְרִיאָל
 וּקְרָבוּ כְּמוֹ שָׁנָאָמָר בַּמְּדֻרְשׁ, וּמִמְּנָה נוֹלֵד מְשִׁיחַ, שִׁבּוֹא בְּמִהְרָה
 בְּיַמֵּינוּ אָמֵן.

בְּעִנֵּין המבואר במשמעות זו, שבל אחד בא עם שיר של חישק,
 ולקצתם וכו'. הנמשל מזון שבמוֹן ב'מה גְּדוֹלִים
 עושים מה שעושים, וכל אחד אומר שירים וכו' זואו ורוצים להציג
 תכלית המבוקש, ואין מי שואבה לעקר התכלית הדמותי בשלמות,
 כי אם הרاوي לה. ולקצתם מושבים על ידי שליח או מאחוריו
 הכתל, או שמראים להם פנים וכו', מבואר בהמשמעות הנ"ל. אך
 לפופ, הינו בשמסתלקים, מושבים להם שעדרן לא עשו כלום וכו',
 כמו שכתב שם במשמעות סוף התשובה שמשיבכה היפתחה עין
 שם, עד שיבוא המנהיג הבוכן וכו'.

מעשה יא

מִבּוֹן מֶלֶךְ יַבּוֹן שְׁפָחָה שְׁגַתְחַלְפּוּ

עֲשֵׂה בְּמֶלֶךְ אֶחָד, שְׁהִתָּה
שְׁפָחָה אַחַת בְּבֵיתוֹ, שְׁהִתָּה
מִשְׁמַשָּׁת אֶת הַמֶּלֶךְ.
וּמִתְמַמָּא מִבְּשָׁלַת אֵינָה
רְשָׁאָה לְכַנֵּם אֶל הַמֶּלֶךְ, אֲךָ
הִירְתָּה אֵיזָה שְׁפָחָה מִשְׁרָתָת
קְטָנָה בְּמַעַלָּה, וְהַגַּעַן וּמַן לְרָתָה שֶׁל הַמֶּלֶךְ. וְגַם
הַשְּׁפָחָה הַפְּלַל הַגַּעַן וּמַן לְרָתָה בְּאֹתוֹ הַעַת.
וְהַלְכָה הַמִּילְדָת וְהַחֲלִיפָה הַוְּלֹדוֹת, לְמַעַן תְּרָאָה
מָה יִצְמַח מֹזֵה וְאֵיךְ יַפְלֵל דָבָר. וְהַחֲלִיפָה הַוְּלֹדוֹת,
וְהַגִּיחָה בֵּן הַמֶּלֶךְ אֶצְלָהּ הַשְּׁפָחָה וּבֵן הַשְּׁפָחָה אֶצְלָהּ

המלכה. ואחר־כך התחילה אל הבנים להתגלו. ובן המלך הינו זה שנטה גמל אצל המלך, כי היו סוברים, שהוא בן המלך, והוא מגדלים אותו ממעלה למטה, עד שהיה הולך ונודל, והיה "בריה" גודלה (ורי ומוצאה). גם אותו בן השפהה הינו בן המלך באמת, אך נתגמל אצל השפהה כפ"ל, נתגמל בביתו. ושניהם היו לומדים יחד בחדר אחד. וזה הבן מלך האמת, שנקרא בן השפהה, היה טبعו נمشך לנמוס המלכות, אך הייתה נתגמל בבית העבד. ולהפהה, בן השפהה, שנקרא בן המלך, היה טبعו נמשך לנמוס אחר, שלא בנמוס המלך, אך הייתה נתגמל בבית המלך, והיה מברך להתגמג בנמוס המלכות, שהוא מגדלים אותו בנמוס זה.

והמיילדת הנ"ל, מלחמת שנשים דעתן קלות, הילכה וגלטה הסוד לאחד, איך שהחליפה הבנים כפ"ל, וחכרא חכרא אית לה

(ולחבר יש חבר), עד שנטגלה הפסוד מאחד לחברו, בךך העולם, עד שהיו העולם מרגנים בזה, איך שנחלף הבן מלך. אבל אין רשאים לדבר מזה, שלא יתגלה למלך, כי בודאי אין רשאים שידיע המלך מזה, כי מה עשה המלך בזה כי אין תקנה זהה, כי איראפשר להאמין, אולי הוא שקר. ואיך אפשר לחזור ולהחליפה. ועל כן בודאי אסור להם לנגורות זאת למלך. רק העם היה מרגנים ביניהם על זה.

ויהי היום, והמלך אחד נגלה הפסוד באוני הבן מלך, איך שאומרים עליו שנחלף בפ"ל, אך איראפשר לך לחקר על זה, כי אין זה בבודה, ואיראפשר לך לחקר זאת כלל. אך הודיעתי לך זאת, כי אולי יהיה קשור בכך המלוכה, ויכול תקשיר להתקזק על ידיה, כי יאמרו, שהם לוקחים לעצם הבן מלך למלך, הינו אותו שאומרים עליו שהוא הבן מלך האמת בפ"ל, על כן אתה צריך לחשב מהשיבות

על הבן הנ"ל להעבירו. כל זה הוא דברי אותו האיש שגלה הפסוד לבן השפחה, הנקרא בן המלך. והלך זה הבן מלך הינו זה שנקרא בן מלך, והכלל: בכל מקום שנופר באו בין המלך סתם, הפונה על הנחלף, הינו שהוא באמת בין השפחה, רק שנקרא בן המלך, כי נתנו של אצל המלך בג"ל. וכן בגין השפחה במקום שנופר בין השפחה. רק במקום שנופר בין המלך האמת או בין השפחה האמת, או הפונה על האמת לאמתו, והתחילה לנורם רעות לאבי הבן הנ"ל אשר באמת הוא אביו בג"ל, לשם עינו להיות רואה בו רעות תמיד. והוא תמיד גורם לו רעות, רעה אחר רעה, כדי שכירח לעקר עם בנו. וכל זמן שהיה המלך חי עדין, לא היה לו ממשלה כללכה, אף על פי כן היה גורם לו רעות. ולאחר מכן נקוז המלך ימת, ולכך הוא את הפלוכה הינו הבן השפחה שנחלף ונקרא עתה בן מלך בג"ל, ואו עשה רעות יותר לאבי הבן הנ"ל,

רעה אחר רעה. והיה עושה בדרך ערמה, באפן שלא יבינו העולם שהוא עושה לו רעות, כי אין זה נאה בפני הרים, רק היה מעלים הרבר ונגרם לו רעות טמיה, והבין אבי הבן הצעיל שהוא עושה לו רעות בשביל העניין הצעיל, וענה ואמר לבנו הינו בן המלך באמת, אך עליידי החלופ נדמה שהוא בנו, וספר לו כל העניין. ואמר לו שיש לו רחמנויות גדול עליו. כי ממה נפשה: אם אתה בני, בודאי יש לך רחמנויות עליך. ואם אתה בן המלך באמת, בודאי הרחמנויות גדול יותר עליך, כי הוא רוצה להעביר אותך לנמרי חס ושלום, על פון אתה מכרח לעקר מכאן. וחויר בעיניו הדבר מאד. אך המלך הצעיל הינו זה שנעשה מלך תחת אביו, כי נדמה שהוא הבן מלך, מחתמת החלופ, היה רוצה לו בכל פעם חצי רעה, זה אחר זה. ונתיישב הבן הצעיל לעкар ממשם. ונתן לו אביו ממון הרבה וחלק לו. וחרה לו הרבר מאד, לבן הצעיל אשר הוא באמת בון

הַמֶּלֶךְ, עַל אֲשֶׁר נִתְגַּרְשׁ מִמְּדִינָתוֹ בְּחָנָם, כִּי
הַסְּטוּכָל בְּעַצְמוֹ: לְמַה וְעַל מַה מְגַיעַ לִי זֹאת
לְהַתְגַּרְשׁ. אִם אַנְיִ בּוֹן הַמֶּלֶךְ, בְּרוּדָאִי אַיְנוֹ מְגַיעַ לִי
זֹאת, וְאִם אַיְיִ בּוֹן הַמֶּלֶךְ, גַּסְפִּין אַיְנוֹ מְגַיעַ לִי
זֹאת לְהִזְוֹת בּוֹרָחָ בְּחָנָם, כִּי מַה חַטָּאִי. וְהַוּרָעַ לוֹ
מַאֲדָם. וּמִחְמַת זוֹהַר לְקַח אֶת עַצְמוֹ אֶל הַשְׂתִּיה,
וְהַלְךָ לְבֵית הַזּוֹנוֹת, וַרְצָחָ לְכָלוֹת בָּוָה אֶת יָמָיו,
לְהַשְׁתֵּפֶר וְלַיְלָךְ בְּשָׁרוֹת לְבָנוֹ, מִחְמַת שְׁגַתְחַרְשׁ
בְּחָנָם.

וְהַמֶּלֶךְ הַגְּלִיל תָּפֵס אֶת הַמְּלֻוכָה בְּחוּקָה.
וּכְשָׁהִיה שׁוֹמֵעַ שִׁישׁ אֵיזָה אֲנָשִׁים
שְׁמַרְגָּנִים וּמְרַבְּרִים מִהְחָלוֹף הַגְּלִיל, הַיְהָ מְעַנְישִׁם
וְנוֹקֵם בָּם מַאֲדָם, וְמֶלֶךְ בְּתַקְפָּה וְעַזָּה.

וַיְהִי הַיּוֹם, וַיַּגְשַׁע הַמֶּלֶךְ עִם שְׂרִיו לְתָפֵס חִזּוֹת
(שָׁקוּרִין "נְאֹולָאַיְעָ") וּבָאוּ לִמְקוֹם נָאָה, וְגַנְחָר
מִים לְפָנֵי הַמְּקוֹם הַהוּא. וּעֲמַדוּ שָׁם לְנוֹוחָ וְלַטְבִּיל.
וְהַנִּיחַ עַצְמוֹ הַמֶּלֶךְ לְשַׁכְּבָה, וּבָא עַל דַעַתּוֹ
הַמְעַשָּׂה הַגְּלִיל שְׁעַשָּׂה, שְׁגַרְשֵׁנָה אֶת הַבָּן הַגְּלִיל

בְּחִנָּם. בַּי מִמֶּה נַפְשָׁךְ: אֲםֵן הִיא בֶּן הַמֶּלֶךְ, לֹא בַּי
שְׁנַתְּחִילַת, מִדְיוּעַ וְהִיא נַתְגָּרֵשׁ מִכֶּן. וְאֲםֵן אֵינוֹ בֶּן
הַמֶּלֶךְ, גַּם־כֵּן אֵין מְגַע לּוּ לְגַרְשָׂו, בַּי מֵה חַטָּא.
וְהִיא הַמֶּלֶךְ חֹזֵב בָּזָה וּמַתְחִרְטָה עַל הַחַטָּא
וְהַעֲוֵלה הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת שְׁעִשָּׂה, וְלֹא יְדֻעַ לְתַתְּ
עַצָּה לְנַפְשׁוֹ, מַה לְעַשׂוֹת בָּזָה, וְאִירָאָפְשָׁר לְדָבָר
מְדָבָר בָּזָה עַם שׁוֹם אָדָם לְהַתִּיעַץ עָמוֹ. וּנְתַעֲצֵב
בְּדָאָנָה מִאָד. וְאָמֵר לְהַשְׁרִים לְשִׁיבָה, בַּי מַאֲחָר
שְׁנַפְלָה עַלְיוֹ דָאָנָה, אֵין צְרִיכֵין עוֹד לְטִיל. וְחוֹרוּ
לְבִתָּם, וְכַשְׁחוּר הַמֶּלֶךְ לְבִתוֹ, בְּוֹדָאי הַיּוֹ לּוּ
כִּמֵּה עֲנֵנִים וּעֲסָקִים, וּנְתַעֲפֵק בְּעָסָקִי, וּעֲבֵר
מִדְעָתוֹ עֲנֵנִי הַפְּלָל.

וְהִבָּזֵן הַפְּלָל שְׁנַתְגָּרֵשׁ אֲשֶׁר הִיא בֶּן הַמֶּלֶךְ
בְּאִמָּתָה, וְעַשָּׂה מֵה שְׁעִשָּׂה וּבוֹזָבָו מְעוֹתָיו.
פָּעָם אַחַת יֵצֵא לְבָדוֹ לְטִיל וְהַגִּיחַ לְשִׁכְבָּה. וּבָא לּוּ
עַל דַּעַתּוֹ מֵה שְׁעַבֵּר עַלְיוֹ, וְחַשֵּׁב: מֵה זֹאת עַשָּׂה
אַלְקִים לִי. אֲםֵן אֵינוֹ הַבָּן מֶלֶךְ, בְּוֹדָאי אֵינוֹ רָאוּי לִי
זֹאת, וְאֲםֵן אֵינוֹ בֶּן הַמֶּלֶךְ גַּם־כֵּן אֵינוֹ מְגַע לִי

זאת, להיות בורה ומגרש. ונתיישב בדעתו; אדרבא אם-כון, שהשם יתברך יכול לעשות כאות, להחליף את בן המלה, ושייער עליו בע"ל, אם-כון היהכן מה שעשית. וכי פ"ה היה ראוי לי להתנגד במו שעשית. והתחיל להצטער ולהחרט מאד על המעשים רעים שעשה, ואחר-כך חור למקומו, וחור אל השכרות, אך מלחמת שכבר התחיל להחרט, היה מבלבל אותו המחשבות של חרטה ותשובה בכלל פעם. פעם אחת הגיח עצמו לשכב, וחלם לו אין שבמקום פולני יש ריד ביום פולני, שילך לשם, ומה שיזדמן לו בראשונה איזה עבודות להשתרף יעשה אותו העבודות, אף אם אין לפ"י בבודו. והקץ והחלום הזה נבנム לו מאד במחשבתו. כי לפעמים עוצר הדבר תכף מן המחשבה, אך דבר החלום הזה נבנム תרפה במחשבתו, אף-על-פי-כון היה קשה בעיניו לעשות זאת, ורק יותר אל השთיה, וחלם לו יותר החלום

הַגְּלֵל כִּמֶּה פְּעָמִים, וּבַלְּבֵל אֹתוֹ מָאֹד. פָּעָם אַחַת
 הָיו אָמָרִים לוֹ בְּחִלוּם: אֲמִתָּה רֹצֶחֶת לְחוֹם עַל
 עַצְמָה, תַּעֲשֶׂה כֹּגֶל, וְהַכְּרָה לְקִים אֶת הַחִלוּם.
 וְהַלְּךָ וְנָתֵן מוֹתֵר הַמְּעוֹת שְׁהִיה לוֹ עַדְיוֹן עַל
 הַאֲכְסָנִיא, גַּם הַמְּלֻבָּשִׁים חַשּׁוּבִים שְׁהִיה לוֹ
 הַנִּיחָה גַּם־כֵן עַל הַאֲכְסָנִיא, וְהַוָּא לְקָח לְעַצְמוֹ
 מַלְבִּישׁ פְּשָׁוֵט שֶׁל סֹוחֲרִים, כֹּגֶן "אַפִּינְטוּשָׁע"
 (מַלְפּוֹשׁ עַלְיוֹן) וְגַסְעַ עַל הַיְּרִיד וּבָא לְשֵׁם וְהַשְּׁבִים
 וְהַלְּךָ עַל הַיְּרִיד, וּפָגַע בּוֹ סֹוחָר אֶחָד וְאָמָר לוֹ:
 רְצֹונֶךָ לְהַשְׁפִּיר בְּאֵין עֲבָרוֹת. הַשִּׁיב לוֹ: חָנָן.
 אָמָר לוֹ: אַנְיָ צָרִיךְ לְהַזְּלִיךְ בְּהַמּוֹת. תְּשִׁיפֵּר
 עַצְמָךְ אַצְלֵי. וְהַוָּא לֹא הִיה לוֹ פָנָאי לִיְשָׁב אֶת
 עַצְמָוּ בְּזָה מִחְמָת הַחִלוּם הַגְּלֵל, וְעַנְהָ וְאָמָר
 תְּכִפָּה: חָנָן. וְהַסּוֹחָר שָׁכַרְוּ תְּכִפָּה, וְתְּכִפָּה הַתְּחִילָה
 לְשִׁמְשׁ עַמּוֹ וְלִצְוֹות עַלְיוֹ בְּדַרְךָ הַאֲדוֹן עַל
 מִשְׁרָתָיו, וְהַוָּא הַתְּחִיל לְהַסְּתַּבֵּל בְּעַצְמוֹ מִהָּ
 עָשָׂה, כִּי בָּנְדָאִי אֵין רָאוּי לוֹ עֲבָדוֹת בָּהָה, כִּי הַוָּא
 אִישׁ רָה, וְעַתָּה יַצְטַרֵּךְ לְהַזְּלִיךְ בְּהַמּוֹת, וְהַכְּרָה

ליילך רגלי אצל הבָּהָמוֹת, אך אי אפשר להתחתרט. והפטוחר מצויה עלייו בדרך הארدن, ושאל את הפטוחר: איז אלך לברדי עם הבָּהָמוֹת. השיב לו: יש עוד רועים מוציאים בָּהָמוֹת שלי, ותליך עמם, ונתנו לו לידיו איזה בָּהָמוֹת שיזיליכם, והזיליכם חווין לעיר, ושם נתקבצוו יחד שאר הרועים המוציאים בָּהָמוֹת. והלכו יחד, והולך את הבָּהָמוֹת, והפטוחר היה רוכב על סוס ותליך אצלם, והפטוחר היה רוכב באכזריות, ובנגדו היה באכזריות יותר מאר, והוא היה מתרחק מאד מאר מן הפטוחר, מלחמת שראשו באכזריות גדול בנגדו, והיה מתרא פָּן יפה אותו הבאה אחת במקלו ימות תכף הינו כי מרוב דקותו, כי היה איש רך מאד, על פנו נדמה לו פן. והיה הולך עם הבָּהָמוֹת, והפטוחר אצלם. ובאו לאיזה מקום ולקחו השק שפנעה בו הלכם של הרועים, ונתנו להם הפטוחר לאכל. ונתנו לו גם-בן מלכם זה ואכל.

אחריך היו הולכים אצל עיר עב מאד הינו
שהאלנות הם רצופים ותכופים
 מאד זה אצל זה, והלכו ותעו שטי בהמות
 מהבהמות של זה הבן, שנעשה רועה אצל הפטוח
 בפ"ל, וצעק עליו הפטוח והלך אחריהם לתפסם,
 והם ברחו יותר, ורדף אחריהם, ומלחמת שהעיר
 היה רצוף ועב, תכוף שנכנם לתוך העיר לא ראו
 זה את זה, ונתקעלם מעיני החברים שלו מיד, והוא
 היה הולך ורודף אתרי בהמות, והם בורחים;
 ורדף אחריהם הרבה, עד שבא לתוך עבי העיר,
 ונתקישב: בין קד ובין קד אמות, כי אם אשוב בלי
 בהמות, אמות על ידי הפטוח, כי היה נדמה לו
 מלחמת פחד שהיה לו מן הפטוח, שימתו אותו
 בשישוב בלי בהמות, ואם אהיה כאן גם כן
 אמות על ידי חיות שבעיר, ולמה לי לשוב אל
 הפטוח, כי איך יוכל לבוא אליו בלי בהמות, כי
 היה לו פחד גדול ממנה, והלך ורדף יותר אחריו
 בהמות, והם בורחים. בתוך קה נעשה לילה,

וְדֹבר בָּזָה עָדֵין לֹא עַבְרָעַלְיוֹ, שִׁיצְטַרְךָ לְלוֹן יְהִידִי
בְּלִילָה בְּתוֹךְ עַבְרִי הַיּוֹרֵד בָּזָה, וַשְׁמַע קֹל נְהַמֶּת
הַחַיּוֹת, שְׁהֽׁוּמִים כְּדָרְכָם, וַנְתִּישֶׁב בְּדָרְעָתוֹ, וְעַלְהָ
עַל אַיִּזָה אַיִּלָן וְלֹן שֵׁם, וַשְׁמַע קֹל הַחַיּוֹת שְׁשַׁוְאָגִים
כְּדָרְכָם. בְּפֶקַר הַסְּתָפֵל וַרְאָה וְהִנֵּה הַבְּהָמוֹת
עוֹמְדִים סְמוּכִים אֶצְלָוּ וַיַּרְדֵּן מִן הַאַיִּלָן וְהַלֵּךְ
לְתַחְפֵּס וּבְרָחוֹ לְהַלֵּן, וְהַלֵּךְ אַחֲרֵיהֶם יוֹתֵר וּבְרָחוֹ
יוֹתֵר, וְהִיּוֹ הַבְּהָמוֹת מִזְאָגִים שֵׁם אַיִּזָה עַשְׁבִים,
וְעַמְדוּ לְרַעֲוֹת וְלַאֲכֵל, וְהִיּוֹ הַוְּלֵד לְתַחְפֵּס וּבְרָחוֹ,
וְכֹן הִיּוֹ הַוְּלֵד אַחֲרֵיהֶם, וְהֵם בּוֹרָחִים; הַוְּלֵד
אַחֲרֵיהֶם וְהֵם בּוֹרָחִים, עַד שָׁבָא בְּתוֹךְ עַבְרִי הַיּוֹרֵד
מֵאָה, שְׁהִיּוֹ שֵׁם חַיּוֹת שְׁאַיִּינִים מִתְּיִירָאִים מִאָדָם
כָּלֶל, בַּיּוֹם רְחֹזֻקִים מִן הַיּוֹשֵׁב, וַשְׁוֵב נָעֲשָׂה לִילָה,
וַשְׁמַע קֹל נְהַמֶּת הַחַיּוֹת, וַנְתִּירָא מֵאָה. וַיַּרְא וְהִנֵּה
עוֹמֵד שֵׁם אַיִּלָן גָּדוֹל מֵאָה, וְעַלְהָ עַל אָתוֹ
הַאַיִּלָן. בָּבוֹאוֹ עַל הַאַיִּלָן, וַיַּרְא וְהִנֵּה שַׁוְכֵב שֵׁם בָּן
אָדָם, וַנְתִּירָא. אֲךָ אֲפָعָל פִּי בָּן הִיּוֹ לֹא לְנַחְמָה,
מַאֲחָר שִׁמְצָא בָּאוֹ בָּן אָדָם. וַשְׁאַלְוּ זֶה אַתָּה: מַיּוֹ

אתה? בן אדם. מי אתה? בן אדם. מאיון באתי לכאן? ולא היה רצונו לספר לו מה שעבר עליו, והשב לו: על ידי הבהמות, שהייתי רועה בהמות, ותעו שטי בהמות לכאן, ועל ידי זה באתי לכאן בפ"ל. ושאל הוא את האדם שמצא שם על האילן: מאיון באתי אתה לכאן? השיב לו: אני באתי לכאן על ידי הסום שהייתי רוכב על הסום ועמדתי לפוש, והלך הסום ותעה בתוך העיר, והייתי רודף אחריו לתוכו, והוא ברח יותר, עד שבאתה לכאן. ונתקברו שם יחד, שהייתה להם צותא חרא, ודברו ביניהם, שאכלו כשבאו לישוב, יהיו גספין ביחד בצוותא חרא, ולנו שם שנייהם, ושמעו קול נהמת ההיota, שהומים ישואנים מאד.

לקנות בקר שמע קול חוכא (צחוק) גדולה מאד מאד על פניו כל העיר, שהייתה מתחפשת קול החוכא על כל העיר, כי הייתה חוכא גדולה מאד מאד, עד שהייה האילן

מִזְדַּעַע וּמִתְנַעַן מִן הַקּוֹל. וְהִיא נִתְבָּהֵל וְנִתְפַּחַד מִאֵד מִזְהָה. וְאָמַר לוֹ הַשְׁנִי: הַינְנוּ זֶה הָאָדָם, שָׁמַצָּא שֵׁם עַל הַאִילָן, שָׁשַׁכָּב שֵׁם מִקְדָּם: שָׁוב אֵין אָנִי מִתְפַּחַד בְּלָל מִזְהָה, כי בָּר אָנִי לֹן בָּאוּ זֶה בְּמִה לִילּוֹת, וּבָכֶל לִילָּה, סְמוֹךְ אֶל הַיּוֹם, נִשְׁמַע קֹל הַחוֹכָא הַזֶּה, עד שְׁפֵל הַאִילָנוֹת רֹועִים וּמִזְדַּעַעים. וְנִתְבָּהֵל מִאֵד, וְאָמַר לְחֶבְרוֹן: הַדָּבָר גָּרָא שֹׂזְהָה מִקּוֹם הַידּוּעִים (השדים), כי בִּישׁוּב לֹא נִשְׁמַע קֹל הַחוֹכָא בָּהָה, כי מֵי שִׁמְעָה קֹל הַחוֹכָא עַל בָּל הַעוֹלָם.

וְאַחֲרֵיכֶם נִعְשָׂה תְּכִפָּה יוֹם, וְהַסְתְּבָלוּ וְיִרְאֻוּ וְהִגְאֵה הַבְּהִמּוֹת שֶׁל זֶה עוֹמְדִים, וְגַם הַסּוּסִים שֶׁל זֶה עוֹמֵד, וַיַּרְדוּ וְהִתְחִילוּ לְרַדְף, זֶה אַחֲרֵי הַבְּהִמּוֹת זוֹהָה אַחֲרֵי הַסּוּסִים, וְהַבְּהִמּוֹת הַזֶּה בּוֹרְחִים לְהַלֵּן יוֹתָר, וְהִיא רַזְקָה וּכְיוֹן גְּנַל, וְכוֹן הַשְׁנִי רַזְקָה אַחֲרֵי הַסּוּסִים, וְהַסּוּסִים בּוֹרָת, עד שְׁנַת רַחֲקָה וְגַטְעָה זֶה מִזְהָה. בְּתוֹךְ בָּקָשׁ מִצָּא שָׁק עַם לְחַם, זֶה חַשׁוּב בּוֹדָאי מִאֵד מִאֵד בְּפֶרֶבֶר, וְלַקְחָה

השך על בְּתָפוֹ, וְהַלְךָ אַחֲרֵי הַבְּהָמוֹת. בְּתוֹךְ בָּקָר
פָּגַע בָּאָדָם אֶחָד, וַיַּתְּפַהֵל מִתְחָלָה, אֲךָ אַפְּ-עַל-
פִּיכְנָן הָיָה לוֹ לְנַחֲמָה קָצָת, מַאֲחָר שָׁמְצָא בָּאָן
אָדָם. וַיְשַׁאַל אָוֹתוֹ הָאָדָם: אִיךְ בָּאת לְכָאָן? חָזָר
הָוּא וַיְשַׁאַל אֶת הָאָדָם הַזֶּה: אִיךְ בָּאת אַתָּה
לְכָאָן? הַשִּׁיבָּה לוֹ: אָנִי, אָבּוֹתִי וְאֶבֶוֹתִי אָבּוֹתִי
נִתְגַּדְלָה בָּאָן, אֲךָ אַתָּה אִיךְ בָּאת לְכָאָן? כִּי לְכָאָן
לֹא יָבוֹא בָּלֶל שָׁוֹם אָדָם מִן הַיּוֹשֵׁב. וַיַּתְּפַהֵל, כִּי
הַבִּין שָׁאַינְהָי זֶה אָדָם בָּלֶל, מַאֲחָר שָׁאוֹמֵר שְׁאֶבֶות
אָבּוֹתָיו נִתְגַּדְלָה בָּאָן, וְאָדָם מִן הַיּוֹשֵׁב אִינוֹ בָּאָן,
לְכָאָן, עַל בִּן הַבִּין, שְׁבּוֹדָאִי אֵין זֶה אָדָם בָּלֶל,
אֲךָ אַפְּ-עַל-פִּיכְנָן לֹא עָשָׂה לוֹ בָּלֶל, וּקְרָבוֹ, הַינְזָה
שְׁזָה הָאָדָם הַיּוֹרֵד לֹא עָשָׂה שָׁוֹם רַעַת לְזָה
שְׁהַלְךָ אַחֲרֵי הַבְּהָמוֹת, שְׁהָוָא בִּן הַמֶּלֶךְ הַאֲמָת
שְׁנַחְלָף בְּגַ"ל, וַיֹּאמֶר לוֹ הַינְזָה אָדָם הַיּוֹרֵד לְבִן
הַמֶּלֶךְ הַאֲמָת: מָה אַתָּה עוֹשָׂה בָּאָן? הַשִּׁיבָּה לוֹ,
שְׁהָוָא רֹודֵף אַחֲרֵי הַבְּהָמוֹת בְּגַ"ל.

אמֶר לוֹ הָאָדָם הַגָּלֶ: חַדֵּל לְךָ לְרַדֵּף אַחֲרָ
הַעֲוֹנוֹת, כִּי אֵין זֶה בְּהַמּוֹת בָּלֶל, רַק
הַעֲוֹנוֹת שֶׁלְךָ הֵם מַולְיכִים אַתָּה כֶּה. דַּי לְךָ!
 בָּרְכָּת קְבָלָת אֶת שֶׁלֶךָ, הִנֵּנוּ הַעֲנָשׁ שֶׁלֶךָ בָּרְ
 קְבָלָת, וַעֲתָה חַדֵּל לְךָ מַלְרַדְפָּם עוֹד. בָּזָא עַמִּי
 וַתָּבוֹא לִמְהָ שִׁיאוֹת לְךָ, וְהַלְךָ עַמּוֹ, וְנִתְרַא
 לְדִבֶּר עַמּוֹ וְלַשְׂאָלוֹ, כִּי אָדָם כֹּה, פָּנָן יְפֻתָּח פִּיו
 וַיְבָלַעַנוּ הִנֵּנוּ שְׂזוֹה הַבָּן הַמֶּלֶךְ הַאֲמָת הַלְךָ עַמּוֹ
 הָאָדָם הַיּוֹרֵד הַזֶּה וְהִיא מִתְרַא לְדִבֶּר עַמּוֹ
 וְלַשְׂאָל אֹתוֹ דָּבָר פָּנָן יְפֻתָּח פִּיו וַיְבָלַעַנוּ, כִּי הַבִּין
 שְׁאֵין זֶה אָדָם בָּלֶל, וְהַלְךָ אַחֲרָיו. בְּתוֹךְ בָּךְ פָּגַע
 אֶת חִבּוֹ שְׁרַדְפָּ אַחֲרָ הַסּוּס הַגָּלֶ, וַתְּכַרְפֵּ
 כְּשַׁרְאָהוּ רַמְוֹ לֹ: תְּרַע שְׁאֵין זֶה אָדָם בָּלֶל, וְלֹא
 תְּשָׁא וַתְּתַנוּ עַמּוֹ בָּלֶל, כִּי אֵין זֶה אָדָם בָּלֶל, וְהַלְךָ
 מִיד וְלַחַשׁ לֹ בְּאוֹנוֹ בֶּל זֶה, שְׁאֵין זֶה אָדָם בָּלֶל
 וְכֵי הַגָּלֶ. וַהֲסִטְבֵּל חִבּוֹרָו הִנֵּנוּ הָאָדָם שֶׁל
 הַסּוּס, וַיַּרְא וְהִגַּה שֶׁקָּם עַמּוֹ לְחַם עַל בְּתַפְוּ,
 וְהַתְּחִיל לְהַתְּחִין לֹ: אֲחוֹ, זֶה בִּמְהָ יָמִים שֶׁלָּא

אֲכָלָהִי, תַּן לֵי לְחַם. הַשִּׁיב לֹז: בְּאָנוּ בַּמִּדְבָּר אֵין
מוֹעֵיל שָׁוֹם דָּבָר, כִּי חַי קָדְמֵינוּ, וְאַנְיִ צָרֵיךְ
הַלְּחָם בְּשָׂבִילִי. וְהַתְּחִיל לְהַתְּהִנֵּן לוֹ וְלַבְּקַשׁוּ
מַאֲדָר: אַתָּנוּ לְךָ מַה שָׁאַתָּנוּ. אַךְ בּוֹדָאי אֵין מוֹעֵיל
שָׁוֹם מַהְרָה וּמַפְּנֵן בְּعֵד לְחַם בַּמִּדְבָּר, הַשִּׁיב לֹז:
מַה תַּתְּנִין לֵי, כִּי מַה תּוֹכֶל לְתִתְתַּחַת לֵי בְּعֵד לְחַם
בַּמִּדְבָּר? הַשִּׁיב לֹז הַינּוּ וְהַשְּׁבָקֵשׁ הַלְּחָם, שַׁהְוָא
הָאָדָם שֶׁל הַסּוּם, הַשִּׁיב לְאָדָם שֶׁל הַבְּהָמוֹת,
שַׁהְוָא בּוֹן הַפְּלַדְךָ הַאֲמָתָה: אַתָּנוּ לְךָ כָּל עַצְמֵי,
שָׁאַמְּבָר אֹתְעַצְמֵי לְךָ בְּעֵד לְחַם. וְגַתְיִשְׁבְּ הַינּוּ
הָאָדָם שֶׁל הַבְּהָמוֹת נִתְיִשְׁבְּ בְּעַצְמוֹ: לְקָנוֹת אָדָם
כְּדָאי לַתְּנִין לוֹ לְחַם, וְקָנָה אָתוֹ לַעֲבָר עַוְלָם.
וְנִשְׁבַּע לוֹ בְּשִׁבּוּזָת, שִׁיחַה לוֹ עַבְדָּר עַוְלָם גַּם
בְּשִׁיכְזָאוּ לִישּׁוּב, וְהַוָּא יַתְּנִין לוֹ לְחַם, דְּהַיּוּ
שִׁיאָכְלוּ יְחִידָר מִן הַשִּׁק עַד שִׁיכְלָה הַלְּחָם. וְהַלְּכוּ
יְחִידָר אַחֲרֵי הָאָדָם הַיּוּר הַגְּלִיל, וְזֹה הַעֲבָר הַוְּלָקָ
אַחֲרָיו, הַיּוּן וְהָאָדָם שֶׁל הַסּוּם, שְׁגַמְּבָר לַעֲבָר
לְהָאָדָם שֶׁל הַבְּהָמוֹת, הַלְּכוּ אַחֲרָיו, אַחֲרֵי הָאָדָם

של הבהמות, ושניהם הילכו אחרי אדם העיר, ועל ידי זה הקל עליו קצחת. כשהיה צרייך להגביה אליה דבר או אליה עניין אחר, היה מציה על עבדו הינו על זה האדם של הסום, שנமבר לו לעבד, שיגביה לו ושייעשה לו חפציו. והילכו יחד אחרי אדם העיר הנ"ל, ובאו למקום שבו היה שם נחים ועקרבים ונחפהר מאה. ומהמת הפהר שאל את האדם העיר: איך נ עבר כאן. השיב לו: הלא גם זה יפליא, אלא מי, איך תכנים ותבוא לביתי. ותראהו את ביתו שעומדר באוויר. ואיך תכנים ביתי. והילכו עם האדם העיר הנ"ל, והעביר אותו בשלום, והכניסם לביתו, והאכלים והשקם, והלך לו. וזה הינו בין הפלך האמת, שהוא האדם של הבהמות, היה משמש עם עבדו הנ"ל בכל אשר היה צרייך, ותראה להעבד מאה, על אשר נمبر לעבד בשביל שעה אחת שהיה צרייך להם לאכל. כי עתה יש להם מה לאכל, ורק בשביל שעה אחת

יהיה עבד עולם. והיה מתאנה גונגה: איך באתי למדקה פו להיות עבד. שאל לו הינו בן המלך האמת, שהוא הארץ שלו, שאל אותו: ובאייה גדרלה הייתה, שאתה מתאנה על שבאת למדקה זו. השיב לו וספר לו, איך שהוא מלך, והוא מרגננים עליו שנחלה וכיו' בג"ל כי באמת זה האדם של הפטום הוא היה המלך הנ"ל, אשר באמת היה בן השפחה בג"ל, וגרש את חברו בג"ל. ופעם אחת בא על דעתו, שלא טוב עשה, ונתקירט וכו'. והוא באים עליו חרטות תמיד על המעשה הרעה והעולה הגדולה שעשה נגד חברו.

פעם אחת חלם לו, שהתקון שלו היה שישליך את המלוכה, וילך למקום שעיניו ישאו אותו, ובזה יתרון חטאו. ולא רצה לעשות בזאת, אך היו מבלבליין אותו תמיד חלומות הללו שיעשה בג"ל, עד שנגמר בראתו שיעשה כה, והשליך את המלוכה, והלך באשר

הַלְּךָ, עַד שָׁבָא לְכָאן, וַעֲתָה יְהִי עָבֵר. וַזה שָׁמַע
אֶת כָּל זֶה וַיַּשְׁתַּק הַנּוּ זֶה הַבּוֹ מֶלֶךְ הָאָמֶת,
שַׁהוּא הָאָדָם שֶׁל הַבְּהִמוֹת, שָׁמַע כָּל זֶה שְׁפֵר
לֹו הָאָדָם שֶׁל הַסּוּם, שַׁהוּא עֲכֹשׁוּ עָבָדוּ וַיַּשְׁתַּק,
וַיֹּאמֶר: אָרָא וְאַתְּיַשֵּׂב אֵיךְ לְנַהֲגֵׁ עַם זֶה.

בְּלִילָה בָּא הָאָדָם הַיּוֹרֵד הַגְּלִילִי וַיַּתֵּן לָהֶם
לְאַכְלָ וְלִשְׁתֹּות, וַלְנוּ שֶׁם. לְפָנָז בָּקָר
שָׁמַעוּ קֹול הַחוֹכָא הַגְּדוֹלָה מִאֵד פָּנָ"ל, עַד שְׁכִלְ
הָאִילָנוֹת הַיּוֹ רֹועִים וּמִזְדַּעֲזִים פָּנָ"ל. וְהַסִּתוֹ
הַנּוּ הַעֲבָר הַסִּיתָּה אֶת בֵּן הַטְּלָקָה הָאָמֶת, שַׁהוּא
אֲדוֹנוֹ, לְשַׁאֲל אֶת אָדָם הַיּוֹרֵד מָה זֶה, וְשַׁאֲלוּ:
מָה קֹול הַחוֹכָא הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת סְמוּךְ לְבָקָר?
הַשִּׁיבָה לוֹ: זֶהוּ חֻכָּא, שְׁהִיּוֹם שׂוֹחֵק מִן הַלִּילָה,
שַׁהֲלִילָה שׂוֹאָלָת אֶת הַיּוֹם: מִדּוֹעַ כִּשְׁאָתָה בָּא,
איֶן לִי שֶׁם. וְאוֹי הַיּוֹם שׂוֹחֵק וְעוֹשֶׁה חֻכָּא
גְּדוֹלָה, וְאַחֲרַ-כָּךְ נָעִשָּׂה יוֹם. וַזהוּ קֹול הַחוֹכָא
הַגְּלִילִי. וְגַפְלָא בְּעִינֵיכֶם, כי זֶה עַנְנֵוּ פָלָא, שְׁהִיּוֹם
שׂוֹחֵק מִן הַלִּילָה. בְּבָקָר חֹזֶר הָאָדָם הַיּוֹרֵד וְהַלְּךָ

לו, וְהֵם הַיּוֹ אָכְלִים וִשׁוֹתִים שֶׁם. בְּלִילָה חֲזָר
וּבָא, וְאָכְלוּ וִשׁטוּ וְלֹג. בְּלִילָה שְׂמֻעוּ קֹול הַחַיוֹת,
שְׁכָלָם שׁוֹאֲגִים וְהַזּוֹםִים בְּקוּלוֹת מִשְׁנֹות, שְׁכָלָם
הַחַיוֹת וְהַעֲופּוֹת בְּלָם נִתְנוּ בְּקוּלוֹם: הַאֲרִיה הָיָה
שׁוֹאָג, וְהַלְּבִיא הַזּוֹמָה בְּקוּל אַחֲרָה, וְהַעֲופּוֹת
מִצְפְּצִים וּמִקְשְׁקָשִׁים בְּקוּלוֹם, וְכֵן בְּלָם הַזּוֹםִים
בְּקוּלוֹת. וּבְתְּחִילָה נִזְעָזָעָו מֵאָה, וְלֹא הָטו אָזְנָם
אֶל הַקּוֹל מִחְמָת הַפְּחַד. אַחֲרִיכָךְ הָטו אָזְנָם
וְשְׂמֻעוּ שַׁהְוָא קֹל נְגִינָה זִמְרָה נְפָלָה זִנְרָה
מֵאָה, וְהָטו אָזְנָם יוֹתָר, וְשְׂמֻעוּ שַׁהְוָא קֹל זִמְרָה
וְנְגִינָה נְפָלָא מֵאָה, שַׁהְוָא תְּעִנָוג נְפָלָא
וּעֲצּוּם מֵאָה לְשָׁמָע וְאַתָּה, שְׁכָל הַתְּעִנָוגִים של
הָעוֹלָם, בְּלָם כָּאֵין וְאֵין נְחַשְׁבִים וּבְטַלִים לְגַמְרִי
נְגַד הַתְּעִנָוג הַנְּפָלָא הַזָּה שֶׁל הַנְּגִינָה הַזָּאת.
וְדָבָרו בֵּיןֵיכֶם שִׁישָׁאָרו בָּאָן, כִּי יִש לָהֶם לְאַכְלָל
וּלְשַׁתּוֹת, וּמִתְּעִנָוגִים בְּתְּעִנָוג נְפָלָא בָּוה, שְׁכָל
מִינֵי תְּעִנָוגִים בְּטַלִים בְּנְגַד זֹה.

וְהִסְרִית הַעֲכָד אֶת הָאָרוֹן הַיּוֹן בְּנֵי הַמֶּלֶךְ
 הָאָמָת, לְשַׁאֲלُ אֹתוֹ אֶת אָדָם הַיּוֹרֵד,
 מַה זוֹת, וְשָׁאַלְוּ. הַשִּׁיבֵל לוֹ, שַׁזְחָה אִיךְ שְׁחַחְמָה
 עֹשֶׂה מַלְבּוֹשׁ לְהַלְבָנָה, וְאָמְרוּ כֹּל הַחַיוֹת שֶׁל
 הַיּוֹרֵד: הַיּוֹת שְׁהַלְבָנָה עֹשֶׂה לָהֶם טוֹבָת
 גְּדוּלָות, כִּי עַקְרָבָר מִמְשְׁלָתָם הוּא בְּלִילָה, כִּי
 לְפָעָמִים הֵם צְרִיכִין לְפָנָם בִּישּׁוֹב, וּבִיּוֹם אֵין
 יָכוֹלִים, וְעַקְרָבָר מִמְשְׁלָתָם בְּלִילָה, וְהַלְבָנָה עֹשֶׂה
 לָהֶם טוֹבָה בָּזָו שְׁמַאיָּה לָהֶם, עַל פָּנֵי הַסְּכִימָה
 שְׁיעַשְׂוּ נָגָן חֶדְשָׁה לְכֻבּוֹד הַלְבָנָה, וּוּהוּ קָול
 הַגְּנִינָה שָׁאַתָּם שׁוֹמְعִים דְּהַיּוֹנוֹ שְׁפֵל הַחַיוֹת
 וְהַעוֹפּוֹת מִנְגְּנִים נָגָן חֶדְשָׁה לְכֻבּוֹד הַלְבָנָה,
 שְׁקַבְּלָה מַלְבּוֹשׁ מִן הַחַחְמָה. וּכְשַׁשְּׁמַעְוּ שַׁזְחָה נָגָן,
 הַטוֹּ אָזְנָם יוֹתָר, וְשַׁמְעָוּ שַׁהֲוָא נָגָן נְפָלָא וְנְעָים
 מַאֲדָמָה. וְאָמַר לָהֶם הָאָדָם הַיּוֹרֵד הַגְּלָל: מַה
 זוּ הַחֶדְשָׁה אֲצְלָכֶם. הַלָּא יִשְׁ אֲצְלִי כְּלִי שְׁקַבְּלָה
 מַאֲבוֹתַי, שְׁהָם יִרְשָׁו מַאֲבוֹתַי אֲבוֹתֵיכֶם, שְׁחַבְּלִי
 עִשְׂוִיה עִם עַלִים וְצְבָעָנוּנִים בְּאַלְגָּו, שְׁכַשְׁמַנְיוֹנִים

הכלי הוזת על איזה בהמה או עוף, או כי הבר
מתחילת לנוון הנגון הזה. אחר־כך חור ונעשה
החוּקָא הַגְּנָל, ונעשה יום, וחלך לו האדם העיר
הגְּנָל. והוא הינו בן המלך האמת, החלך לחפש
אחר הכל הgnל, וחפש בכל אותו החדר ולא
מציא, וلهן יותר היה מתריא לילך. והם הינו
הארון שהוא בן המלך האמת, והعبد שהוא בן
השפחה באמת, שהיה מתחלה מלך gnל, היו
מרתיראים לומר לאדם העיר gnל שיזוליכם
ליישוב. אחר־כך בא אדם העיר gnל ואמר להם
שיזוליכם ליישוב, והזמין אותם ליישוב ולקח את
הכלי gnל ונתנה לבן המלך האמתי, ואמר לו:
הכלי אני נתן לך, ועם האדם הזה הינו העבד
שלו, שהוא בן השפחה באמת, שהיה מלך
תחילה מלחמת החלוף gnל, תרע איך להתנהג
עמו. ושאלו אותו: מהין נולד? אמר להם
שישאלו וידרשו אחר הפרינה שנתקראת בשם
זה: הפרינה טפשית והממלך חכם (אם נירישע

לאנְדָן אָנוּ דֵעַ קָלוֹגָר מְלֻכּוֹת) בָזָה הַלְשׁוֹן סְפִיר רַבְנָנוּ נִרְאָה יָאִיר. שָׁאַלְוָוָו אָוֹתוֹ: לְהִיכְנָן וְלְאַיְוָה צָד נִתְחִיל לְשָׁאַל אַחֲרַ הַמְּדִינָה זוֹאת? הַרְאָה לָהֶם בַּידָוֹ: לְצָד פְּלוֹנִי בְּמִרְאָה בַּאֲצָבע. וְאָמַר הָאָדָם הַיּוֹרֵד לְהַבְּן מֶלֶךְ הַאֲמָתִי: לְךָ לְשָׁם, אֶל הַמְּדִינָה הַפְּ"ל, וְשָׁם תָּבוֹא אֶל הַגְּדָלָה שְׁלָגָה. וְהַלְכָו לָהֶם; וְהִיו הַזּוֹלְכִים בְּדַרְכֵיכֶם, וְהִיו מְתָאוּם מַאֲדָר לְמַצָּא אַיִוָה חַיָּה אוּ בְּהַמָּה, לְנִסְתּוֹת אֶת הַבְּלִי הַגְּ"ל אֶם תּוֹכֵל לְנִגְנוּ בְּגָ"ל, אֲךָ עֲדִין לֹא הִיו רֹזְאִים שָׁוֹם מִין חַיָּה. אַחֲרַכְךָ בָּאוּ יוֹתֵר לִישּׁוֹב וּמַצָּאוּ אַיִוָה בְּהַמָּה, וְהַנִּיחַו הַבְּלִי עַלְיהָ וְהַתְּחִילָה לְנִגְנוּ בְּגָ"ל.

וְהִיו הַזּוֹלְכִים וּבְאַים, עַד שָׁבָאוּ אֶל הַמְּדִינָה הַפְּ"ל, וְאָוֹתָה הַמְּדִינָה, הִיָּה חֹמָה סְבִיב לָהּ, וְאֵין נִכְנָסֵין אֲלִיהָ, כִּי אֶם בְּשַׁעַר אַחֲרָ, וְצָרִיכִים לְסִפְבָּר כְּמָה פְּרָסָאות, עַד שָׁבָאוּ אֶל הַשְּׁעָר לְבִנְם אֶל הַמְּדִינָה. וְהַלְכָו וּסְבָבוֹ, עַד שָׁבָאוּ אֶל הַשְּׁעָר. בְּבוֹאָם אֶל הַשְּׁעָר, לֹא רְצָו לְהִנִּיחַ אֹוֹתָם לְבִנְם, הִיּוֹת שְׁהַמֶּלֶךְ שֶׁל הַמְּדִינָה

מית, ונשאר הבן מלך. והג'יה המלך צואה, באשר שעד עכשו היו קוראים את המדרינה: מדינה טפשית ומלך חכם (אם נירישע לאנד און דער קלונגרא מלכות), עכשו יהא קוראים אותה להפה: מדינה חכמה ומלך טיפש (אם קלונגע לאנד און דער נירישער מלכות), וממי שיחגור מותנו לזה, שיחgor השם לקדמותו, דהינו שיחורי חזורים וקוראים את המדרינה בשם הראשון, דהינו מדינה טפשית ומלך חכם, הוא יהיה מלך. על בן אין מHIGHIN שום אדם לבנים אל המדרינה כי אם מי שיחגור מותנו לזה. על בן לא רצוי להג'יה אותו לבנים, ואמרו לו: אתה יכול לחגר מותnid לזה, להחויר אל המדרינה השם הראשון? ובודאי אי אפשר להבנין עצמו לדבר בזה, ולא יוכל לבנים. והסתיתו העבר תנ"ל, שיחגורו לביתם. אך הוא לא רצה לחור מלחמת שהאדם העיר אמר לו שילך למדינה זו, ושם יבוא לגורלה שלו. בתוך כך בא לשם עוד אדם אחר, שהיה רוכב על

סום, וַרְצָה לְבָנָם, וְלֹא הָגִיחוּ אָתוֹ גַּם־בֵּין לְבָנָם
מְחַמֶּת הַגְּנָל. בַּתּוֹךְ כֵּד רָאָה שְׁעוֹמֵד הַסּוּס שֶׁל
אָתוֹ הָאָדָם, וַלְקָח הַכְּלֵי הַגְּנָל וַיהֲנִיחָה עַל
הַסּוּס, וַיהֲתִיחֵיל לְנַגְּנָן הַגְּנָון הַגְּנָלָא מִאַד בַּגְּנָל.
וּבַקֵּשׁ מִאַד הָאָדָם שֶׁל הַסּוּס, שִׁימְכַר לֹא הַכְּלֵי
הַזֹּאת וְלֹא רַצָּה לִמְכֹרָה, וַיהֲשִׁיב לֹז: מִה תּוֹכֶל
לְתַנֵּן לֵי בַּעַד כְּלֵי גְּנָלָה בָּזֶוּ. אָמַר לֹא הָאָדָם שֶׁל
הַסּוּס הַגְּנָל: מִה תּוֹכֶל לְפָעֵל עַם הַכְּלֵי הַזֹּאת.
הַלָּא הוּא רַק שְׁתַּעֲשֶׂה עַמָּה קָאַמְעַדְיוֹא (הַצְנָה)
וְתִקְבֶּל דִּינָר, אֲבָל אַנְיַי יָדַע דָּבָר, שַׁהְוָא טֻוב
יָוִתָּר מַהֲכָלִי שְׁלָדָה. דַּהֲנִינוּ, שַׁאֲנֵי יָדַע דָּבָר
שְׁקַבְּלָתִי מַאֲבָותִי אָבוֹתִי, לְהִזְהִיר מִבֵּין דָּבָר מְתוּךְ
דָּבָר, הַיְנוּ שַׁאֲנֵי יָדַע דָּבָר פָּוּה שְׁקַבְּלָתִי מַאֲבָותִי
אָבוֹתִי, שִׁיכּוֹלִים לְהִזְהִיר עַל יְדֵה מִבֵּין דָּבָר מְתוּךְ
דָּבָר. שְׁבַשְׁאָחָר אָמַר אַיִּזהְ דָּבָר בַּעֲלָמָא,
יְכוֹלִים עַל־יְדֵי הַקְּבָלה הַגְּנָל שִׁישׁ לֵי, לְהִבִּין דָּבָר
מְתוּךְ דָּבָר, וְעַדְיוֹן לֹא גַּלְיתִי וְאֵת לְשׁוּם אָדָם
בָּעוֹלָם. בְּכֵן אַנְיַי אַלְמַד אָוֹתָךְ הַדָּבָר הַזֶּה, וְאַתָּה

תתן לי הַכְּלֵי הַזֹּאת הַגָּל. וְנִתְיַשֵּׁב הַבָּן מֶלֶךְ הָאָמֶת, שְׂהִיה לֹא הַכְּלֵי הַזֹּאת כֹּגָל, שְׁבָאָמֶת הוּא דָבָר נִפְלָא לְהִזְוֹת מִבֵּין דָבָר מִתּוֹךְ דָבָר, וְנִתְן לֹא הַכְּלֵי הַגָּל, וְהָוָא הַיְנוּ הָאָדָם שֶׁל הַסּוּס הַגָּל, הַלְּךָ וְלִמְדוּ הַדָּבָר הַגָּל לְהִזְוֹת מִבֵּין דָבָר מִתּוֹךְ דָבָר.

וְהַכְּקָץ מֶלֶךְ הָאָמֶת, מַאֲחָר שְׁנָעָשָׂה מִבֵּין דָבָר מִתּוֹךְ דָבָר, הִיה הַוְּלֵד שֶׁם אֶצְל שַׁעַר הַמְּדִינָה הַגָּל, וְהַבֵּין שְׂהָוָא בָּאָפָּשָׁר שִׁיחָגָנָר מְתַנְיוֹ לֹזָה לְהַחְזִיר לַהֲמִידִינָה שֶׁם הַרְאָשׁוֹן, כִּי כָּבָר נָעָשָׂה מִבֵּין דָבָר מִתּוֹךְ דָבָר, עַל כֵּן הַבֵּין שְׂהָוָא בָּאָפָּשָׁר, אַפְּעַל-פִּי שַׁעַרְיוֹן אִינוֹ יוֹדֵע אֵיךְ וּמָה, אֵיךְ יוּכָל לְעַשׂוֹת זוֹת, אַפְּעַל-פִּירָכָן, מַאֲחָר שְׁנָעָשָׂה מִבֵּין דָבָר מִתּוֹךְ דָבָר, עַל כֵּן הַבֵּין, שְׂהָוָא בָּאָפָּשָׁר. וְנִתְיַשֵּׁב שִׁיצָׁוָה לְהַנִּיחָה אֹתוֹ לְכָנָס, וְהָוָא יַכְנִים עַצְמוֹ לֹזָה הַיְנוּ לְהַחְזִיר לַהֲמִידִינָה שֶׁם הַרְאָשׁוֹן, וְמָה יַפְסִיד בָּזָה. וְאָמַר לְאוֹתָן הָאָנָשִׁים, שֶׁלֹּא רָצָו לְהַנִּיחָה לְכָנָס שֶׁם שֻׁום

אֶרֶם, כִּי אִם מֵי שִׁיחָגֶר מְתַנְיוֹ לְעֵנֵינוֹ הַגְּלָל,
שְׁנִינְיוֹ אָתוֹ לְכָנָם, וְהוּא יְחָגֶר מְתַנְיוֹ לְעֵנֵינוֹ הַגְּלָל
לְהַחֲזֵיר אֶל הַמְּדִינָה שֵׁם הַרְאַשׁוֹן. וְהַנִּיחָוֹ אָתוֹ
לְכָנָם, וְהַזְדִּיעַ אֶל הַשָּׁרִים שְׁגַם־צָא אִישׁ בָּוהַ
שְׁרוֹצָה לְחָגֶר מְתַנְיוֹ לְזָהָה, לְהַחֲזֵיר לַהַמְּדִינָה שֵׁם
הַרְאַשׁוֹן. וְהַבְּיאָוָה אֶל הַשָּׁרִים שֶׁל הַמְּדִינָה,
וְאִמְרָנוּ לוֹ הַשָּׁרִים: תְּדֻעַ, שָׁגַם אַנְחָנוּ אֵין אָנוּ
טְפִשִּׁים, חַס וְשָׁלוֹם, רַק שַׁהְמַלְךָ שְׁהִיה, הִיה
חַכְםָ גָּדוֹל מִפְּלָג מֵאָה, אֲשֶׁר בְּנַגְדֵנוּ הִיָּנוּ בְּלָנוּ
נְחַשְּׁבִים טְפִשִּׁים, וְעַל כֵּן הִיְתָה הַמְּדִינָה נְקֻראָת
מְדִינָה טְפִשִּׁית וּמֶלֶךְ חַכְםָ. וְאַחֲרִיכָךְ נִפְטָר
הַמֶּלֶךְ הַגְּלָל, וּנְשָׁאֵר הַבָּן מֶלֶךְ, וְגַם הוּא חַכְםָ,
אֲבָל בְּנַגְדֵנוּ אֵינוּ חַכְםָ בָּלְלָה, עַל כֵּן נְקֻראָת
הַמְּדִינָה עַכְשָׂו לְהַפְּךָ: מְדִינָה חַכְמָה וּמֶלֶךְ טְפִשִּׁים.
וְהַעַמִּים הַמֶּלֶךְ צֹוָהָה, שְׁמֵי שִׁימְצָא חַכְםָ בָּוהַ,
שְׁיוֹכֵל לְהַחֲזֵיר לַהַמְּדִינָה שֵׁם הַרְאַשׁוֹן, הוּא יְהִי
מֶלֶךְ, וְצֹוָה לְבָנוֹ, שְׁכַשְׁוִימְצָא אִישׁ בָּוהַ, יִסְתַּלְקֵךְ
הָוָא מִן הַמֶּלֶוֶת, וְאָתוֹ הָאִישׁ יְהִי נְעָשָׂה מֶלֶךְ.

הינו בשים צא חכם בזה, שהיה מפלג בחכמתה
 מאד מאד, עד שפנגו ידיו כלם טפשים, הוא
 היה מלך, כי זה האיש יכול להחויר להרינה
 שם הראשון, כי יהיה חוורים וקורין אותה מדינה
 טפשית ומלך חכם, כי הם כלם טפשים בונדו,
 על כן תדע לאיזה דבר אתה מכנים עצמה. כל
 זה אמרו לו השרים הנ"ל. ואמרו לו הינו גס-בן
 השרים הנ"ל, כי כל זה הוא המשך דבריהם:
 הנפיוון יהיה אם אתה חכם בזה: להיות שיש כאן
 גן שנשאר מן המלך שהוא, שהוא היה חכם
 גדול מאד, והן הוא נפלא מאד מאד, שגדלים
 בו פלי מתקות, פלי כסף וכסלי זהב, והוא נפלא
 ונורא מאד, אך אין אפשר לבנים בו, כי בשכנים
 בו אדם, אין תקף מתחילין שם לרופו, ורופא
 אותו והוא צעיק, והוא אין יוודע כלל ואין
 רואה מי לרופו אותו. וכך הם רופאין אותו עד
 שمبرיחין אותו מן הארץ, על כן נראה אם אתה
 חכם, אם תוכל לבנים אל הארץ הזאת. ושאל אם

מכבים את האדם הנכנים. אמרו לו, שהעקר שרודפין אותו, והוא אינו יודע כלל מי ומי רודף אותו, ובויה בבהלה גדולה מאד, כי כן ספרו להם בני אדם שגננו לשם.

והלך אל הַנֵּן הַנָּנוּ זה הַבָּן מֶלֶךְ הַאֲמָת, וְרָאָה שִׁישׁ לוֹ חֻמָּה סְבִיב, וְהַשְׁעָר פָּתּוּחַ, וְאַיִן שֵׁם שׁוֹמְרִים, כי בּוֹדָאי אֵין צְرִיכִים שׁוֹמְרִים לְוַה הַגָּן. וְהִיא הַוְּלִיךְ אֶצְל הַגָּן, וְהַסְּתָבֵל וְרָאָה, שְׁעֹמֵד שֵׁם אֶצְל הַגָּן אָדָם, הַנָּנוּ שְׁהִיא מַצִּיר שֵׁם אָדָם, וְהַסְּתָבֵל וְרָאָה, שְׁלָמָעָלה מַעַל הָאָדָם יָשׁ דָּף (שְׁקוּרִין טָאַבְלָצְעַ), וְכַתּוֹב שֵׁם, שְׂזָה הָאָדָם הַיָּה מֶלֶךְ לִפְנֵי בָּמָה מִאוֹת שָׁנִים, וּבִימֵי הַמֶּלֶךְ הַזֶּה הַיָּה שְׁלוֹם, כי עד אותו הַמֶּלֶךְ הַיָּה מַלחֲמוֹת, ובן אחָרוֹ הַיָּה מַלחֲמוֹת, וְהַתְּבֹונָן מַאֲחָר שְׁכָבֵר נָעָשָׂה מִבֵּין דָּבָר מַתוֹךְ דָּבָר בְּנֵי לֵל, שְׁהַבֵּל תַּלְיוּ בָּיה הָאָדָם, שְׁכַשְׁגַּנְסִין לְגַן וּרוֹדָפִין אותו אֵין צְרִיכִין לְבָרָחַ כָּלֵל, רק לְעַמְּדַע עַצְמוֹ אֶצְל הָאָדָם, וְעַל יָדֵי

זה ינצח. ויוחר מזה, שאם יקחו את האדם הזה ויעמידו אותו לפנים בתרוץ הגן הזה, אזי יוכל כל אדם לבנים בשלום אל הגן הזה. כל זה הבין זה הבן מלך האמת על ידי שהיה מבין דבר מתחוץ דבר בג"ל. והמלך ונכנים אל הגן, ותברך בשחרת חילו לרדרפו, מלך עמד אצל האדם הגן, שעומד אצל הגן מבחוץ, ועל ידיהם יצא בשלום בלי פגע כלל. כי אחרים, כשהגנoso לנו ותחרלו לרדרפם, היו בורחים בבהלה גדולה מאד, והיו מכים ונקלים על ידיהם, והוא יצא בשלום ושלוחה על ידיהם שעמד עצמו אצל האדם הגן. והשרים ראו ותמהו על שיצא בשלום. ואוי צוה זה הבן מלך האמת ללקח את האדם בג"ל ולהעמיד אותו לפנים בתרוץ הגן, וכן עשו. ואוי עברו כל השרים בתרוץ הגן ונכנוסו ויצאו בשלום, בלי פגע כלל. אמרו לו השרים: אף על פי כן, אף על פי שאין לנו מפק דבר כזה, אף על פי כן, בשבייל דבר אחד אין ראוי לתת לך

ההמְלֹכָה, גַּנְפָּה אֲוֹתֶךָ עוֹד בְּדִבָּר אֶחָד. אָמְרוּ לוּ:
הַחַיּוֹת שֵׁישׁ בָּאָן כְּפָא מִהְמַלְךָ שְׁהִיה, וְהַכְּפָא
גְּבוּהָ מְאָה, וְאֶצְלָ הַכְּפָא עֲוֹמְדִים כָּל מִינִי חַיּוֹת
וּעֲוֹפּוֹת שֶׁל עַזְּ הַיּוֹ שְׁהָם חַתוּכִים וּמַתְקָנִים מִן
עַזְּ (בְּלֹעַז: אַוְיְסָגְשָׂנִיצָט). וְלִפְנֵי הַכְּפָא עוֹמֵד מַטָּה,
וְאֶצְלָ הַמַּטָּה עוֹמֵד שְׁלֹחָן, וְעַל הַשְּׁלֹחָן עוֹמֵד
מַנְוָרָה, וּמִן הַכְּפָא יוֹצְאִים דָּרְכִים כְּבוֹשִׁים (שְׁקוּרִין
גְּשַׁלְגַּנִּי וּעֲגַן), וְהַדָּרְכִים הֵם בְּנוּיִים בְּבִנְיוֹן חֻמָּה
(הַיּוֹ גִּימְוָאַרְטִי וּעֲגַן), וְאַלְוֵי הַדָּרְכִים יוֹצְאִים מִן
הַכְּפָא לְכָל צָד, וְאַין אָדָם יוֹדֵעַ בָּלְ מָה עֲנֵנִי
הַכְּפָא הָזֶה עִם הַדָּרְכִים הַלְּלוֹן, וְאַלְוֵי הַדָּרְכִים,
כִּשְׁהָם יוֹצְאִים וּמַתְפִּשְׁטִים לְהַלֵּן אַיזָּה שְׁעוֹר,
עוֹמֵד שֶׁם אַרְיָה שֶׁל וְהָבָ, וְאֵם יַלְךָ וּוַיְתַקְרֵב אֶצְלָוּ
אַיזָּה אָדָם, אַיזָּי יַפְתַּח אֶת פַּיו וַיְבַלְעֵנוּ. וְלַהֲלֹן מִן
אָוֹתָו הַאֲרִיה מַתְפִּשְׁטָת הַדָּרְךָ עוֹד לְהַלֵּן יוֹתָר, וּבָנָו
בְּשֶׁאָר הַדָּרְכִים, הַיּוֹצְאִים מִן הַכְּפָא, הַיּוֹ שָׁגַם
הַדָּרְךָ הַשְּׁנִי, הַיּוֹצָא מִן הַכְּפָא לְצָד אַחֲרָ, הוּא
גַּם־בָּפָנָ בָּהָ. בְּשַׁמְתְּפִשְׁטָת וּנְמַשְׁךָ הַדָּרְךָ אַיזָּה

שעוזר, עומדר שם מין חיה אחר, בגורן לבייא של מיינַי מְתָכוֹת, ושם גמִיכָן אֵידָאָפְשָׁר לְהַתְּקֻרְבָּן אֶלְיוֹ בְּגַנְּלָה. וְלֹהֲלֹן מְתַפְּשִׁטָּה הַדָּרְךָ יוֹתָר, וּכְנוּ בְּשָׂאָר הַדָּרְכִּים. וְאֶלְיוֹ הַדָּרְכִּים הֵם מְתַפְּשִׁטִּים וְהַזְּלָכִים בְּכָל הַמְּדִינָה בְּלָה, וְאֵין שָׁוֹם אָדָם יוֹדֵעַ עֲנֵנִי הַכְּפָא הַגְּנָל עִם כָּל הַדָּרְכִּים הַגְּנָל עִם הַדָּרְכִּים הַגְּנָל, עַל בֵּן תַּתְנַסְּה בָּהּ, אֲםַתְּכָל לִיְדָעַ עֲנֵנִי הַכְּפָא עִם כָּל הַגְּנָל. וְהַרְאֹו לְזַהֲפָא, וְרָאָה שַׁהֲוָא גְּבוֹהָ מְאָד וּכְוֹ. וְהַלְּךָ אֶצְלָ הַכְּפָא וְהַסְּתָבֵל וְהַתְּבּוֹנֵן, שְׂזִיאת הַכְּפָא עֲשִׂיָּה מִן הַעַזְןָ שֶׁל הַתְּבָה הַגְּנָל הַנְּנוּ הַכְּלִי הַגְּנָל, שְׂגַתְּנוּ לוּ אָדָם הַיּוּרָה בְּגַנְּלָה. וְהַסְּתָבֵל וְרָאָה שְׁחָסֵר מִן הַכְּפָא לְמַעַלָּה אֵיזָה שְׂוִישָׁנָה (הַנְּנוּ רַיְיִילָה), וְאֲםַתְּהָה לְהַכְּפָא זֹאת הַשְׂוִישָׁנָה, הָהָה לְהָהָה הַכְּפָח שְׁיִשְׁ לְהַתְּבָה הַגְּנָל הַנְּנוּ הַכְּלִי הַגְּנָל, שְׁהָהָה לְהָהָה כְּפָח לְגַעַן כְּשָׁהָיו מְזִיחָין אוֹתָהָה עַל אֵיזָה מִין חַיה אוּ בְּהַמָּה אוּ עֹזֶף בְּגַנְּלָה. וְהַסְּתָבֵל יוֹתָר וְרָאָה, שְׂזִיאת הַשְׂוִישָׁנָה, שְׁחָסֵר לְמַעַלָּה מִן הַכְּפָא, הָיָה מְנֻחָת

לְמַטָּה בְּכֶסֶף, וְצַרְיכֵין לְקַח אֹתָה מִשֵּׁם וְלְהַגִּיחָה
לְמַעַלָּה, וְאֹוִי יְהִיה לְהַכְסֵף הַפְּנֵי שֶׁל הַתְּבָה
הַגְּנָל. בַּי הַמֶּלֶךְ שְׁהִיה, עֲשָׂה כֹּל דָּבָר בְּחַכְמָה,
בְּאָפָן שֶׁלֹּא יִבְין שׁוֹם אָדָם אֲתָה הָעִנִּין, עַד שִׁבְוא
חַכְם מִפְלָג, שִׁבְעַן אֲתָה הַדָּבָר, וַיַּכְלֵל לְכֹזֵן
לְהַחְלִיף וְלִסְדֵּר כֹּל הַדָּבָרים בְּרָאוּי. וּכְנֵה הַמַּטָּה
הַבִּין, שַׁצְרִיכֵין לְנַתְּקָה קִצְתָּה מִן הַמָּקוֹם שְׁעוֹמְדָת.
וּכְנֵה הַשְּׁלִיחָן צַרְיכֵין גַּם־כֵן לְנַתְּקָה קִצְתָּה, לְשִׁגְנוֹת
מִמְּקוֹם קִצְתָּה. וּכְנֵה הַמִּנוֹרָה, צַרְיכֵין גַּם־כֵן לְנַתְּקָה
קִצְתָּה מִמְּקוֹמָה. וּכְנֵה הַעֲופּוֹת וְהַחַיוֹת, צַרְיכֵין גַּם־
כֵן לְשִׁגְנוֹתָם בְּלָם מִמְּקוֹם לְקַח וְהַעֲוף מִמְּקוֹם
וְהַעֲמִידו בְּמִקְומָם זֶה וּכְנֵה בְּלָם, בַּי הַטָּלָך
עֲשָׂה הַפְּלֵל בְּעַרְמָה וּבְחַכְמָה, בְּאָפָן שֶׁלֹּא יִבְין
שׁוֹם אָדָם, עַד שִׁבְוא הַחַכְם שִׁיַּכְלֵל לְהַתְּבִ�ן
לִסְדָּרָם בְּרָאוּי, וּכְנֵה הָאַרְיָה שְׁעוֹמֵד שֶׁם אַצְלָ
הַחַפְשָׁטוֹת הַדָּרָה, צַרְיכֵין לְהַעֲמִידו פָּאן, וּכְנֵה
בְּלָם. וַצְוָה לִסְדֵּר הַפְּלֵל בְּרָאוּי: לְקַח הַשׁׁוֹשָׁנָה
מִלְמַטָּה וְלִתְחַבֵּה לְמַעַלָּה, וּכְנֵה כֹּל הַדָּבָרים הַגְּנָל

לפִידָר בְּלָם בַּפְּדָר הַרְאֵי כֹּנֶל. וְאוֹ הַתְּחִילָה בְּלָם לְגַנּוֹ נָנוֹן הַגְּפָלָא מְאֹד, וַעֲשָׂו בְּלָם הַפְּעֻלָּה הַרְאֵיה לָהֶם וְאוֹ נָתַנוֹ לְזַהֲמַלְוַבָּה. עֲנָה וְאָמָר הַבּוֹן מֶלֶךְ הַאֲמָת, שַׁנְעַשָּׂה עַתָּה מֶלֶךְ, אֶל בְּנֵי הַשְּׁפָחָה הַאֲמָת הַגְּנֶל: עַתָּה אַנְיִ מְבִין, שַׁאֲנִי בְּנֵי הַמֶּלֶךְ בְּאֲמָת, וְאַתָּה בְּנֵי הַשְּׁפָחָה בְּאֲמָת.

גַּם אֶלָּה דָבָרִי רַבְּנוֹנוֹ נָי אַחֲר שְׁפָפֶר וְאֶת הַמְּעֵשָׂה, עֲנָה וְאָמָר דְבָרִים אֶלָּה: בְּדוֹרוֹת תְּרָאָשׁוֹנִים, בְּשָׁחוֹן מְדָבָרים וּמְשִׁיחִים קַבְלָה, הֵיוּ מְשִׁיחִים בְּלָשׁוֹן כֹּהֵה. כִּי עַד רַבִּי שְׁמֻעוֹן בֶּרְיוּחָאי לֵא הֵיוּ מְדָבָרים קַבְלָה בְּאַתְּגָלִיא, רק רַבִּי שְׁמֻעוֹן בֶּרְיוּחָאי גָּלָה קַבְלָה בְּאַתְּגָלִיא. וּמְקַדֵּם, בְּשָׁחוֹן חֲבָרִים מְדָבָרים קַבְלָה, הֵyoּ מְדָבָרים בְּלָשׁוֹן כֹּהֵה: בְּשָׁחוֹן הָאָרוֹן עַל הַפְּרוֹת, הַתְּחִילָה לְשֹׁוֹרֶר, וְהַכְּנוּן. בַּי יֵשׁ חֲדֹתָיו דִסְיָהָרָא (חוּדרוֹם של הלכה), בְּשַׁהֲלָבָנה מְקַבְּלָת חֲרוֹשִׁים מִן הַשְּׁמֶשׁ, וְזֶה בְּחִינָת (שְׁמַאל א' ו') בְּשַׁנּוּשָׁאֵן הָאָרוֹן אֶל בֵּית-שְׁמֶשׁ, וְאוֹן בְּלָה בְּחִינָת נוֹשָׁאֵי הַכְּפָא עֲוַשֵּׂין נָנוֹן חֶרֶשׁ, בְּחִינָת (תְּהִלִּים צ): "מִזְמוֹר שִׁירוּ לָהּ" שִׁיר חֶרֶשׁ, שְׁזָחָה הַשִּׁיר שְׁשָׁרוֹ פְּרוֹת הַפְּשָׁן. וְזֶה בְּחִינָת מְטָה וּשְׁלָחֵן וּכְפָא וּמְנוֹרָה, הֵם תִּיקְוֹנָה דְשִׁבְגָּנָה. וּבְחִינָת הַגְּנֶל, בַּי אֶתְם הַרְאָשׁוֹן נְתַפֵּשׂ מִן הַגְּנֶל, וְשִׁבְתָּה אֲגִינָן עַלְיהִי, בְּמִזְבֵּחַ (עַז וְהַ שְׁמוֹת קְלָה). וְשִׁבְתָּה הוּא בְּחִינָת מֶלֶךְ שְׁהַשְּׁלוּם שְׁלֹוֹ, בְּחִינָת הָאָרוֹן הַגְּנֶל, שַׁהֲוָה מֶלֶךְ, שְׁהָרָה שְׁלֹומָם בִּימָיו, וְעַל בְּנֵי עַמּוֹ אַצְלָ שִׁבְתָּה. וְהַשְּׁאָר לֹא בִּיאָר.

ענָה ואמר אחר בספר המעשה הזאת והוא בז הלשון: המעשה הוזאת היא הפלא גדול. ותכל אחדר. הבהמות וכו' והכפה וכו' והבן הפל אחדר. פעם נקרה (הבחינה המרובה בהספר) בשים זה, ופעם בשים זה. הפל לפי העניין והבחינה: והרבאים עמקים, נפלאים חנוך לגולות להם. גם יש עוד מה שהמלכה, שהיה בחמדינה חניל, עשה דבר בגנדר החמה, ודבר בגנדר הלבנה, (הינו שאלת הרבאים קי קרעים על מה ולבנה), והלבנה היה אוחזת נר בידה, ובשפטגין היי אין הנר מואר, כי שרגנא בטיררא (nr בזיהרים אין מועל) וכו', וזה שאמרה הלילה אל הזום: מפני מה פשאתה בא אין לי שם (כבר לעיל), כי ביום אין מועל הנר בל.

פרוץ המעשה הוא, כמו הכהה שעשה המלך בג"ל שעקר החכמה שארכין לידע איך לספר הדברים, כמו בן מי שבקי בספרים ולפו שלם, יכול להבין הפרוש, אך ארכין לספר הדברים היטב, כי פעם נקרה בה ופעם נקרה בה. וכן בשאר הדברים, הינו בפרש של המעשה, לפעמים נקרה האדם של המעשה הג"ל בשם זה ולפעמים בשם אחר, וכן בשאר הדברים. אשרי מי שיזכה להבין הדברים אלו לאמתתן. ברוך ה' לעולם אמן ואמן. כל זה דברי רבנו הקדוש עליו השלום זכר צדיק לברכה.

מעשה יב

מִבְּעֵל תְּפִלָּה

עשָׂה: פַּעַם אֲחֵת הָיָה בָּעֵל תְּפִלָּה, שֶׁהָיָה עֹסֵק תְּמִיד בַּתְּפִלוֹת וִשְׁרוֹת וִתְשֻׁבּוֹת לְהַשֵּׁם יְתִבְרָה, וְהָיָה יוֹשֵׁב חֽוֹן לִישּׁוֹב, וְהָיָה רָגִיל לְבָנָם לִישּׁוֹב, וְהָיָה נְבָנָם אֶצְל אַיִּהָ אָדָם. מִסְתַּמֵּא הָיָה נְבָנָם לְהַקְטָנִים בְּמַעַלָּה, בְּגֹזֶן עֲנֵנִים וּכְיוֹצָא, וְהָיָה מִדְבָּר עַל לְבּוֹ מִרְחַכְלִית שֶׁל כָּל הָעוֹלָם, הָיָות שְׁבָאָמָת אֵין שָׁוֹם תְּכִלִּית בַּי אָם לְעַסֵּק בְּעִבּוּדָה ה' כָּל יָמֵי חַיּוֹ וְלִבְלוֹת יָמֵי בַּתְּפִלָּה לְהַשֵּׁם יְתִבְרָה וִשְׁרוֹת וִתְשֻׁבּוֹת וּכְיוֹ, וְהָיָה מְרֻפָּה לְדִבֶּר עַמּוֹ דְּבָרֵי הַתְּעוֹרֹות בָּאָלוֹן,

עד שָׁגְבָנוּ דְּבָרָיו בְּאֹזְנוֹן, עד שְׁנַתְרָצָה אֹתוֹ
 הָאָדָם לְהַתְחִיבָר עָמוֹ. וַתַּכְפֵּה כִּשְׁנַתְרָצָה עָמוֹ, הִיה
 לוֹקָחוּ וּמוֹלִיכוּ לְמִקְומָו שְׁהִיה לוֹ חַיִן לִישׁוֹב, בַּי
 אֹתוֹ הַבָּעֵל־תִּפְלָה הַגְּלָל בְּחָר לוֹ מִקּוֹם חַיִן
 לִישׁוֹב בְּגַלְל. וּבֹאֲתוֹ הַמָּקוֹם הִיה שֵׁם נָהָר לְפָנָיו,
 גַּם הִיה שֵׁם אִילָנוֹת וִיפְרוֹת וְהִיו אָכְלִים מִן
 הַפְרוֹת, וְעַל בָּגָדִים לְאֵיה מִקְפִיד בָּלְל. וּבַכְּנָה הִיה
 רָגִיל תָּמִיד לְכַנֵּס לִישׁוֹב וְלִפְתֻּוחָת וְלִרְצָות בְּנֵי
 אָדָם לְעַבְודָת הַשֵּׁם יִתְבְּרַךְ לִילְךְ בְּדָרְכוֹ לְעַסְקָה
 בַּתְּפִלּוֹת וּכְיָ. וּכְלָמִי שְׁהִיה מְרַצָּה עָמוֹ, הִיה
 לוֹקָחוּ וּמוֹלִיכוּ לְמִקְומָו חַיִן לִישׁוֹב בְּגַלְל. וְהַם הִיו
 עוֹסְקִים שֵׁם רָק בַּתְּפִלּוֹת וִשְׁרוֹת וְתוֹשֶׁבָה
 לְהַשֵּׁם יִתְבְּרַךְ וּוֹדָויִם וְתַעֲנִיתִים וְסָגָופִים
 וְתוֹשֶׁבָה וּכְיֹצֵא בָּהָ. וְהַיה נוֹתֵן לְהָם חִפּוּרִים
 שְׁהִיוּ לוּ בְּעַנְנִי תִּפְלוֹת וִשְׁרוֹת וְתוֹשֶׁבָה
 וּוֹדָויִם, וְהַיּוּ עוֹסְקִים בָּהָ תָּמִיד, עד שְׁהִיו
 גַּמְצָאים גַּם בְּאֹתָן הָאָנָשִׁים שְׁהַבְּיָאָם לְשֵׁם, שְׁהִיו

ראויים גם יכו לקרב בני אדם לעבודת השם ותברך, עד שהיה נותן לאחד רשות, שגם הוא יכנס לישוב לעסק בענין הנ"ל, והיוו לקרב בני אדם להשם ותברך בפ"ל, וכן היה הבעל-תפלת הנ"ל עוסק בעניין זה תמיד והוא מקרב בכל פעם אנשיים ומוציאים מן היישוב בפ"ל, עד שגעשה רשם בעולם, ותחיל הדבר להתפרנס, כי פתאום נמלטו איזה אנשים מן המדיינה, ולא נודע מהם, וכן נודען שפתאום נאבד אצל אחד בןנו וכיוצא בו, ולא נודע איופה הם, עד שנודע, היה שנמצא הבעל-תפלת הנ"ל, שהוא הזילך ופתחה בני אדם לעבודת השם ותברך בפ"ל, אך לא היה אפשר להכירו ולתפסו, כי הבעל-תפלת היה היה מתנהג בחקמה, והוא משנה ומלחיף עצמו אצל כל אחד ואחד בשני אחר, שאצל זה היה גדרה בעני, ואצל זה בסוחר, ואצל זה בעני אחר וכיוצא בזה. גם כשהיה נכנס לדבר עם

בניראָם, בְּשַׁחִיה רֹאָה שָׁאַינוֹ יְכֹל לְפֶעֶל אֲצָלָם בְּוֹנְתָו, הִיא מִרְמָה אֹתָם בְּדָבָרִים, עַד שֶׁלָּא הִי מִבְּינִים כֵּל בְּנָתָו הַטּוֹבָה, וְכַאֲלוֹ אֵין בְּנָתָו כֵּל לְעַנֵּן הַגְּלָל, דְּהַיָּנוּ לְקַרְבָּה לְהַשֵּׁם יְתָבָרָךְ, וְלֹא הִיא אָפָּשָׁר כֵּל לְהַבִּין שְׁבָנָתָו לָהּ, אָפָּעָלָפִי שְׁבָאָמָת כֵּל עַקְרָב בְּנָתָו בְּשַׁחִיה מְדָבֵר עַם בְּנֵי אָדָם הִיא רַק לָהּ, לְקַרְבָּה לְהַשֵּׁם יְתָבָרָךְ הַגְּלָל, כִּי כֵּל בְּנָתָו הִיא רַק זֹאת. רַק בְּשַׁחִיה מִבֵּין שָׁאַינוֹ פּוֹעַל אֲצָלוֹ, הִיא מִסְבָּבוֹ וּמַעֲקָמוֹ וּמִרְמָהוֹ, עַד שֶׁלָּא הִיא יְכֹל כֵּל לְהַבִּין בְּנָתָו הַטּוֹבָה, וְהִיא הַבָּעֵל-תִּפְלָה עֹסֶק בְּעַנֵּן זה, עַד שְׁגַעַשָּׁה רַשְׁם וּפְרָסָום בְּעוֹלָם, וְהִי מִצְפִּים לְהַפְּסָוֹן, אֲך֒ לֹא הִיא אָפָּשָׁר הַגְּלָל.

וְהִיא הַבָּעֵל-תִּפְלָה הַגְּלָל עַם אֲנֵשָׁיו יוֹשְׁבִים חַוֵּן לְיִשּׁוֹב הַגְּלָל וּעוֹסְקִים רק בְּעַנֵּינִים הַגְּלָל: בְּתִפְלָה וּשְׂוִירֹות וּתְשִׁבָּחוֹת לְהַשֵּׁם יְתָבָרָךְ וּוְדָיוִים וּתְעִנִּיתִים וּסְגֻפִים וּתְשֻׁבוֹת הַגְּלָל. גַּם הִיא עַנֵּן הַבָּעֵל תִּפְלָה הַגְּלָל, שַׁחִיה יְכֹל

לְהַסְפִּיק לְכָל אֶחָד וְאֶחָד מֵה שְׁצִרִיךְ, וְאֵם הִיה
מִבֵּין בְּאֶחָד מֵאֶנְשָׁיו, שַׁלְפִי מֵהוּ הוּא צִרִיךְ
לְעֲבוּדָת הָר, שִׁיחָא חֹלֵךְ מִלְבָשׁ בְּמִלְבָשִׁי זָהָב,
(שָׁקוּרִין "גַּלְדִּין גַּשְׁטִיק") הִיה מְסֻפִיךְ לוֹ. וְכֹן לְהַפְּהָה,
שְׁלִפְעָמִים נִתְקַרֵּב אַלְיוֹ אֵיזָה עַשְׂיר, וְהִיה מַזְיאָו
מִן הַיִשּׁוֹב בְּנֵיל, וְהִיה מִבֵּין שְׂזָה הַעֲשֵׂיר צִרִיךְ
לְלִילָה בְּבָנְגָדִים קָרוּיעִים וְגָבִועִים הִיה מַנְהִיגָו כֵּה.
הַפְּלָל בְּפִי שְׁהִיה יוֹדֵעַ צָרֵךְ הַסְּפָקָת כָּל אֶחָד
וְאֶחָד, הִיה מְסֻפִיךְ לוֹ. וְאַצְלָ אַלְוֹ הָאָנָשִׁים
שִׁקְרָבָם לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֶה, הִיה תְּעִנִית אוֹ סְנוּסָה
גָּדוֹלָה יָקֵר יוֹתֵר מִפְּלָל הַתְּעִנִוגִים שְׁבָעוֹלָם, בַּי הִיה
לְהֶם תְּעִנִוג מִן הַפְּגָוף גָּדוֹל אוֹ מִתְּעִנִית יוֹתֵר
מִפְּלָל הַתְּעִנִוגִים שְׁבָעוֹלָם.

וַיְהִי הַיּוֹם, וְהִיה מִדְיָנָה, שְׁהִיה שֵׁם עֲשִׂירֹת
גָּדוֹלָה, שְׁהִיו כָּלָם עֲשִׂירִים, אֲךְ הִיה דִּרְכָם
וְהַנְּגָתָם זֶר וּמִשְׁנָה מַאֲדָה, בַּי הַכָּל הִיה מִתְנַהָג
אַצְלָם בְּפִי הַעֲשִׂירֹת, שְׁהִיה עַרְךְ מַעַלָת כָּל
אֶחָד וְאֶחָד בְּפִי הַעֲשִׂירֹת שֶׁלּוּ, שְׁמֵי שִׁישׁ לוּ כֵּה

ובקה אלפים או רבבות, יש לו מעלה זו, וכי שיש
לו كذلك וממון יש לו מעלה אחרת, וכן ביווץ
בזה, כל סדר המעלות היה אצלם כפי הממון
של כל אחד ואחד, וכי שיש לו كذلك אלפים
ורבבות כפי הסכום, שהיה קצוב אצלם, הוא
מלך. וכן היה להם דגליים, שמי שיש לו كذلك
מממון, הוא בדגל זה, ויש לו אותו מעלה
פלונית באותו הדגל, וכי שם איזה מעלה באותו
הוא בדגל אחר, ויש לו שם איזה מעלה באותו
הדגל, לפי ערך ממונו. והיה קצוב אצלם כמה
מממון יהיה לו, והוא נחשב באותו הדגל במעלה
פלונית, וכמה ממון יהיה לו, והוא נחשב בדגל
אחר באיזה מעלה. וכן הדרגא והמעלה של כל
אחד ואחד היה הפל כפי הממון, כפי מה שהיה
קצוב אצלם. וכן היה קצוב אצלם, בשיש לו כך
כך ממון, הוא סתם בן אדם, ואם יש לו עוד
פחות מזו, הוא חי או עוף וביווץ. והיה
אצלם להיות רעות ועופות, להננו, בשיש לו רק

כֵּה וּכֵה הִיא נִקְרָא אֲרִיה אַנוֹשִׁי (בְּלִשׂוֹן אֲשֶׁר בָּנוּ: "איין מענטשליך ליב"). ובן פִּוּצָא בָּהּ שֶׁאָר חִזּוֹת רְעוֹת וְעוֹפּוֹת וּכְוֹ), דְּהִינָּה, שְׁלֵפִי מַעֲוִות מִמְּנוּ הַוָּא רַק חִיה אוֹ עֹזֵף וּכְוֹ), פִּי עַקְרָה הִיה אַצְּלָם הַמְּמוֹן, וּמַעַלָּה וּדְרוֹגָא שֶׁל כָּל אָחָד הִיה רַק לְפִי הַמְּמוֹן. **וּגְשִׁמְעָה בְּעוֹלָם שִׁישׁ מִדְּרִינָה בּוֹ,** וְהִיה **הַבָּעֵל-תְּפִלָּה מִתְּאִנְפָּח עַל זֶה,** וְהִיה אומר: מי יודע עד היכן הם יכולים לילך ולתעתות על ידי זה. ונמצאו אנשים מאנשיו של הבעל תפלה הנ"ל, ולא שאלו את דעתו כלל, והלכו לשם, אל המדרינה הנ"ל, להחוירם לモטב, כי היה להם רחמןות גדורל עליהם, על שנתחזו כל-בך בתאות ממוֹן, ובפרט שהבעל תפלה הנ"ל אמר להם שעולים לילך ולתעתות יותר וייתר בג"ל. על בין החלכו אלו האנשים הנ"ל אל אותה המדרינה הנ"ל, אולי יחוירו אותם לモטב. והלכו לשם, ובאו אל המדרינה הנ"ל, ונכנסו לאחד מהם, מסתמא נכנסו

לאיזה חיה זהינו לאדם שהוא קטן במעלה, כי יש לו סך מועט, שהוא נקרא אצלם חיה כ"ל, והתחילה לדבר עמו בדרכם, אשר באמת אין זה הכלilit כלל, ועיקר התכלilit הוא רק עבורה ה' וכו', ולא שמע להם כלל, כי כבר נשטרש אצלם שעקר הוא רק הפמון. וכן היה מרבה עוד עם אחר, ולא שמע אליו גס-בן, והוא היה אחד מאנשי הבעלה-תפלה הנ"ל, היה מרובה לדבר עמו, והשיב לו זה האיש שדבר עמו: ויתר מזה אין לי פנאי כלל לדבר עמו. שאלו: מפני מה. השיב לו: היהות שאנו בלבנו מוכנים עתה לעkor מן המדרינה לילך למדרינה אחרת, באשר שראינו שעקר התכלilit הוא רק הפמון, על כן נסכם אצלו, לילד למדרינה שם יכולין לעשות ממון, דהינו, שיש שם עפר שעושין ממונה זהב וככף. על בן אנו צרייכים עתה לילך בלבנו אל אותה המדרינה. גם נסכם אצלם, שהם רוצים שעשו אצלם בוכבים ומולות גס-בן,

דְהַנּוּ שְׁמֵי שִׁיחָה לֹא בֶּלְכֶד מִמּוֹן בַּפִּי הַסְּכוּם
שַׁקְצַבּוּ עַל זֶה הוּא יְהִיה בּוֹכֶבֶת כִּי מַאֲחָר שִׁישָׁ
לֹא בֶּלְכֶד מִמּוֹן, יִשְׂלֹא לְהַכְּחָה שֶׁל אַזְתָּו הַבּוֹכֶבֶת,
כִּי הַבּוֹכֶבֶת מִגְדָּל הַזָּהָב, כִּי מָה שִׁישָׁ עַפְרָ
שְׁעוֹשָׁין מִמְּנָה זָהָב, זֶה מִחְמָת הַבּוֹכֶבֶת, שִׁמְגָדָל
בְּאַזְתָּו הַמֶּקוּם עַפְרוֹת זָהָב. נִמְצָא שַׁהַזָּהָב הוּא
נִמְשָׁךְ מִן הַבּוֹכְבִים, וּמַאֲחָר שִׁישָׁ לְאַחֲר בֶּלְכֶד
זָהָב, נִמְצָא שִׁישָׁ לֹא פָּחָ אַזְתָּו הַבּוֹכֶבֶת, וְעַל כֵּן
הוּא בְּעַצְמוֹ בּוֹכֶבֶת. וּבַן אָמָרוּ, שִׁיחָה אֲצָלָם
מִזְלָות גַּם כֵּן, דְהַנּוּ בְּשִׁיחָה לְאַחֲר קָד וּכֶد
בַּפִּי הַסְּכוּם שַׁקְצַבּוּ עַל זֶה, הוּא יְהִיה מַזְלָל, וּבַן
עָשָׂו לָהֶם מְלָאכִים, הַפְּלָל בַּפִּי רַבִּי הַמְמֹן בְּגַל,
עַד שְׁהַסְּפִים בִּינֵיכֶם, שִׁיחָה לָהֶם גַּמְבִּין
אַלְקָוִת, שְׁמֵי שִׁיחָה לֹא רַבְיוֹ מִמּוֹן תְּרִבָּה, בֶּד
וּכֶד אַלְפִים וּרְבָכּוֹת, בַּפִּי מָה שַׁקְצַבּוּ עַל זֶה,
הוּא יְהִיה אַלְזָק, כִּי מַאֲחָר שְׁהַאַלְקִים שׁוֹפֵעַ בּוֹ
בֶּלְכֶד מִמּוֹן, עַל כֵּן הוּא בְּעַצְמוֹ אַלְזָק. וּבַן
קִימָוּ וּעָשָׂו בְּכָל הַגַּל. גַּם אָמָרוּ, שָׁאַיִן רָאוִי

לָהֶם לִישֵב כָּל בְּאוּרָא דַהֲאי עַלְמָא (באוויר העולם הזה), אין ראי לָהֶם לְהַתְעַרֵב עִם בְּנֵי הָעוֹלָם, שֶׁלָא יִטְמָאו אֹתָן, כי שָׁאָר בְּנֵי הָעוֹלָם הִم טָמָאים בְּנֵגֶדֶם, עַל בֵּן יִשְׁבּו עַצְמָן, שִׁיבְקָשׁו לָהֶם הָרִים הָגִבּוּהִים בַּיּוֹתֶר מִכָּל הָעוֹלָם וַיִּשְׁבּו שָׁם, כִּי שִׁיחָיו מְרוֹמָמִים מְאוּרָא דֻעַלְמָא. וְשַׁלְחוּ אֲנָשִׁים לְבָקֵשׁ וּלְחַפֵשׁ הָרִים הָגִבּוּהִים כְּלָל, וְהַלְכוּ וּבְקָשׁו וּמִצָּאוּ הָרִים גִבּוּהִים מַאֲרָד, וְהַלְכוּ כָל בְּנֵי הַמִּדְינָה וַיִּשְׁבּו שָׁם עַל הָרִים הָגִבּוּהִים, הַינּו שָׁעַל כָל הָר וְהָר יִשְׁבּו שָׁם אַיִּחָ קְבוּז מְאַנְשֵׁי הַמִּדְינָה הַגָּל, וַיָּעָשׂו סְבִיב הַהָר חִזְקָת גָדוֹל, וְהִיה שָׁם חִפּוּזִות גָדוֹלֹת וּכְיוֹצָא סְבִיב הַהָר, עַד שֶׁלָא הִיה אָפָשׁ בְּשָׁום אַפְן שִׁבְוא אֲלֵיכֶם שָׁוֹם אָדָם, כי לֹא הִיה, רק שְׁבִיל נְעָלָם אֶל הַהָר, בָּאַפְן שָׁאָדָם אַחֲרָה לֹא הִיה יִכּוֹל כָל לְבוֹא אֲלֵיכֶם, וְכֵן בָּהָר הַשְׁנִי וְכֵן כָל הָרִים, עֲשָׂו חִזְקָת וּכְיִגְעָל, וְהַעֲמִידו שׁוֹמְרִים בַּרְחֹוק מִן הַהָר, כי שֶׁלָא יִתְקַרֵב לָהֶם זֶה. וְהָם

היו יושבים שם על הרים, והיו מתרנגים במנג'ת הנ"ל, והיו להם אלהות רבים, דהינו לפי הממון בנה"ל.

ומלאחר שהייתה העקר אצלם הממון, עד שעליידי ממון הרבה היו נעשים אלוק, על בן היה להם חשש מרציחתה וגנולו, כי כל אחד יהיה רוצח ונולן, כדי שהייתה נעשה אלוק על ידי הממון שיגול. אך אמרו, שמאחר שהוא אלוק דהינו העשיר בעל הממון הוא אלוק, הוא ישמר מגנות ורציחות, ותקנו עבדות וקרבות, שהיו מקרים ומתקפלים אל האלקות הנ"ל. גם היו מקרים בני אדם, והיו מקרים אין את עצמו אל האלקות הנ"ל, כדי שהייתה בכלל בו, ואחר־כך יהרגל וייה עשיר, כי עקר האמונה היה אצל הממון בנה"ל. והיה להם עבדות וקרבות וקטורת, שהיו עובדים בהם את האלקות הנ"ל דהינו בעלי הממון הרבה בנה"ל, ובודאי אף־על־פי כן היה המדרינה

מלְאָה מִרְצֵיחָה וּגְזֻלָּה, בַּי מַי שֶׁלֹּא הִיה מַאמֵן
בַעֲבוּדוֹת הַנְּלָא הִיה רֹצֶחֶן וּגְזֻלָן, בְּדִי שִׁיחָה לֹ
מִמוֹן, בַּי עַקֵּר הִיה אֲצָלָם הַמְמוֹן בְּנָל, בַּי עַלְיָדִי
הַמְמוֹן יִכּוֹלִים לְקַנּוֹת בֶּל דָּבָר: אֲכִילָה
וּמְלֻבּוֹשִׁים, וּעַקֵּר חִזּוֹת הָאָדָם עַלְיָדִי הַמְמוֹן,
בַּן הִיתָה סְכָרְתָם לְפִי דַעַתְם הַמְשֻׁבְשָׁת
וְהַגְּבוֹכָה. עַל בַּן הִיה הַמְמוֹן הָאָמוֹנָה שֶׁלָּהֶם,
וְהִי מִשְׁתְּדִילִים שֶׁלֹּא יִהְיֶה נִחְסָר אֲצָלָם מִמוֹן
כָּל, בַּי הַמְמוֹן הוּא עַקֵּר הָאָמוֹנָה וְהַאֲלֻקּוֹת
שֶׁלָּהֶם בְּנָל. אֲדָרְבָא, צְרִיכִים לְהַשְׁתְּדִיל לְהוֹסִיף
וְלְהַכְּנִים מִמוֹן מִמּוֹקָמוֹת אַחֲרִים לְתוֹךְ הַמִּדְינָה.
וְהִי יוֹצְאִים מֵהֶם סּוֹחֲרִים לְסֻחוֹר בְּמִדְינּוֹת
אַחֲרִים בְּדִי לְהַשְׁתְּפִיר מִמוֹן, לְהַכְּנִים מִמוֹן יוֹתֶר
לְתוֹךְ הַמִּדְינָה. וְצְדָקָה בּוֹדָאי הוּא אָסּוֹר גָּדוֹל
לְפִי דַעַתְם, בַּי הוּא מִחְסִיר שְׁפָעָם מִמוֹנוֹ אֲשֶׁר נִתְןָ
לוֹ הַאֲלֻקִים. אֲשֶׁר זֶה הוּא הַעֲקֵר, שִׁיחָה לֹ
מִמוֹן, וּהֹוא פּוֹגֵם וּמִחְסִיר מִמוֹנוֹ. עַל בַּן בּוֹדָאי
הִיה אָסּוֹר אֲצָלָם לְתַנְןָ צְדָקָה. גַּם הִיה אֲצָלָם

מִמְנָגִים, שֶׁהָיוּ מִמְנָגִים לְהַשְׁגֵּחַ עַל כָּל אֶחָד אֲםִירָה לוֹ בְּלִכְדֵּךְ מִמְזֹן בֶּמוֹ שֶׁהָיוּ אָמִירָה, כי כָּל אֶחָד הָיָה צָרִיךְ לְהִרְאֹת עַשְׂרוֹ בְּכָל פָּעָם, כִּי שִׁיחַה נִשְׁאָר בָּאָתוֹ הַמְּעֻלָּה שִׁיחַה לוֹ לִפְנֵי מִמְזֹנוֹ בְּפָנַיְךְ. וּלְפָעָםִים הָיָה נִعְשָׂה מִחְיָה אָדָם וּמִאָדָם-יְחִיָּה, דְּהַיְנוּ, בְּשַׁאֲחָד אָבֵד מִמְזֹנוֹ, אֲוִי נִעְשָׂה מִאָדָם חִיָּה, מִאָחָד שָׁאיָן לוֹ מִמְזֹן, וּכְנָהָרָה, כְּשַׁאֲחָד הַרוּחַ מִמְזֹן, אֲוִי נִעְשָׂה מִחְיָה אָדָם, וּכְנָהָרָה הַמְּעֻלוֹת בְּפִי הַמִּזְבֵּחַ בְּפָנַיְךְ. וְהִיא לָהֶם צְרוֹת וּפְאַטְרָעַתִין (דִּיקְנָנוֹת) שֶׁל אָוֹתָן הַאֲלָקּוֹת דְּהַיְנוּ בָּעֵילִי הַמִּזְבֵּחַ, וְהִיא אַצְלָבְלָא כָּל אֶחָד וְאֶחָד צְרוֹת הַלְּלוֹא, וְהִיא מְחַפְּקִים וּמְנַשְּׁקִים אֹתָם, כי זֶה הָיָה הַעֲבוֹדָה וְהַאמּוֹנָה שְׁלָהֶם בְּפָנַיְךְ.

וְהַאֲנָשִׁים הַגְּנָל, דְּהַיְנוּ הָאֲנָשִׁים הַכְּשִׁירִים שֶׁל הַבָּעֵל-תִּפְלָה הַגְּנָל, חִזְרוּ לִמְקוֹםם וִסְפְּרוּ לְהַבָּעֵל-תִּפְלָה מִגְּדוֹל הַטּוּוֹת וְהַשְׁטוֹת שֶׁל אֹתָהּ הַמְּדִינָה, אִיךְ הֵם נִבּוּכִים

מְאֹד בַתָּאות מִמּוֹן, וְשֵׁם רֹצִים לְעַקֵּר לְמִדְינָה
 אַחֲרַת וְלֹעֲשׂוֹת לָהֶם כּוֹכְבִים וּמְזֻלּוֹת. עֲנָה וְאָמַר
 הַבָּעֵל-תִּפְלָה הַגְּנָל, שֶׁהָא מִתְרִיא, שֶׁלָּא יַתְעַזֵּן
 יוֹתֶר יוֹתֶר. אַחֲרַכְךָ נִשְׁמַע שְׁעַשׂוּ לְעַצְמָן
 אַלְקּוֹת בְּגַנְל. עֲנָה וְאָמַר הַבָּעֵל-תִּפְלָה הַגְּנָל,
 שָׁעַל דָּבָר זֶה הָיָה מִתְרִיא וְדוֹאָג מִתְחַלָּה. וְהִיא
 לוֹ לְהַבָּעֵל-תִּפְלָה רְחַמּוֹת גְּדוֹל עַלְיהֶם, וְנִתְיִשְׁבֶּן
 לִילְךָ בְּעַצְמוֹ לְשֵׁם, אָוְלִי יִשְׁיב אֶתְכָם מִטְעוֹתֶם.
 וְהַלְךָ לְשֵׁם הַבָּעֵל-תִּפְלָה, וּבָא אֶל הַשׁׂוּרִים
 שְׁעֻמְדִים סְכִיב הַחָרָה, וְהַשׁׂוּרִים מִפְתַּחְמָא הָיוּ
 אַנְשִׁים קָטְנִים בְּמַעַלָּה, שֵׁהֶם רְשָׁאִים לְעַמְדָה
 בְּאוּרָא דְהָא עַלְמָא, בַּי אַנְשִׁים שִׁישׁ לָהֶם
 מְעֻלוֹת מִחְמַת הַפְּמוֹן בְּגַנְל, הֵם אַיִּם יִכּוֹלִים
 בְּלָל לְהַתְּעַרְבָּה עִם בְּנֵי הָעוֹלָם וְלֹעֲמֹד בְּאוּרָא
 דְהָא עַלְמָא, שֶׁלָּא יִטְמָאוּ עַצְמָן בְּגַנְל, וְלֹא הָיוּ
 יִכּוֹלִים לְדָבָר בְּלָל עִם בְּנֵי הָעוֹלָם, שֶׁלָּא יִטְמָאוּ
 אֶתְכָם בְּהַבְּל פִּיכָם עַל בְּנֵי בּוֹדָאי הַשׁׂוּרִים
 שְׁעַמְרוּ חַוֵּן לְעִיר הָיוּ קָטְנִים בְּמַעַלָּה בְּגַנְל. אַה

גם הַשׁוֹמְרִים הָיָה לָהֶם הַצּוֹרוֹת הַגָּל, וְהִזְׁרָעָה
 מִחְבָּקִים וּמִנְשָׁקִים אֲוֹתָם בְּכָל פָּעָם, כִּי גַם
 אֲצָלָם הָיָה עֲקָר הַאֱמֹנוֹת הַמְמוֹן בְּגַל. וּבָא
 הַבָּעֵל-תְּפִלָּה הַגָּל אֲצָל שֹׁמֶר אֶחָד וְהַתְּחִילָה
 לְדִבֶּר עַמּוֹ מִהַּתְּכִילָה, בָּאָשָׁר שֻׁעָר הַתְּכִילָה
 הוּא רַק עֲבוֹדָת הָהָר, תּוֹרָה וַתְּפִלָּה וּמְעֻשִׂים
 טוֹבִים וּכְיוֹן, וְהַמְמוֹן הוּא שְׁטוֹתָה, וְאִינּוֹ תְּכִילָה
 בָּלְלָה וּכְיוֹן. וְלֹא שָׁמַע אַלְיוֹ בָּל הַשׁוֹמֶר הַגָּל, כִּי
 בָּכֶר נִשְׁקָע אֲצָלָם מִימִים רַבִּים שֻׁעָר הָהָר רַק
 הַמְמוֹן בְּגַל. וּבָנָן הַלְּךָ הַבָּעֵל-תְּפִלָּה לְשׁוֹמֶר שְׁנִיָּה
 וְדִבֶּר עַמּוֹ גַּם-בְּגַל, וְלֹא שָׁמַע אַלְיוֹ גַּם-בְּגַן.
 וּבָנָן הַלְּךָ אֶל בָּל הַשׁוֹמְרִים, וְלֹא שָׁמַעוּ אַלְיוֹ בָּלְלָה.
 וַיַּשְׁבַּט עַצְמוֹ הַבָּעֵל-תְּפִלָּה, וַיַּכְבִּס לְתוֹךְ הָעִיר
 שְׁחוֹתָה עַל הַהָר בְּגַל. כַּשְׁבָא לְשֵׁם הָיָה אֲצָלָם
 פְּלִיאָה, וְשָׁאַלְוּ אֹתוֹ: אִיךְ נִבְנֵסֶת לְכָאן. כִּי לֹא
 הָיָה אִפְּשָׁר לְשִׁים אָדָם לְבִנְסֵת אֲצָלָם בְּגַל. הַשִּׁיבָה
 לָהֶם: מַאֲחָר שִׁבְבָּר נִבְנֵסֶת, יְהִי אִיךְ שִׁיחָה,
 מָה אַתֶּם שׁוֹאָלִים עַל זֹּה. וְהַתְּחִילָה הַבָּעֵל-תְּפִלָּה

לדבר עם אחד מהתפלית וכו' בג"ל, ולא שמעו אליו כלל, בגין השני וכן במלם, כי כבר נש��עו בטעותם הנ"ל. והיה הדבר תמורה בין אנשי העיר על שבא אדם אצלם, ומרבר אליהם פרברים האלה הפק אמוןיהם. והרגישו בעצמן أولי האדם הזה הוא בעל-תפלה, כי כבר נשמע אצלם שיש בעל-תפלה פוה בעולם, כי כבר נתפרסם הדבר של בעל-תפלה בעולם בפ"ל, וזה קורין אותו בעולם: "דער פרומר בעל-תפלה" (הבעל תפילה החסיד), אך לא היה אפשר להם להכירו ולהתפסו, כי היה משנה עצמו אצל כל אחד ואחד. אצל זה היה נרמה בסוחר ואצל זה בעני וכו' בפ"ל ותיכף נמלט משם.

ויהי היום, וזה גבור, שנתקבעו אליו בפה גבורים, וזה הגבור עם גבוריו הולך וכוכבש מדינות, ולא היה רוץ כי אם הכנעה, וכשהיו בני מדינה מבוגרים עצמן תחתיו, היה מנצחם, ואם לאו, היה מחריבם. וזה הולך

וכובש, ולא היה רוצה שום ממון, רק הבגעה, שהיו תחתיו. היה ברכו של הגיבור, שהיה שליח למدينة גבוריו בשहיה עירין רחוק ממנה הרבה, חמשים פרסאות, שבינו עזמן תחתיו, והוא כובש מדיניות בג'ל.

והסוחרים של המדינה של עשירות הג'ל, שהיו סוחרים במדינות אחרות בג'ל באו למיניהם, וספרו מהגיבור הג'ל, ונפל עליהם פחד גדול. וארעלי-פי שהיה מראים להכיע עצמו תחתיו, אך ששמו שהוא ממאים בממון לאינו רוצה ממון כלל, וזה היה הפך אמונתם, על כן היה בלתי אפשר אצלם להבע תחתיו, כי היה אצלם כמו שמד, מאחר שאינו מאמין כלל באמונתם, דהיינו בממון. ונתיראו מאד מלפניו, והתחלו לעשות עבוזות ולתקיריב קרבנות לאלקותם הג'ל, והוא לוקחים חייה דהינו מי שיש לו ממון מעט, שהוא חי אצלם, והקירו לקרבן לאלקות הג'ל, ובזאת באלו

העבודות בָּנֶ"ל. והגבור הַבָּנֶ"ל היה הולך ומתקרב אליהם בכל פעם, והתחל לשלוח אליהם גבוריו מה הם רוצים בדרכו בָּנֶ"ל, והוא עליהם פחד גדול, ולא היו יודעים מה לעשותו, ויעשו אותם אנשים סוחרים שלהם: היה שחו במדינה, שככל בני המדינה הם כלם אלקטות, ונוסעים עם מלאכים, דהינו שככל אנשי אותה המדינה מקטן ועד גדול הם כלם עשירים מפלגים, עד שהקטן שביהם הוא גמיון אלוק לפני טעותם כי הקטן שביהם היא עשיר מפלג, ויש לו כלבך בשער הקցוב לאלוκ אצלם ובנ"ל, וגם נסעים עם מלאכים, כי הפטושים שלהם הם מקרים בעשירות גדול בוהב וכיוצא, עד שכפו של סום אחד עולה לפך של מלאך שלהם. נמצא שנוסעים עם מלאכים, שקוראים שלשה זוגות מלאכים אל העגלת ונוסעים עפיהם. בין צריבין לשלח אל אותה המדינה, ומשם יהיה להם עורה בודאי, לאחר שככל המדינה הם כלם

אלקיות. כל זה היה עצה הפטוחרים שלהם. והוותב הדבר בעיניהם מאה, כי היו מאמנים שבודאי יהיה להם ישועה ממש, לאחר שהם בלם אלקות בג"ל.

והבעל תפלה הג"ל ישב עצמו שילך עוד הפעם אל אותו המדרינה הג"ל, أول אפר-על-פִּירְכָּן ישיב אותם מטעותם זה. והלך לשם ובא אל השומרים והתחיל לדבר עם שומר אחד בדרכו, ומספר לו השומר מהגבור הג"ל, שיש להם פחד גדול מפניו וכו' בג"ל. ושאל אותו בעל תפלה: ומה אתם רוצים לעשות. ומספר לו השומר עניין הג"ל, שהם רוצים לשלחן אל המדרינה שהם בלם אלקות וכו' בג"ל. ושחק מפניו מאד בעל תפלה ואמר לו: הלא הפל שנות גדוֹל, כי גםبني אורחה המדרינה הם בלם רק בני אדם כמונו, וגם אתם בלבם ואלקים שלהם, בלם הם רק בני-אדם ולא אלוק, רק שיש יחיד בעולם שהוא הבורא יתברך שם,

ואותו לבד ראי לעבד, ולו ראי להתפלל, וזה עקר התכליות, וכיוצא בדברים אלו דבר הבעל-תפלה אל השומר הנ"ל, ולא שמע אליו השומר, כי כבר נשקע אצלם טעותם מימים רבים גג"ל. אך אָפַעֲלִפְרִיכָן הבעל תפלה הרבה עליו דברים, עד שבט Sof' להשיב לו השומר: יותר מזה מה אני יכול לעשות? הלא אני רק יחיד בעולם ואיש בְּנֵגְדִי בְּנֵי המדרינה שהם רבים. וזאת התשובה היהת קצת נחמה להבעל-תפלה, כי הבין שהתחילו בדבריו קצת לכנים באוני השומר, כי הדברים שדבר הבעל-תפלה מקדם בפעם הראשונה עם אותו השומר, והדברים שדבר עתה נתקבעו ייה, עד שעשו איזה רשם בלבד, עד שהתחיל מעט להסתפק ולנטות אליו קצת, בגראה מתווך התשובה גג"ל. ובין הלאד הבעל-תפלה אל השומר השני ודבר עמו גמ"פ גג"ל ולא שמע אליו גמ"פ, ובסיוף להשיב לו גמ"פ כג"ל: הלא אני היחיד בנגד בני המדרינה וכו'

כֹּל, ובין כל השומרים כלם השיבו לו תשובה
זו בוטה.

אחריך ניכם הבעלים תפלה אל העיר
והתחל שוב לדבר עם פררבו,
באשר שבלם בטיעות גדול, אין זה תכלית כלל,
רק עקר התכלית לעסך בתורה ותפלה וכו', ולא
שמעו אליו, כי כלם נשקעו מאי בזה מימים
רבים. וספרו לו מהגבור, ושהם רוצים לשלח אל
המדינה שלהם כלם אלקות וכו' כ"ל, ושהק
מهم גם-בן, ואמר להם שהיא שנות, ושבלם
רק בני-אדם וכו', והם לא יוכלו לעור لكم כלל,
כי אתם בני-אדם והם בני-אדם ואין אלוק
 כלל, רק שיש יהיד יתרוך שמו וכו'. ועל עניין
הגבור אמר להם בלשון מהה, בדרך שמתימה
אדם ואומר: האם אינו זה הגבור הידוע לי. ולא
הבינו דבריו אלו. וכן היה הולך מאחד לחברו
ומדבר עמהם כ"ל, ועל עניין הגבור אמר לכל
אחד כ"ל, אם אינו זה הגבור וכו' כ"ל, ולא

היבינו בדבריו. ונעשה רעש בעיר, באשר שגמציא אחד שembrar בזאת, שעוזה שחוק מאמונתם, ואומר שיש יהיד וכו', ובענין הגבור הוא אומר בג"ל, והיבינו שבודאי הוא הבעל-תפלה, כי כבר היה נתפרסם אצלם בג"ל, וצוו לחשש אחריו ולתפסו, אף-על-פי שהוא משגה עצמו אצלם בכל פעם בג"ל הינו פעם נרמה בסוחר ופעם בעני וכו' בג"ל, אך הם ידעו מזה גס-בן שהבעל-תפלה בג"ל הוא משגה עצמו בכל פעם. וצוו לחקור אחריו ולתפסו, וחושו אחריו ותפסוהו, והביאוו אל השrios והתחילו לדבר עמו, ואמר להם גס-בן בג"ל, באשר שכלם בטעות ישנות גדול, ואין זה תכילת כל הינו שהמן אין התכילת כלל, רק שיש יהיד שהוא הבורא יתברך שם וכו', ובני אותה מדינה, שאתם אומרים שהם כלם אלקיות, לא יוכל לעזר לכם כלל, כי הם רק בני-אדם וכו', ונחשב אצלם למשגע, כי כל בני המדרינה היו

שׁקיעים בְּטֻוֹת שֶׁל הַמִּמוֹן כָּל־כֵּךְ כֹּנְ"ל, עד שׁזֹּה שֶׁדֶבֶר בְּגַדְרֵי דָעַת וּטֻוֹותָם הִיה נִחְשָׁב לִמְשָׁגָע, וִשְׁאַלְוִו אַוְתָו: מָה זוֹה שָׁאַתָּה אָוֵר עַל עֲנֵנִי הַגְּבוֹר בְּלִשּׂוֹן תִּמְהָ, אָם אִינּוּ זֶה הַגְּבוֹר כֹּנְ"ל. הַשִּׁיבָּה לְהַמְּ: שְׁאַנְיִ הִיְתִּי אֶצְלָ מֶלֶךְ אֶחָד, וְנִאֶבֶר אֶצְלָוּ גְּבוֹר, וְאָם הַגְּבוֹר הַגְּנְ"ל הוּא אַוְתָו הַגְּבוֹר, יִשְׁ לִי הַפִּרוֹת עַמּוֹ, וַיִּתְרֵ מִזָּה, מָה שְׁאַתָּם בְּטוֹחִים בְּמִדְיָנִה הַגְּנְ"ל שְׁהָם כָּלִם אַלְקָוֹת, זֶה שְׁטוֹת, כִּי הָם לֹא יוּכְלוּ לְעֹזֶר לְכָם, וְלִדְעָתִי, אָם תְּהִיוּ בְּטוֹחִים עַלְיכָם, אַדְרֵבָא, זֶה וְהִיה מִפְלָה שְׁלָכָם. אָמְרוּ לוֹ: מִנְזַן אַתָּה יוֹדֵעַ וְאַתָּה. הַשִּׁיבָּה לְהַמְּ: הִיּוֹת שְׁאֶצְלָ הַמֶּלֶךְ הַגְּנְ"ל, שְׁהָוָא הִיה אֶצְלָוּ כֹּנְ"ל, הִיה לוֹ יָד, דְּהַנִּינוּ שְׁהָיוֹת אֶצְלָ אַוְתָו הַמֶּלֶךְ תְּמוֹנַת יָד עַם חִמֵּש אַצְּבָוֹת וְעַם כָּל הַשְּׁרָטוֹתִין שִׁישׁ עַל הַיָּד, וְאַתָּה הַיָּד הִיְתָה הַלְּאַנְדִּקָּאָרֶט, הַיָּנוּ מִפְתַּח הָעוֹלָם, שֶׁל כָּל הָעוֹלָמוֹת, וְכָל מָה שְׁהָיָה מִן בְּרִיאַת שָׁמִים וְאָרֶץ עַד הַסּוֹفָה וּמָה שְׁיִהְיָה אַחֲרִיכָה, הַכָּל הִיה

מציר על אותו היד, כי היה מציר בשרטוטי היד ציור עמידת כל עולם ועוולם עם כל פרטיו, כמו שמציר על הלאנד-קארט כדיוע לבקרים בעניין ציור מפת העולם, (שקורין לאנד-קארט). והוא בשרטוטין כמו אותיות, כמו שבלאנד-קארט בתוכים אותיות אצל כל דבר ודבר, כדי לידע מה הוא הדבר הזה, דהיינו לידע שבאן הוא עיר פלוני וכןן נהר פלוני וכיוצא. כמו כן מפה של היה נרשם בשרטוטי היד הנ"ל כמו אותיות, שהיו האותיות נרשומים אצל כל דבר ודבר שהיה נרשם על היד, כדי לידע מהות הדבר, וגם פרטיו כל המדינות וערים ונגרות וגשרים ותרים ושאר דברים פרטאים, הכל היה נרשם על היד בשרטוטין הנ"ל, ואצל כל דבר היו בתוכים אותיות, שהו דבר פלוני וזה דבר פלוני, וגם כל בני-אדם שהולכים בتوزה המדינה, וכל המארעות שלהם, הכל היה נרשם שם. והוא כתוב שם גם כל הרכבים ממדינה למדינה

וּמִמְקוּם לְמִקּוֹם, וַיְמַחֲמָת זוֹה הָיָה יָדָע לְבָנָם אֶל
 הָעִיר הַזֹּאת, מֵה שָׁאִיר-אָפָּשֶׂר לְשֻׁוּם אָדָם לְבָנָם
 לְכַאֲן. וּכְנָא אֲמָם אֲפָּתָם רֹצִים לְשָׁלָחָ אָתָה לְעִיר
 אַחֲרָת, אֲנִי יוֹדֵעַ הַדָּרְךָ גַּם-בָּן. הַכָּל עַל-יָדִי הַיד
 הַגָּל. וּכְנָה הָיָה נְרַשֵּׁם בָּה הַדָּרְךָ מַעוֹלָם לְעוֹלָם,
 כִּי יִשְׁ דָּרְךָ וְנַתְּיבָ, שָׁעַל-יָדוֹ יָכֹלְין לְעַלוֹת מִאָרֵץ
 לְשָׁמִים, כִּי אִיר-אָפָּשֶׂר לְעַלוֹת לְשָׁמִים, מַחֲמָת
 שָׁאיָן יוֹדְעַי הַדָּרְךָ, וְשָׁם הָיָה נְרַשֵּׁם הַדָּרְךָ
 לְעַלוֹת לְשָׁמִים, וְהָיָה נְרַשֵּׁם שֵׁם כָּל הַדָּרְכִּים
 שִׁישׁ מַעוֹלָם לְעוֹלָם, כִּי אַלְיהוּ עַלְהָ לְשָׁמִים
 בְּדָרְךָ פָּלוֹנִי, וְהָיָה בְּתֻוִּיב שֵׁם אָתוֹ הַדָּרְךָ, וּמִשָּׁה
 רַבְנָה עַלְהָ לְשָׁמִים בְּדָרְךָ אַחֲרָ, וְהָיָה בְּתֻוִּיב שֵׁם
 אָתוֹ הַדָּרְךָ גַּם-בָּן, וּכְנָה עַלְהָ לְשָׁמִים בְּדָרְךָ
 אַחֲרָ, וְהָיָה בְּתֻוִּיב שֵׁם גַּם אָתוֹ הַדָּרְךָ, וּכְנָה
 מַעוֹלָם לְעוֹלָם, הַכָּל הָיָה נְרַשֵּׁם בְּשָׁרוֹטָוִיטִי הַיד
 הַגָּל. גַּם הָיָה נְרַשֵּׁם עַל הַיד כָּל דָּבָר וְדָבָר בְּפִי
 מַה שָׁהִיא בְּעֵת בְּרִיאָת הָעוֹלָם, וּכְפִי הַהוּא
 שְׁלֹו, וּכְפִי מַה שִׁיחַה אַחֲרֵבָה, בְּגּוֹן סְרוּם, הָיָה

נִרְשֶׁם שֶׁם כַּפֵּי מָה שְׁהִיָּתָה בְּעֵת יִשּׂוֹבָה קָדָם
שְׁנַחֲפָכָה. גַּם הִיה מִצִּיר שֶׁם הַפִּיכָת סְדוּם, בָּמוֹ
שְׁהַעֲיר נִהְפַּכְתָּ, וְגַם הִיה מִצִּיר שֶׁם צִוָּר שֶׁל
סְדוּם שִׁישׁ לְהָאָחָר הַהַפִּיכָה, כִּי הִיה נִרְשֶׁם עַל
הַיד מָה שְׁהִיָּה וּמָה שְׁהֽׁוֹה וּמָה שְׁיִהְיָה. וּשְׁם,
בָּאוֹתוֹ הַיּוֹם, רְאִיתִי שָׁאוֹתוֹ הַמְּרִינָה הַגְּלָל,
שָׁאוֹתָם אָוּמָרִים עַלְיָהָם שְׁהָם כָּלָם אַלְקָות, עַם
כָּל הָאָנָשִׁים הַבָּאִים אֶלְيָהָם לְקַבֵּל עֹזֶר מִהָּם,
כָּלָם יְהִי נְכָלֵין וְאַוְכָרִין. כָּל זֶה הַשִּׁיבָה לָהֶם
הַבָּעֵל-תְּפִלָּה.

וּגְפֻלָּא בְּעִינֵיכֶם הַדָּבָר מִאָה, כִּי יְהִי נְגָרִים
דָּבָרִי אֶמֶת, כִּי זֶה יִדּוּעַ, שָׁעַל הַלְּאָנָדָר
קָאָרְט מִצִּיר בָּל הַדָּבָרים, וְהַבִּינוֹ שָׁגַם דָבָרִי
גַּרְאִין דָבָרִי אֶמֶת, כִּי זֶה רֹאִין, שָׁאָפְשָׁר לְקַבֵּץ
וְלַחֲבֵר שְׁנִי שְׁרָטוֹתִין שֶׁל הַיד וַיְהִי מֵהֶם אָזֶת
עַל כִּן הַבִּינוֹ שְׁדָבָרִים אַלְוִי הַגְּלָל אֵי אָפְשָׁר
לְבִדּוֹת זֹאת מַלְבוֹן, **וּגְפֻלָּא בְּעִינֵיכֶם מִאָה.** וְשָׁאָלוּ
אָזֶת: הַיְּכֹן הוּא הַמֶּלֶךְ הַגְּלָל. אָוְלִי גִּלְּהָ לְנוּ דָרְךָ

איך למצא ממון. השיב להם: עדין אַתָם רוצים
מן, בלשון תמה. ממן לא תדברו כלל.
שאלו אותו: אֲפִיעֵל-פִּיכְנָן, היכן הוא המלך
הנ"ל. השיב להם: גם אני אין יודע מהמלך
הנ"ל. ומעשה שהיה כך היה: שהיה מלך
ומלכה, והיה להם בת יחידה, והגיע סמוך
לפרקתה, והושיבו יוועצים ליעץ את מי ראי
להשיא לה. וגם אני הייתה שם בין בעלי העצה,
כى המלך היה אוהב אותו, והיתה עצתי שיתנו
לה את הגבור, באשר שהגבור עשה לנו כמה
טובות, שבבש כמה מדיניות, על בן ראי שיתנו
לו את הבת-מלכה לאשה. והותבה עצתי מאד
והסבירו כלם זה, והיתה שמחה גדולה שם על
שמצאו חתן להבת-מלכה. והשיאו אותה עם
הגבור, يولדה הבת-מלכה ולד, ואותו התינוק
היה יפה-תאָר מאד מָאָד, שלא היה יפי של מין
אנושי כלל, ושערותיו היו של זהב, והיה להם
כל הגונים, ובינו היו בפני חמה, ובינו היו

אורות אחרים. וההינוק הזה נולד עם חכמתה גמורה, כי ראו בו תכוף בשעת ההולדת, שהוא חכם גמור, שכשחו מדברים בני אדם, במקום שצרכין לשחק היה שוחק, וכן פיו יצא בוה, כי הבירוי בו שהוא חכם גדול, רק שעדרין אין לו הפטנות של גדורל, בגון דבור וכיווץ. והוא אצל המלך מליאן, דהינו דברן בעל לשון ומיליצה, שהיה יכול לדבר ולהמליץ דברי צחות נפלאים מאד, שירותות ותוישבות להמלך. והמלך היה גם מעצמו מליאן נאה, אך המלך הניל הראה לו דרך איך יעלה לקיבול כח חכמת המיליצה, ועל ידי זה היה מליאן נפלא מאד מאד. גם היה להמלך חכם, והחכם היה גם בין מעצמו חכם, אך המלך הראה לו דרך, איך יעלה ויקבל חכמה, ועל ידי זה היה חכם נפלא מאד. וכן הגבור היה גיבור מעצמו, והמלך הראה לו דרך איך יעלה ויקבל גבורה, ועל ידי זה היה גיבור נפלא ונורא מאד, כי יש חרב שהיא תוליה

בָּאוֹר הַעוֹלָם, וַיֵּשׁ לְהַחֲרֵב הַזֹּאת שֶׁלֶשָׁה כְּחֽוֹתִים. בְּשֶׁמֶגְבִּיהֵין אֶת הַחֲרֵב, אֲוֹן בּוֹרְחִים וּנוּסִים כָּל שְׂרֵי הַחִילּוֹת, וּמִמְּלָא יִשׁ לָהֶם מִפְלָה, כִּי כְּשֶׁנְּסִים הַשְּׁרִים, אֵין מַי שִׁינְהֹוג הַמְּלָחָמָה, וְאֲוֹן אֵין תָּקוֹמָה בַּמְּלָחָמָה, אֲךָ אַפְ-עַל-פִּיכְנָן אָפְשָׁר שִׁיתְקַרְבּוּ הַנְּשָׁאָרִים לְמְלָחָמָה. וַיֵּשׁ לְהַחֲרֵב הַגְּלָל שְׁנִי פִּוּת, וַיֵּשׁ לָהֶם שְׁנִי כּוֹחוֹת, שְׁעַל-יְדֵי חֶדֶד נּוּפְלִים בָּלָם, וּעַל-יְדֵי חֶדֶד הַשְּׁנִי מִגְעַן לָהֶם הַחֲלִי, (שְׁקוּרִין "דָּאָר"), דָּהִינוּ שְׁבָשָׁרִם נְכֻחָשׁ וּנְמִסְמָקִיעַ חֲלִי זֶה רְחַמְנָא לְצַלֵּן, הִינוּ שְׁרָק עַל-יְדֵי הַתְּנוּעָה שְׁעוֹשִׁין בָּאוֹתוֹ הַחֲרֵב בָּמְקוֹם שַׁהְיָא, עַל-יְדֵי צִוְּה מִגְעַן לְהַשׁוֹגָאים בָּגְלָל, דָּהִינוּ עַל-יְדֵי כָּל חֶדֶד וְחֶדֶד הַפְּחַח שִׁישׁ לָהּ. וְהַמֶּלֶךְ הַרְאָה לְהַגְּבוֹר הַדָּרֶךְ שִׁישׁ לְהַחֲרֵב הַגְּלָל, וּמִשְׁם קָבַל גִּבְּרוֹתָו הַגְּדוֹלָה. וְגַם אָנִי, הַרְאָה לִי הַמֶּלֶךְ הַדָּרֶךְ לְעֵנִין שָׁלִי, וּקְבָּלָתִי מִשְׁם מַה שָׁאַנִי צָרִיךְ. וּבָנָה הָיָה לְהַמֶּלֶךְ אֹוְהָב נָאָמָן, שְׁהִיא אֹוְהָב אֶת עַצְמוֹ עִם הַמֶּלֶךְ בָּאַהֲבָה נִפְלָאָה וּנוֹרָאָה מְאֹד מְאֹד,

עד שֶׁלֹּא הִיה אָפֵשׁ לָהֶם בְּלַל שֶׁלֹּא יְרָאוּ זֶה
אֶת זֶה אַיִּזָּה שְׁעָה, אֶذ אַפְּעֵל-פִּיכָּן יִשְׁשָׁוֹת
שְׁאַרְבָּין לְהַתְּפִירְדָּן קָצָת, וְהִיוּ לָהֶם צְרוֹת, שְׁהִיוּ
מְצִירָין צְרוֹת שְׁנֵיהם, וְהִיוּ מְשֻׁעְשָׁעִין עַצְמָן בְּאֶלְוָן
הַצְּרוֹת בָּעֵת שְׁנֵפְרָדוּ אֶחָד מַחְבָּרוֹ. וְהַצְּרוֹת
הָאֶלְוָן הִיוּ מְצִירָין אֶיךָ הַמֶּלֶךְ עִם הַאֲוֹבָב נָאָמָן
אֲוֹבָבִים עַצְמָן וּמַחְבָּקִים וּמַנְשָׁקִים עַצְמָן בְּאַהֲבָה
גְּדוֹלָה, וְהִיָּה סְגָלָה לְאֶלְוָן הַצְּרוֹת, שְׁמֵי שְׁהִיָּה
מִסְתְּכֵל בְּאֶלְוָן הַצְּרוֹת, הִיָּה מָגִיעַ לוֹ אַהֲבָה
גְּדוֹלָה מִאָה, הַינִּינִי, שְׁמַדְתָּ הַאַהֲבָה בָּאָה לְמַיִּן
שְׁהִיָּה מִסְתְּכֵל בְּאֶלְוָן הַצְּרוֹת. וְגַם הַאֲוֹבָב נָאָמָן
קִבְּלָה אַהֲבָה מִן הַמֶּקוֹם שְׁהָרָאָה לוֹ הַמֶּלֶךְ.
וְהָגִיעַ עַת שְׁהַלְכוּ בָּל הַגְּלָל בָּל אֶחָד וּאֶחָד
לְמַקּוֹמוֹ לְקִבְּלָה מִשֵּׁם כָּחוֹ, דַּהֲנִינוּ הַמְּלִיאָן וְהַגְּבוֹר
וְכָל אָנָשֵׁי הַמֶּלֶךְ הַגְּלָל, בָּל אֶחָד וּאֶחָד עַלְהָ
לְמַקּוֹמוֹ הַגְּלָל לְתַדִּישׁ שֵׁם כָּחוֹ.

וַיְהִי הַיּוֹם, וְהִיָּה רִוִּית סְעָרָה גְּדוֹלָה בְּעוֹלָם,
וְהִרְוֹת סְעָרָה הַזֶּה בְּלַבְלָן אֶת בָּל הַעוֹלָם

כֵּלֹו, וְהַפְּךָ מִים לִיבְשָׁה וּמִבְּשָׁה לִים, וּמִמְּדָבֶר
יֹשֵׁב וּמִיּוֹבֵר מִדְבֶּר, וְהַפְּךָ אֶת כָּל הָעוֹלָם כֵּלֹו,
וּבָא רֹוח סֻעָּה הַזֶּה לְתוֹזֵק בֵּית הַמֶּלֶךְ, וְלֹא עֲשָׂה
שֶׁם שְׁוֹם הַזֶּק, רַק שְׁגָנָנָם הָרוּחַ סֻעָּה וְחַטְף אֶת
הַוְּלֵד שֶׁל הַבְּתַת-מִלְּכָה הַגְּלֵל, וּבְתוֹזֵק הַרְעָשׁ (שְׁקוּרִין
"אוֹמְפִיט"), תִּכְּפֵן כִּשְׁחַטֵּף אֶת הַתִּינָּק הַיְּקָר הַגְּלֵל,
רַדְפָּה הַבְּתַת-מִלְּכָה אַחֲרִין, וְכוֹן הַמִּלְכָה וְכוֹן הַמֶּלֶךְ,
עַד שְׁגָנְתִּפְרוּ בָּלָם, וְלֹא נָדַע מִקּוּמָם אֶתְמָם, וְאַנְתָּנוּ
בָּלָנוּ לֹא הִיָּנוּ בְּכָל זֶה, כִּי הִיָּנוּ עַוְלָם כָּל אֶחָד
וְאֶחָד לְמִקְומָו לְחַדֵּשׁ פָּחוֹגָןְלֵל, וּבְשַׁחַרְנוּ וּבְאָנוּ
לֹא מִצְעָנוּ אָוֹתָם בָּלָם גָּגָןְלֵל. וְגַם הַיד הַגְּלֵל נָאָבֵדָה
אוֹ, וּמְאוֹ נָתְפָרוּ בָּלָנוּ, וּמְאוֹ אֵין אָנוּ יְכֹלִים עוֹד
לְעַלּוֹת כָּל אֶחָד וְאֶחָד לְמִקְומָו לְחַדֵּשׁ פָּחוֹ, כִּי
אַחֲר שְׁנָהָפֵךְ וּנְתַבְּלֵבֵל הָעוֹלָם כֵּלֹו וּנְחַלְפֵוּ כָּל
מִקּוּמוֹת הָעוֹלָם מִים לִיבְשָׁה וּכְיֵגָןְלֵל בּוֹדָאי אֵי
אִפְּשָׁר עַתָּה לְעַלּוֹת בְּדָרְכִים הַרְאָשׁוֹנִים בַּעֲתָה
צְרִיכִים דְּרָכִים אַחֲרִים, לְפִי חַלוֹּפֵן וּשְׁנָיו הַמִּקְומּוֹת.
וּלְלֹן לֹא הִיָּנוּ יְכֹלִים עוֹד לְחַזֵּר וּלְעַלּוֹת כָּל אֶחָד

וְאֶחָד לְמִקְומֹו לְתַדֵּשׁ בְּחֵזֶק הַגָּל, אֶחָד הַרְשִׁימָה שְׁנֶשֶׁאָר אֲצַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד הִיא גַּם־כֵּן גָּדוֹלָה מְאָה, וְאֵם הַגָּבָור הַזֶּה הוּא הַגָּבָור שֶׁל הַמֶּלֶךְ הַגָּל, הוּא בָּרוּדָי גָּבוֹר גָּדוֹל מְאָה. (נִרְאָה לִי שְׁפָאוֹן חָסֵר קָצָת). כָּל זֶה הַשִּׁיבָה הַבָּעֵל־תִּפְלָה לְהָאָנָשִׁים הַגָּל, וְהֵם שָׁמְעוּ דְּבָרָיו וְתִּמְהֹו מְאָה, וְחַזְקוּוּ אֶת הַבָּעֵל־תִּפְלָה, וְלֹא הַגִּיחוּ אָתוֹן לִילָּךְ מִאָתָם בַּי אָוְלִי הַגָּבָור שְׁבָא עַלְיָהֶם הוּא הַגָּבָור הַגָּל, שִׁישׁ לַהַבָּעֵל־תִּפְלָה הַכְּפָרוֹת עָמוֹ.

וְהַגָּבָור הַגָּל הִיה הַזָּקָן וְמַתְקָרְבָּן וְשׂוֹלֵחַ בְּכָל פָּעָם שְׁלוֹחָיו, עַד שְׁגַתְקָרְבָּן וּבָא אֲלֵיכֶם, וּעַמְדָה חַוֵּין לְעִיר וְשַׁלֵּחַ לְהַם שְׁלוֹחָיו, וְנִתְּרָאוּ מְאָה. וּבְקָשׁו מִהַּבָּעֵל־תִּפְלָה הַגָּל שִׁיתְנוּ לְהַם עַצָּה, וְאָמַר הַבָּעֵל־תִּפְלָה שְׁאֲרִיכִין לְחַקֵּר הַדָּרְךָ וְהַהְנָּגָה שֶׁל אָתוֹ הַגָּבָור, בְּרוּ שִׁיבָּר עַל־יִדְיֶיךָ אֵם הוּא אָתוֹ הַגָּבָור דְּהִינוּ הַגָּבָור שֶׁל הַמֶּלֶךְ הַגָּל. וְהַלְךָ הַבָּעֵל־תִּפְלָה וַיֵּצֵא אֶל הַגָּבָור הַגָּל, וּבָא אֶל

המבחן של הגיבור, והתחל לדבר עם גיבור אחד מגבוריו של הגיבור, הינו עם אחד מהשומרים, כדי לחקור אם הואאותו הגיבור הנ"ל, ושאל אותו הבעלה-תפללה: מה מעשיכם ואיך נתחברתם עם הגיבור הזה. השיב לו הינו אחד מהגבורים הנ"ל השיב להבעל-תפללה: מעשה שהיה פך היה: היה שמן בותוב בספריו דבריהם שליהם (שקורין "קרואיניקיש"), איך שהיה רוח סערה גrole בעולם, והרוח סערה הפך את כל העולם בלו, שהפך מים ליבשה ומיבשה להם, וምדבר ישוב וכו', ולכל את כל העולם בלו, ואחר הרعش והפלבול שנתקבלבו כל העולם, ישבו עצמן בני העולם לעשות להם מלאה, וחקרו מי ראוי לעשותו מלך עליהם, וחקרו ואמרו: באשר שעקר הוא התכליות, על פן מי שהוא משתדל ביזטר בהתקליות, הוא ראוי להיות מלך, והתחלו לחקור מהו התכליות, והיה בינהם בנות בתות.

סת אחת אמרו, שער התכליות הוא בבוד, כי
אנו רואים שהכבד הוא העקר אצל
העולם, כי בשאיין נתנו לאדם בבוד, דהיינו
שמדברים לו איזה דבר נגיד בבודו, יש לו
שפיכות-דים, כי העקר הוא הבהיר אצל כל
העולם, ואפלו לאחר מיתה מקרים ליתן להמת
בבודו, ל�ברו בכבוד וכיוצא, ואומרים לו, שכל
מה שעושין, הכל עוזין לך בשבייל בבודך אף
על-פי שאחר מיתה אין שיד ממון ושם תאוה
אצל המת, אף על-פיין על בכבוד המת
מרקדים. נמצא שהכבד הוא העקר התכליות,
և יוצאה בסברות באלו של מבוכה ושתות. וכן
כל הפתות המבקרים למיטה, כלם היו להם
סבירות הרבה לדעתם הנבוכה והסקלה, וקצתם
מבקרים למיטה, אך רבינו ז"ל לא רצה לבאר כל
הסבירות הנבוכות שיש באלו הדעות, כי יש בזה
סבירות נבוכות כל-כך, עד שאפשר הם ושלומם
לטעות באמות באלו הסבירות של שקר רחמנא

לצלאן, עד שגסכם אצלים שעקר התכליות הוא
 כבוד, על-בון צריכין לבקש איש מקבה, וגם
 שיזיה רודף אחר הכבוד, והוא שיזיה רודף,
 אחר הבוד וישיג את הבוד שזו הוא איש מכבד,
 שיש לו בבוד, כי מאחר שהוא איש מכבד, שיש
 לו כבוד והוא רודף אחר כבוד ומסייע את
 הטע, שהוא רוצה בכבוד כן", נמצאה שזה
 האיש משליח אחר התכליות ומישיגו, כי
 התכליות הוא כבוד. כל זה היה דעתם
 הסכלת והגבוכת, כן", על-בון זה האיש ראוי
 להיות מלך. והלכו לבקש איש בוה ויהלכו
 ונמצאו, שהוא נושאים את 'בעטלייר' (קבן) וכן
 אחר, והלכו אחריו לערך חמשה מאות אנשים,
 בולם 'ציניגרים' (צוענים), וגם הוא היה 'ציניגיר',
 והבעטלייר היה עיר ועקבם ואלים, והאנשים
 כן"ל הילכו אחריו, כי בולם היו אנשי המשפה
 שלו, כי היו לו אחיות ואחים וורע מראים שלו,
 עד שנעשה מהם קבוץ כן", שהלכו אחריו

ונישאו אותו, והוא הקפיד מאד על כבודו, כי היה בעסן גדול, וכועם בכל פעם עליהם בקפידות נdzולות, וזכה בכל פעם שנינשאו אותו אנשים אחרים וכועם בכל פעם עליהם שיזה הבעליר הזקן הוא איש מכבד גדול, שיש לו כבוד כזה, וגם רודף אחר הפהוד, כי הוא מקפיד כל-כך על כבודו כ"ל, על-כן הוטב בעני הפת הזאת הבעליר זהה, ויקבלו אותו למלך. ולהיות גם ארץ גורמת, כי יש ארץ שנורמת ומנסגת לכבוד, וכן יש ארץ גורמת למדה אחרת, על-כן אילו הפת שחקרו לעצםם שעקר התכליות הוא כבוד, בקשו ארץ גורמת לכבוד, ומיצאו מדינה שמסגת לזה וישבו שם.

סת אחרת אמרו, שאין הבוד עקר התכליות, וחקרו שעקר התכליות הוא רציחה, כי אין רואים שבל הדברים נכלים ונפסדים, וכל מה שיש בעולם: עשבים וצמחים ובני-אדם וכל מה שיש בעולם, הפל צרייך לבוא לכליון והפסר.

נמצא שתכלית הפל הוא הבלון וההפסד. על-פנ הרוצח, שהוא הורג ומכליה בני-אדם, נמצא שהוא מרבה לחייב את העולם אל התכלית. על-פנ נספם בינויהם שהתכלית הוא רציחה, ובקשו איש שיזיה רוצח וכעסן ובעל-קנאה ביותר, כי איש כזה הוא קרוב יותר אל התכלית לפि דעתם הנבוכה, והוא ראוי להיות מלך. והלכו לבקש, ושמעו קול צעקה, ושאלו מהו קול הצעקה הזאת, והשיבו להם, שקול הצעקה היא: היה שאחד שחט את אביו ואת אמו. ענו ואמרו: וכי יש רוצח אביר-לב וכעסן יותר מזוה, שיחרג את אביו ואת אמו. האיש הזה השיג את התכלית. והותב בעיניהם, וקבלו אותו עליהם למלכה, ובקשו להם ארץ גורמת לרציחה, ובחרו להם במקום הרים וגבעות, שהוא מקום הרוצחים והלכו לשם וישבו שם עם מלכם.

סת אחרית אמרו שראי למלך מי שיש לו שפע מזונות הרבה ואיינו נזון ממזונות של

שָׁאָר בְּנֵי-אָדָם, רַק מִמְּזֹונֹת דָקִים בָּנוּ חָלָב, בְּדִי
שְׁלָא יְתַגֵּשׂ שְׁכָלוֹ, וְאִישׁ כֹּה רָאוּ לְמַלְךָ, אֲךָ
לֹא מִצָּאוּ תִּכְףָ אִישׁ כֹּה, שְׁלָא יְהִי נָזָן
מִמְּזֹונֹת שֶׁל שָׁאָר בְּנֵי-אָדָם, וּבְחָרוּ לָהֶם לְפִי
שְׁעָה אִישׁ עָשֵׂיר שִׁישׁ לֹא שָׁפַע מִזְוֹנוֹת הַרְבָּה,
עַד אֲשֶׁר יִמְצָאוּ אִישׁ בְּרַצְוֹנָם, דְּהַיָּנוּ שְׁלָא יְהִי
נָזָן וְכֹ' כֹּנֶגֶל, וּלְפִי שְׁעָה עָשָׂו אֶת הַעֲשֵׂיר
לְמַלְךָ, עַד אֲשֶׁר יִמְצָאוּ אִישׁ כֹּנֶגֶל, אוֹ יַרְדֵּן
הַעֲשֵׂיר מִן הַמְּלֻכָּה, וַיַּקְבְּלוּ אֶת אָתוֹת הָאִישׁ
לְמַלְךָ, וּבְחָרוּ לָהֶם אָרֶץ גּוֹרָמָת לֹהֶה, וְהַלְכוּ
וַיֵּשְׁבוּ שָׁם.

כֹּת אַחֲרַת אָמְרוֹ שִׁיפְתַּת-הָאָרֶץ רָאוּה לְמַלְךָ, כִּי
עֲקָר הַתְּכִלִּת, שִׁיחָה הָעוֹלָם מִישָׁב, כִּי
לֹהֶה נִבְרָא הָעוֹלָם, וַיִּאֲתַר שִׁיחָה-הָאָרֶץ מַעֲזָרָת
תָּאוֹהָה זוֹ לִיְשֹׁיב הָעוֹלָם, נִמְצָא שְׁהִיא מִבְּיאָה אֶל
הַתְּכִלִּת, עַל-כִּן יִפְתַּח-הָאָרֶץ רָאוּה לְמַלְךָ, וּבְחָרוּ
לָהֶם יִפְתַּח-הָאָרֶץ וּמִלְכָה עַל-הָם, וּבְקָשׁוּ לָהֶם אָרֶץ
גּוֹרָמָת לֹהֶה, וְהַלְכוּ וַיֵּשְׁבוּ שָׁם.

כֹת אַחֲרַת אָמְרוּ שֶׁעָקֵר הַתְּכִלִית הַוָא הַדָּבָר,
כִי מַותֵר הָאָדָם מִן הַבָּהֶמֶת הַוָא הַדָּבָר,
וַיַּאֲחַר שֶׁזָה עָקֵר הַיְתָרָז שִׁישׁ לְאָדָם, עַל פִנּוּ זֶהוּ
עָקֵר הַתְּכִלִית. עַל-פִנּוּ בְקָשׁוּ לָהֶם אִישׁ דָבָר,
שִׁיחַה בַּעַל-לְשׂוֹן, שִׁידַע כֹמָה לְשׁוֹנוֹת וּרְבָה
לְדָבָר תָמִיד, כִי אִישׁ כֹזה הַוָא אַצֵל הַתְּכִלִית.
וְהַלְכוּ וּמִצָאו אִישׁ צְרָפָתִי מִשְׁגָעָן, שַׁחַיה הַזְלָךְ
וּמַדְבֵר לְעַצְמוֹ, וּשְׁאַלְוָהוּ אָם יוֹדֵעַ לְשׁוֹנוֹת, וְהַיָה
יוֹדֵעַ כֹמָה לְשׁוֹנוֹת, וְאִישׁ כֹזה בְּוּדָאי הַשְׁגִגָה
הַתְּכִלִית לְפִי דַעַתְמָה הַגְבּוֹכה, מַאֲחַר שַׁהֲוָא בַּעַל-
לְשׂוֹן, שִׁיּוֹדֵעַ כֹמָה לְשׁוֹנוֹת וּמַדְבֵר הַרְבָה מַאֲדָר,
כִי הַוָא מַדְבֵר אַפְלוּ לְעַצְמוֹ, עַל-פִנּוּ הַוִיטָב
בְּעֵינֵיכֶם אִישׁ הַזָה, וַיִּקְבְּלוּ אֹתוֹ לְמַלְךָ, וַיְבָחרוּ
לְהַמְּאַרְצָן גּוֹרָמָת לְעֵינֵיכֶם, וְהַלְכוּ וַיִּשְׁבּוּ שָׁם
עִם מַלְכֵיכֶם, וּבְוּדָאי הַנְּהָגָה אֹתוֹתָם בַּדָּרֶךְ הַיְשָׁרָה.

כֹת אַחֲרַת אָמְרוּ שֶׁעָקֵר הַתְּכִלִית הַוָא שְׁמָחָה, כִי
בְּשִׁפְנוּלָד בֵן שְׁמָחִים, בְּשִׁישׁ חַתְנָה שְׁמָחִים,
בְּשִׁפְבוּשִׁים אַיִזָה מְדִינָה שְׁמָחִים. נִמְצָא שְׁתְּכִלִית

הכל הוא שמחה. על-כן בקשו איש שיחיה שמה תמיד, נמצא שהוא אצל התכליות והוא י היה מלך עליהם. והלכו ומצאו שהיה הולך ערל אחד בכתנת בויו ברכפו, ונשא פלעישיל (נקבוק) יין שרת, והלכו אחריו בפה ערלים. זהה הערל היה שמח מאד כי היה שכור מאוד, וראו שזה הערל הוא שמח מאד, ואין לו שום דאגה, על-כן הוטב בעיניהם הערל זהה, כי השיג את התכליות, שהוא שמחה, וקיבלו אותו למלך עליהם, ובודאי הנהיין אותם בדרך היישר, ובחרו להם ארץ גורמת לעניין שליהם, דהינו מקום כרמים וביצוא, שיחיו עושים יין ומהחרצאים יהיו עושים יין-שרף, ולא ילך שום דבר לאבוד, כי זה עקר התכליות אצל לשנות ולהשתפר ולהיות שמח תמיד, אף-על-פי שאין שום שכות ועניין לשמחתם, כי אין להם כלל על מה לשמה, אף-על-פי כן זה היה עקר התכליות אצל להיות שמח תמיד על לא דבר, ובחרו להם ארץ גורמת בגע'ל, והלכו וישבו שם.

פת אחריה אמרו שעקר היא חכמה, ובקשו
לָהֶם חֲכָם גָּדוֹל ועשו אותו מֶלֶךְ עַלְيָהֶם,
ובקשו לָהֶם אָרֶץ גּוֹרָםָת לְחַכְמָה, וְהַלְכָה וְיִשְׁבָּו
שֶׁם.

פת אחריה אמרו שעקר התכליות הוא להשגיח
על עצמו באכילה ושתיה, (ש庫רין פילוין),
לגדל האיברים. וביקשו בעל איברים שישי לוי
איברים גדולים וממשגיח לנגדל האיברים כנ"ל, כי
מאחר שישי לוי איברים גדולים יש לו חלק יותר
בעולם, כי הוא תופס מקום יותר בעולם, והוא
סמוך יותר אל התכליות, כי זהו התכליות לנגדל
האיברים, על כן איש בזה ראי למלך. והלכו
ומיצאו איש ארך, (ש庫רין יויניגר), והויטב
בעיניהם, כי הוא בעל איברים סמוך אל
התכליות, וקיבלו אותו למלך, וביקשו להם אָרֶץ
גּוֹרָםָת לְזֵה, וְהַלְכָה וְיִשְׁבָּו שֶׁם.

וְהִרְוֹתָה בֶּת אַחֲרָה שָׁאָרוֹן, שָׁאֵין כֵּל זה תְּכִלִית, רק עקר התכליות הוא רק לעסוק בתפלה להשם יתברך ולהוות ענו ושבול ברוך וכו', ובקשו להם בעל-תפלה אחר, ועשוי אותו למלך עליהם. (והמשמעות בין, שבכל הפתוחות הנ"ל, ככל טעו מאד במכוונות גודלות מادر, רק זאת הפתחה האחרונה פנו האמת, אשרי להם).

כֵל זה ספר אחד מהగברים הנ"ל להבעל תפלה, וספר לו שהם, הדינו ALSO הגברים שנתחברו עם הגבור הנ"ל הם מן הפת של בעלי האבירים, שקיבלו עליהם למלך בעל אבירים הנ"ל. והוא היום, והלכו מחנה אחת מהם עם העגלות שהולכין אחרי המבחן, (שקורין "איוואו"), שמלוכין אחריהם מאכל ומשקה וכיוצא. ALSO בעל אבירים היה בודאי אםתן מטלה על הבריות, כי היו אנשים גודלים וגבורים, ובודאי מי שפגע (פש) בהם נטה מהם מן הקרקע. והוא באשר הלכו המבחן הנ"ל, בא

בָּנְגַדִּם גָּבוֹר אֶחָד וְהוּא הָגִבּוֹר הַגְּלֵל, שְׁחוֹלֵךְ עַתָּה עַמָּהֶם כְּנֶל, וְהָגִבּוֹר הַזֶּה פְּשַׁבָּא בְּנֶגֶד הַמְּחַנָּה לֹא נָטָה מִן הַדָּרֶה, וְנָכַנְסָה בְּתוֹךְ הַמְּחַנָּה וּפּוֹרַא אֹתָם לְכָאן וּלְכָאן, וְגַתְירָאוּ אֲנָשֵׁי הַמְּחַנָּה מַלְפִּנֵּיו, וְהוּא נָכַנְסָה לְתוֹךְ הַעֲגָלוֹת הַגְּלֵל, שְׁחוֹלְבֵין אַחֲרֵי הַמְּחַנָּה, וְאָכַל כָּל מָה שְׁחִיה שֶׁם, וְגַפְלָא הַדָּבָר בְּעֵינֵיכֶם מִאֵד מִאֵד עַל גָּדֵל גִּבּוֹרָתוֹ, שֶׁל־א הָיָה מִתְּרָא מִן הַמְּחַנָּה בְּלֵל, וְנָכַנְסָה בְּתוֹצָם וְאָכַל כָּל מָה שְׁחִיה עַל הַעֲגָלוֹת כְּנֶל, וְתִכְפֵּף וּמִיד נַפְלוּ לִפְנֵיו וְאָמְרוּ לוֹ: יְחִי הַמֶּלֶךְ, כִּי יַדְעַו שְׁגִבּוֹר בֹּוה בּוֹדָאי רָאוּי לְמֶלֶךְ לְפִי דְּעַתֶּם, שְׁעַקֵּר הַתְּכִלִּת הוּא מַי שְׁהָוָא בַּעַל אִיבָּרים כְּנֶל, וּבּוֹדָאי יִמְהַלֵּל לוֹ הַמֶּלֶךְ אֶת הַמְּלֻוכָּה, מַאֲחַר שְׁנִמְצָא גָּבוֹר בַּעַל אִיבָּרים כֹּזה, כִּי לוֹ רָאוּי הַמְּלֻוכָּה, וּבָן הַוּתָה, שְׁנַתְקַבֵּל וְהָגִבּוֹר הַגְּלֵל, שְׁבָא בְּנָגַדִּם, לְמֶלֶךְ עַל הַבְּתָה הַזֹּאת שְׁנַחַקֵּר אֶצְלָם שְׁעַקֵּר הוּא בַּעַל אִיבָּרים כְּנֶל, וְהָוָא הָיָה הָגִבּוֹר, שָׁאנוּ הַזְּלֵבִין עַתָּה עַפּוֹ לְכַבֵּשׁ

העוֹלָם, והוא אומר לנו זה הגיבור, שגעשה עתה מלך עליהם, שיש לו בזה בונה אחרת במה שהוא הולך לכבש את העולם, כי אין בונתו כלל ליה שיותה העולם כבוש תחתיו, רק שיש לו בונה אחרת בזה. כל זה הם דברי אחד מהגבורים, שספר כל זה להבעל-תפלה, שאל לו איך נתחברו עם הגיבור פג"ל, השיב לו כל זה. שאל לו בעל-תפלה: ומה עניינן גבורתו של זה הגיבור הפ"ל, שהוא המלך שלהם. השיב לו: היהות שמידינה אחת לא רצוי להכנייע עצמן תחתיו, ולקח הגיבור זהה החרב שיש לו, והחרב שלו יש לה נ' כחות: בשטגיין אותה בורחין כל שרי הרים וכו', לנו שלשה כחות המבאים למעלה. בששמע ואת בעל-תפלה, הבין שהוא בוראי הגיבור של המלך הפ"ל, ובקש בעל-תפלה, אם אפשר שיתראה פנים עם זה הגיבור שהוא המלך שלהם. השיבו לו, שידועו הדבר להגבר וישאלו אותו אם יתן רשות,

(שָׁקוּרִין "מַעֲלְדִּיוֹן"), וְהַלְכָהוּ וְשָׁאַלְוּ אֹתָהּ, וְנַתֵּן
רִשּׁוֹת שִׁיבּוֹא אֶלְיוֹן.

כִּשְׁבָּא הַבָּעֵל־תְּפִלָּה אֶל הָגִבּוֹר, הַכִּרוֹו וְהָ
אַת זֶה, וְהִיה בֵּינֵיכֶם שְׁמָחוֹת גְּדוּלוֹת
מִאַד מִאַד עַל שָׁזְכוֹ לְהַתּוֹעֵד יְחִיד, וְהִיה בֵּינֵיכֶם
שְׁמָחוֹת וּבְכִיּוֹת, כִּי זָכְרוּ אֶת הַמֶּלֶךְ וְאֶנְשָׁיו, וּבְכָבוֹ
עַל זֶה, עַל־כֵּן הִיה בֵּינֵיכֶם שְׁמָחוֹת וּבְכִיּוֹת,
וְדָבְרוּ יְחִיד הַבָּעֵל־תְּפִלָּה עִם הָגִבּוֹר, אַיִד
נְתַגְּלֵלָו וּבָאוּ לְכָאן. וּסְפִרְתּוּ הָגִבּוֹר לְהַבָּעֵל־
תְּפִלָּה, שְׁמָאוֹ שְׁהִיה הַרְוחַ-סְעַרָה הַגְּלֵל, שָׁאוֹ
נְתַפְּזָרוּ כָּלָם פָּגַ"ל, אֹז, כְּשַׁחַור מִמְּקוֹם שְׁעַלָּה
לְשֵׁם לְחַדֵּשׁ כְּחֹזֶן פָּגַ"ל, כְּשַׁחַור וְלֹא מֵצָא אֶת
הַמֶּלֶךְ עִם כָּל הָאָנָשִׁים שָׁלוֹן הַגְּלֵל, או הַלְּךָ
בְּאַשְׁר הַלְּךָ וַיַּעֲבֵר עַל כָּל הָאָנָשִׁים הַגְּלֵל, הַינְזָ
שְׁהִבְין שְׁהִיה בָּمְקוֹם כָּלָם, הַינְזָ שַׁעַר בְּאַיִתָּ
מִקּוֹם, וְהִבְין שָׁשֶׁם הוּא בְּוֹדֵאי הַמֶּלֶךְ, אַךְ לֹא
הִיה יָכֹל לְבִקְשׁוֹ וְלֹמְצָאוֹ. וְכֵן עַבְרָ בָּמְקוֹם אַחֲרָ,
שְׁהִבְין שָׁשֶׁם הִיא הַמֶּלֶכהָ, אַךְ לֹא הִיה יָכֹל

לבקשה ולמצאה. וכן עבר על כל האנשים הנ"ל, אךאותך לא עברתי הינו שהגבור לא עבר על מקום שהיה שם הבעל-תפלה. ענה ואמר הבעל-תפלה: אני עברתי על מקום כלם וגם על מקום שלך הינו שהבעל-תפלה עבר גם על מקום הגבור, כי היהי עובר במקום אחר, וראיתי שעומדר בתר המלה, והבנתי שכוא יש בודאי המלה, אך לא היהי יכול לבקש ולמצאו, וכן הלאתי יותר עברתי על ים של דם, והבנתי שהם נעשו בודאי מהדמעות של המלה, שהוא בוכה על כל הנ"ל, ובודאי המלה היא כאן, אך לא היהי אפשר לבקש ולמצאה. וכן עברתי על ים של חלב, והבנתי שהם נעשו בודאי מהחלב של הבת-מלפה, שנאבר בנה פג"ל, והיה דוחק אותה רפי חלב, ומזה נעשה הם הזה של חלב, ובודאי כאן היא הבת-מלפה, אך לא היהי אפשר לבקש ולמצאה. וכן עברתי יותר, וראיתי שהו

מְנֻחִים הַשְׁעָרוֹת שֶׁל זָהָב שֶׁל הַתְּנוּק הַגָּל, וְלֹא
לְקַחְתִּי מֵהֶם כָּלֶל, וַיַּדְעָתִי שֶׁכָּאֵן הוּא בּוֹדָאי
הַתְּנוּק הַגָּל, אֲךָ לֹא הָיָה אָפָרֶשׂ לְבַקְשׁוֹ
וְלִמְצָאוֹ. וּכְنַעֲרָתִי יוֹתֶר, וַיַּהַיִתִי עֹבֵר עַל יָם
שֶׁל יָם, וַיַּדְעָתִי שֶׁזֶה הַיָּם נָעָשָׂה בּוֹדָאי
מִהַּדְבּוּרִים שֶׁל הַמְּלִיאָן שֶׁהָיָה עוֹמֵד וּמַדְבֵּר
תְּנֻחוֹמִין לְפִנֵּי הַמֶּלֶךְ וְהַמֶּלֶכֶת, וְאַחֲרֵיכֶם הָיָה
חֹזֵר פָּנָיו וּמַדְבֵּר תְּנֻחוֹמִין לְהַבְתִּימָלֶכֶת, וּמַאֲלֹו
הַדְבּוּרִים נָעָשָׂה הַיָּם שֶׁל יָם כְּמוֹ שְׁבָתוֹב: "וְחַכְמָה
בֵּין הַטּוֹב" (שִׁיר-הַשִּׁירִים ז), אֲךָ לֹא הָיָתי יָכֹל
לִמְצָאוֹ. וּכְנַעֲרָתִי יוֹתֶר, וַיַּרְאָתִי שָׁעוֹמֵד אַבָּן
שְׁחַקּוֹק עַלְיוֹ תִּמְוִית הַיד הַגָּל עַם שְׁרָטוֹתִין,
וַיַּהֲבִנֵּת שֶׁכָּאֵן הוּא בּוֹדָאי הַחֲכָם שֶׁל הַמֶּלֶךְ
הַגָּל, וְהָיָה חַקָּק לוֹ תִּמְוִית הַיד עַל הַאָבָן, אֲךָ
לֹא הָיָה אָפָרֶשׂ לִמְצָאוֹ. וּכְנַעֲרָתִי יוֹתֶר, וַיַּרְאָתִי
שָׁעוֹמֵד מִסְדֵּר עַל הָר אֶחָד הַשְּׁלִיחָנִית שֶׁל זָהָב
וּמִקְרִידָעַנְצִין (חַפְצִים יָקָרִי עַד) וּשְׁאָר אֲצָרוֹת
הַמֶּלֶךְ, וַיַּהֲבִנֵּת שֶׁכָּאֵן הוּא בּוֹדָאי הַמְּמַנֵּה עַל

הַאוֹצֶרוֹת שֶׁל הַמֶּלֶךְ הַגָּלֶ, אֲךָ לֹא הִי אָפָשׁ
לְמִצָּאוֹ.

השיב הגבור: גם אָנִי עַבְרָתִי עַל כָּל
הַמִּקְוּמוֹת הַלְלוֹ, וְאָנִי לְקַחְתִּי מִן
הַשּׁוּרוֹת שֶׁל זָהָב שֶׁל הַתִּינָּק הַגָּלֶ, בַּיּ
לְקַחְתִּי שְׁבָעָה שְׁעוֹרוֹת, שִׁישׁ לָהֶם כָּל מִינִי
גּוֹנוֹן, וְהֵם יָקְרִים אֲצֵלִי מָאָד, וְהִיִּתִי יוֹשֵׁב בַּמְקוּם
שִׁישָׁבְתִּי, וְהִיִּתִי מְחֻחָה עַצְמִי בָּמָה שֶׁאָפָשָׁר
בַּעֲשָׂבִים וּכְיוֹצָא, עַד שֶׁלֹּא הִי לִי שָׁוֹם דָּבָר
לְהַחֲזִות עַצְמִי, וְהַלְכָתִי בָּאָשָׁר אַלְהָה, וְכָאָשָׁר
הַלְכָתִי מִמְּקוֹמֵי הַגָּלֶ, שְׁבַחְתִּי אֶת הַקְּשָׁת שְׁלִי
שָׁם. השיב הבעל-תפלה: אָנִי רָאִיתִי אֶת הַקְּשָׁת
הַזֹּהֶה, וַיַּדְעֵתִי שְׁבַודָּאי הוּא קָשָׁת שְׁלָה, אֲךָ לֹא
הִיִּתִי יִכְׁלֶל לְמִצָּא אֹתָהּ. וּסְפִיר יוֹתֶר הגבור
לְהַבָּעֵל-תְּפָלָה, שְׁבַשְׁחַלֵּךְ מִשֵּׁם, הִיִּתִי הַזָּלֶךְ וּבָא
עַד שְׁפָגַעַתִּי בְּהַמְּחַנָּה הַגָּלֶ וְגַנְגַּסְתִּי לְתוֹכֶם, בַּיּ
הִיִּתִי רַעַב מָאָד, וְהִיִּתִי רֹצֶחֶת לְאַכְלָל. וְתַכְּפֵ
כְּשַׁגְבָּנְסָתִי לְתוֹכֶם קָבְלוּ אֹתָי לְמַלֵּךְ עַלְיָהֶם

כג"ל, ועתה אני הולך לכבש הארץ, ובנתי אויל אוכל למצא את המלך עם האנשים שלו הנ"ל. ודבר הבעל-תפלת עם הגבור: מה עושים עם האנשים הללו, דהינו בני המדינה הנ"ל, שנפלו בהאות ממון כלכה, עד שבאו לשיטות פיאלו, שבעל הממון הם אלוקות עצמם, ושאר ענני שיטות שיש לבני מדינה זאת. אצלם, ושאר ענני שיטות שיש לבני מדינה זאת. ענה ואמר הגבור להבעל-תפלת, ששמע מהמלך, שפכל התאות אפשר להוציא את מי שנפל לתוכם, אך מי שנפל לתאה זו של ממון, אי אפשר בשום אופן להוציאו ממש, ובודאי לא תפעול כלל אצלם, כי אי אפשר להוציאם מזה כלל. רק ששמע מהמלך שעליידי הדרך שיש להחרב הנ"ל, שמשם קבל גבורתו כג"ל, על-ידי זה יכולים להוציא מטהה היאת של ממון את מי שנפל ונשׂקע בתוכה. וישבו יחד איזה זמן הגבור עם בעל-תפלת, ועל ענין הנ"ל של בני המדינה הנ"ל, שבקשו מהבעל-

תְּפִלָּה שִׁיצַּא אֶל הַגָּבוֹר בְּשִׁבְילָם כֹּנֶל, הַרְחִיבוּ
הַזָּמָן, הִנּוּ שַׁהֲבָעֵל-תְּפִלָּה פָּעֵל אֶצְלָ הַגָּבוֹר
לְהַרְחִיב לָהֶם הַזָּמָן לְבָנֵי הַמִּדְינָה, וַנְתַן לָהֶם
אַרְכָּא אַיזָּה זָמָן. וּמְסֻרוּ סִימְנִים זֶה לָזֶה, הִנּוּ
הַגָּבוֹר וַהֲבָעֵל-תְּפִלָּה מְסֻרוּ סִימְנִים זֶה לָזֶה, בְּרוּ
שְׁיוֹכְלוּ לִידְעַ אֶחָד מִחְבָּרוֹ, וְהַלְךְ לוּ הַבָּעֵל-
תְּפִלָּה לְדַרְכָו. וּבְדַרְךְ הַלּוּכוֹ שֶׁל הַבָּעֵל-תְּפִלָּה
רֹאָה שְׁהֽׁוֹלְכִים אֲנָשִׁים וּמְתַפְּלִילִים וּנוֹשָׁאים
חַבּוֹרִים שֶׁל תְּפִלוֹת, וַנְתִּירָא מֵהֶם, וְגַם הֵם
נַתִּירָא מִפְנֵינוּ, וּעַמְדָה לְהַתְּפִלָּל, וְגַם הֵם הַתְּפִלָּלָנוּ.
אַחֲרַבְךָ שָׁאַל אֹתָם: מַי אַתֶּם? הַשִּׁיבוּ לוּ,
שְׁבָעַת שְׁהָיוּ רֹוחַ-סָעָרָה הַגֶּל, שָׂאוּ נִפְרָדוּ בְּנֵי
הָעוֹלָם לְמִינֵּיהם, אֵלָה בְּחָרוּ בָּזָה וְאֵלָו בָּזָה בְּכָל
הַמִּבְאָר לְמַעַלָּה חַלּוּקִי הַכְּתוֹת הַגֶּל, אֹז אָנַחֲנוּ
בְּחִרְנוּ לָנוּ לְעַסְקָ בְּתְּפִלָּה תָּמִיד לְהַשֵּׁם יְתִבְרָה,
וּבְקִשְׁנוּ וּמִצְאָנוּ בַּעֲלִ-תְּפִלָּה אֶחָד וּעֲשָׂנוּ אֹתוֹ
לְמַלְךָ. בְּשֶׁשְׁמַע וְאֵת הַבָּעֵל-תְּפִלָּה, הוֹטֵב הַדָּבָר
בְּעִינֵינוּ מְאָר, בַּי בָּזָה הוּא חָפֵץ, וְהַתְּחִיל לְדַבֵּר

עֲמָם, וְגַהֲלָה לֵהֶם סִדְרָתְפָלוֹתֵי וְחַבּוֹרֵי וְעַנְיָנוֹ. בְּשַׁשְׁמָעוֹ דָּבְרָיו, נִפְתָּחוּ עַינֵּיהֶם, וַיַּרְאוּ גָּדֵל מַעַלְתוֹ שֶׁל הַבָּעֵל-תְּפָלָה הַזֶּה, וַיַּתְּכַפֵּף עַשְׂוֹ אֹתוֹ לְמַלְךָ עַלְיָהֶם, כִּי הַמֶּלֶךְ שָׁלָהֶם מִחְלָל לֹא הַמְּלוֹכָה, מִחְמָת שָׁרָאוּ שַׁהֲוָא מִפְּלָג בְּמַעַלָּה יִתְּרָה מַאֲדָמָה, וְלֹמְדָר עֲמָם הַבָּעֵל-תְּפָלָה הַזֶּה וְהַאֲיר עַינֵּיהֶם, וַיַּעֲשֵׂה אֹתָם לְצִדְקִים גְּמוּרִים גְּדוּלִים מַאֲדָמָה, כִּי הֵם הַיּוֹם מִתְחַלָּה גַּם-בֵּין צִדְקִים מַאֲחֵר שְׁעִסְקוּ רַק בְּתְפָלָה גַּנְּגָל, אֲךָ וְהַבָּעֵל-תְּפָלָה הַאֲיר עַינֵּיהֶם, עַד שְׁנָעֵישׁוּ צִדְקִים נֹרְאִים מַאֲדָמָה. וְשָׁלַח הַבָּעֵל-תְּפָלָה אֲגָרָת לְהַגְּבוֹר הַגְּנוּל וְהַזְּדִיעָו אֵיךְ שְׂזָכָה וּמְצָא אֲנָשִׁים פְּאַלְוָו וַיַּעֲשֵׂה עַלְיָהֶם מֶלֶךְ.

וְבָנֵי הַמִּדְיָנִיהֶן שֶׁל מַמְּוֹן הַגְּנוּל הַיּוֹם עֲסֻקִים יוֹתָר בְּעַנְיָנֵיהֶם בְּעֲבוֹדָתָם בְּכָל הַגְּנוּל, וְהַזְּמָן שְׁהַגְּבִיל עֲמָם הַגְּבוֹר הַגְּנוּל הַיּוֹם מִמְשָׁמֵשׁ לְבָוא, וְנִתְּפָחְדוּ מַאֲדָמָה, וַיַּעֲשֵׂו עֲבוֹדָתָם הַגְּנוּל, וְהַקְּרִיבוּ קָרְבָּנוֹת וּקְטָרָת וּעֲסֻקָּו בְּתְפָלוֹת שָׁלָהֶם, שַׁהֲיוֹ

מִתְפָּלִילִים לְאֱלֹקּוֹתֶם הַגְּלִילִיָּה. וְגַם בֵּיןֵיכֶם, שֶׁהֵם
מִכּרְחִים לְקַיִם עֲצַתְּמֵיכֶם הַרְאָשָׁוֹנָה, דְּהַיָּנוּ, לְשַׁלֵּחַ
אֶל הַמִּדְרִינָה שַׁיִשׁ בָּה עֲשִׂירֹות מִפְלָגָה גְּנִילִיל, אֲשֶׁר
לְפִי דַעַתְּמֵיכֶם הַיּוֹם כָּל בְּנֵי אֹתָה הַמִּדְרִינָה כָּלָם
אֱלֹקּוֹת גְּנִיל, וְהֵם יוֹשִׁיבוּ אֶתְמֵיכֶם בּוֹדָאי גְּנִיל,
מַאֲחֶר שְׁבָלָם הֵם אֱלֹקּוֹת גְּנִיל. וְשַׁלְחוּ שְׁלוּחִים
לְשֵׁם, וּבְדַרְךְ הַלּוּכָם שֶׁל הַשְּׁלוּחִים לְשֵׁם, תְּעוּ
וְהַלְכוּ, וּמִצְאוּ אֶתְמֵיכֶם שַׁהְיָה הַוְּלָךְ עִם מִקְלָל,
שַׁהְמִקְלָל שְׁלֹו הִיה עֹזֶלה יוֹתֵר מִכֶּל אֱלֹקּוֹתֶם,
הַיּוֹם שַׁהְמִקְלָל שְׁלֹו הִיה עִם אֶבֶןִים טוֹבּוֹת יְקָרִים,
אֲשֶׁר זֶה הַמִּקְלָל הִיה שֹׁווה יוֹתֵר מִכֶּל הַעֲשִׂירֹות
שֶׁל כָּל אֱלֹקּוֹתֶם גְּנִיל הַיּוֹם בֵּין הָאֱלֹקּוֹת
שְׁבַמְּדִינָתֶם וּבֵין הָאֱלֹקּוֹת שְׁהַלְכוּ אֲצָלָם, כִּי
הַמִּקְלָל הִיה שֹׁווה יוֹתֵר מִכֶּל הַעֲשִׂירֹות שֶׁל בְּלָם.
גַם הִיה הַוְּלָךְ בְּכֻבָּעַ, (שְׁקוּרִין "קָאָפְּלִישׁ"), שַׁהְיָה
קָבוּעַ בּוֹ אֶבֶןִים טוֹבּוֹת, שַׁהְיָה שֹׁווה הַזָּן רַב,
וְתִכְפֵּף וּמִיד נִפְלֹא לְפָנָיו בְּכַרְיעָה וְהַשְׁתְּחִווָה, כִּי
לְפִי דַעַתְּמֵיכֶם הִיה הָאָדָם הַזָּה אֱלֹקָה עַל כָּל אֱלֹקִים

שְׁלָהֶם, מַאֲחֵר שִׁישׁ לֹא עֲשִׂירוֹת מִפְלָג בּוֹהַ.
 וְהָאָדָם הַזֶּה שְׁפָגָעִי הוּא הַיְהָ הַמְמֻנָּה עַל
 הַאוֹצָרוֹת שֶׁל הַמֶּלֶךְ הַגָּלֶל. וְאָמַר לְהָמָן הָאָדָם
 הַזֶּה: זֶה הוּא חֲדוֹשׁ אַצְלָכֶם, בְּלִשּׁוֹן תִּמְהָ, בֹּאוּ
 עַמִּי וְאֶרְאָה לְכֶם עֲשִׂירוֹת. וְהַזְּלִיךְ אָוֹתָם אֶל
 הַהָר, שְׁהָיָה מִסְדָּר שֶׁם אַזְרָה הַמֶּלֶךְ, וְהֶרְאָה
 אָוֹתָם אֶת הַאַזְרָה וְתִכְפֵּף וּמִיד נִפְלוּ בְּכָרְיעָה
 וְהַשְׁתְּחוּהָ, כִּי זֶה אֱלֹקָן עַל כָּל אֱלֹקִים לִפְנֵי
 דָעַתָּם הַפְּכָלָה וְהַגְּבוּכָה, שְׁהָיָה אַצְלָם עֲקָר
 הַאָמִינָה הַמְמֻונָה וְהַעֲשִׂירוֹת הַגָּלֶל.

אֲךָ קָרְבָּנוֹת לֹא הַקְּרִיבוּ שֶׁם, כִּי לִפְנֵי דָעַתָּם
 הַגָּלֶל שֶׁהָוָא אֱלֹקָן עַל זֶכְוּ, בּוֹדָאי הַיְוָה
 מִקְרִיבִים אֶת עַצְמָן לְאֱלֹקָן בּוֹהַ, אֲךָ זֶכְוּ, כִּי
 בְּשִׁיצְעָו אַלְוָה הַשְׁלֹוחִים, הַזְּהִירָה אָוֹתָם שְׁבָדָרֶךָ
 לֹא יְהָיו מִקְרִיבִים קָרְבָּנוֹת, כִּי חִשְׁשׁוּ שָׁם יִרְצֹוּ
 בָּדָרֶךָ לְהַקְּרִיב קָרְבָּנוֹת לֹא יִשְׁאַר מִהָּם כָּלּוּם, כִּי
 אָוְלִי יִמְצָאוּ אֵיזָה אַזְרָה בָּדָרֶךָ, אָוְלִי יַלְךְ אֶחָדר
 לְבִית-הַכְּפָא וַיַּמְצָא שֶׁם אַזְרָה וְהָיָה אַצְלָוּ אֱלֹקָן

כג"ל, ויתחילו להזכיר את עצמן אליו, ולא ישאר מהם אחר, על-בנין הוהירו את השלוחים הינו בני המדרינה הוהירו את השלוחים, שבדרך לא יקרו קרבנות כלל, על-בנין לא הקריבו אלו השלוחים קרבנות לזה הממנה הנ"ל. אבל זה היה ברור אצולם שהוא אלוק על כל אלקים, מאחר שיש לו עשירות עצום ורב כוחה. ונתיישבו אלו השלוחים: למה להםليلך אל האלקות הנ"ל, דהינו אל המדרינה שהוא עשירים מפליגים מאה, שהם אצולם כלם אלקות כג"ל, כי הלווא אצל זה האיש בודאי יוכל לקבל ישועה, כי הלווא זה האיש הוא אלוק גדול על כלם לפי דעתם הרעה הנ"ל, מאחר שיש לו עשירות עצום ומפלג כזו בפלוי בפלים יותר מפלם, על-בנין בקשׁו מזיה האיש שליך עטם למדינתם, ונתרצה להם והליך עטם, ובא למדינתם. וזה היה אצל בני המדרינה שמחה נדולה שמצאו אלוק כזה, כי היו בטוחים שעליידו יהיה להם תשועה

בָּנְדָאי, מֵאַחֲרַ שֶׁהָיוֹ אֱלֹקָ בָּהָ לִפְיֵי דַעַתָּם, כִּי
יִשְׁ לוֹ עֲשִׂירֹות עַצּוֹם בָּהָ, וַצְוָה זֶה הָאִישׁ שֶׁהָיוֹ
הַמְּמֻנָּה שֶׁל הַמֶּלֶךְ הַגְּלָל, שִׁקְבָּלוּ אָתוֹ בְּנֵי
הַמִּדְינָה הַזֹּאת לְאֱלֹוק, שִׁקְדָּם שִׁיחָה סִדְרָ מַתְקָן
וְנִכְזָן בַּמִּדְינָה, לֹא יִקְרִיבוּ קָרְבָּנוֹת בְּלָל. כִּי בָּאַמְתָּה
זֶה הַמְּמֻנָּה שֶׁל הַמֶּלֶךְ הָיָה צְדִיק גָּדוֹל, כִּי הָיָה
מְאַנְשֵׁי הַמֶּלֶךְ הַגְּלָל, שֶׁהָיוּ בָּלָם צְדִיקִים גָּדוֹלִים
מְאַה, וּבָנְדָאי הָיָה מִמְּאַס מִאַד בְּכָל הַמִּנְהָגִים
הַרְבִּים וְהַשְׁטוּחוֹתִים שֶׁל אָוֹתָה הַמִּדְינָה, אֲך֒ עַדְיוֹן
לֹא הָיָה יִכְזֹב לְהַשִּׁיב אָוֹתָם מַדְרָכָם הַרְבָּה, אֲך֒
צֹוָה לְעַת־עַתָּה שַׁעַל־כָּל־פָּנִים לֹא יִקְרִיבוּ
קָרְבָּנוֹת. וְהַתְּחִילָה בְּנֵי הַמִּדְינָה לְבַקֵּשׁ מֵאָתוֹ
אוֹדוֹת הַגְּבֹור הַגְּלָל שַׁעַם עַלְيָהֶם, וְגַם הַמְּמֻנָּה
עָנָה: אָפְשָׁר הוּא זֶה הַגְּבֹור הַיְדִיעָה לֹג. וְהַלְךָ זֶה
הַמְּמֻנָּה, וַיֵּצֵא אֶל הַגְּבֹור, וּבַקֵּשׁ מְאַנְשֵׁי שֶׁל
הַגְּבֹור אִם אָפְשָׁר לְהַתְּרֹאות פָּנִים עַמּוֹ, וְאִמְרוּ
שִׁזְׁוִידְיוּ לֹו וַיֵּשֶׁאַלְוּ אָתוֹ וְהַלְכָו וַשְּׁאַלְוּ אָתוֹ,
וְנַתְן רִשּׁוֹת. וְנִכְנָס הַמְּמֻנָּה אֶל הַגְּבֹור, וְהַכְּרִיוּ זֶה

את זה, והיה בינוּם שמחות גדולות וביבות כפ"ל. ואמר הגיבור להמן: תדע שגם הבעל-תפלת הבהיר שלנו ראותיו גם כן, וכבר נעשה מלך. וספרו זה לזה איך נתגלו וכאו לכאנן, וספר הממן להגיבור שהוא עבר על מקום הפלך ועל מקום כל האנשים הנ"ל, אך על שנייהם לא עבר, הינו על מקום הבעל-תפלת והגיבור, על מקום אותם שניים לא עבר. ורבו יחר הממן עם הגיבור אודות המדרינה הנ"ל על שנთעו ונbowו כלל, עד שבאו לשיטותם באלו. השיב הגיבור להמן תשובה הנ"ל, שהשיב להבעל-תפלת פנ"ל, הינו ששמע מהפלך, שמי שנש�� בערואה זו של ממון, אי אפשר לו בשום אופן לשוב ולצאת משם, כי אם על-ידי הדרך שיש להחרב הנ"ל שטחים מקבל הגיבור לכך גבורתו, על-ידי זה יכולם להוציאם מזה. ורוחיבו הזמן עוד יותר, הינו שהמן דיבר עם הגיבור להרחב הזמן עם בני המדרינה

הע"ל עוד יותר, וננו לֵהֶם הגיבור עוד ארבע
וּמָן. אחר־כֵּד מִסְרוֹ סִימְנִים זֶה לַזֶּה, הממְנָה
והגבור, והלך הממְנָה מִן הגיבור וחוּר הממְנָה
אל הַמִּדְיָנִה הע"ל. וגם הממְנָה זוּה בּוּדָאי
הוכיחו אֹתָם עַל דִּרְכֵם הַרְעָה, שָׁתְּהֻזּוּ וְגַבּוּזּוּ
כֵּלְכֵד בְּתָאוֹת מִמוֹן, אֲך֒ לֹא הַעֲילָל לֵהֶם כָּלֵל,
כִּי בָּכֶר נִשְׁקָעֵי בָּזָה מַאֲדָם פָּגַע, רַק מִחְמָת
שִׁבְּרָה הַוְּכִיחָו אֹתָם הַרְבָּה, הַבָּעַל־תִּפְלָה וְגַם
הַמְּנָה, בְּלִבְלוֹ אֹתָם, וְהִי אָוּמָרִים: אַדְרָבָא,
הַוְּצִיאוּ נָא אֹתָנוּ מַטְעוֹתֵינוּ, אַפְּ-עַל־פִּי שְׁהָם הַיּוּ
אָוחִים בְּדַעַתְּמֵיכָה בְּחִזְקָה וְלֹא הַיּוּ רֹצִים כָּלֵל
לְשִׁובּ מַטְעוֹתֵם הַרְעָה, אֲך֒ הַיּוּ אָוּמָרִים
לְמוֹכִיחָיָם הע"ל: אַדְרָבָא, אִם הוּא בְּדַעַתְּכֶם,
שְׁאָנָהָנוּ בְּטַעַת וּבְמִבּוֹכָה גְדוֹלָה, אִם־פָּנֵן הַוְּצִיאוּ
נָא אֹתָנוּ מַטְעוֹתֵינוּ. וְנַתֵּן לֵהֶם עַצְהָ הַיּוּ הממְנָה
נַתֵּן עַצְהָ לְבִנֵּי הַמִּדְיָנִה הע"ל, בְּאַשְׁר שַׁהְוָא יָדַע
הַכָּחַ שֶׁל זֶה הגיבור מהיכן הוא מִקְבֵּל כֵּה
גְבוּרָתוֹ, וְסִפְרָ לֵהֶם עַנְנִין הַחֲרֵב הע"ל, שְׁמַשָּׁם

מקבל הגבור כה גבורהתו. בין גלך אני ואם אל מקום החרב, ועל-ידייה תוכלו להתגבר בונגו. ובונת הממגה היה, שכשיבו לשם, יוכלו לשוב ויצאת על-ידייה מטעותם פג"ל כי על-ידי אותו הדרך שיש להחרב זאת, על-ידייה יכולים להוציא מתחות ממון פג"ל, וקבעו דבריו הינו בני המדרינה קבלו עצת הממגה לילד עמו אל החרב היג"ל.

זהלך הממגה, בני המדרינה שלחו עמו את גודלי המדרינה, שהם אצלם אלקות ובודאי היו הולכים עם תכשיטי כסף וזהב, שהיו תלויים עליהם, כי זה היה העקר אצלם, והלכו יחד. והודיע הממגה הדבר זהה להגבור, באשר שהוא הולך עמו לבקש מקום החרב, ובונתו, אולי יזכה ברוך הלoco למצא את המלך ואנשיו. ענה ואמר הגבור: גם אני אלך עמה. ושנה הגבור עצמו, כדי שלא יבין אילו האנשים שהלכו עם הממגה, שזו הוא הגבור היג"ל, על-בין

שנה עצמו, והלך גם-כון עם הממֶנה. ונתרישבו שיזדיעו הדבר להבעל-תפלה והזדיעו לו, ואמר בעל-תפלה שוגם הוא ילך עם, והלך אליהם בעל-תפלה וצוה בעל-תפלה לאנשים שלו שיתפללו על זה, שיצליה השם דרכם, שיזבו למצא המלך עם אנשיו הניל, כי תמיד היה בעל-תפלה מתפלל על זה, והוא מצוה לאנשיו, והוא מתקן להם תפנות שיתפללו על זה. ועתה הוזיר אותם ביזטר, כאשר לך אל הממֶנה והגבור, לילך עם לבקש את המלך ואנשיו הניל, שיתפללו על זה תמיד לובות למציאתם. ובא בעל-תפלה אל הממֶנה והגבור הניל, ובודאי היה ביןיהם שמחה גroleה, שמחות ובכיות הניל, והלכו שלשתן יחד, דהינו הממֶנה והגבור והבעל-תפלה; והאלקות הניל, דהינו העשירים גroleי המדרינה הניל שם נקראים שם במדינתם אלקיהם הניל, הילכו עליהם, ויתהלך באשר יתהלך.

וּבָאֹ לְמִדְיָנָה אֶחָת, וְהַיּוֹ שֵׁם שׂוֹמְרִים סְבִיב
הַמִּדְיָנָה, וּשְׁאָלָו אֶת הַשׁׂוֹמְרִים עַל עֲסָקֵי
הַמִּדְיָנָה, וּמֵי הַמֶּלֶךְ שְׁלָכֶם. הַשִּׁיבוּ הַשׁׂוֹמְרִים,
שְׁבֻעָת שְׁהִיה הָרוּחַ סֻעָּרָה הַגְּלָל, שָׁאוֹ גְּפִירָדוֹ בְּנֵי
הָעוֹלָם לְמִינֵּיכֶם כְּפָ"ל, אֹז בְּחָרוּ לָהֶם בְּנֵי
הַמִּדְיָנָה שְׁלָחֶם, שְׁעַקָּר הוּא הַחֲכָמָה, וַיִּכְבְּלוּ
עֲלֵיכֶם חָכֶם גָּדוֹל לְמֶלֶךְ, וְזה מִקְרֹוב מִצְאוֹ חָכֶם
גָּדוֹל מִפְּלָג בְּחֲכָמָה מִאַד מִאַד, וּמִחָּל לוֹ הַטָּלָךְ
אֶת הַמְּלֹוּכָה, וַיִּכְבְּלוּ אָתוֹ לְמֶלֶךְ, כי אַצְלָם הָיָה
הַעֲקֵר הַחֲכָמָה, וּמַאֲחָר שִׁמְצָאוּ חָכֶם מִפְּלָג כֹּהֵן,
עַל פִּוּ קִבְּלוּ אָתוֹ לְמֶלֶךְ. וְאָמְרוּ אַלְוּ הַשְּׁלֵשָׁה
הַגְּלָל הִנֵּוּ הַמְּמֻנָּה וְהַגְּבוּר וְהַבָּעֵל-תְּפִלָּה, שְׁנָרָאֵין
הַדְּבָרִים שְׁזָהּוּ חָכֶם שְׁלָנוּ דְּהִנֵּוּ חָכֶם שֶׁל
הַמֶּלֶךְ הַגְּלָל. וּבְקַשׂוּ אֶם אָפְשָׁר לְהַתְּרָאֹות פְּנִים
עָמוֹ, וְהַשִּׁיבוּ לָהֶם, שִׁיּוֹדְיעוּ לוֹ וּשְׁאָלְוּ אָתוֹ,
וְהַלְכוּ וּשְׁאָלוּ, וַיִּתְּנוּ לָהֶם רִשְׁוֹת. וּבָאֹ אַלְוּ
הַשְּׁלֵשָׁה אֶל חָכֶם, שְׁהָיָה הַמֶּלֶךְ שֶׁל אָתוֹהָ
הַמִּדְיָנָה, וְהַכְּרִיוּ זֶה אֶת זֶה, כי חָכֶם הָאָהָה הָיָה

הַחֲכָם שֶׁל הַמֶּלֶךְ הַגְּלִיל, וּבוֹדָאי הָיָה שֵׁם שְׁמֹחָה גְדוֹלָה, שְׁמֹחוֹת וּבְכִיּוֹת כְּגַם, בַּי בְּכוֹ אַיִד זָכוּם לְמִצְאָה אֶת הַמֶּלֶךְ עִם כָּל הַגְּלִיל, וּשְׁאַלְוָה אֶת הַחֲכָם, אֲמִין יוֹדֵעַ מִן הַיד שֶׁל הַמֶּלֶךְ, וְהַשִּׁיבָה לָהֶם, שְׁהַיד הָוֹא אֶצְלָוּ, אֲךָ מִיעָט שְׁנַתְּפִיףָרוּ עַל יְדֵי הָרוּחַ סְעָרָה כְּגַם, שָׁאוֹ נָעַלְמָם מִהַם הַמֶּלֶךְ וּכְיוֹן כְּגַם, מִאוֹ הָוֹא אַיִן רֹזֶחֶת לְהַסְתַּכְלֵל בְּלָל בְּתוֹךְ הַיד, בַּי הִיא שִׁיכָה רַק אֶל הַטְּלָה, רַק שְׁחַקְקָה תְּבִנִית הַיד עַל אָבִן, בְּרוּ שְׁיִשְׂתַּפְמֵשׁ בָּוּהַ קָצַת לְצַדְקָה עֲנֵנָנוּ, אֶבְלָל בְּהַיד אַיִן מְסֻתְכֵל בְּלָל. וְדִבְרָוּ עִם הַחֲכָם אַיִד נְתַגְלִיל וּבָא לְכָאן, וְסִפְרָה לָהֶם, שְׁמִיעָת שְׁהִיה הָרוּחַ סְעָרָה הַגְּלִיל, הַלְּךָ בְּאַשְׁר הַלְּךָ, וּבְדַרְךָ הַלּוּכוֹ עַבְרָה עַל כָּלָם, רַק עַל אַלוּ הַשְׁלָשָה הַינּוּ הַבָּעֵל-תְּפִלָה וְהַגְּבוֹר וְהַמְּנִיחָה לְאַעֲבָר, עַד שְׁמַצְאָו אָתוֹ בְּנֵי-הַמְּדִינָה אַלוּ וְקַבְּלוּ אָתוֹ לְמַלְךְ כְּגַם, וּלְעֵת עַתָּה הָוֹא צְרִיךְ לְהַנְּהִיגָה אָתוֹם לְפִי דָרְכָם, בַּפִּי דָרְךָ חַכְמָתָם, עַד אַשְׁר בָּרְבּוֹת הַזָּמָן יִשְׁיב אָתוֹם אֶל הָאָמָת, וְדִבְרָוּ

עם ה'חכם על אוזדות בני המדרינה הנ"ל, שנתקעו
ונבכו בלבך בשנות ועבודה זרה של ממון
בג"ל, ואמרו: אלמלא לא נתבררנו ונתרזנו, כי
אם בשכילו אותה המדרינה להחזיר אותם
לטوب, היה די לנו בזה, כי נחתפסו ונתקעו
בלבך, כי באמת כל הפתות הנ"ל, כלם נתנו
ונבכו, וצריכים לתקןם; להשיכם משטויות
וליהווים אל התכליות האמתי, כי אפילו הפת
שבחרו להם חכמה לתוכלית, גם הם לא השיגו
התכליות האמתי וצריכין תיקון ותשובה, כי בחרו
בחכਮות חיצניות ואפיקורסות, אך מכל
הטעותים הנופרים לעיל הוא ב拈ל יותר
להשיכם מטעותם ולהיהווים אל האמת, אבל
אלו נתנו בעבודה זרה של ממון ונש��ו בה
בלבך בכל הנ"ל, עד שאיד' אפשר להשיכם מזה
גע"ל. גם ה'חכם השיב להם ששמע גמ"פ
מהפלחה, שמלבד התאות אפשר להוציא, אבל
מתאה זה של ממון או לאפשר להוציא את מי

שנפלו לתוכה, כי אם על ידי הדרך שיש להחרב
הן"ל. ונתראזה הכם גם-כון לילד עמיהם, והלכו
ארבעתן יתה. וגם אלו האלקות השוטים הנ"ל
הלו עמיהם גם-כון פג"ל.

והלכى ובאו למדינה אחת, ושאלו גם-כון את
השומרים על עניין מדינה, ומי הפלך
שליהם. השיבו, שפעת שהיה הרוח סערה הנ"ל,
או בחרו להם בני מדינה זו, שהתקלית הוא
הדבר, וקבלו עליהם דברון בעל לשון למלה.
אחר כך מצאו איש אחד, שהיה בעל לשון
ומליצה ודברון מפלג מאד מאד, וקבלו אותו
למלך, כי הפלך מחל לו המלוכה, מאחר שהוא
בעל לשון בוה, והבינו ALSO הארבעה הנ"ל,
שבודאי זה הוא המלך שלנו דהינו המלך של
המלך הנ"ל. ובקשו גם-כון אם אפשר להתראות
עם המלך הזה, ואמרו שיזדיעו לו ויקבלו רשות,
והלכו ושאלו ונתקן להם רשות, ונכנסו ALSO
הארבעה אצל המלך של מדינה זו, והוא היה

המלך של המלך בג"ל, והכינוי זה את זה, והיה בינויהם גם-בן שמחה אדולח ובכיות בג"ל. והלך המלך עמהם גם-בן, והלכו יותר לבקש אולי ימצאו הנשאים, דהיינו המלך וכו', כי ראו שהשם מצילח דרכם, שהם מוצאים בכל פעם את חביריהם, ותלו כל זה בזוכות הבעלה-תפלת הבהיר שליהם, שהוא עוסק תמיד להחפיל על זה, ועל ידי תפלותו וכו' למציא את חביריהם בג"ל, והלכו יותר, אולי יוכו למציא גם השאר. והלך ובוא למדינה אחת, ושאלו אם בן על ענין המדינהomi ומי המלך שלהם. השיבו להם, שהם מן הפת שבחרו להם את השמחה ומישתת לתוכית, וקיבלו עליהם איזה שבור אחר, שהוא בשמחה תמיד, להיות מלך עליהם. ואחר-כך מצאו איש אחר שהיה יושב בתוך ים של יין, והוטב בעיניהם ביותר, כי זה הוא ברדי שבור מפלג מאד, וקיבלו אותו למלה. ובקשו גם-בן להתראות פנים עמו, והלכו וקיבלו

רשות, ונכנסו אליו ה חמישה חברים ה ג"ל אצל
 זה ה מלך, והוא היה האוהב נאמן של ה מלך,
 שהיה יושב בTHON הים של יין, שנעשה מדברי
 התנוחמין של ה מלץ כ ג"ל, ובני מדינה זו
 סברו שהוא איש שבור גדול, לאחר שיזשב בים
 של יין, וקבלו אותו למלך. והכירו זה את זה,
 והיה ביןיהם גם כן שמחה גדולה ובכיות כ ג"ל.
 והמלך האוהב נאמן עמהם גם כן, והלכו יותר
 ובעו ל מדינה אחת, ושאלו את
 השומרים: מי ה מלך שלכם? השיבו, שמלך
 שלהם הוא יפתח תאר, מהמת שהוא מביאה אל
 התבליות, כי התבליות היא ישוב העולם, כ מבאר
 לעיל, ובחלה הייתה אצל אצלם איזה יפתח תאר
 למילבה. אחר ר בערך מצאו יפתח תאר מפלגה ביפה
 מאד מאד, וקבלו אותה למלך, והבינו הינו אלו
 החברים ה ג"ל הבינו, שהוא בודאי הבהיר מלבה
 ה ג"ל, ובקשו גם כן להתראות עמה, והלכו
 וקבלו רשות, ונכנסו אל ה מלכה, והכירו כי היא

הבות-מלכה, וגדל השמחה שהיה שם בודאי אין לשער. ושאלו אותה: איך באת לךן. וספירה להם, שמעית שבא הרוח סערה וחטף את התינוק היקר מן העירסה כפ"ל, או יצאה בשעת הבוהלה אחר התינוק ולא מצאה אותה, וدחק אותה החלב, ומזה נעשה ים של חלב, ואחר כך מצאו אותה בני מדינה זו וקיבלו אותה למלך עליהם, והיה שם שמחה גדולה, גם בכו מאר על התינוק היקר הנזכר לעיל, שנאבד מהם, ועל אביה ואמה, שאינה יודעת מהם. והנה נמצא שבא בעלה של המלכה הזאת הינו הבות-מלכה, שנישית באן מלכה, כי הגבור הוא בעלה כפ"ל, ועתה יש לה מדינה מלך, ובקשה הבות-מלכה שהיא מלכה במדינה זו, את הבעל-תפלה, שיילד במדינתה ויטהר אותה מהזיהם הגדולה שלה, כי מאחר שאצלם היה עקר התכליות עניין הפתה התאר כפ"ל, בודאי היו מוחמים מאד מאר בתאה זו, על בין בקשה מהבעל-תפלה שיילד

ויתהר אוטם קצת לעת-עתה, שלא יתגשמו לעת-עתה בוהמא הזאת כל-כך, כי מלבד התגברות התאוה, היה אצלם כמו אמונה שיזהו ה��לית, כי כל הפתות הניל שבחרו להם כל אחת ואחת איזה מבה רעה לתוכלית כפ"ל, היה אצלם כל אחת ואחת כמו אמונה גמורה אותה המבה רעה, ועל כן בודאי היו מושקעים מאד בזה, על כן בקשה ממנו שילך ויתהר אוטם קצת לעת עתה.

אחריך הלו גם לבקש האש"ר, דהינו המלך וכו', והלו יבואו למדינה אחת, ושאלו גם-כן: מי המלך שלכם? השיבו, שהמלך שלהם הוא בן שנה, כי הם מן הפת שבחרו להם שמי שיש לו שבע מזונות, ואינו נזון ממזון של שאר בני-אדם, הוא ראוי להיות מלך, וקיבלו לפי שעיה עשיר אחד למלך. **אחריך** מצאו אדם שהיה יושב ביום של חלב, והויטב בעיניהם מאה, כי זה האדם הוא נזון כל ימי

מחָלֵב, וְאַיִן גַּזְוֹן מִפְּמוֹנוֹת שֶׁל שְׁאָר הָעוֹלָם, עַל
כֵּן קִבְּלוּ אֹתוֹ לְמַלְחָה, וְעַל כֵּן נִקְרָא בֵּן שָׁנָה,
מִחְמָת שְׁנָוֹן מִחְלָב בָּמוֹ בֵּן שָׁנָה. וְהִבְינוּ, שְׂהָה
הוּא הַתִּינּוֹק הַגָּל, וַיַּקְשׂוּ לְהַתְּרוֹאֹת פִּנְים עַמּוֹ,
וְהַלְכוּ וְשָׁאֲלוּ וְקִבְּלוּ רִשׁוֹת, וְנִכְנְסּוּ אֲצָלוּ וְהִכְרִרוּ
וְהַאֲתָה זֶה, כִּי גַם הוּא הַבָּנוֹ הַתִּינּוֹק שְׁנָעָשָׂה
מַלְחָה, הַכִּיר אָוֹתָם, אַפְּ-עַלְפִּי שְׂהָה תִּינּוֹק קָטָן
כְּשָׁנָעָלִים מִאָתָם, אַפְּ-עַלְפִּי-פִּרְיכָן, מַאֲחָר שְׂהָה
חֲכָם גִּמְор מִעֵת הַוִּילָדוֹ, כִּי נֹלֵד עִם חֲכָמָה
גִּמְוָרָה כְּגָל, עַל כֵּן הַכִּיר אָוֹתָם, וְהָם הַכִּירוּ
אָוֹתוֹ בּוֹדָאי, וּבּוֹדָאי הִיה שֵׁם שְׁמָחָה נֹרָאָה
מַאֲדָה, וְגַם בְּכֻוּ עֲדֵין עַל שְׁאַיִם יוֹדָעים מַהְטָּלָךְ
וְהַמְּלָפָה, וְשָׁאֲלוּ אֹתוֹ: אֵיךְ בָּאת לְכָאן, וּסְפִּיר
לְהָם, שְׁבַעַת שְׁחַטָּף אֹתוֹ הָרוֹחַ סְעַרָה, נִשְׁאוּ
לְמִקּוֹם שְׁנָשָׂאוֹ, וְהִיה שֵׁם בָּאֹתוֹ הַמִּקְוֹם, וְהִיה
מִחְיָה עַצְמוֹ בִּמְהָ שְׁאָפָּשָׂר, בִּמְהָ שְׁמַצָּא שֵׁם, עַד
שְׁבָא אֶל יִם שֶׁל חָלָב, וְהִבְין שְׂזָה הַיּוֹם נָעָשָׂה
בּוֹדָאי מִחְלָב שֶׁל אָמוֹ, כִּי בּוֹדָאי דָּתָק אֹוֹתָה

הַחָלֵב, וְמִזֶּה נָעֲשָׂה זֶה הַיּוֹם, וַיַּשֵּׁב שֵׁם בְּאֹתוֹ הַיּוֹם שֶׁל חָלֵב, וְהִיא נָזֵן מִן הַחָלֵב, עַד שָׁבָאוּ בְּנֵי הַמִּדְיָנִיהָ זוֹ, וַיִּקְרְבּוּ אֹתוֹ לְמֶלֶךְ.

אַחֲרִיכָּךְ הָלֻכּוּ יוֹתָר, וּבָאוּ לְמִדְיָנִיהָ אַחֲתָה, וַיְשַׁאֲלוּ: **מִי הַמֶּלֶךְ שֶׁלָּכֶם?** הַשִּׁיבוֹן, שְׁהָם בָּחָרוּ לָהֶם, שְׁרֵצִיתָה הוּא הַתְּכִלִּית, וַיִּקְרְבּוּ עַלְيָהֶם לְמֶלֶךְ רֹצֶחֶת אַחֲרָה. **אַחֲרִיכָּךְ** מִצְאָוֹ אֲשֶׁר אַחֲתָה, **שְׁהִיְתָה** יוֹשֵׁבת בְּתוֹךְ יִם שֶׁל דָם, וַיִּקְרְבּוּ אֹתוֹהָ לְמֶלֶךְ, מִחְמָת שָׁרָאוּ שְׁהָיָה בְּבוֹדָאי רֹצֶחֶת גְּדוֹלָה מְאֹד מְאֹד, מַאֲחָר שְׁיוֹשֵׁבת בְּתוֹךְ יִם שֶׁל דָם, וַיִּקְרְבּוּ גַּם־כֵּן לְהַתְּרָאֹות פְּנִים עַמָּה, וְהָלֻכּוּ וַיִּקְרְבּוּ רְשּׁוֹת, וְגַנְגְּסוּ אֲלִיהָ, וְהִיא הִיְתָה הַמֶּלֶכהָ הַגְּלִילִית, **שְׁהִיְתָה** בָּוֹכָה תָּמִיד, וּמִהְדְּמָעוֹת שֶׁלֶת נָעֲשָׂה הַיּוֹם שֶׁל דָם **פְּנֵי**, וְהַבִּירוֹז זֶה אַתָּה זֶה, וְהִיא שְׁמַחַת גְּדוֹלָה מְאֹד בְּבוֹדָאי, וְעַדְיוֹן הַיּוֹם בּוֹכִים, עַל שְׁאַינְם יוֹדְעִים מִן הַמֶּלֶךְ עַדְיוֹן.

וְהָלַכְיָה יוֹתָר, וּבָאוּ לְמִדְיָנִיהָ אַחֲתָה, וַיְשַׁאֲלוּ: **מִי הַמֶּלֶךְ שֶׁלָּכֶם?** הַשִּׁיבוֹן, שְׁהָם בָּחָרוּ

לָהֶם לְמַלְךָ אֲיַשׁ מִכְבֵּד אֶחָד, כִּי אֲצָלָם עֲקָר
הַתְּכִלִּית הָוֹא בְּבוֹד. אַחֲרֵיכֶד מִצָּאוֹ שְׁהִיה יוֹשֵׁב
בָּשְׁדָה זָכוֹן אֶחָד וּכְחָרָעַל רַאשׁוֹ, וְהַוְטָב
בְּעֵינֵיכֶם, כִּי הָוֹא מִכְבֵּד גָּדוֹל, מֵאֶחָר שְׁהָוֹא
יוֹשֵׁב בָּשְׁדָה מִכְפֵּר בְּכָתָר, וְקִבְּלוּ אֹתוֹ לְמַלְךָ.
וְהַבְּנֵנוּ כִּי בָּרוּדָי זֶה הָוֹא הַמֶּלֶךְ, הַנְּנוּ הַמֶּלֶךְ
שְׁלָלָם הַגְּלָל, וּבְקָשׂוּ גַּם־כֵּן אִם אִפְּשָׁר לְהַתְּרָאֹות
עָמוֹ, וְהַלְּכוּ וְקִבְּלוּ רִשׁוֹת (קְבָּלה רִשׁוֹת הָוֹא מִה שָׁקוּרָיו^{"מַעַלְדִּיוֹן"}) וְגַנְגֵסּוּ אֲצָלוֹ, וְהַכְּרוּ כִּי הָוֹא הָוֹא
הַמֶּלֶךְ בְּעַצְמוֹ, וְגַדֵּל הַשְּׁמַחָה שְׁהִיה שֵׁם בָּרוּדָי
אִירְאִפְּשָׁר לְשַׁעַר בְּמַחָה. וְאַלְוּ הַאֱלָקּוֹת הַשׁוּטוֹת
הַגְּלָל הַנְּנוּ הַעֲשִׂירִים גָּדוֹלִי הַמִּדְינָה שֶׁל עֲשִׂירּוֹת,
שְׁהִיוּ בְּמִדְינָתֶם אֱלָקּוֹת, הַלְּכוּ עַמְּהֶם וְלֹא יַדְעֻוּ
כָּל מִיחוּתֶם מִהוּ הַשְּׁמַחָה הַלְּלוּ.

וְהַפְּהָעָה עַתָּה חִזּוּ וְנִתְקְבִּצּוּ כָּל הַקְּבוּץ הַקָּדוֹש
יְהָה, וְשַׁלְחוּ אֶת הַבְּעֵל־תְּפִלָּה אֶל
הַמִּדְינָות הַגְּלָל הַנְּנוּ הַמִּדְינָות שֶׁל הַכְּפָתּוֹת
הַגְּלָל, שְׁבַּחֲרוּ לָהֶם מְהֻזָּת רְעוֹת הַגְּלָל

לתקנון, לתקנון אותם ולטהר אותם להשיכם מושבותם, כל מדינה ומדינה מושבות וטאות שללה, כי כלם הטעו ונבוכו בג"ל, עתה היה בודאי מה ביד הבעל-תפלה לילך אליהם ולהשיכם, כי קיבל מה ורשות מן המלכים של כל המדינות בג"ל, כי כאן היו כל המלכים שלהם בג"ל כי הקביז הקדוש הזה של המלך, שחושו עתה ונתקבצו, כלם היו מלכים על כל המדינות של הפתות בג"ל בג"ל.

והלך הבעל-תפלה בכחם לטהרם ולהחזרם בחתוכה, ודרבר הגיבור עם המלך אודות בני המדינה שנפלו אל העבודה ורה של ממון בג"ל, ואמר הגיבור להמלך: איך ששמעה מפיקם, שעלי-ידי הדרך שיש לי אל החרב בג"ל, על-ידיזה יכולים להוציא את מי שנש��ע בעבודה ורה של תאומות ממון. השיב לו המלך: פן תדבר, והודיע המלך לנצח: להיות שבדרך שהוא עולה אל החרב בג"ל, יש דרך

מן הצד, ובאים באותו הדרך אל הר של אש, ועל הר רביעי אריה, והאריה בשוהו צרייך לאכל, הוא הולך ונופל על העדרים ולוקח לו צאן ובהמות ואוכלים, והרועים יודעים מזה, ושומרים מאד את הצאן מפניו, אבל האריה אינו משגיח כלל על זה, רק כשהוא רוץ לאכל הוא נופל על העדרים, והרועים הם מבינים ורעים שטויים עליו, אבל האריה אינו שומע ואת כלל, רק הוא לוקח לעצמו צאן ובהמות והזמה ואוכלים, ואותו הר של אש הנ"ל אינו נראה כלל. ועוד מן הצד יש עוד דרך אחר, ובאים באותו הדרך אל מקום הנקרא קעה, הינו בית הבשול, שם באותו הקעה יש כל מיני מאכלים, באותו הקעה אין שום אש כלל, רק המאכלים מתרבשים על ידי הרהר של אש הנ"ל, וההר של אש היא רחוק ממש הרפה, רק שהזילבים שבילים וצנורות מן הרהר של אש אל הקעה הנ"ל, ועל-ידי זה מתרבשים שם כל המאכלים

הנ"ל. וגם הקעה התאחת אינה נראה בכלל, רק שיש סימן, שעומדים שם צפירים על אותה הקעה, ועל-ידייה יודעים שם הוא הקעה, ואלו הצפירים הם מרחפים בכנפיהם, ועל-ידייה הם מבקרים האש ומכוונים האש, הנ"ו על-ידי הרוחיפה של הצפירים הם מבקרים ומלחיבים האש, וגם על-ידייה בעצמו הם מכבים האש, שלא יתלהב יותר מדי, והם מלחיבים האש בפי המאכלים, ולצורך מאכל פלוני צריכים להלהיב האש فيه, ולצורך מאכל אחר צריכים להלהיב האש فيه, הפל בפי המאכל, אין הם מלחיבים את האש. כל זה הוא דברי הפלך אל הגבור.

בכך תוליך אותם הנ"ו את אלו האנשים הנ"ל שנפלו בעבודה זורה של ממון, שהם האלקות של המדרינה של עשרות הנ"ל, שהלכו עמם כנ"ל, תחלה נגר הרות, כדי שנגיע אליהם ריח המאכלים הנ"ל. אחר-כך, בשתתן להם מן המאכלים הנ"ל, בודאי ישליך תאונה זו

של ממון. וכן עשה הגבור, ולקח את האנשים הצעיר, דהינו גדולי המדינה של עשירות, מהם אלקות במדיניהם בגע'ל, כי אילו האלקות היו בכואן, כי באו עם הממנה על האוצרות לכואן בכל המבאר למעלה, וכשיצאו מדיניהם עם הממנה בגע'ל, נתנו להם בני המדינה פח והרשות, שככל מה שיעשו אילו השלוחים ייהו עשויי, וכל בני המדינה מברחים להתרצות לכל מה שיעשו אילו השלוחים גדולי המדינה אלקות שלהם, ולא יוכל לשנות, ולקח הגבור את אילו האנשים, מהם נקראים אלקות במדיניהם, מלחמת עשרם בגע'ל, והוליך אותם בדרך הגע'ל, והביא אותם עד הקעה של המאכלים הגע'ל. ובתחילה הוליך אותם בוגר הרוח, והגיע להם הריח של המאכלים, והתחלו לבקש מואד שיתן להם מה מאכלים הטובים הללו. אחר כך הוליך אותם מפנגר הרוח, והתחילו לצעק שיש סרה גודלה. חור ותבאי

אָוֹתֶם בְּנֵגֶד הַרּוֹת, וַיָּשׁוֹב הַגִּיעַ לָהֶם תְּרִיחַ הַטּוֹב
שֶׁל הַמְּאֲכָלִים, וְחִזּוֹר וּבְקָשׂוֹ אָוֹתֶן שִׁיטָּן לָהֶם מִן
הַמְּאֲכָלִים. חִזּוֹר וּהְולִיךְ אָוֹתֶם מִבְּנֵגֶד הַרּוֹת,
וְחִזּוֹר וּצְעַקוֹּ שִׁישַׁ סְרִחָה גְּדוֹלָה מְאֹד. עֲנָה וְאָמֶר
לָהֶם הַגִּבּוֹר לְהָאֲנָשִׁים הַגְּלִילִים: הַלֵּא אַתֶּם רֹאִים
שְׁאֵין בָּאָן שֻׁום דָּבָר שִׁיסְרִית. בְּהַכְּרָחָ צְרִיכִים
לֹאֵר בְּנוּדָא שְׁאַתֶּם בְּעִצְמַכֶּם מִסְרִיחִים, כִּי בָּאָן
אֵין שֻׁום דָּבָר שִׁיסְרִית.

אַחֲרִיכֶךָ נִתְןָ לָהֶם מִן הַמְּאֲכָלִים הַגְּלִילִים
בְּשָׁאַכְלוֹ מִאַלּוּ הַמְּאֲכָלִים, הַתְּחִילָה
תִּכְפֵּף לְהַשְּׁלִיךְ וְלֹרֶק מֵהֶם אֶת כְּסֶפֶם וּוְהַבָּם, וְכָל
אֶחָד חִפֵּר לְעַצְמוֹ חַפִּירָה וּקְבָר, וּקְבָר אֶת עַצְמוֹ
בְּתוֹךְ הַחַפִּירָה מִחְמָת גָּדֵל הַבּוֹשָׁה, שְׁנָתְבִּישׁוּ
עַל־יָדֵי שְׁהָרְגִּישׁוּ גָּדֵל הַסְּרָחָן שֶׁל הַפְּמָנוֹן שֶׁהָוָא
מִסְרִיחָה בָּמוֹ צֹאָה מִפְּשָׁע, מִחְמָת שְׁטַעַמוּ מִן
הַמְּאֲכָלִים הַגְּלִילִים, וּקְרָעוּ אֶת פְּנִיהם וּקְבָרוּ אֶת
עַצְמָן, וְלֹא הִיוֹן יָכוֹלִים לְהָרִים פְּנִיהם בָּלֶל,
וּנְתַבִּישׁ אֶחָד מִחְבָּרוֹ, כִּי שָׁם, בָּאוֹתָה הַמְּקוֹם,

הַמְּמוֹן הִיא הַבּוֹשָׁה הַגְּדוֹלָה מִכֶּל הַבּוֹשָׁות, וַיְיִשְׁרֹאֵל לְדַבֵּר דְּבָרִי בָּזָוי לְחַבְּרוֹ, הוּא אֹמֵר לוֹ שַׁיִשׁ לוֹ מִמְּמוֹן, כִּי מִמְּמוֹן הוּא בּוֹשָׁה גְּדוֹלָה מְאֹד שֶׁם, וְכֹל מַי שַׁיִשׁ לוֹ יוֹתֵר מִמְּמוֹן מִתְּבִישׁ יוֹתֵר, עַל כֵּן קָבְרוֹ אֵת עַצְמָן מְגַדֵּל הַבּוֹשָׁה, וְכֹל-אֶחָד לֹא הָיוּ יִכּוֹל לְהָרִים פָּנָיו אֲפָלוּ בְּפִנֵּי חַבְּרוֹ, מְכֻלָּשֶׁבָן בְּפִנֵּי הַגְּבוֹר הַגָּל, וְכֹל מַי שָׁהִיה מְזִיא אֲצָלוֹ עוֹד אַיִּזהֵ דִּינָר אוֹ גָּדוֹל, הָיָה מְבָעֵר אָתוֹ מִיד וּמְשַׁלְיכָו מִמְּנוֹ לְמִרְחֹזָק בְּחַפְזוֹן גָּדוֹל. אַחֲרֵי כֵּד בָּא אֲלִילָם הַגְּבוֹר, וְהַזִּיא אָתוֹם מִן הַחַפְירֹות וְהַקְּבָרִים הַגָּל, וְאָמֵר לָהֶם: בֹּאוּ עַמִּי, כִּי עַתָּה אִינְכֶם צָרִיכִים לְהַתִּירָא עוֹד מִן הַגְּבוֹר, שָׁהִיוּ כָּל בְּנֵי הַמְּדִינָה שֶׁל עֲשִׂירֹות מִתְּיִירָים מִמְּנוֹ כֹּגָל, כִּי אַנְיָה אַנְיָה הַגְּבוֹר כֹּגָל. וּבְקָשׁוּ מִן הַגְּבוֹר שִׁיטָּן לָהֶם מִן הַמְּאַכְלִים הַלְּלוּ בְּרִי לְהַזְלִיךְ לְמִדְינָתָם, כִּי הֵם בּוֹדָאי יְהִוּ מִמְּאַכְלִים מְאֹד בִּמְמוֹן, אֲךְ רְצֹו שְׁגָם כָּל בְּנֵי הַמְּדִינָה יִצְאְוּ מַתָּאוֹה וּוֹ שֶׁל מִמְּמוֹן, וַיְנַתְּנֵנָה לָהֶם מִיאָלו הַמְּאַכְלִים,

והזיליכו אל הַמְּדִינָה שֶׁלָּהֶם, וַתַּכְּפֵר בְּשִׁגְנָתָנוּ לָהֶם
מִאָלוֹ הַמְּאֲכָלִים, הַתְּחִילָו תִּכְּפֵר לְהַשְּׁלִיד אֶת
בְּסֶפֶם וְזַהֲבָם כִּנְ"ל, וַטְמַנּוּ עַצְמָן בְּמַחְלוֹת עַפְרָ
מַגְדָּל הַבּוֹשָׁה. וְהַעֲשִׂירִים הַגְּדוֹלִים וְהַאֱלֻקִות
הַגְּ"ל נִתְבִּישׁוּ בַּיּוֹתָר, וְגַם הַקְּטַנִּים שֶׁהָיוּ נִקְרָאים
אֲצָלִים "חַיּוֹת רְעוֹת" פִּגְ"ל, נִתְבִּישׁוּ בְּעַצְמָן גַּם
בֵּן עַל שֶׁהָיוּ עַד הַנְּהָה קְטַנִּים בָּעֵינֵי עַצְמָן, מִחְמָת
שָׁאיָן לָהֶם מִמּוֹן, כִּי עַתָּה נִתְגָּלָה שַׁאֲדָרְבָּא,
הַמְּמוֹן הוּא עֲקָר הַבּוֹשָׁה, כִּי אָלוֹ הַמְּאֲכָלִים
הַגְּ"ל יִשְׁלַׁחֲנָה זֹו, שְׁמֵי שָׁאוֹכָל מֵהֶם
מִמְּאָס בְּמִמּוֹן מֵאָד, כִּי מַרְגִּישׁ סְרָחֹן הַמִּמוֹן בְּמוֹ
צֹואָה וַטְנָוף מִמְּשָׁ, וְאוֹי הַשְּׁלִיכָו אַלְילִי בְּסֶפֶם
וְאַלְילִי וְהָבָם. וְאַחֲרֵיכֶם שְׁלַׁחוּ לִשְׁם אֶת הַבָּעֵל
תִּפְלָה הַגְּ"ל, וְנִתְןּוּ לָהֶם תְּשׁוּבּוֹת וְתְקִוּנִים וְטַהֲר
אֹתָם. וְהַמֶּלֶךְ הַגְּ"ל מֶלֶךְ בְּכֶפֶת, וְכָל הָעוֹלָם
שָׁבוּ אֶל הַשֵּׁם יְהִי רָחֵל וְעַסְקָו רק בְּתוֹרָה וְתִפְלָה
וְתְשִׁיבָה וּמְעָשִׂים טוֹבִים, אָמְנוּ בַּן יְהִי רָצֶן. בָּרוּךְ
ה' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן.

מִבָּאָר בפסוק, שיש להקדוש ברוך הוא תנור במקום זה, וכאש הוא שם במקום אחר, רוחק מן התנור. במנו שפטוב (ישעה לא): "נִזְמָם ה' אֲשֶׁר אָוֹר לוּ בָצֵין וַתְנַזֵּר לוּ בִּירוֹשָׁלָם": עין שם כל הקפיטל (המוחה) הנ"ל שמדרבר מענין כל המשעיה הנ"ל:

"הָזֶה הַיְלָדִים מִצְרִים לְעֹזָה וְעַל סּוּסִים יָשֻׁנוּ, וּמִצְרִים אֲדָם וְלֹא אֶל וּסּוּסִים בָּשָׂר וְלֹא רֹוח": הינו בבחינת המדרינה שפמכו עליה, המדינה של עשוות, שהם יושעו אותם, כי לפי טעותם סברו שהם כלם אלקטות, וסוסיהם הם מלאכים, מכבאר לעיל בთוך המשעה עין שם; וזה שפטים הפסוק: "ומצרים אֲדָם וְלֹא אֶל וּסּוּסִים בָּשָׂר" וכו' והבן.

"זֶה" יטה ידו וכשל עוזר ונפל ער ויחדו כלם יכלוון" הינו בבחינת היד הנ"ל, כי על היד ראו ששניהם יהיו נבלין, העוזר והעוזר, פג"ל.

"בְּאֲשֶׁר יִהְעָה הָאָרִיה וְהַפְּפִיר עַל טָרְפוֹ אֲשֶׁר יִקְרָא עַלְיוֹ מֶלֶא רָעִים" וכו': "כִּצְפָּרִים עֲפֹת" וכו' הינו בבחינת האריה הנ"ל והצפרים היל. עין היטיב לעיל בთוך המשעה והבן: "כִּי בַּיּוֹם הַהוּא יִמְאַסּוּן אִישׁ אַלְיָלִי פְּסָפוֹ וְאַלְיָלִי וְהַבּוֹ" וכו'.

"וַיַּنַּפְלֵל" אֲשֶׁר בחרב לא איש וכו' וכן לו מפני חרב וכו' וסלעו ממנגור עברו" זה בבחינת השלש בוחות של החרב הנ"ל. ונפל וגס זה בבחינת שני הכהות הנ"ל. "וְסָלַעַו מְמַנְגּוֹר עִבָּר" זה בבחינת חלי הדראר הנ"ל, שחולף ועובר חקו וכו' מפננו, כי

סלוּוּ פְּרוֹשׁוּ חִזְקוּ (רש"י שם). וזה בחרית פ"ח השלישי של החרב הנ"ל, עין היטב והבן. אחר כל זה סים הפסוק: "נָאֵם ה' אֲשֶׁר אוֹר
לוּ בָּצַיּוֹן וְתָנוֹר לוּ בֵּירֹשְׁלָם" הינו התנור וה האש הנ"ל בפ"ל.

רְאֵה וְהַפְּטָה וְהַכְּנָה, כי בתקופיטל הזה מבאר כל המעשה הנ"ל.
(כל זה דברי רבנו וקרונו לברכה). וכך אמר רבנו וקרונו לברכה
בפירוש, שבכל המעשה בלה מראש ועד סוף היא רמוזה בלה בתוך
הקפיטל הנ"ל (הנ"ש ישעה לא'), ואמר שבכל הדברים של המעשה הנ"ל
בלם יכולים למצא במקראות וכיוצא. וכן "טמאתכם אתה צפי
בסיליב ספק ואת אפדיות מסכת והבד תורות כמו דינה, צא תאמר
לו" (ישעה למד"ד) וכן שבחות (ישעה ב): "בַּיּוֹם הַהוּא יִשְׁלַׁךְ הָאָדָם
אֶת אֱלִילִי בְּסֶפוּ וְאֶת אֱלִילִי וְהַבּוּ וְכֻוי לְחַפֵּר פְּרוֹת וְכֻוי לְבָזָא
בְּגַנְקָרוֹת הָאָרִים" וכ"ז הינו שיטשlico תאות ממון, שהוא עכודה ורה
מןש, ונטמיינו עצמן בחפירות וכ"ז, במקאר במעשה הנ"ל. כי
הפטמון הוא מסריהם כמו צואה מפש. כמו שבחות: "תורות כמו דינה
צא תאמר לו". וכן ביאר בזה יכולים למצא כל דברי המעשה
הנ"ל במקראות וכיוצא.

אֲבָל עקר המעשה בלה נאמרה על קפיטל הנ"ל, כי שם היא
מבראת ומרמת בלה, אבל אין אתנו יורע עד מה, כי אם
מה שגלה לנו בפרש (הינו כל המבואר לעיל), אבל שאר ענייני המעשה
לא זכינו להשיג אוק היא מרימות בקפיטל הנ"ל, אבל אמר בפרש
שבכל המעשה בלה מרימות שם.

סִכְרָה הַמְּלָךְ עִם אֲנָשָׁיו הַגָּלֶל הוּא כֵּד: הַכָּעֵל הַפִּלָּה עִם הַגָּבוֹר; הַמְּמֻנָּה עַל הַאֲזֹרּוֹת וְהַחֲכָם; הַמְּלִין וְהַאֲוֹבֵב נָאָמָן; הַבְּתָמָקָה עִם בְּנָה; הַמְּלָךְ וְהַמְּלָפֶה. כֵּד הוּא הַסְּפִיר שְׁלָהֶם, וְהַם בְּחִינָת עַולְם הַתְּקוּנוֹ, וְהַם עַשְׂרֵה דִּבְרִים, וְלֹא נָחַשְׁבוּ בְּפִדרָה, הַיְנוּ שֶׁלֹּא נָחַשְׁבוּ (אֶלָּי הַעֲשָׂרָה הַגָּלֶל) בְּפִי הַסִּכְרָה הַמְּבָאָר בְּסְפִירִי קָבְלָה, אֲכַל יִשְׁדָרִים בָּגָנוּ. גַּם מִבָּאָר בְּסְפִירִים (עִין חִימָשׁ שָׁרָם) פָּרָק בְּ וַיַּעֲשֵׂה נִמְתָּה שָׁה ס'ק א' שְׁבָשָׁה שְׁפָעָת מִדָּה אַחַת עַוְבָּרָת דָּרָךְ מִדָּה אַחַת, שְׁבָשָׁמְתַעְבָּת שָׁם וְאֵת הַהַשְׁפָעָה, אֲיוֹ נִקְרָאת עַל שֵׁם אַוְתָה הַמִּדָּה, הַיְנוּ שְׁהַמִּדָּה שֵׁשֶׁם מִתְעַבָּת הַהַשְׁפָעָה שֶׁל מִדָּה אַחַתָּה שְׁעוּבָּרָת דָּרָךְ שֵׁם, הַיְאָ נִקְרָאת עַל שֵׁם אַוְתָה הַמִּדָּה שֶׁבָּא מִמְנָה הַהַשְׁפָעָה, וּבְשִׁבְילָה וְהַנְּשִׁתְנָה בָּאָן הַסְּפִיר, גַּם יִשְׁעַד פְּמָה עֲנִינִים בָּוּהָ הַמְּבָאָרִים לְהַבְּקִיאִים הַיְּטִיב בְּסְפִירִים. בֶּל זֶה אָמָר רַבָּנוּ זָכְרוּנוּ לְבִרְכָה בְּפֶרֶושׁ.

גַּם הַכּוֹנִתי מִדְבָּרִיו שְׁמַרְפְּטוּ בָּזָאת הַמְעָשָׁה מִיתָת הַמְּלָכִים וְתַקְוּנִים. וּבֵין בְּחִינָת הַחֲרָבָן וּבֵין בְּבְחִינָת הַתְּקוּנוֹ לֹא נָאָמָרוּ בְּסִירָה הַעַשְׁר בְּחִינּוֹת הַגָּלֶל מִתְחַמֵּת הַטְּעִים וְעֲנִינִים הַגָּלֶל.

וְעַדְיוֹן הַדְּבָרִים סְתוּמִים וְחוּטָמִים, כִּי סֹוד הַמְעָשָׁה לֹא גָּלה בָּלֶל, רַק הַאוֹר עִינָנוּ בְּפָסָוקִים וְעֲנִינִים הַגָּלֶל, בְּדוּ שְׁנַדְעָה שִׁישׁ בְּהַמְעָשָׁה סְדוֹדָת נִסְתָּרִים גָּדוֹלִים וּנוֹרָאים מְאָד, וְאֵין אַתָּנוּ יוֹדֵעַ עַד מָה, אֲשֶׁר יָמִין שִׁיזְכָּה לְהַבִּין קָצֶת סְדוֹדָת הַמְעָשָׁיות הַלְּלוֹ הַמְּבָאָרִים בָּוּהָ הַסְּפִיר, כִּי בָּלָם הַם חֲרוֹשִׁים נְפָלָאים וּנוֹרָאים מְאָד, מְאָד, עַמְקָעֵם מַיְ יִמְצָאנוּ. מַה נָּאָמָר מַה נְּגַפֵּר! מַיְ שָׁמַע בָּזָאת!
מַיְ רָאָה בָּאָלָה!

מעשה יג

מה שבעה בעטליים

אספר לך איך הוא שמחים

עשה פעם אחת היה מלך, ויהי לו בן יחיד, ורצה המלך למסר המלוכה לבנו בתיו, ועשה משתה גדול (שקורין באלו), ובודאי בכל פעם שהמלך עשה באלו הוא

שמחה גדולה מאד, בפרט עתה, שספר המלוכה לבנו בתיו, בודאי היה שמחה גדולה מאד. והוא שם כל השרי מלוכה וכל הדברים והשרים, והוא שמחים מאד על המשתה. גם המדרינה היה נהנים מזה שמספר המלוכה לבנו

בְּחִיּוֹ, כי היה בבוד גדור למלך, והיה שם שמחה גדולה מאד, והיה שם כל מני שמחה, קאָפֶעֲלִישׁ וקאמעדישׁ (מקהלה ומשחים) וביוציא מזה כל מני שמחה, הפל היה שם על המשתה.

וְכַשְׁגַעַשׂ שְׁמִיחָם מאד, עמר המלך ואמר לבנו: היה שאני חוצה בפוכבים, ואני רואת שאתה עתיד ליד מן המלוכה, בגין תראה שלא יהיה לך עצבות כשתרד מן המלוכה, רק תהיה בשמחה, וכשהיה בשמחה גם אני אהיה בשמחה. גם בשתייה לך עצבות, אף על פי בגין אני אהיה בשמחה על שאין אתה מלך, כי איןך ראוי למלוכה, מאחר שאין לך להוכיח עצמן בשמחה בשאתה יורד מן המלוכה, אבל כשהיה בשמחה, אויך אהיה בשמחה יתרה מאד.

וְקִבֵּל הבן מלך את המלוכה ביד רמה, ועשה לו שרי מלוכה ורכסים ושרים וחיל. וזה

הַבּוֹן מִלְּךָ הָיָה חִכּוּם וְהָיָה אֶוְהָב חֲכָמָה מִאֵד,
 וְהָיָו אֲצַלּוּ חֲכָמִים גָּדוֹלִים, וְכָל מֵשָׁהָיו בָּא
 אֲצַלּוּ עִם אֵיזָה דִּבּוֹר חֲכָמָה, הָיָה אֲצַלּוּ בְּחִשְׁבוֹת
 גָּדוֹלָם מִאֵד, וְהָיָה נוֹתֵן לָהֶם בְּבּוֹד וּעֲשִׂירֹות
 בְּשִׁבְילַ הָחֲכָמָה, לְכָל אַחֲד בְּפִי רְצָנוֹ: מֵי שָׁהָיָה
 רֹזֶחֶת מִמְּזֹן הָיָה נוֹתֵן לוֹ מִמְּזֹן וּמֵי שָׁהָיָה רֹזֶחֶת
 בְּבּוֹד הָיָה נוֹתֵן לוֹ בְּבּוֹד, הַכָּל בְּשִׁבְילַ הָחֲכָמָה.
 וּמִחְמָת שָׁהָיָה חָשׁוֹב אֲצַלּוּ הָחֲכָמָה בְּלִפְנֵה, הִי
 כָּלָם לְוַקְחֵין עַצְמָן אֶל הָחֲכָמָה, וּעֲסֻקוּ כָּל
 הַמְּדִינָה בְּחִכְמֹות, כִּי זֶה הָיָה רֹזֶחֶת מִמְּזֹן, כִּי
 שִׁקְבָּל מִמְּזֹן עַל יָדֵי זֶה, וַיְהִי רֹזֶחֶת חִשְׁבוֹת
 וּבְבּוֹד. וּמִחְמָת שָׁבָלָם עַסְקָוּ רַק בְּחִכְמֹות, עַל פִּנְךָ
 שְׁבַחוּ שֵׁם בָּאוֹתָה הַמְּדִינָה טְכַסִּיסִי מְלָחָמָה, כִּי
 הִי כָּלָם עֲוֹסְקָיו בְּחִכְמֹות, עד שָׁהָיו כָּל בְּנֵי
 הַמְּדִינָה חֲכָמִים גָּדוֹלִים, עד שַׁהְקִטּוּ שְׁבָאֹתָה
 הַמְּדִינָה הָיָה בַּמְּדִינָה אַחֲרַת חִכּוּם גָּדוֹל מִפְּלָלָם.
 וְהַחֲכָמִים שְׁבָאֹתָה הַמְּדִינָה הִי חֲכָמִים מִפְּלָגִים
 גָּדוֹלִים מִאֵד, וּמִחְמָת הָחִכְמֹות נִתְפְּקָרוּ הַחֲכָמִים

של אותה המדרינה, ימשכו גם את הבן מלך הנ"ל לרעתם ונתקרכר גמ'ין. ושאר בני המדרינה לא נתפרקו, מלחמת שהיה עמינות ורकות גדול באורה החכמה של החכמים הנ"ל, על בן לא יכולו שאר בני המדרינה לבנים באורה החכמה ולא הזיק להם, אבל החכמים והבן מלך נתפרקו בפ"ל. ותבן מלך, מלחמת שהיה בו טוב, כי נולד עם טוב והוא לו מדות טובות וישראל, היה נזבר לפעים: היכן הוא בעולם, ומה הוא עושה וכו', והוא גונח ומתאנח על זה על שנפל למבוכות באלו נתעה כל-כך, והוא מתאנח מאד אבל תכף בשיה מתייל להשתטש עם השכל חור וגנתזק אצלו החכמות של אפיקורסית הפ"ל. וכן היה כמה פעעים, שהיה נזבר בפ"ל והוא גונח ומתאנח, ותכף בשתחיל להשתטש עם השכל חור וגנתזק אצלו האפיקורסיות בפ"ל. ויהי היום, והוא בריחה באיזה מדינה וברחו כלם, וברוך בריחתם עברו פרד איזה

עיר, ואבדו שם זכר ונקבה, אחד אבד זכר ואחד אבד נקבה. וערין היו בנים קטנים, בני ארבע וחמש שנים, ולא היה להם מה לאכל, וצעקו ובכו, כי לא היה להם מה לאכל. בتوزק בך בא אצלם בעטלייר (קכץ) אחד עם השקים שלו (שקורין טארבעס), שנושא בהם לחם, והתחלו אלו הבנים להתקrab אליו וליהות ברוכים אחורי, ונתן להם לחם לאכל ואכלו. ושאל אותם: מה היקן באתם לכאן? השיבו לו: אין לנו יודעים, כי היו בנים קטנים פג"ל. והתחל לילד מהם ובקשו ממנה שיקח אותם עמו, ואמר להם: את זה אני רוצה שתלכו עמי. בتوزק בך הסתבלו והגעה הוא עיר, והייתה אצלם פלא, לאחר שהוא עיר, איך יודע לילך. ובאמת הוא חדש מה שהיה קשה להם ואות כי ערין היו בנים קטנים, רק שהיה בנים חכמים והוא פלא אצלם פג"ל. וברכם, זה בעטלייר העור, שהיה במתו, שהיה יקרים במתו, והשאר להם עוד לחם לאכל

והלך לו. והבינו אליו הבנים כי השם יתברך
 השגים עליהם והזמין להם בעטלייר עור בכואן
 לתונם להם אבל. אחר כך כל אחד מהם הלחם,
 ושוב התחלו לצעק עבור אבל. אחר כך נעשה
 לילה ולנו שם. בפרק גמ' בין לא היה להם לאכל,
 והיו צועקים וכובדים, וחזר ובא בעטלייר שהיה
 חרש, והתחלו לדבר אליו, והראה להם בידיו
 ואמר להם שאינו שומע, וגנתן להם גמ' בין להם
 לאכל והלך מהם, ורצו גמ' בין שיקחם עמו ולא
 רצה, וברכם גמ' בין שהייו במותו, והשאר גמ' בין
 להם להם והלך לו. וחזר וכל הלחם אצלם,
 וחזרו וצעקו פג'ל, וחזר ובא אצלם בעטלייר
 שהיה כבר פה, והתחלו לדבר עמו, והיה
 מגנגם בלשונו ולא ידע מה הוא אומר, והוא
 היה יודע מה הם מדברים, אך הם לא ידעו מה
 הוא אומר, כי היה מגנגם בלשונו פג'ל, וגנתן
 להם גמ' בין להם לאכל, והלך לו גמ' בין פג'ל,
 וברכם גמ' בין שהייו במותו והלך לו, הפל פג'ל.

וְחַזֵּר וּבָא בַּעֲטַלִּיר שֶׁהָיָה צֹאוֹרֹ עֲלֵיכֶם וְהִיא גַּמְ-בִּין
 כֹּנְגָל, וְחַזֵּר וּבָא בַּעֲטַלִּיר בַּעַל חַטּוֹתְרוֹת שְׁקוֹרִין
 "הַזְּיקִיר" (ניב), וְחַזֵּר וּבָא בַּעֲטַלִּיר בְּלֹא יָדִים,
 וְחַזֵּר וּבָא בַּעֲטַלִּיר בְּלֹא רְגִלִּים, וְכֹל אֶחָד נִתְןָ
 לָהֶם לְחַם וּבְרָכָם שִׁיחָיו כִּמוֹתוֹ, הַפְּלָל כֹּנְגָל.
 אַחֲרַכְךָ חַזֵּר וּכְלָה הַלְּחָם אֲצָלָם וְהַתְּחִילָוּ לִילְךָ
 לִישּׁוֹב, עַד שְׁבָאוּ לְאַיִּזהֵ דָּרָךְ וְהַלְכוּ עַל אֹתוֹ
 הַדָּרָךְ, עַד שְׁבָאוּ לְאַיִּזהֵ כְּפָר, וּגְנִינָסּוּ אַלְוּ הַבְּנִים
 בְּאַיִּזהֵ בֵּית, וְהֵי מַרְחָמִים עַלְيָהֶם וּנְתַנְנוּ לָהֶם
 לְחַם, וְחוֹרְוּ וּגְנִינָסּוּ בְּאַיִּזהֵ בֵּית, וּנְתַנְנוּ לָהֶם גַּמְ-
 בִּין, וְהֵי מַחְזִירִים עַל הַפְּתָחִים וּרְאוּ שָׂזהֵ טֻוב
 לִפְנֵיהם, וַעֲשׂוּ בִּינֵיהֶם שִׁיחָיו תָּמִיד בִּיהָה, וַעֲשׂוּ
 לָהֶם שְׁקִים (שְׁקוֹרִין טָרָבִים) גָּדוֹלוֹת, וְהֵי מַחְזִירִים
 עַל הַפְּתָחִים וְהַלְכוּ עַל כָּל הַשְּׁמָחוֹת, עַל סְעִידָת
 בְּרִית מִילָּה וְעַל חַתְנָות, וְהַלְכוּ לָהֶם לְמִקּוֹם
 אַחֲרָה, וְהַלְכוּ לְעִירֹות וְהֵי מַחְזִירִים עַל הַפְּתָחִים,
 וְהַלְכוּ עַל הַיְּרִידִים וַיֵּשְׁבוּ בֵּין הַבַּעֲטַלִּירִשׁ (קַבְנִים)
 בְּדָרָךְ שְׁיוֹשְׁבִים שָׁם עַל "הַפְּרִיזִיבִים" (אַגְטְבָאות)

עם הטעילר (צלחות שאספים בהם תרומות). עד שהיו
אלו הבנים מפרנסים אצל כל העתירם, כי
כלם הבינו אותם וידעו מהם שאלו הם הבנים
שנאנבו בעיר פג"ל.

פעם אחר היה יריד גודול באיזה עיר גודלה,
והלכו לשם העתירם, ואלו הבנים
הילכו גם-בון לשם, ובא על דעת העתירם
шибרכו את אלו שני הבנים, שיישאו זה את זו,
ותכף שדברו זאת קצת בעתירם, והותק הבר
מאוד בעניין כלם וגמר השדזה, אבל איך עושים
לهم חתנה. ונתקעزو, באשר שביום פלוני יהיה
סעודה של יום הילדה המליך (שקורין מיניהם),
וילכו לשם כל העתירם, וממה שיבקשו
לעצמם שם בשר ולוחם, מזה יעשוי חתנה, וכן
היה, והלכו לשם על המינינים כל העתירם
ובקשו להם לחם ובשר ונגמ קבצו מה שנשתיר
מן הסעודה בשר ולוחם (שקורין קולטש), והלכו
וחפרו בור גודול, שיהיה מחזיק מאה אנשים,

וכפו אותו עם קנים ועפר ובל, ונכנסו לשם
בולם, ועשׂו שם חתנה לאלו הבנים הנ"ל,
והבניסו אותו לחפה, והיו שמחים שם מאר
מאר, וגם החתן והכלה היו שמחים מאר,
והתחלו לזרר החסדים שעשה עליהם השם
ותרוך בהיותם בעיר, והיו בוכים והיו
מתגעגעים מאר, איך לוקחין לבאן את
הבעטלייר הראשון העיר, שהביא לנו לחם
בעיר, ותכפ ומיד, בתוך שהוא מתגעגעים מאר
אחרי הבעטלייר העיר, ענה ואמר: הגני, הנה
באתי אציכם על החתנה, ואני נותן לכם מתנה
לדרכה (שקורין דרשה גישאנק), שתהיי זקנים במוני,
בי בఈלה ברכתי אתכם בזה, ועתשי אני נותן
לכם ואת במתנה גמורה לדרכה, שתהיי חיים
ארכים במוני. ואתם סבורים שאתה עור, אין אני
עור כלל, רק שפל ומונ גדרה בעור, כי אין לו
שם הסתכלות כלל על העולם, מאחר שפל ומון
העולם אינו עולה אצלו בחרף עז, על כן אין

שיך אצלו הסתכלות וראיה בזה העוזם כלל,
ואני יכו מאה, ועדין אני יניך לגמרי (הינו ינג),
ולא התרחלה ערדין לחיות כלל, ואף על פי כן
אני יכו מאה, ולא אני בעצמי אומר זאת, רק
שיש לי הסכמה על זה מהנשך הגדול, ואספר
לכם מעשה, כל זה הוא דברי העיר הנ"ל.

כפי פעם אחת הלכו אנשים בספינות הרכבה על
הים, ובא רוח סערה ושבר את הספינות
והאנשים נצלו ובאו אל מגדל אחד, ועלו אל
המגדל, וממצו שם כל המأكلים ומשקאות
ומלבושים וכל מה שצרכיהם, והיה שם כל טוב
 ובכל התענוגים שבעולם. ענו ואמרו, שככל אחד
יספר מעשה ישנה מה שהוא זכר מזברון
הראשון, הינו מה שהוא זכר מעתה שהתחיל
אצלו הזברון. והיו שם זקנים ונערים, והוא
מכבדים את היקון הגדול שביניהם שספר
בתחילה. ענה ואמר: מה אספר לכם. אני זכר
גם בשחתכו את התפוז מן הענף. ולא ידע שום

אחד מה הוא אומר, אך היה שם חכמים ואמרו: בודאי זאת היא מעשה ישנה מאר. וכברדו את השני שיספר. ענה השני, שלא היה כאן במו הראשון; זאת היא מעשה ישנה? בל' שון תהה, זאת המעשה אני זכר גם-בזן, אבל אני זכר גם כשהיה הגר דוליך. ענו ואמרו שם: זאת היא מעשה ישנה ביותר מהראשון, והיה פלא אצלם שזה השני, שהוא יפיק מהראשון, וזכור מעשה ישנה יותר מהראשון; וכברדו את השלישי שיספר. ענה ואמר השלישי, שהיה יניק יותר: אני זכר גם כשהתחל בנין הפרי, והינו כשהתחל להתרעם הפרי. ענו ואמרו: זאת היא מעשה ישנה ביותר. ענה הרביעי, שהיה יניק עוד יותר: אני זכר גם כשהחוליכו הגרעין לנטע פרי. ענה החמישי, שהיה יניק עוד יותר: אני זכר גם החכמים, שם היה חושבים וממצאים את הגרעין. ענה השלישי וכו', שהוא זכר גם את הפעם של פרי קדם שנכנם

הטעם בחוץ הפרי. ענה השביעי וכו' ואמר שהוא זוכר גם את חרוכ של הפרי קדם שנכנים בפרי. ענה השמנית ואמר, שהוא זוכר גם הטעאה של הפרי קדם שנמישכה על הפרי. ואני, הינו זה הבטליר העור, שמספר כל זה, הייתי או תינוק לנמרי, והייתי גמסין שם, ועניתי ואמרתי להם: אני זוכר כל אלו המעשיות, ואני זוכר לאו בלבד (אין איך גדרען נאר נישט). ענו ואמרו: זאת היא מעשה ישנה מאד יותר מבלם. והיה חדש גדול אצלם שהתינוק זוכר יותר מבלם.

בתוך כה בא גשר גדול ודקק על המגדל, ואמר להם: חדרלו עוד מלהיות עניים; שובו אל האוצרות שלכם והיו משתחמשים באוצרות שלכם. ואמר להם שייצאו מן המגדל בדרך יקנאותם, שככל מי ישיקו יותר יצא תחלה. והוציאו בלבד מן המגדל, והוציא תחלה את התינוק הנ"ל, כי באמת הוא זקן יותר מבלם,

ובן כל מי שהיה עינך יותר הוציא קדם, והזקנו
הגדול הוציא באחרונה, כי כל מי שהיה עינך
יותר היה לנו יותר בג"ל, והזקנו שבhem היה עינך
יותר מפלם. ואמר להם, הנשר הגדול בג"ל: אני
אפשר לכם את המעשיות שسفרו כל הנ"ל, כי
זה שספר שהוא זכר גם בשותכו את התפוח
מן הענף, הינו שהוא זכר גם בשותכו את
טבورو, הינו שגם את המעשה הזאת שנעשה
עמו תכף בעת ההולדת בעת שותכו את
טבورو, גם את זה הוא זכר; והשני, שאמר
שזכר בשעה שהוא נר דולק, הינו שהוא זכר
גם בשהיה בעבר, שהיה נר דולק על ראשו,
זה שאמר שזכר גם בעת שהתחל רוקם הפרי,
הינו שזכר גם בשותכו להתרעם הנוף, דהינו
בעת יצירת הولد; וזה שזכר בעת שהיו
מוליכים הגרעין לנטע הפרי, הינו שזכר גם
בשותכו הטעפת בעת הזوغ. וזה שזכר את
החכמים שהיו ממציאים את הגרעין, הינו

שׂוֹכֵר גַם בְּשֶׁהָיָה הַטֵּפָה עֲדִין בְּמֹתָה, כִּי הַמְּחִין מִמְצִיאִים אֶת הַטֵּפָה; וַיְהִי שׂוֹכֵר אֶת הַטְּעֵם, הַיָּנוּ הַגֶּפֶשׁ, וְהַרִּית, הַיָּנוּ הָרוּת, וְהַמְּרָאָה, הַיָּנוּ הַגְּשָׁמָה, וְהַתִּינָּק אָמֵר שׂוֹכֵר לֹא בְּלֹום, כִּי הוּא לְמַעַלָּה מִן הַכְּלָל, וַיְזַכֵּר אַפְלוּ מָה שַׁהְוא קָדָם מִנְפָשָׁת רוח נִשְׁמָה, שַׁהְוא בְּחִנָּת אֵין. וְאָמַר לָהֶם: חִרּוּ אֶל הַסְּפִינּוֹת שְׁלָכֶם, שְׁהָם הַגִּיפִּים שְׁלָכֶם שְׁנִשְׁבָּרוּ, שְׁיִחְזְרוּ וַיַּבְנְגוּ, עַתָּה חִרּוּ אֶלָּהֶם. וְכָרַךְ אֹתָם, וְלַי, הַיָּנוּ וְהַבְּעִטְלֵיְרַה עִיר, שְׁהָיָה תִינָּק אֹז, שַׁהְוא מִסְפֵּר כֹּל זה, אָמֵר הַגְּשָׁר הַגָּדוֹל הַגְּנָל: אַתָּה בּוֹא עַמִּי, כִּי אַתָּה בְּמוֹתִי, כִּי אַתָּה יָכוֹן מָאֵד וְעַדְיוֹן אַתָּה יַעַיק מָאֵה, וְעַדְיוֹן לֹא הַתְּחִלַּת לְחִיוֹת כָּלָל, וְאֶפְעַל פִּי כֵּן אַתָּה יָכוֹן מָאֵה, וְגַם אַנְיִכְתָּה, כִּי אַנְיִזְקָה וְעַדְיוֹן אַנְיִזְקָה וּכְיוֹן. נִמְצָא שִׁישׁ לִי הַסְּפִנָּה מִאוֹתוֹ הַגְּשָׁר הַגָּדוֹל, שְׁאַנְיִי חַי חַיִם אַרְכִּים פָּגָל, וְעַתָּה אַנְיִי נוֹתֵן לְכֶם חַיִם אַרְכִּים שְׁלֵי בְּמַתָּנה לְדִרְשָׁה. וְנִעְשֶׁה שָׁם שְׁמָה וְחֲדָרָה גְּדוֹלָה וְעַצְוָמָה מָאֵד מָאֵד.

בַּיּוֹם הַשְׁנִי שֶׁל שְׁבָעָת יְמֵי הַמְּשֻׁתָּה חִזּוּ
וּזְכֻרוּ הַזָּוג הַזֶּה אֶת הַבָּעֲטָלִיר הַשְׁנִי,
הַינּוּ הַחֲרֵשׁ שְׁהַחַיָּה אָוֹתָם וְנָתְנוּ לָהֶם לְחֵם, וְהִיוּ
בּוֹכִים וּמַתְגַּעֲגָעִים: אִיךְ לֹקַחַן לְכָאן אֶת אָוֹתָוּ
הַבָּעֲטָלִיר הַחֲרֵשׁ שְׁהַחַיָּה אָוֹתָנוּ בְּפֶ"ל. בְּתוֹךְ
שְׁהִיוּ מַתְגַּעֲגָעִים אַחֲרָיו וְהִנֵּה הוּא בָּא וְאָמַר:
הַגְּנִינִי, וְנָפַל עַלְיָהּם, וְנִשְׁקַׁק אָוֹתָם, וְאָמַר לָהֶם:
עַתָּה אַנְיָה נוֹתֵן לְכֶם בִּמְתָנָה שְׂתַהְיוּ כִּמוֹנִי,
שְׂתַהְיוּ חַיִם טוֹבִים כִּמוֹנִי, כִּי בְּתַחְלָה בַּרְכָּתִי
אֲתֶיכֶם בָּזָה, וְעַתָּה אַנְיָה נוֹתֵן לְכֶם חַיִם טוֹבִים
שְׁלִי בִּמְתָנָה גִּמְוָרָה לְדַרְשָׁה, וְאַתֶּם סּוֹבְּרִים
שְׁאַנְיָה חֲרֵשׁ, אֵין אַנְיָה חֲרֵשׁ בְּלָל. רַק שְׁבֵל הָעוֹלָם
בְּלֹו אִינוּ עוֹלָה אֲצֵלִי לְכָלּוּם, שְׁאָשְׁמַע הַחֲפֹרּוֹן
שְׁלַהְמָם, כִּי בְּלָהָקְולָות בְּלֹם הַמִּן חָסְרוֹנוֹת, כִּי
בְּלָ אָחָד וְאָחָד צְוַעַק עַל חָסְרוֹנוֹ, וְאָפְלוּ בְּלָ
הַשְּׁמַחוֹת שְׁבָעוֹלָם, בְּלֹם הַמִּן רַק מִחְמַת הַחֲפֹרּוֹן
שְׁשַׁמְמַח עַל הַחֲפֹרּוֹן שְׁחַסְרַר לוֹ וְגַתְמַלְאָ, וְאֲצֵלִי
בְּלָ הָעוֹלָם בְּלֹו אִינוּ עוֹלָה לְכָלּוּם, שְׁיִבְנֵסְיו בְּאָנִי

החרפּוֹן שלָהֶם, כי אני חַי חַיִם טוֹבִים, שאין
בָּהֶם שׁוֹם חַרְפּוֹן, וַיֵּשׁ לִי הַסְּפָמָה עַל זה שאני
חַי חַיִם טוֹבִים מִן הַמְּדִינָה שֶׁל עֲשִׂירֹות. וְחַיִם
טוֹבִים שֶׁלּוּ הֵיו, שְׁהִיה אָוֶל לָהֶם וְשׂוֹתָה מִים.
וְסִפְרָה לָהֶם, כי ישׁ מִדְּנִיה שִׁישׁ בָּה עֲשִׂירֹות
גָּדוֹלָה, שִׁישׁ לָהֶם אֲוֹצָרוֹת גָּדוֹלִים. פָּעָם
אחת נִתְקַבֵּצְוּ וְהַתְּחִילָה כָּל אֶחָד לְהַתְּפָאָר עִם
חַיִם טוֹבִים שֶׁלּוּ, אֵיךְ הוּא חַי חַיִם טוֹבִים, וכן
סִפְרָה כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִפְּדָר הַחַיִם טוֹבִים שֶׁלּוּ,
וְעַנְיָנִי וְאָמְרָתִי לָהֶם: אַנְיָה חַי חַיִם טוֹבִים שְׁהָם
טוֹבִים יוֹתֵר מִחַיִם טוֹבִים שֶׁלָּכֶם. וְהָא רָאִיתָה, כי
אם אַפְתָּם חַיִם חַיִם טוֹבִים, אָרְאָה אֶם תּוֹכְלוּ
לְהַשְׁעִיעַ אֶת מִדְּנִיה פָּלוֹנִית: הַיּוֹת שִׁישׁ מִדְּנִיה
שְׁהִיה לָהֶם גָּזָן, וְהִיה בָּאוֹתוֹ הָגָן פְּרוֹת, שְׁהִיה
לָהֶם כָּל מִינִי טֻעַמִּים שְׁבָעוֹלִים. גַּם הִיה שָׁם כָּל
מִינִי רִיחֹות שְׁבָעוֹלִים. גַּם הִיוּ שָׁם כָּל מִינִי מְרַאָה
כָּל הָגָנוֹן וְכָל "הַקּוֹוִיאטִין" (פרחים נאים) שְׁבָעוֹלִים,
הַכָּל הִיה שָׁם בָּאוֹתוֹ הָגָן, וְהִיה עַל הָגָן גִּנְוִי אֶחָד

(שָׁקוּרִין "אֲגַרְאָדִיק"), וְהֵיוֹ בְּנֵי אָוֹתָו הַמְּדִינָה חַיִם חַיִם טוֹבִים עַל יָדֵי אָוֹתָו הַגּוֹן, וְנִאָכֶר שֵׁם הַגּוֹן, וְכֹל מַה שָׁהִיחָה שֵׁם בָּאוֹתָו הַגּוֹן בְּרוּדָאִי מִכְּרָה לְהִזְהֻת בְּלָה וּגְנָפְסָד, מַאֲחָר שָׁאיָן שֵׁם הַמְּמֹנָה, דְּהַיָּנוּ הַגּוֹן, אֲבָל אֲפָל עַל פִּי כֵּן הֵyo יְכוֹלִים לְחִזּוֹת מִן הַסְּפִיחִים שַׁבְּגָן, וּבָא עַלְיָהֶם מֶלֶךְ אֲכֹר, עַל אָוֹתָה הַמְּדִינָה, וְלֹא הִיא יְכֹל לְעַשּׂוֹת לָהֶם דָּבָר, וְהַלְךְ וְקַלְקַל אֶת הַחַיִם טוֹבִים שֶׁל הַמְּדִינָה, שָׁהִיחָה לָהֶם מִן הַגּוֹן, וְלֹא שְׁקַלְקַל אֶת הַגּוֹן, רַק שְׁהַשְּׁאֵר שֵׁם בָּאוֹתָה הַמְּדִינָה שֶׁלְשָׁבְתּוֹת עֲבָדִים, וְצֹוָה עַלְיָהֶם שְׁיַעֲשׂוּ מַה שְׁפָקֶד עַלְיָהֶם, וְעַל יָדֵי זֶה קַלְקַל אֶת הַטּוּם, שְׁעַל יָדֵי מַה שְׁעַשׂ שֵׁם, כֹּל מַי שִׁירְצָה לְטֻעם אַיזָּה טֻעם, יְהִיא טֻעם נְבָלָה. וּכֹן קַלְקַל אֶת הַרִּיחַ, שְׁפָל הַרִּיחַות יְהִיא לָהֶם רִיחַ חַלְבָּנָה. וּכֹן קַלְקַל אֶת הַפְּרָאָה, שְׁחַחְשִׁיבוּ אֶת הַעֲנִינִים בְּאָלוּ יְשַׁעַנִים וּעֲבִים, הַכְּלָל עַל יָדֵי מַה שְׁעַשׂ שֵׁם כְּאֵשֶׁר צֹוָה עַלְיָהֶם מֶלֶךְ הָאֲכֹר בְּגַ"ל. וְעַתָּה, אִם אַתֶּם חַיִם

חַיִם טוֹבִים, אֲרָאָה אֵם תּוֹכְלָה לְהַושְׁיעַ אֶתְּם,
וְאַנְּגַד אָמֵר לְכֶם, כֹּל זֶה דְּבָרִי הַחֲרֵשׁ הַפְּנַיְלָה, שֶׁאֵם
לֹא תּוֹשִׁיעוּ אֶתְּם, יוֹכְלָה הַקְּלָקוֹלִים הַפְּנַיְלָה שֶׁל
אָתוֹ הַמְּדִינָה לְהַזִּיק לְכֶם גַּם־בָּנָן. וְהַלְכָנוּ
הַעֲשִׂירִים הַפְּנַיְלָה אֶל אָתוֹ הַמְּדִינָה, וְגַם אַנְגַּד
הַלְכָתִי עַמְּהֶם, וְגַם בָּרוּךְ הַלְיָכָם הִיוֹ חַיִם גַּם־בָּנָן
כֹּל אַחֲרֵי וְאַחֲרֵי חַיִם טוֹבִים שֶׁלָּוּ, כִּי הִyo לְהֶם
אוֹצְרוֹת פְּנַיְלָה.

כַּשְׁבָּאוּ סָמוֹךְ לַהַמְּדִינָה, הַתְּחִילָה לְהַתְּקִלְלָה
פְּמָן אֲצַלְמָן הַטְּעֵם וְשֶׁאָרֶב הַדְּבָרִים,
וְהַרְגִּישׁוּ בְּעֵצֶם שְׁגַתְקִלְלָה אֲצַלְמָן אַמְרָתִי לְהֶם:
אִם עַתָּה, שְׁעַדְין לֹא נִכְנְסָתָם אֲצַלְמָן, כִּי
נִתְקִלְלָה אֲצַלְמָן הַטְּעֵם וּכְיוֹן, וְאִיךְ יִהְיֶה אִם
תִּבְנְסוּ לְשָׁם, וּמִכֶּל שְׁבִנָּן אַיִד תּוֹכְלָה לְהַשְׁיעַ
אֶתְּם. וְלִקְחָתִי לְהֶם שְׁלִי וּמִים שְׁלִי וְנִתְחַתִּי לְהֶם,
וְהַרְגִּישׁוּ בְּלִיחָם וּמִים שְׁלִי כֹּל הַטְּעֵמים וּכֹל
הַרְיחֹות וּכְיוֹן, וְנִתְהַקֵּן מַה שְׁגַתְקִלְלָה אֲצַלְמָן, וּבְנֵי
הַמְּדִינָה הַפְּנַיְלָה, הַיּוֹן הַמְּדִינָה שְׁהָהָה שֶׁם הַפְּנַיְלָה

הַגָּל, הַתְּחִילוֹ לְפִקְחָם עַל תְּקוּן הַמְּדִינָה,
 שֶׁנְתַקְלֵקְלָל אֲצָלָם הַפְּטֻעַם וּכְיוֹ כְּבָבָל, וּנְתִיְשְׁבוֹ:
 הַיּוֹת שִׁישׁ מִדִּינָה שֶׁל עַשְׂירֹות, הִנֵּנוּ אָתוֹ
 הַמְּדִינָה עַצְמָה הַגָּל, וּנְרֹאָה לָהֶם שַׁהְגִּנְנִי שֶׁלָּהֶם
 שְׁנָאָבֵד שְׁעַל יָדוֹ הִיה לָהֶם חַיִים טוֹבִים, הוּא
 מִשְׁרָשׁ אֶחָד עִם אָוֹתָן בְּנֵי הַמְּדִינָה שֶׁל עַשְׂירֹות,
 שִׁישׁ לָהֶם גַּם־כֵן חַיִים טוֹבִים. עַל בָּן הַיְתָה
 עַצְתָּם לְשַׁלֵּחַ אֶל אָתוֹ הַמְּדִינָה שֶׁל עַשְׂירֹות,
 וּבָוֹדָאי יוֹשִׁיעוּ אָוֹתָם. וּבָן עַשְׂוֹ, וּשְׁלַחוּ שְׁלוֹחוֹם
 אֶל אָתוֹ הַמְּדִינָה שֶׁל עַשְׂירֹות, וְהַלְכוּ הַשְּׁלוֹחוֹם,
 וּפָגָעוּ (פָּגָשוּ) בָּהֶם הִנֵּנוּ שַׁהְשְׁלוֹחוֹם פָּגָעוּ בְּבָנֵי
 אָתוֹ הַמְּדִינָה עַצְמָה שֶׁל עַשְׂירֹות, כִּי הֵם הַיּוֹ
 רֹצִים לְיִלְךְ אֲצָלָם כְּבָבָל, וּשְׁאָלוּ אֶת הַשְּׁלוֹחוֹם:
 לְהִיכְן אַתֶּם הַזּוֹלְכִים. הַשְּׁבוֹ: אַנוּ הַזּוֹלְכִים אֶל
 אָתוֹ הַמְּדִינָה שֶׁל עַשְׂירֹות, שִׁיּוֹשִׁיעוּ אָוֹתָנוּ. עַנוּ
 וּאָמְרוּ: אַנְחָנוּ בְּעִצְמָנוּ הֵם בְּנֵי אָוֹתָה הַמְּדִינָה
 שֶׁל עַשְׂירֹות, וְאַנוּ הַזּוֹלְכִים אֲצָלָם. אָמְרָתִי אַנְיִ
 לָהֶם הִנֵּנוּ הַחִרְשׁ שְׁמַסְפֵּר כֹּל זֶה אָמַר לָהֶם:

הלא אַתֶם צָרִיכִים אֱלֹי, כִּי אַתֶם לֹא תִכְלֹו לֵילֶךָ
לְשֶׁם לְהֹשִׁיעַ לָהֶם בָּנָיְלָן. עַל כֵן אַתֶם תְשַׁאֲרוּ
בָּאָנוֹן, וְאַנְיַ אַלְךָ עַם הַשְׁלוֹחוֹם לְהֹשִׁיעַ לָהֶם.
וְהַלְכָתִי עַמָּהֶם וְגַנְגַּסְתִּי בְּמִדרִינָה בָּאַיָּה עִיר,
וּבָאַתִּי וּרְאַתִּי, שְׁבָאים אֲנָשִׁים וְאָמָרִים אַיָּה
דָּבָר הַלְצָה, (שָׁקוּרִין וּוּעֲרַטְלִין) אַחֲרֵפֶךָ מִתְקַבְּצִים
עַלְיָהֶם עוֹד אַיָּה בְּנֵי אָדָם, עַד שְׁגַעַשָּׂה אַיָּה
קְבוּץ וְאָמָרִים אַיָּה דָּבָר הַלְצָות (הַיּוּ וּוּעֲרַטְלִיךְ),
וְהָם מִחְיִיכִים וּשׂוֹחֻקִים, וְהַפִּתְחִיתִי אָנוֹנִי וּשְׁמַעַתִּי
שָׁהֶם מִרְבְּרִים נְבוּול פָּה, וְזֹה אָוּמֵר דָּבָר נְבוּול
פָּה, וְזֹה אָוּמֵר בְּדָקוֹת יוֹתָר, וְזֹה שׂוֹחֵק, וְזֹה יִשְׁלֹׁזֵה
וְזֹה הנָאָה וּכְיוֹצֵא. אַחֲרֵפֶךָ הַלְכָתִי לְהַלֵּן לְעִיר
אַחֲרָת וּרְאַתִּי שְׁנִי בְּנֵי אָדָם מְרַבִּים זֶה עַם זֶה
מִחְמָת אַיָּה מִשְׁאָה וּמִתְּנוֹן, וְהַלְכָהוּ אֶל הַבֵּית-דִין
לְדִין, וּפְסַק לָהֶם הַבֵּית-דִין זֶה וּפְאַיְזֶה חִיבָּה,
וּבְצֹאוֹ מִן הַבֵּית-דִין. אַחֲרֵפֶךָ חִרְרוּ וּגְתַקּוּטְטוּ זֶה
עַם זֶה וְאָמְרוּ שָׁאַיְנָם רֹצִים זֶה הַבֵּית-דִין, רַק
הֵם רֹצִים בֵּית-דִין אַחֲרָה, וּבְחִרְרוּ לָהֶם בֵּית-דִין

אחר, כי מאחר שהם מרצים על אותו בית-דין
שברחו מהם יכולם לדון לפניהם, ורנו לפניו
אותו בית-דין. אחריך חזרו ונתקוטטו אחד
מיאלו עם אחר, ובחרו מהם בית-דין אחר, וכן
היו מרכיבים ומתקוטטים שם ובחרו מהם בפה
בתי דין, עד שכל העיר הייתה מלאה מבתי
דין, והסתבלתי שזו מלחמת שאין שם אמת,
ועתה זה מטה דין נושא פנים לה, ואחריך
חבירו נושא פנים לו, כי הם מקבלים שחדר, אין
בhem אמת.

אחריך רأיתי שהם מלאים נוף מפש,
ויש שם נוף הרבה עד שנעשה
בהתרא אצלם, ואמרתי להם, שבשביל זה
נתקלקל אצלם הטעם והריח והטרא, כי זה
המלך האדור השאיר אצלם שלוש בתות עברים
הן", שיזרו הולכים ומתקללים את המדרינה,
שהיו הולכים ומדברים ביניהם נבול פה,
והכניסו נבול-פה בתוכה המדרינה, ועל-ידי נבול

פה נתקלקל הטעם, שבל הטעמים הם טעם נבללה. וכן הם הבנישו שחדר במדינה, ועל ידי זה נחשבו העינים ונתקלקל המראה, כי השחר יעור עיני חכמים (שמות כג, ח), וכן הם הבנישו נאוף במדינה, ועל ידי זה נתקלקל הרית. ועין במקום אחר בברינו (ליקוטי מוהר"ן חלק א'ב, חלק ב'א) שעלי-ידי נאוף נפגש הרית. על כן תראו לתקן את המדינה מושלש עברות אלו ולחפש אחרי האנשים הנ"ל ולגרשם. ואו, בשחתקנו שלוש עברות אלו, לא די שיתקנו הטעם והמראה והרith, כי אם גם הגנני שנאבד יוכל גס-בן להמציא. ועשה כן, והתחלו לתקן את המדינה מושלש עברות אלו, וחפשו אחרי האנשים הנ"ל והיו תופסים את איזה אדם וושאlein אותן: מהיקו באתי לך. עד שתתבררו אצל האנשים של הפלך האבור הנ"ל וגרשו אותם, ותקנו את המדינה מעברות הנ"ל. בתוך כך נעשה רעש, אפשר אפילו פירון זה המשגע, שהזילך ואומר

שזהו הגנני, וכל אחד מחייב אותו למשגע, וזרקיו אחורי אבנים ומגרשין אותו, אפשר אף על-פְּרִיכָן אוֹלֵי הוא הוא הגנני באמת, והלאכו והביאו אותו לפנייהם הינו לפני אלו שישבו ותקנו את המדרינה, וגם היא, הינו החרש שמספר כל זה, היה שם, ואמרתי: בודאי זה הוא הגנני באמת. נמצא ששתתנו על ידו המדרינה זואות. נמצא שיש לי הסכמה מאותו המדרינה של עשירות, שאני חי חיים טובים, כי אני תקנתי את המדרינה הנ"ל פג"ל, ועתה אני נוthen לכם במתנה את החיים טובים שלי. ונעשה שם שמחה גדולה וחドוה רבה מאד: וכן כל הבעלירש הנ"ל כלם חזרו ובאו על החתנה ונתרנו במתנה לדרשה מה שבתחלת ברכו אתם שיהיו במוותם, ועכשו נתנו ואת במתנה לדרשה. בראשון נתנו להם במתנה חיים ארבים, והשני נתן להם במתנה חיים טובים.

בַּיּוֹם הַשְׁלִישִׁי חָזָר וַיַּגְרֵר הַזָּג הַזֶּה, וַיַּחֲזַק בְּכָאן
בָּכוּם וַיְמַתְּגַעֲגָעִים, אִיךְ לְוַקְחֵין בְּכָאן
אֶת הַבְּעַטְלֵיר הַשְׁלִישִׁי, שְׁהִיה כְּבָד פֶּה. בַּתְּזַהַּב
כֶּבֶד וְהַזָּהָב הוּא בָּא וַיֹּאמֶר הַגָּנוּ. וַיַּנְפֵל עַלְיָהָם וַיַּשְׁק
אֹתָם, וַיֹּאמֶר לָהֶם גַּם־כֵּן כֹּל. בַּתְּחִלָּה בְּרַכְתִּי
אֶתְכֶם שְׂתֵהיו בָּמוֹנוֹ, עַתָּה אַנְיָ נוֹתֵן לְכֶם בְּמִתְנָה
לְדִרְשָׁה שְׂתֵהיו בָּמוֹנוֹ, וְאַתֶּם סְבָרוּם שְׁאַנְיָ כְּבָד
פֶּה. אֵין אַנְיָ כְּבָד פֶּה בָּלֶל, רַק שְׁהַדְבּוּרִים שֶׁל
הָעוֹלָם, שְׁאַיְנָם שְׁבָחִים לְהַשִּׁים יַתְבִּרְךָ, אֵין בָּהֶם
שְׁלִימָות וְעַל כֵּן הוּא נְرָא בְּכָבד פֶּה, כִּי הוּא
בְּכָבד פֶּה מִיאָלו הַדְבּוּרִים שֶׁל הָעוֹלָם, שְׁאַיְנָ
בָּהֶם שְׁלִימָות, אָבֶל בָּאַמְתָה אֵין אַנְיָ כְּבָד פֶּה
בָּלֶל. אֲדָרְבָּא, אַנְיָ מְלִיחָן וְדָבְרָן נְפָלָא מָאָה, וְאַנְיָ
יָכֹל לְדָבֵר חִידּוֹת וּשְׁוּרִים (שְׁקוּרִין "לִידְעָר")
נְפָלָאים, עַד שְׁאַיְ� נִמְצָא שֻׁוּם נִבְרָא בָּעוֹלָם,
שְׁלָא יַרְצָה לְשִׁמְעַ אָוֹתִי, וּבְאַיְלָה חִידּוֹת
וּשְׁוּרִים שְׁאַנְיָ יוֹדָע, יִשׁ בָּהֶם כָּל הַחִכְמָות,
וַיַּשֵּׁל לִי הַסְּכָמָה עַל זֶה מִאוֹתוֹ רָאִיש גָּדוֹל,

הנקרא איש חָסֵד הַאֲמָתָה. (כעד גּוֹסִיר מְאֻן, דעַר אַמְתִּיר אִישׁ-חָסֵד). בָּזֶה הַלְשׁוֹן סְפִר רַבְנָנו זְכָרוֹנו לְבָרְכָה.

וַיַּרְא בָּזֶה מַעֲשָׂה שְׁלָמָה, כִּי פָעֵם אַחַת יִשְׁבוּ כָּל הַחֲכָמִים, וְכָל אֶחָד הַתְּפִאָר בַּחֲכָמָתוֹ. וּזְהָהָה מַתְּפִאָר שְׁהַמְצִיא בַּחֲכָמָתוֹ עֲשִׂית בְּרוֹלִי, וּזְהָהָה הַתְּפִאָר בְּמִין מִתְּכּוֹת אַחֲרָי, וּזְהָהָה מַתְּפִאָר שְׁהַמְצִיא בַּחֲכָמָתוֹ עֲשִׂית כְּסָף, שְׁהָיוֹא חָשׁוֹב בִּיּוֹתָר, וּזְהָהָה הַתְּפִאָר שְׁהַמְצִיא עֲשִׂית זְהָב, וּזְהָהָה הַתְּפִאָר שְׁהַמְצִיא כָּלִי מַלְחָמָה, וּזְהָהָה מַתְּפִאָר שְׁהָיוֹא יוֹדֵעַ לְעֹשֹׂות אֶלָּו הַמִּתְּכּוֹת שְׁלָא מַאֲלָו הַדְּבָרִים שֶׁהָם עוֹשִׂין מֵהֶם אֶלָּו הַמִּתְּכּוֹת, וּזְהָהָה מַתְּפִאָר בַּחֲכָמָות אַחֲרוֹת, כִּי יִשְׁכַּנְהָה דְּבָרִים שְׁהַמְצִיאוֹ בְּעוֹלָם עַל יָדֵי חֲכָמָות, בְּגַזֵּן סַאֲלִיטָרָע וּפִילּוּוּר (חוֹמֶר גָּלָם וּחוֹמֶר נְפָץ) וּבְכַיּוֹצָא בָּזֶה, וּזְהָהָה כָּל אֶחָד מַתְּפִאָר בַּחֲכָמָתוֹ. עֲנָה שֶׁם אֶחָד וְאָמָר: אַנְיָ חָכָם יוֹתֵר מִפְּנָם, כִּי אַנְיָ חָכָם בְּמוֹ הַיּוֹם, וְלֹא יִבְנֵן שֶׁם מֵהֶזְהָה שָׁאוֹמֵר שְׁהָיוֹא

חָכֶם בָּמוֹ הַיּוֹם. וְאָמֵר לָהּ, כִּי כָל הַחֲכָמוֹת
 שַׁלְّהֶם יִכּוֹלִים לְקַבֵּץ אֹתָם, וְלֹא יְהִיוּ מֵהֶם רַק
 שְׁעָה אַחַת, אָף עַל פִּי שֶׁבְּלַחֲכָמָה וְחֲכָמָה הִיא
 נַלְקָחָת מִיּוֹם אַחֲרָיו, בְּפִי הַבְּרִיאָה שַׁהְיָה בָּאָתוֹ
 הַיּוֹם, כִּי כָל הַחֲכָמוֹת הַגְּלִיל הַמְּרַבּוֹת וְעַל פִּנְךָ
 הַחֲכָמָה נַלְקָחָת מִאָתוֹ הַיּוֹם שַׁהְיָה בּוֹ אָתוֹ
 הַבְּרִיאָה שֶׁמְפֻנֵּי הַהְרָכֶבֶת. אַפְּעַל-פִּרְיָה כֵּן יִכּוֹלִים
 עַל יָדֵי חָכָמָה לְקַבֵּץ כָּל אֶלְוּ הַחֲכָמוֹת בְּשְׁעָה
 אַחַת, אָבֶל אַנְיָה חָכֶם בָּמוֹ יוֹם שָׁלִימָן, כָּל זה
 הַתְּפִאָר אָתוֹ הַחָכָם הַאַחֲרוֹן הַגְּלִיל. עֲגִינִיתִי
 וְאַמְרָתִי אֶלְיוֹ הַינְוֹרֶה הַפְּבִרְד פָּה הַגְּלִיל אָמֵר
 לְהַחָכָם הַגְּלִיל: בָּמוֹ אַיִּזהֵי יוֹם? הַינְוֹרֶה בָּמוֹ אַיִּזהֵי יוֹם
 אַתָּה חָכָם. עֲנָה וְאָמֵר הַחָכָם הַגְּלִיל: זה, הַינְוֹרֶה זה
 הַפְּבִרְד פָּה, הוּא חָכָם מִמְּנִי, מַאֲחָר שְׁשׂוֹאָל בָּמוֹ
 אַיִּזהֵי יוֹם, אָבֶל בָּמוֹ אַיִּזהֵי יוֹם שְׁתִּרְצֵוּ אַנְיָה חָכָם.
 וְעַתָּה יַקְשֵׁה, מִפְנֵי מָה זה שְׁשׂוֹאָל בָּמוֹ אַיִּזהֵי יוֹם
 הוּא חָכָם יוֹתֵר מִמְּנָגָן, מַאֲחָר שַׁהְוֹא חָכָם בָּמוֹ
 אַיִּזהֵי יוֹם שְׁיִצְחָה.

אך יש מעשה שלמה, כי זה האיש חסר האמת הוא באמת איש גדול מאד, והוא הינו זה הבהיר פה, הוליך ומקבץ כל החסדים של אמת ומביא אותם אל זה האיש חסר האמת, ועקר התהווות הזמן כי הזמן בעצמו הוא נברא, הוא על ידי החסדים של אמת, וזה הבהיר פה הוא הוליך ומקבץ כל החסדים של אמת, ומביא אותם אל זה האיש חסר האמת כפ"ל. ויש לה, ועל החר עומד אבן, ומן האבן יוציא מעין, ובכל דבר יש לו לב, וגם העולם בכללו יש לו לב, וזה הלב של העולם הוא קומה שלמה עם פנימים וידים ורגלים וכו', אבל האפרן של הרגל של אותו הלב של העולם הוא מלכוב (בלשון אשכנו "הארציקר") יותר מלכוב של אחר. וזה החר עם האבן והמעין הנ"ל עומד בקצה אחד של העולם וזה הלב של העולם עומד בקצה אחר של העולם, וזה הלב הנ"ל עומד בנגד המעיין הנ"ל ובוסף ומשתוקק תמיד מאד

מַאֲד לְבוֹא אֶל אָתוֹ הַמֵּעֵן בְּהַשְׁתּוֹקִות גָּדוֹל
מַאֲד מַאֲד, וַצֹּעַק מַאֲד לְבוֹא אֶל אָתוֹ הַמֵּעֵן,
וְגַם זֶה הַמֵּעֵן מִשְׁתּוֹקֵק אֶלְיוֹן. וְזֶה הַלְּבָב יִשׁ לֹ
שְׂתִּי חִלִּישׁוֹת: אַחֲת, כִּי הַחִטָּה רׁוֹדֵפֶת אָתוֹ
וְשׁוֹרֵפת אָתוֹ מִחְמָת שֶׁהָיא מִשְׁתּוֹקֵק וַרְזָחָה
לִילֵּךְ וְלִהְתִּקְרֵב אֶל הַמֵּעֵן, וְחִלִּישׁוֹת הַשְׁנִיה יִשׁ
לֹז לְהַלְּבָב מִן גָּדוֹל הַהַשְׁתּוֹקִות וְהַגְּעֻגָּעים שֶׁהָוָא
מִתְגַּעֲגָע וְכּוֹסֵף תָּמִיד וּמִשְׁתּוֹקֵק מַאֲד בְּכָלוֹת
הַנֶּפֶש אֶל אָתוֹ הַמֵּעֵן וַצֹּעַק וְכֵן בְּגַל, כִּי הוּא
עוֹמֵד תָּמִיד בְּנִיגְדַּת הַמֵּעֵן הַגַּל וַצֹּעַק: "נָא
גִּיוֹוָאַלְד" אַהֲה! וּמִשְׁתּוֹקֵק אֶלְיוֹ מַאֲד בְּגַל,
וּכְשַׁצְּרֵיךְ לְנוֹחַ קִצְתַּת שִׁיחָה לֹז אַרְיכַת הָרוּחַ
קִצְתַּת (שְׁקוּרִין אֶפְ סָאָפִין), אָזִי בָּא צְפֹר גָּדוֹל וְפּוֹרֵשׁ
בְּנִפְיוֹ עַלְיוֹ וְמִגְּנוֹ עַלְיוֹ מִן הַחִטָּה, וְאָז יִשׁ לֹז נִיחָא
קִצְתַּת, וְגַם אָז בְּשַׁעַת נִיחָא הוּא מִסְתַּכֵּל גַּם־בְּנִ
בְּנִיגְדַּת הַמֵּעֵן וּמִתְגַּעֲגָע אֶלְיוֹ. אַז מַאֲחָר שֶׁהָוָא
מִתְגַּעֲגָע אֶלְיוֹ בְּלִכְךְ מִפְנֵי מָה אִינוֹ הַוְּלֵךְ אֶל
הַמֵּעֵן. אַז בְּשַׁרְזָחָה לִילֵּךְ וְלִהְתִּקְרֵב אֶל הַהָר,

אָזִי אַינְנוּ רֹואֶה הַשְׁפֵיעַ וְאַינְנוּ יִכּוֹל לְהַסְתַּבֵּל עַל
הַמְעַן, וְאֵם לֹא יִסְתַּבֵּל עַל הַמְעַן אָזִי תִּצְא
נְפָשׂוֹ, כִּי עֲקָר חַיּוֹתָו הוּא מִן הַמְעַן, וּבְשֻׁעָם
בְּנִיגְדָּה הַהָר אָזִי הוּא רֹואֶה רַאשׁ הַשְׁפֵיעַ שֶׁל הַהָר
שָׁם עֹומֶד הַמְעַן, אֲבָל הַכָּפָר בְּשִׁילָךְ וּוִתְקַרְבָּ
אֶל הַהָר, אָזִי גַּעַלְמָן מַעֲנִינוּ רַאשׁ הַשְׁפֵיעַ וְזֹה
מוּבָן בְּחוּשׁ, וְאָזִי אַינְנוּ יִכּוֹל לְרֹאֶות אֶת הַמְעַן,
וְאָזִי תִּצְא נְפָשׂוֹ חַם וִשְׁלוּם, וּבְשֻׁזָּה הַלְּבָב הָיָה
מִסְתַּלְקָה חַם וִשְׁלוּם, אָזִי יִתְבַּטֵּל כָּל הָעוֹלָם בְּלֹוּ,
כִּי הַלְּבָב הוּא הַחַיָּה שֶׁל כָּל דָבָר, וּבְכוֹדָאִי אֵין
קִיּוֹם בְּלֹא לְבָב, וְעַל כֵּן אַינְנוּ יִכּוֹל לִילְךְ אֶל הַמְעַן,
רַק עֹומֶד בְּנִיגְדוֹ וּמִתְגַּעֲגָע וּצְזַעַק בְּפָ"ל. וְזֹה
הַמְעַן אֵין לו זָמִן, כִּי זֹה הַמְעַן אַינְנוּ בְּתוֹךְ הַזָּמִן
כָּלָל, אֲך֒ עֲקָר הַזָּמִן שֶׁל הַמְעַן הוּא רַק מַה
שַׁהֲלֵב נוֹתֵן לוֹ בְּמִתְהָנוֹ יוֹם אֶחָד, וּבְשִׁמְגַע הַיּוֹם
לְהִיוֹת גַּגָּמָר וּגְפָסָק, וְאָזִי בְּשִׁגְמָר הַיּוֹם לֹא יְהִי
זָמִן לְהַמְעַן וּוִסְתַּלְקָה חַם וִשְׁלוּם, וְאָזִי יִסְתַּלְקָה
הַלְּבָב חַם וִשְׁלוּם בְּנִילָה וּוִתְבַּטֵּל כָּל הָעוֹלָם חַם

וישלים בג"ל, ואיזי סמוקה לזכור היום, איזי מתרחילים לטל רשות זה מזה, שקורין "גיזעיגינז" (ברכות פרידה) ומתרחילין לומר חידות ושירים (שקורין "ליידער") נפלאים זה לזה באהבה רבה והשתוקקות גדוול מאד מאד.

וזה האיש חסר האמת בג"ל יש לו השגה על זה, וכשmagיע היום בסופו מפסיק להיות נגמר ונפסק, איזי זה האיש חסר האמת הוא נותן במתנה يوم אחר להלב בג"ל, ולהלב נתן היום להמעין, ואיזי שוב יש זמן להמעין. וכשהזה היום הולך ממקומו שהוא בא ממש, איזי הוא הולך גם בין בחידות ושירים נפלאים מאד שיש בהם כל הcharmota. ויש שנויים בין הימים, כי יש יום ראשון בשבוע ויום שני וכו', וכן יש ראשית חדשים וימים טובים. ובכל הזמן שיש להאיש חסר של אמת, הכל על ידי הינו הבהיר פה שמספר כל זה, כי אני הולך ומקבץ כל החסדים של אמת אשר מהם התהווות הזמן בג"ל. ועל כן

הוא חכם יותר, אפילו מהחכם בג"ל, שהוא חכם כמו איזה يوم שירצה, כי כל עקר הזמן והימים-כלם נתהוו על ידו, הינו על ידי הבוד פה, שהוא מכבץ החסדים של אמרת אשר ממש הזמן, ובביאו אותם אל האיש חסר האמת, והוא נותר יום ללב, וhalb נותר להמעין, אשר על-ידי זה נתקים העולם פלו. נמצא שעקר הרתוות הזמן עם החידות ושירים, שיש בהם כל החכויות, הכל על ידי הבוד פה. נמצא שיש לו הסכמה מזה האיש חסר האמת, שאני יכול לומר חידות ושירים שיש בהם כל החכויות כי כל הזמן עם החידות והשירים נתהוו על ידו בג"ל, ועתה אני נותר לכם במתנה גמורה לדרשה שתהיי במוני. ונעשה שם שמחה וחドוח גדולה מאד ("הילוא גיטאן").

כשגמרו השמחה של אותו היום ולנו אחריהם, בפרק חורו הווג בג"ל והוא מרגעעים וכי' אחרי הפעטליר שהיה

צוארו עולם. בתרוך בך והנה היא בא ואמר הגני וכו'. בתקלה ברקתי אתכם שתהיו במנני, עתה אני נתן לכם במתנה לדרשה שתהיו במנני, ואתם סוברים שיש לי צואר עולם, אין צוארי עולם כלל. אהרבא, יש לי צואר שוה מאה; צואר יפה מאה, רק שיש הבלתי עולם, ואני אין רוזחה להוציא שום הבלתי ורות, (שקורין "הזכ") בהבלתי עולם ומחמת זה נרמה שצוארו עולם, כי הוא מעולם צוארו מהבלתי עולם ואין רוזחה להוציא שום הבלתי רוח בהבלתי עולם, אבל באמת יש לי צואר יפה מאה; צואר נפלא מאה, כי יש לי קול נפלא מאה, וכל מיini הקולות שבעולם, שהם קול בלי דבר, כלם אני יכול להוציאם בקול, כי יש לי צואר וקול נפלא מאה. ויש לי הסכמה על זה מאותה המדרינה, כי יש מדינה שהם בקיאים מאד בחכמת הנגינה, (שקורין "מאזקא"), וכלם עוסקים שם בחכמה זו, ואפלו בנינים קטנים, אין שם קטן שלא יוכל לנגן על איך

כלי שיר, והקטן שבאותו המדרינה היא חכם גדול במדינה אחרית באוטו הוכמה של נגינה, ורחלמים והמלך שבאותו המדרינה והקאפֿעליש (מקהלה), הם חכמים מפליגים מאד מאד באוטו הוכמה. פעם אחת ישבו החכמים של אותו המדרינה, וזהה כל אחד מתרפֿאר בנגינה שלו: זה היה מתרפֿאר שהוא יודע לנגן על כל שיר פלוני, וזה התרפֿאר שיודע לנגן על כל שיר פלוני, וזה התרפֿאר בכל שיר פלוני, וזה היה מתרפֿאר שיודע לנגן על כמה כל שיר, וזה התרפֿאר שיודע לנגן על כל כל שיר, וזה התרפֿאר שיכול לעשות בקומו כמו כל שיר פלוני, וזה התרפֿאר שיכול לעשות בקומו כמו כל שיר פלוני, וזה התרפֿאר שיכול לעשות בקומו כמו כל שיר בפה כל שיר, וזה התרפֿאר שיכול לעשות בקומו כמו פה תפּ ממש (שקורין "פּויק"), אבלו מבין בתף, וזה התרפֿאר שיכול לעשות בקומו אבלו מוריין בקמי שרבָה, (שקורין "אורמאטיס").

וְאַנִי הָיִתִי גַּם־כֵן שֶׁם. עֲנִיתִי אַנִי וְאַמְרָתִי
לָהֶם: קֹולִי טוֹב יוֹתֶר מִקְוָלוֹת שָׁלָכֶם,
וְהִיא רָאֵיה: כִּי אִם אַתֶּם חִכְמִים בְּלִבְךָ בְּקוּלָּה
גְּנִינָה, אַם־כֵן הַשְׁעִיו אֶת אָוֹתָן שְׁתֵּי מִדְינּוֹת;
וְאַלְוּ הַשְׁתֵּי מִדְינּוֹת הֵם רְחוּקִים וְהַמָּזָה אֶלְפָ
פֶּרֶסֶות, וּבְאַלְוּ שְׁתֵּי הַמִּדְינּוֹת, בְּשִׁמְגַיעַ הַלִּילָה,
אֵין יָכוֹלֵין לִישָׁן, כִּי בְּשִׁגְעָשָׁה לִילָה, אָוי
מִתְחִילִים הַפֵּל לְהִיּוֹת מִילָּלִים בְּקוּלָה,
אֲנָשִׁים וְנָשִׁים וְטָף. אִם הָיָה מְנֻחָה שֶׁם אָבִן הָיָה
גְּמוֹתָה, כִּי בְּלִילָה הֵם שׂוֹמְעִים קֹול יְלִילָה מְאוֹר,
וּמִחְמָת וְהַכְּלָם מִילָּלִים, אֲנָשִׁים וְנָשִׁים וְכֵי, וְכֵן
מִתְנַגָּג בְּשְׁתֵּי הַמִּדְינּוֹת, כִּי בְּמִדְינָה זוּ שׂוֹמְעִים
הַקּוֹל יְלִילָה, וּמִילָּלִים הַפֵּל כְּפָל, וְכֵן בְּמִדְינָה
אַחֲרַת גַּם־כֵן כֵן, וּשְׁתֵּי הַמִּדְינּוֹת הֵם רְחוּקִים וְהַ
מָזָה אֶלְפָ פֶּרֶסֶות, וְעַל כֵּן אִם אַתֶּם חִכְמִים
בְּלִבְךָ בְּגִנְגִּינה אֲרָאָה אִם תּוֹכְלוּ לְהַשְׁעִיעַ אֶת
אָוֹתָן שְׁתֵּי הַמִּדְינּוֹת אוֹ שְׁתַׁוְיכְלוּ לְבִין לְעֹשֹׂות
אֶת קְוָלָם הָנָנוּ שֶׁהָם יְבִינוּ לְהֹזְצִיאָ קֹל מִבּוֹן בָּמוֹ

קֹל הַלִּילָה הַגְּשָׁמָע שֶׁם. וְאָמְרוּ לוֹ הַיּוֹם הַחֲכָמִים הַגְּלָל אָמְרוּ לָהּ שְׂצֹואָרָו עָקָם: הַתּוֹלֵיד אָוֹתָנוּ לְשֶׁם. וְאָמָר: הֵן, אַנְיִ מַולְיךָ אֶתְכֶם לְשֶׁם. וְנַתְעַזְרָרוּ בְּלָם לַיְלָה לְשֶׁם, וְהַלְכָה וּבָאוּ לְשֶׁם הַיּוֹם לְאַחַת מִשְׁתֵּי הַמְּדִינּוֹת הַגְּלָל. בְּשַׁבָּאוּ לְשֶׁם, בְּשַׁהְגִיעַ הַלִּילָה הַיּוֹם כֹּגָל, שְׁהָיו בְּלָם מִילְלִים מִאָד כֹּגָל, וְגַם הַחֲכָמִים הַגְּלָל גַּסְיכָן הַיּוֹם מִילְלִים וּמִמְילָא רָאוּ בּוֹדָאי שָׁאַיִם יִכְלִים לְהֹשִׁיעַ אֶת אָוֹתָן הַמְּדִינּוֹת. וְאָמָר לְהַמְּדִינּוֹת הַיּוֹם וְהַשְׂצֹואָרָו עָקָם אָמָר אֶל הַחֲכָמִים הַגְּלָל: עַל בָּל פְּנִים הָאָמְרוּ לִי מַהֲיכָן בָּא זֹאת. שְׁגַשְׁמָע קֹל יַלְלָה הַגְּלָל כֹּגָל. אָמְרוּ לוֹ: וְאַתָּה יוֹדֵעַ. הַשִּׁיבָה: אַנְיִ יוֹדֵעַ בּוֹדָאי, כִּי יִשְׁשַׁנְיִ צְפָרִים: אֶחָד זֶכֶר וְאֶחָת נַקְבָּה, וְהֵם רַק זֶוג אֶחָד בְּעוֹלָם, וְנַאֲבָרָה הַנַּקְבָּה וְהֵוָה הַוְּלִיךְ וּמַחֲפֵשׂ אָוֹתָה, וְהֵי מַחֲפֵשׂ אָוֹתָו, וְהֵי מַחֲפֵשׂים נַרְבָּה זוּ אֶת זֶה עַד שְׁבַתְעַזְרָה וּרְאוּ שָׁאַיִם יִכְלִים לְמַצָּא אֶחָד אֶת חַבְרוֹ

ונישארו עומדים ויעשו להם קנים: זה הצפור
 עשה לו קן סמוך למידינה אחת משתי המדינות
 הנ"ל, ולא סמוך ממש, רק שבערד קול הצפור
 הויא סמוך, כי יכולם לשמוע הקול של הצפור
 באותו המדינה מפקום שעמד שם ועשה לו קן.
 וכן היא עשתה לה גם כן סמוך למידינה
 השניה הינו גם כן בנ"ל, שהוא סמוך מלחמת
 שכולים לשמע שם הקול בנ"ל, ובשגעע
 הלילה, אוי אלו הזוג צפירים מתחילה כל אחד
 ואחדليل בקול ילילה גדולה מאד, כי כל אחד
 מיליל על זונו בנ"ל, וזה הקול ילילה שגשגע
 באלו שתי המדינות אשר מלחמת אותן הקול
 ילילה כלם מיללים מאד, ואיןם יכולם לישן, אך
 לא רצוי להאמין זאת, ואמרו לו: התוליך אותנו
 לשם? ואמר: הן. אני יכול להוליך אתכם לשם.
 אך אין אתם יכולים לבוא לשם, כי בשחתתך
 לשם לא תוכלו לסבל את קול הלילה, מאחר
 שגם אין אתם יכולים לסבל ואתם מכרחים

גם-יבין לילל בג"ל, בשתגיעו לשם לא תוכלו לסבל כלל. וביום אי אפשר לבוא לשם, כי ביום אי אפשר לסבל השמחה שיש שם, כי ביום מתקבצים שם צפירים אצל כל אחד ואחת מהזוג הנ"ל, והם מנהנים ומשמחים את כל אחד ואחת מהזוג הנ"ל בשמחות גדולות ממד מאד ואמורים להם דברי תנוחמין, שעדרין אפשר שתמצאו זהה את זו, עד שבזום אי אפשר לסבל את גדל השמחה שיש שם. וקול האצפרים שמשמחים אותם איננו נשמע למרחוק, רק בשmagיעים לשם, אבל קול הוווג הנ"ל שטיליים בלילה, הוא נשמע למרחוק, ואי אפשר לבוא לשם מהמת זה בג"ל.

אמני לו הינו החכמים הנ"ל אמרו זה שצוארו עוקם: אתה יכול לתקן זאת? השיב: אני יכול לתקן זאת, כי אני יכול לעשות ולכון כל הקולות שבעולם הינו שבל מני קולות שבעולם היא יכול להוציאם בקהל ולכון ממש

במו איזה קול שיחיה. גם אני יכול להשליך קולות, הינו כי אני יכול להשליך קול, שבכואן במקום שאני מוציא הקול, לא יהיה נשמע הקול כלל, רק ברחוק יהיה נשמע שם הקול, ועל פנאי יכול להשליך את הקול של הצפורה, שגיאע סמוך למקום הצפורה, וכן להשליך קול הצפור, שגיאע סמוך למקום הצפורה, ולהמשיכם יחד עליידיה ועל-ידייה יתתקן כל הניל, אך מי יאמין זאת. והוילך אותם לתוכה איזה עיר, ושםעו במו אחד שפותח את הדלת וחזר וסגורו ונעלטו בברית, (שקורין "קלאמקה"), ונשמע קול ההכאה של הקלאמקה. ומורה בקמי שרפה, (שקורין "ביבס"), ושוליך את הפלב לחטף את הדבר שהייתה מורה, והפלב היה מתחבט ונזרק את עצמו בתוך השלג, (בלשון אשכנו: "זינראוניט אין שייא"). וכל זה שמעו אלו החכמים והסתכלו ולא ראו דבר. גם לא שמעו מפניו הינו מן זה שציארו עיקם, שום קול כלל. רק שה שציארו

עַקְם הָיָה מִשְׁלִיךְ קֹלוֹת בְּאֶלְוּ, וְעַל כֵּן שָׁמְעוּ אֵלּוּ הַקּוֹלוֹת וּמִפְּנֵילָא רָאוּ שַׁהוּא יִכְלֶל לְעַשׂוֹת בְּלַקְוֹלוֹת וּלְכֻבָּנוֹם מִמְּשָׁעַ, וְגַם לְהַשְׁלִיךְ קֹלוֹת, וְעַל כֵּן יוּכְלָל לְתַקְנוּ אֶת בְּלַקְוֹל הַפְּנֵיל. (ולא ספר יותר בָּהוּ העניין ומובן שדרוג בְּכָאן). נִמְצָא, שִׁישׁ לִי הַסְּכָמָה מֵאָזֶה הַמְּדִינָה, שְׁקוֹלִי גַּפְלָא מַאֲדָר, וְאַנְיִי יִכְלֶל לְעַשׂוֹת בְּלַקְוֹל מִינִי קֹלוֹת שְׁבָעוֹלָם כְּפָנֵיל, וּעֲתָה אַנְיִי נוֹתֵן לְכֶם זֹאת בְּמִתְנָה גַּמוֹרָה לְדִרְשָׁה, שְׂתַהְיוּ בְּמַזְנֵי. וּנְעִשָּׂה שֵׁם שְׁמָחָה גַּדוֹלָה וְחִדּוֹה רַבָּה מַאֲדָר.

בְּיוּם הַחְמִישִׁי גַּם־בֵּין הַיּוֹם שְׁמִיחָה, וּזְכָרוֹן הַזָּוֹג אֶת הַבְּעִטְלִיר שַׁהְיָה לוֹ חַטּוֹטָרָה, שְׁקוּרֵין "הַזְּקִיר" (גִּבְנָה), וְהַיּוֹם מִתְגַּעֲגָעִים מַאֲדָר אֵיךְ לְזַקְחִים בְּכָאן אֶת אָזֶה הַבְּעִטְלִיר הַזְּקִיר, כִּי אִם הָיָה הֵוָא בְּכָאן, הִיהְיָה הַשְּׁמָחָה גַּדוֹלָה מַאֲדָר. וְהַגָּהָה הוּא בָּא וְאָמַר: הַגָּנִי. הַגָּהָה בָּאַתִּי עַל הַחֲתָנָה. וְנַפְלֵל עֲלֵיכֶם וְחִבְקֵק וְנִשְׁקֵק אָזֶתֶם, וְאָמַר לָהֶם: בְּתַחְלָה בְּרַכְתִּי אֶתֶּכֶם שְׂתַהְיוּ בְּמַזְנֵי, וּעֲתָה אַנְיִי נוֹתֵן לְכֶם בְּמִתְנָה לְדִרְשָׁה, שְׂתַהְיוּ

במונוי, ואין אני בעל חוטאות (הינו "הוקיר") בכלל, רק אדרבא, יש לי בתפים כאלו, (שקורין פלייזים), שהם בהינת מועט מהזיק את המרבה, ויש לי הסכמה על זה, כי פעם אחת היה שיחה וספר, שהוא אנשים מתפאים עצם בבחינה זו, שככל אחד ואחד היה מתפאר שיש לו בבחינה זו של מועט מהזיק את המרבה, ומאחד מהם היו מחייבים ושוחקים ממנה, והשאר, שהתפאו בבחינה זו של מועט מהזיק את המרבה, נתקבלו דבריהם, אבל בבחינת מועט מהזיק את המרבה שיש לו הוא גדול מפלם.

כפי אחד מהג'ל התפאר שהמה שלו הוא בבחינת מועט מהזיק את המרבה, כי הוא נושא במא שלו אלפים ורבעות אנשים עם כל ההצלחות שלהם ובכל התרנגולות שלהם, ובכל ההיונות והתנוונות שלהם, הכל באשר לכל הוא נושא במאו, ועל כן הוא מועט מהזיק את

המְרֻבָּה, כי מִחוֹן נוֹשָׂא כַּלְכָּה אֲנָשִׁים עַם וּבָי
כְּנֶ"ל. וּשְׁחַקּוּ מִפְּנֵיו וְאָמְרוּ, כי הָאֲנָשִׁים אֵין
כְּלוּם וְהוּא אֵינוֹ כְּלוּם. וּנְעַנְתָּה אֶחָד וְאָמַר: אַנְּיָה
רְאִיתִי מַעַט מַחְזִיק אֶת הַמְּרֻבָּה בָּזָה, כי פָּעָם
אַחֲת רְאִיתִי הָר שְׁהִיה מִנָּה עַלְיוֹ הַרְבָּה וְכָל
וּטְנוּף, וְהִיה חֲדוֹשׁ אֲצֵל מַהֲיכָן בָּא עַל הָר הַזֶּה
כַּלְכָּה וְכָל וּטְנוּף. וְהִיה שֵׁם אָדָם אֶחָד אֲצֵל
אַוְתֵּה הָר וְאָמַר: בָּל זֶה מִפְּנֵי, כי אַוְתֵּה הָאָדָם
הַזֶּה יַוְשֵׁב שֵׁם אֲצֵל אַוְתֵּה הָר, וְהַשְׁלִיךְ שֵׁם
תָּמִיד עַל אַוְתֵּה הָר וְכָל וּפְרַשׁ שָׁלוֹ מְאַכְּלָה
וּשְׁתִּיה שָׁלוֹ, וּטְנֵף שֵׁם, עַד שָׁעַל יְדוֹ נִתְרָבָה
הַזָּבֵל וּהַטְּנוּף שֵׁם עַל אַוְתֵּה הָר. נִמְצָא שְׂזָה
הָאִישׁ הוּא מוּעָט מַחְזִיק אֶת הַמְּרֻבָּה, כי עַל יְדוֹ
נִתְרָבָה הַזָּבֵל כַּלְכָּה. בֶּן הָוּא בְּחִינָת מוּעָט
מַחְזִיק אֶת הַמְּרֻבָּה שֶׁל הָאִישׁ הַגֶּל, שְׁהַתְּפִאָר
בְּמִחוֹן שְׁמַחְזִיק פְּמָה אֲנָשִׁים כְּנֶ"ל.

וְאֶחָד הַתְּפִאָר שִׁישׁ לֹא בְּחִינָת מוּעָט מַחְזִיק
אֶת הַמְּרֻבָּה, כי יֵשׁ לֹא חֲתִיכָת מְדִינָה

שהיא מוציאה פירות הרבה, ואחר־כך, כשם שבין את הפירות שהוצאה המדינה, רואין שהמדינה אינה מוחקת מקום כל־כך במו הפירות, כי אין בה מקום כל־כך להחיק כל־כך פירות, נמצא שהיא בבחינת מיעט מחוקק את המרבה. והוطنנו דבריו, כי באמת בודאי הוא בבחינת מיעט מחוקק את המרבה.

ואחד אמר שיש לו פרדים נפלא מאד, שיש שם פירות וכי נסעים לשם כמה וכמה בני אדם ושורות, כי הוא פרדים נאה מאד ובקין נסעים לשם כמה בני אדם ושורות לטיל שם, ובאמת אין בהפרדים מקום כל־כך שיחיק כל־כה אנשים, ועל כן הוא מיעט מחוקק את המרבה, והוطنנו דבריו גם כן.

ואחד אמר שהדבר שלו הוא בבחינת מיעט מחוקק את המרבה, כי הוא בעל סוד שקורין "סעקראעטיר" (מכיר) אצל מלך גדור,

ובאיין אֲצָלוֹ בְּמַה וּבְמַה בְּנֵי אָדָם: זֶה בָּא עִם
שְׁבָחִים לְהַמְלָךְ, וַיְהִי בָּא עִם בְּקָשׁוֹת, וּבְיוֹצֵא
בְּזַהֲרָה, וּבְזַהֲרָה אֵי אָפֵשָׁר לְהַמְלָךְ לְשַׁמַּע אֶת בְּלָם,
וְאַנְיִם יָכֹל לְקַבֵּץ אֶת כָּל דִּבְרֵיהֶם בְּתוֹךְ אַיִּה
דִּבְרִים מְעֻטִים וְלִסְפֵּר לְפָנֵי הַמְלָךְ אֶלָּו הַדִּבְרִים
מְעֻטִים, וַיְהִי כָּלֹול בָּהֶם כָּל הַשְּׁבָחִים וְהַבְּקָשׁוֹת
שְׁלָהֶם וְכָל דִּבְרֵיהֶם בְּלָם בְּתוֹךְ אַיִּה דִּבְרִים
מְעֻטִים שְׁלִי. נִמְצָא שְׁהַדְבּוֹר שְׁלִי הוּא מְוִיעֵט
מְחוּיק אֶת הַמְרַבָּה.

וְאֶחָד אמר שְׁהַשְׂתִּיקָה שְׁלִי הִיא בְּחִינַת
מוֹעֵט מְחוּיק אֶת הַמְרַבָּה, כי יש
עַלְיוֹ מִקְטָרְגִּים הַרְבָּה, וּבָעַלְיוֹ לְשׁוֹן הָרָע
שְׁפָלְשִׁינִים עַלְיוֹ הַרְבָּה מִאֵד, וְכָל מַה
שְׁפָלְשִׁינִים וְדוֹבָרִים וּמִקְטָרְגִּים עַלְיוֹ בְּלָשׁוֹן
הָרָע הַרְבָּה, הוּא בְּשַׁתִּיקָתוֹ מִתְרִיצֵן הַפָּלָעָלָה
יְדֵי מַה שְׁהָוָה שׂוֹתָק לְבָד כי הוא עוֹשֶׂה רק
אַיִּה שְׁתִּיקָה, וְהָוָה תְּרוּיזׁ עַל הַפָּלָל. נִמְצָא
שְׁשַׁתִּיקָתוֹ הוּא מְוִיעֵט מְחוּיק אֶת הַמְרַבָּה.

וְאֶחָד אמר שהיא בחינת מיעט מחזק את המרבה, כי יש עני אחד והוא סגי נהור (עיוור), והוא הינו העני, גדול מאד, והוא הינו זה שהתפאר בספר זאת, קטן לנמר, ומוליך אותו, הינו שזה שהתפאר בזה הוא קטן ומוליך את העני הסגי נהור, שהוא גדול מאד. נמצא שהוא מיעט מחזק את המרבה, כי הסגי נהור היה יכול להחליק והיה יכול לפל והוא מחזק אותו על ידי שמוליכו, ועל כן הוא מיעט מחזק את המרבה, כי הוא קטן ומחזק את הסגי נהור הגדל כנ"ל.

וְאַנְיִ הינו זה ההזכיר שמספר כל זה, הייתה גמ"ן שם ואמרתי: האמת הוא שיש לכם בחינת מיעט מחזק את המרבה, ואני יודע כל מה שכונתם בדבריכם הינו שהוא יודע פונת כל הנ"ל, שהתפארו בבחינת מיעט מחזק את המרבה שלהם, וזה האחרון שהתפאר שהוא מוליך את הסגי נהור הגדל מבלכם,

אבל אני למעלה למעלה מפלכם בכלל, כי זה שהתקפר ששהו מולד אט הסגי נהר הגדול, בונתו שהו מולד אט גלגל הירח, שהו בחינת סגי נהר, כי אין לה אור מעצמה כלל, ולייה לה מגרמה בלום, והוא הינו זה שהתקפר בזה, מולד אט הירח, אפ-על-פי שהו קטן וגלגל הירח גדול מאד, והוא קיים כל העולם, כי העולם צריך את הירח. נמצא שהו בחינת מיעט מחזיק את המרבה באמת.

אבל בחינת מיעט מחזיק את המרבה שיש לו הוא למעלה מפלם בכלל, וזה ראה, כי פעם אחת היו בת אחת שהיו חוקרים, באשר שביל חי יש לה צל מיחד, שבזה הצל דיקא היא רוצחה לנינה שם, וכן יש צל מיחד בכל חייה וחיה, כי כל חייה וחיה בוחרת לה איה צל, ובאותו הצל דיקא היא רוצחה לשכן שם כפי הצל המיחד לה, וכן יש לכל עוף ועוף ענף מיחד, שבאותו הענף דיקא הוא רוצחה לשכן.

ועל בין חקרו אם יבולים למצא אילן בוה, אשר בצלו ישנו כל החיות, שבל הحيות יהו בוחרים ויתרשו לשון בצל אותו האילן, ועל ענפיו של אותו האילן ישנו כל צפרי שמי. וחקרו שמצא אילן בוה, ורצו לילך לשם אל אותו האילן, כי הענוג המפלא שיש שם אצל אותו האילן אין לשער, כי יש שם כל העופות וכל החיות, לשם אין שום הוק מושום חיה, וכל החיות וכו' מערבים שם, וכלם משחקים שם, ובודאי הוא תענוג מפלג מאד להיות שם אצל אותו האילן. וחקרו לאיזה צד צרייכים לילך לבוא אל אותו האילן, ונפל מחלוקת ביןיהם על זה, ולא היה מקרי ביןיהם, כי זה אמר שצרייכים לילך לצד פלוני למורה, וזה אמר לערב, וזה אמר לבאן וזה לבאן וכו', עד שלא היו יבולים להכريع לאיזה צד צרייכים לילך לבוא אל אותו האילן. ובא חכם אחד ואמר להם: למה אתם חוקרים באיזה צד לילך אל

הָאִלּוֹן. חִקְרֻוּ מִתְחַלֵּה מֵי וּמֵי הָאֲנָשִׁים שִׁכְבּוּלִים לֶבֶן אֶל אֶתְהָאִלּוֹן, כִּי אֶל אֶתְהָאִלּוֹן לֹא כָּל אָדָם יִכְלֶל לֶבֶן אֶצְלָוּ, כִּי אִם מֵי שִׁישׁ לֹז הַמְדוֹת שֶׁל הָאִלּוֹן, כִּי זֶה הָאִלּוֹן יִשְׁלַׂשׁ לֹז שְׁלַׂשָּׁה שָׁרֶשִׁים: שָׁרֶשׁ אֶחָד הוּא אַמְנוֹנָה, וְהַשְׁנִי הוּא יְרָאָה, וְהַשְׁלִישִׁי הוּא עֲנִיוֹת, וְאַמְתָּה הוּא גּוֹפָה הָאִלּוֹן, וּמִשְׁם יוֹצְאִים עֲנֵפִים, וּעַל כֵּן אֵי אָפְשָׁר לֶבֶן אֶל הָאִלּוֹן, כִּי אִם מֵי שִׁישׁ בּוֹ מְדוֹת הַלְּלוֹן הַגְּלִיל. וְאַלְוּ הַכְּבָת הַגְּלִיל הָיָה בֵּיןֵיהֶם אֲחֻדָּות גְּדוּלָה מְאָה, וְלֹא רָצֶוּ לְהַתְפִּיר דָּזָה מִזָּה, שְׁקַצְתָּם יַלְכוּ אֶל הָאִלּוֹן וּקַצְתָּם יִשְׁאָרוּ, כִּי לֹא הָיָה בְּלִם רָאוּיִם לֶבֶן אֶל הָאִלּוֹן, כִּי לֹא נִמְצָא בֵּיןֵיהֶם, כִּי אִם קַצְתָּם שָׁהֵיו בָּהֶם מְדוֹת הַגְּלִיל, אֶבֶל הַשָּׁאָר לֹא הָיָה בָּהֶם אַלְוּ הַמְדוֹת, וּעַל כֵּן נִתְעַבְּבוּ בְּלִם, עד שַׁיְהֵי יִגְעַם וּטוֹרֵחַים שֶׁאָרֶןֶשֶׁי הַכְּבָת הַגְּלִיל, עד שַׁיְהֵי בָּהֶם גַּם־כֵן הַמְדוֹת הַגְּלִיל, בְּרוּ שַׁיְהֵי בְּלִם רָאוּיִם לֶבֶן אֶל הָאִלּוֹן. וּבָנָו עָשָׂו, וּבָנָו וּטְרָחוּ, עד שְׁבָאוּ בְּלִם לְאַלְוּ הַמְדוֹת הַגְּלִיל, וְאוֹי, בְּשָׁבָאוּ

בְּלָם לֹאֲלֹו הַמִּדּוֹת הַגְּלֵל, אָיו בָּאוּ בְּלָם עַל דִּיעַת
אַחַת וְהַסְכִּימוּ בְּלָם עַל דָּרְךָ אַחַת לְלִיקָּד בָּאָתוֹ
דָּרְךָ אֶל הַאִילָן הַגְּלֵל, וְהַלְכוּ בְּלָם. וְהַלְכוּ אַיִּה
וּמִן, עַד שְׁחוֹיו רֹאִים מַרְחֹק, אַת הַאִילָן.
וְהַסְתְּבִלוּ וּרְאוּ, וְהַנֵּה אֵין הַאִילָן עוֹמֵד בָּمִקּוֹם
כָּלֵל, כִּי אֵין לֹאֲילָן מִקּוֹם כָּלֵל, וּמַאֲחֶר שָׁאן לוּ
מִקּוֹם, אֵיךְ אָפְּשֶׁר לְבֹא אֲלֹוי.

וְאַנְיִי, הִנֵּה זֶה הַהְזֹקֵיר, הַיִּתְיַיְּנֵן גַּם־כֵן שֶׁ
עַמְּדָהּם, וְאָמְרָתִי לָהֶם: אַנְיִי יִכְּזֹל לְהַבִּיא
אֶתְכֶם אֶל הַאִילָן, כִּי זֶה הַאִילָן אֵין לוּ מִקּוֹם
כָּלֵל, כִּי הוּא לְמַעַלָּה מִהַּמְּקוֹם לְגַמְּרֵי, וּבְחִינַּת
מוֹעֵט מַחְזִיק אֶת הַמְּרֻבָּה הָוּ אַעֲדֵן בָּמִקּוֹם, כִּי
עַל כָּל פָּנִים יִשְׁלֹׁז לוּ מִקּוֹם מוֹעֵט, רַק שֶׁהָוּ מוֹעֵט
מַחְזִיק אֶת הַמְּרֻבָּה, אֶבֶל עַדְין יִשְׁלֹׁז לוּ מִקּוֹם מוֹעֵט
עַל כָּל פָּנִים. וּבְחִינַּת מוֹעֵט מַחְזִיק אֶת הַמְּרֻבָּה
שִׁישׁ לִי, הִנֵּה לְבָעֵל הַחַטּוֹתָרוֹת, הִיא בְּחִינַּת סָופָה
הַמְּקוֹם לְגַמְּרֵי, שְׁמַשָּׁם וּלְמַעַלָּה אֵין מִקּוֹם כָּלֵל.
עַל כֵּן אַנְיִי יִכְּזֹל לְשֹׁא אֶת כָּלְכֶם אֶל הַאִילָן,

שַׁהוּא לְמַעַלָּה מִהַּפְּקוּם לְגַמְרֵי. בַּי זֶה בַּעַל
הַחֲטוֹתָרוֹת הוּא בָּמוֹ בְּחִינַת מִמְצָע בֵּין הַפְּקוּם
וּבֵין לְמַעַלָּה מִן הַפְּקוּם לְגַמְרֵי, בַּי יִשְׁלַׁזְׁ לְזַהֲרִינָה
עֲלִיוֹנָה שֶׁל בְּחִינַת מוּעֵט מְחֻזֵּק אֶת הַמְּרֻבָּה,
שַׁהְיָא בְּחִינַת סֻוֹף הַפְּקוּם מִפְּנֵשׁ, שְׁמַשְׁם וְהַלְאָה
אֵין נִמְצָא תִּבְתַּח מִקְוּם כָּלֵל, בַּי מִשְׁם וּלְמַעַלָּה
הִיא בְּחִינַת לְמַעַלָּה מִן הַפְּקוּם לְגַמְרֵי, וּלְפָנָי
הַוָּא יִכְׁלֶל לְשָׁא אֹתָם מִתּוֹךְ הַפְּקוּם לְבִחְינַת
לְמַעַלָּה מִן הַפְּקוּם, וְהַבָּנוּ. וְלִקְחֵתִי אֹתָם,
וְנִשְׁאַתִּי אֹתָם לְשָׁם, אֶל הַאִילָן הַגְּלִיל. נִמְצָא
שִׁישׁ לִי הַסְּפָמָה מִהְגָּל, שִׁישׁ לִי בְּחִינַת עֲלִיוֹנָה
שֶׁל מוּעֵט מְחֻזֵּק אֶת הַמְּרֻבָּה. בְּשִׁבְיָל וְהַיָּה
נִדְמָה בַּבְּעֵל חֲטוֹתָרוֹת, בַּי הַוָּא נֹשְׂאָעָלָיו
הַרְבָּה, בַּי הַוָּא בְּחִינַת מוּעֵט מְחֻזֵּק אֶת הַמְּרֻבָּה
בְּגָל. וְעַתָּה אֲנִי נוֹתֵן לְכֶם זֹאת בִּמְתָנָה שְׁתִּיחִזֵּ
פְּמוֹנִי. וְנִעְשֵׂה שֶׁם שְׁמַחַה גְּדוֹלָה וְחִדּוֹה רַבָּה
מַאֲדָר.

בַּיּוֹם הַשְׁשִׁי הִזְהִיר גַּם־בָּרוּךְ שְׁמָחִים, וְהִזְהִיר מַתְגַּעֲגָעִים אֵיךְ לְזַקְנֵין בְּכָאן אֶת אָתוֹתָהּ שְׂהִיה בֶּלֶא יָדִים. וְהִנֵּה הוּא בָּא וְאָמַר: הַנְּנוּ הִנֵּה בָּאתִי אֶצְלָכֶם עַל הַחֲתֹנָה, וְאָמַר לָהֶם גַּם־בָּרוּךְ פָּנָיל, וְנַשְּׁק אָוֹתָם וְאָמַר לָהֶם: אַתֶּם סְבָרוּם שֶׁאַנְיִי בָּעֵל מָום בַּיָּדִי, אֵין אַנְיִי בָּעֵל מָום בָּלֶל עַל יָדִי, רַק בָּאָמָת יִשְׁלַׁי כְּחַדְבָּי, רַק שָׁאוּן אַנְיִי מְשַׁתְּפִישׁ עִם הַפְּנֵחַ שְׁבַדְבָּי בְּזָהָה הָעוֹלָם, כִּי אַנְיִי צְרִיךְ אֶת הַפְּנֵחַ לְעַנְנֵן אַחֲרָיו. וַיַּשְׁלַׁח לִי הַסְּפָמָה עַל זה מִן הַמְּבָצָר, (שְׁקוֹרֵן "שְׁלָאָס"), שֶׁל מִים (פָּזָן דָּעַם וְאַשְׁרִיקָן שְׁלָאָס). כִּי פָּעָם אַחֲת יִשְׁבְּנוּ יִהְרָא אַיוֹהָ אַנְשִׁים, וְהִיה בֶּל אַחֲד וְאַחֲד מְתַפְּאָר בְּפְנֵחַ שְׁבַדְבָּיו. זה הַתַּפְּאָר שִׁישׁ לוֹ גְּבוּרָה זוֹ בַּיָּדָיו, וְזה הַתַּפְּאָר שִׁישׁ לוֹ גְּבוּרָה פְּלוּנִית בַּיָּדָיו, וְכֵן בֶּל אַחֲר הַתַּפְּאָר בְּגִבּוּרָה שִׁישׁ לוֹ בַּיָּדָיו.

הַנְּנוּ כִּי אַחֲר הַזָּהָר מְתַפְּאָר שִׁישׁ לוֹ כְּחַד גְּבוּרָה בּוֹ בַּיָּדָיו, שֶׁבָּשָׁהוּא מֹרֶה חַץ הוּא יִכְלֶל לְחוֹזֵר וְלִמְשָׁכֵה אַלְיוֹ, כִּי יִשְׁלַׁח לוֹ כְּחַד בְּזָהָה בַּיָּדָיו,

שאף על פי שהזורה כבר החז, עדין יכול להחוּרָה, לחזר ולבשכה אליו. ושאלתי אותו: איך חז אתה יכול להחוּרָה? כי יש עשרה מני חצים; כי יש עשרה מני סמים, הינו כי בשרוצין לירוץ חז, מושחין אותה באיזה סמ. ויש עשרה מני סמים, שבשםמושחין אותה בסם זה, היא מוקת בה, ובשםמושחין בסם שני היא מוקת יותר. וכן יש עשרה מני סמים, שבכל אחד גרווע יותר הינו שטזיק יותר, וזהו בעצמו עשרה מני חצים, כי החצים הן מין אחת, רק מהמת שני הריםים שמושחין את החז בהם, שהם עשרה מינים בעיל, על בן נקראים עשרה מני חצים, ועל בן שאל אותו איך מן חז אתה יכול להחוּרָה. גם שאל אותו אם קדם שהגע החז לאותו שורקה לו הוא יכול להחוּרָה, ואם גם אחר שהגע החז עדין יכול להחוּרָה. ועל זה השיב: אפלו בשגע החז עדין יכול להחוּרָה. אך איך מן חז הוא יכול להחוּרָה וכו' בעיל,

השיב: מין חיז פלוני היא יכול להחויר. אמרתי לו הינו זה שהוा بلا ידים, שמספר כל זה, אמר לך שהחפאר בענין החיז בנו': אם-בון, אין אתה יכול לרפאות את הפת מלפה, לאחר שאין אתה יכול לחזר ולמשך כי אם מין חיז אחר, על כן אין אתה יכול לרפאות את הפת מלפה.

אחד היה מתרפָּאָר שיש לו כח פוח בידיו, שאצל מי שהוא לוקח ומקבל ממנו, הוא נותן לו. פרוש, שבזה בעצמו שהוא לוקח ומקבל, זה הוא נותן, כי קבלתו היא נתינה. וממילא הוא בעל צדקה. ושאלתי אותו איזה צדקה הוא נותן. כי יש עשרה מיני הצדקה. השיב, שהוא נותן מעשר. אמרתי לו: אם-בון, אין אתה יכול לרפאות את הפת מלפה, כי אין אתה יכול כלל לבוא למקומה, כי אין אתה יכול לפנים כי אם בחומרה אחת במקום שהוא יושבת שם, ועל כן איןך יכול לבוא למקומה.

אחד התפאר **שיש** לו כח פזה בידיו, כי יש ממענים בעולם, וכל אחד צריך חכמה, ויש לו כח בידיו, שעלי ידי ידיו הוא יכול לתת להם חכמה, עלי ידי שטסמייך אותם בידיו. שאלתי אותו: أيזה חכמה אתה יכול לתת בידיך? כי יש עשרה קבין חכמה. השיב: חכמה פלונית. אמרתי לו: אם כן, אין אתה יכול לרפאות את הפת מלפה, כי אין אתה יודע הדפק שלה, כי איןך יכול לידע כי אם דפק אחר, כי יש עשרה מיני דפקים. ואתה איןך יכול לידע כי אם דפק אחד, לאחר שאינו יכול לתת בידיו רק חכמה אחת.

אחד התפאר **שיש** לו כח פזה בידיו, בשיש רוח סערה היא יכולה לעебו בידיו ולעשות בידיו לרוח משקל, שהיא הרוח במשקל בראשי. שאלתי אותו: أيזה רוח אתה יכול לאלו בידיך? כי יש עשרה מיני רוחות. השיב: רוח פלוני. אמרתי לו: אם כן, אין אתה

יכול לרפאות את הבת מלבה, כי איןך יכול לנען לפניה כי אם גנון אחד, כי יש עשרה מינוי נגינה, והנגינה היא הרפואה שלה, ואתה איןך יכול לנען כי אם גנון אחד מהعشורה הפל. ענו ואמרו הם: מהו היכלה שלה. השיב: אני יכול מה שאין אתם יכולים, הננו כל התשעה חלקים הניל מכל הנזבר לעיל, שאין אתם יכולים אני יכול הפל.

כפי יש מעשה, כי פעם אחת חשך מלך אחד בבת מלבה, והשתדל בתחבולות לתפסה, עד אשר עלתה בידיו ותפסה. פעם אחת חלם לו לאותו המלך, שהוא עמדת עלייו והרגה אותו, והקיז ונכנס החולם בלבו, וקרא לכל פוטרי החלומות, ופתרו לו בפשותו, שיתקים החולם בפשותו, שהוא תרגס אותו. ולא יכול המלך לחת עזה לנפשו מה לעשות לה: יתרגס אותה צר לו. ישלה מעל פניו, זה חרוה לו, כי איש אחר יקחפה, וזה חרוה לו מאד, כי הוא השתדל

אחריה כל-כך, ועפה פבוא ליד אחר. וגם אם יש להו ותבוא ליד אחר, עתה בודאי יכול להתקנים החלים שהוא תברג אותו, מאחר שהוא אצל אחר. יחויקה אצלו מתיירא מלחמת החלום פנ"ל. ולא ידע המלך מה לעשות לה. בין כדי נתקלקל האהבה שלו אצל קצת קצת מלחמת החלום, ובכל פעם נתקלקל יותר ויותר. וכן היא, גם היא נתקלקל גם-בפני האהבה אצלה בכל פעם יותר ויותר, עד שפעשה אצלה שנאה עליו, וברחה מפניו. ושלח המלך אחריה לבקשתו, ובאו והגידו לו שהוא נמצאת אצל המבצר של מים, כי יש מבצר של מים, ושם הם עשר חומות, זו לפנים מזו, וכלן של מים, וגם הפרקע שהולכין עליה שם בתוך המבצר היא גם-בפני של מים. וכן יש שם אילנות ופרות, הכל של מים. וכי המבצר גובל בחדיש של זה המבצר אין צורך לספר, כי בודאי הוא חדש נפלא מאד, מאחר שהוא מבצר של מים. וכך נ

בתוך זה המבצר אי אפשר, כי יהיה נטבע במים מי שיכנס בו, לאחר שהוא כלו של מים.

והבט מלה הנ"ל, כשבורתה, באלה עד אותו המבצר, והיתה הולכת שם סביבה הולכת שם סביבה אותו המבצר הנ"ל, והמלך והמלך וחילו לתקפה. כשראתה זאת הפת מלכה, ישבה עצמה שתרוין לתוך המבצר, כי היא רוצה יותר לטבע במים משותפים אותה המלך ותהייה אצלו, גם أولי אפ-על-פיין תגצל ותוכל לבנים לתוך המבצר של מים הנ"ל. כשראה המלך כן, שהיא בורת אל המים, אמר: לאחר שהוא פן, על כן צוה לירוץ אותה, ואם תמות תמות. והוא מרים אותה, והגיעו אליה כל העשרה מני חצים שימושיים בעשרה מני סמים הנ"ל, והיא ברחה לתוך המבצר הנ"ל, ונכנסה לתוכו, ועבירה דרך השערים של החומות של מים, כי יש שם שערים באלו

החותמות של מים הַגְּלָל, והיא עֲבֵרָה וְנִכְסֶה
 לְתוֹךְ כֹּל הָעִשְׂרָה חותמות של המבצר של מים,
 עד שְׁבָאתָה לְפִנִים, וְנִפְלָה שֵם וְנִשְׁאָרָה חֶלְשָׁוֹת.
 וְאַנִי רֹופָא אֶתְהָ הַינְנוּ זֶה שְׁהָוָא בְּלֹא יָדִים הַגְּלָל,
 כִּי מַיְשָׁאֵין בְּיָדו כֹּל הָעִשְׂרָה מִינִי צְדָקָות הַגְּלָל
 אַיְנוּ יִכּוֹל לְכָנָס לְתוֹךְ כֹּל הָעִשְׂרָה חותמות הַגְּלָל,
 כִּי יַטְבִּיעַ שֵם בְּמִים, וְהַמְלָךְ וְחִילּוֹ הַגְּלָל רַדְפוֹ
 אַחֲרָיה וְגַטְבָּעוֹ בְּמִים, וְאַנִי יִכּוֹל לְכָנָס לְתוֹךְ כֹּל
 הָעִשְׂרָה חותמות של מים הַגְּלָל. וְאַלּו הַחותמות
 של מים הַם גַּלְיִ הַים, שְׁעַמְדוּ בְּחוֹמָה, וְהַרוּחוֹת
 הַם מַעֲמִידִים גַּלְיִ הַים וּמַנְשָׁאֵין אֹתָם. וְאַלּו
 הַגְּלִים, שְׁהָם הָעִשְׂרָה חותמות הַגְּלָל, הַם עַזְמָדִים
 תָּמִיד שֵם, אַלּו הַרוּחוֹת הַם הַמַּעֲמִידִין וּמַנְשָׁאֵין
 אֶת הַגְּלִים, וְאַנִי יִכּוֹל לְכָנָס לְתוֹךְ כֹּל הָעִשְׂרָה
 חותמות הַגְּלָל, וְאַנִי יִכּוֹל לְחֹזֶר וּלְמִשְׁךְ מִפְנָה, הַינְנוּ
 מִן הַבָּתְמָכָה הַגְּלָל, כֹּל הָעִשְׂרָה מִינִי חַצִים,
 וְאַנִי יוֹדֵעַ כֹּל הָעִשְׂרָה מִינִי דְּפִיקָין עַל יְדֵי הָעִשָּׂר
 אַצְבָּעוֹת, כִּי בְּכָל אַצְבָּעַ וּאַצְבָּעַ מַעַשֵּׂר אַצְבָּעוֹת

יודען דפק מיחד מהעשרה מיני דפיקין, ואני יכול לרפאות אותה על ידי כל העשרה מיני נגינה, ועל כן אני רופא אותה. נמציא שיש לי כח כוח בידי פג"ל, ועתה אני נתון לכם ואת במתנה. ונעשה שם שמחה גדורלה וחדרה רפה מאד.

זאת הפעשה קשה לי מאד לספר, אך מאחר שהחלה לי לספרה, אני מכרח לנarraה. בזאת הפעשה אין שום תבה שלא יהיה בה פוגה,ומי שבקי במספרים יוכל להבין קצת רמיים. והנה ענין החצים היג"ל, שיש לו כח בהידום להחזר החצים פג"ל, זה בבחינת: ותאחו במשפט ידי (בריס, לב, טא) ובמו שפרש רש"י: בשר זעם זוקח וזה ואינו יכול להחזירה, והקדושים ברוך הוא זוקח וזה יחזירה.

ובחינת האראה היג"ל, שהיא בגדר החומות של מים, שהם גלי הים, זה בבחינת: "וזרקה בגלי הים" (ישעיה מה, יי) וחרוץ היג"ל שיכول לאיזו בירוי, זה בבחינת: "מי אפס רוח בחפניו" (משל ל, ז) שזה בבחינת נגינה מבאר במקום אחר (לקשי מוקרי סימן נ, ו) ועשרה מיני נגינה ועשרה מיני דפיקין זה מבאר בבר (ועז בלאיש תניא סימן כד ברכ"ב) כל זה שמענו בפרש, אך מי ומה ואימתו, זה עמק עמק, והוא שגורע ענן הפעשה, מי הם כל היג"ל ומה הוא ואימתו היה כל היג"ל, זה עמק מלחשיג.

גַּם הפעשה, הינו מה שהייתה ביום השביעי, הינו ענן הטעילו שהיה بلا רגלים, וגם סיום תחילת הפעשה מענן הפלך הנ"ל, לא זכינו לשמעה. ואמר שלא בספרה עוד, והוא הפסיד גדול, כי לא נזכה לשמעה עוד עד שיבוא משיח במקורה בימינו אמן.

גַּם אמר: אלו לא ירעדו שום ענן אחר כי אם זאת הפעשה, היה גמ' בין חדש גודל מאד. אך אמר בפירוש, כי ואת הפעשה היא חדש גודל מאד, ויש בה מוסר הרבה מאד ותורה הרבה, כי יש בה כמה תורות. גם מדברת מהרבה צדיקים קדמוניהם, מדור הפלך עליון השלום, כי דור הפלך עליון השלום עמד בקיצה הארץ וצעק אל המעין היוצא מן האבן שעל החר בנו"ל, כמו שכתבו: "מקיצה הארץ אליך אקריא, בעטך לבי בוצר רום מופיע תנחני" (קהלים סא, ג).

בְּלָי זה שמענו מפיו בפירוש. והמבחן מדבריו כי דור הפלך עליון השלום הוא בבחינת לב פגא (ויר שמות כד) ועליו מרפו בפעשה ענן הלב של העולם, שעומד בקיצה הארץ בוגר המעין וצעק ומשתוקק אליו תמיד וכו'. ועדין הקרים סתוםים, אשר מי שיזכה להשיג סורות הפעשה.

עֲנֵנִין דור הפלך והמקרא הנ"ל מקיצה הארץ, שמרמו בהפעשה, זה שיח ליום שלישי, כי שם מדבר מענן הלב והמען. עין שם ותראה נפלאות, איך בכל ענן מרפו דברים נפלאים. ובנדלה נוראות מעשה זו אי אפשר לדבר כלל, כי היא עלתה על כלם,

אֲשֶׁרִי אֲשֶׁרִי מִ שְׂיוֹבָה אֲפָלוּ בַּעֲוֹלָם הָבָא לִירֹעַ בְּהֵ קָצַת קָצַת. וּמִשְׁיִשׁ לוּ מִתְּ בְּקָדְךָרוֹן, תִּסְמַר שְׁעָרוֹת בְּשָׁרוֹן וּבֵין קָצַת גָּרְלָת הַבּוֹרָא יַתְּבִּרְךָ וּגְרָלָת הַצְּדִיקִים הַאֲמֻתִּים, כַּשְׁיִסְתַּכֵּל הַיְּטָב בְּמַעַשָּׂה נֹרָאָה הַזֹּאת, אֲשֶׁר לֹא יִשְׁמַע בּוֹאָת.

מעשה מהאוצר מתחת הגשר

פעם אחת חלם לאיש אחד מאייה עיר, שבוינה תחת הגשר יש שם אוצר, על בן נסע לשם ועומד אצל הגשר ומ Chapman עזות איך ליעשות, כי ביום אינו יכול מלחמת האנשים, עבר שם איש חיל ואמר לו מה אתה עומד וחושב? חשב בדעתו שטוב שיאמר לו כדי שהוא יסייע ויתחלקו, וספר לו כל העניין. ענה אמר לו הוא יהודי שם לב למלחמות, אלא Mai גם אני חלמתי שבמקום פלוני אצל פלוני במחסן יש אוצר (והיבור העיר של האיש ושםו של האיש הבה)

הַאֲסֻע לְשָׁם? וְנִסְע לְבִיתוּ וְחַפֵּר בַּמְחַסֵּן שֶׁלּוּ
וּמִצָּא הָאֹצֶר. וְאָמַר אַחֲר בָּה, "עַתָּה יָדַעַת:
הָאֹצֶר הוּא אַצְלִי אֶבְל כִּי לְדֹעַת מֵהָ עַלִי
לְנִסְע עַד וַיָּה".

(כוכבי אור, סיפורים נפלאים עמ' רכו)

מעשה מבטחון

מלך אחר אמר בלבו מי ימצא שלא יהיה לו לדאג יותר מפני, כי יש לי כל טוב ואני מלך ומושל, והמלך לחקור אחר זה. והיה הולך בלילה והיה עומד אחורי הבתים להקשיב ולשמע את דברי העולם. והיה שומע דאגות כל אחר, שהוא איינו הולך לו בסדר בדנות, ואחר כה המלך לבית אחר, ושמע שיש לו דאגה שהוא צריך לטפלות, וכן שאר כל הדאגות של כל אחד ואחד.

אַחֲרֵךְ הַלְּךְ וַיַּרְאֶה בֵּית אֶחָד נָמֹךְ עֹזֶם
בַּתּוֹךְ הַקְּרָעָה וְהַחְלוֹנוֹת לְמַטָּה סְמוּכִים
מִפְּנֵשׁ לְאָרֶץ וְהַגָּג נָפֵל וְנִשְׁבָּר. וַיַּרְאֶה שָׁשֶׁם יוֹשֵׁב
אֶחָד וּמִנְגָּן עַל הַבְּנוֹר שְׁצָרִיךְ לְהַקְשִׁיבַּ מִאֵד בְּרִי
לְשָׁמֹעַ אֶת הַקּוֹל וְהַוָּא שְׁמָחָה מִאֵד וְקַדְרָה עִם
מִשְׁקָה עֻזְמָרָה לְפָנָיו וְהַמִּשְׁקָה הָיָה יָין וּמְאַכְּלִים
עֻזְמָרִים לְפָנָיו וְהַוָּא שְׁמָחָה מִאֵד מְלָא שְׁמָחָה בְּלֹא
דָּאגָה בְּלֹא. הַלְּךְ וּגְנַגְסָם לְתּוֹךְ הַבֵּית וְשָׁאַל
בְּשָׁלוֹמוֹ וְהַשִּׁיבוֹ. וַיַּרְאֶה הַקְּדָרָה עִם הַמִּשְׁקָה
לְפָנָיו וְהַמִּינִי מְאַכְּלִים וְהַוָּא רַק מְלָא שְׁמָחָה,
וְכִבֵּד אֶת הַמֶּלֶךְ לְשָׂתֹות וְשָׂתָה עִם הַמֶּלֶךְ וְהָיָה
הַמֶּלֶךְ שָׂוֹתָה גַּם בֵּן לְמַעַן הַאֲהָבָה, אַחֲרֵךְ
שָׁכֵב שֵׁם הַמֶּלֶךְ לִישָׁן, וַיַּרְאֶה שַׁהְוָא אֶחָד שְׁמָחָה
בְּלִי שָׁום דָּאגָה וּבְבָקָר עַמְּדָה הַמֶּלֶךְ וְגַם הַוָּא
עַמְּדָה וְלֹוֶה אֶת הַמֶּלֶךְ וְשָׁאַל הַמֶּלֶךְ אָתוֹ מִאֵין
אַתָּה לוֹזֵקָה בֶּל זָאת וְהַשִּׁיבַּ לוּ אַנְיִי יִכְׁלֶל לְתַקְנוֹ בֶּל
תְּקוּנֵי הַדְּבָרִים שְׁגַתְקָלְקָלוֹ (שְׁקוּרִין נְאָפְרִיוּקִים) בַּי
מְלָאָה שְׁלָמָה אַנְיִי יִכְׁלֶל רַק תְּקוּנֵי הַדְּבָרִים

שְׁנַתְקָלְלָה, וְאֵנִי יוֹצֵא בַבְּקָר וְאֵנִי מַתְקֹן אֵיזֶה דָבָרִים וְכֵשָׁאָנִי מַקְבִּץ מִזֶּה אֵיזֶה סְדָה חֲמִשָּׁה שְׁשָׁה וְהָבוּם אֵנִי קֹנֵה לֵי בֶל אַלְוִ הַדָּבָרִים שֶׁל אֲכִילָה וְשַׂתִּיה.

כְּשַׁשְׁמֵעַ הַמֶּלֶךְ זֹאת, אָמַר בְּלָבוֹ אַקְלָקָל לוֹ זֹאת. הַלְּךָ הַמֶּלֶךְ וְנַתֵּן כְּרוֹז שְׁבָל מֵשִׁיחָה לוֹ דָבָר לַתְקֹן לֹא יִתְנַזֵּן לְשׁוֹם אָדָם לַתְקֹן, רַק יִתְקֹן בְּעַצְמוֹ אוֹ יִקְנֵה לוֹ הַדָּבָר הַזֶּה חֲדִשָּׁה. בַבְּקָר הַלְּךָ לְשָׁאֵל אַחֲרֵי תְקִינֵי הַדָּבָרִים וְאָמַרְוּ לוֹ שְׁגֹועַ הַמֶּלֶךְ שֶׁלָא לַתֵּן לְשׁוֹם אָדָם לַתְקֹן שֻׁומָם דָבָר וַיַּרְא בְּעִינָיו אֲךָ בְּפַתַּח בְּהַיִם. וְהַלְּךָ וַיַּרְא גָבִיר אַחֲרֵי שְׁחוֹטֵב עַצִים, וְשָׁאֵל אֹתוֹ: לְמֹה אַתָּה חֹטֵב עַצִים, הָאָם זֶה בְבֹזֶק? אָמַר לוֹ, חֹרְפִי אַחֲרֵי אִישׁ שִׁיחַטֵּב עַצִים וְלֹא מְצֹאתִי וְהַכְּרִחְתִּי לְחַטֵב בְעַצִמי. אָמַר לוֹ, תָנוּ לֵי וְאַחַטֵב עַמֶּה, וְחַטֵב הַעַצִים וְנַתֵּן לוֹ הָגִבֵּר וְהַבָּא, רַאֲהָ שָׂזָה טֹוב וְהַלְּךָ לְחַטֵב עוֹד עַצִים עד שְׁקַבִּץ שְׁשָׁה וְהָבוּם וְקֹנֵה שִׁיבָכְל הַסְעֹדרה -

וַהֲסֻעָּדָה הִיא סְעוּדָה, וְהִיה שְׁמָה וַהֲמֶלֶךְ הַלְּקָד
שׁוֹב אַחֲרֵי חַלּוֹן בֵּיתוֹ לְרֹאֹת וּרְאָה שְׂזָה יוֹשֵׁב
וַהֲמִשְׁקָה וַהֲמָאכְלִים לְפָנָיו. וְהִוא שְׁמָה מֵאָה,
הַלְּקָד הַמֶּלֶךְ וְגַנְגָּם לְתוֹךְ הַבַּיִת וּרְאָה בְּגַ"ל וַשְׁכֵב
גַּם־כֵּן שֵׁם כְּמוֹ הַלִּילָה הַרְאָשָׁׁן וַבְּפָקָר עַמְּד
הָאִישׁ וַלְוָה אֶת הַמֶּלֶךְ, וַשְׁאַל לוֹ: מַאֲין אַתָּה
לוֹקֵחַ זֹאת כִּי זֶה צָרִיךְ לְהֹזִיא אַלְיוֹ מִמּוֹן?
וַהֲשִׁיבָה לוֹ, דָּרְפֵּי הָהִיא לְתַקּוֹן כָּל הַדָּבָרִים
שָׁנַתְקַלְקָלוּ וְאַחֲרַכְךָ גַּעַר הַמֶּלֶךְ שֶׁלָּא לְתַנְּעֵן עוֹד
לְשׁוֹם אָדָם לְתַקּוֹן וְחַטְבָּתִי עַצְיכָם עַד שְׁקַבְצָתִי
מִמּוֹן לְזָה בְּגַ"ל.

הַלְּקָד הַמֶּלֶךְ מֵאָתוֹ וְגַעַר שֶׁלָּא לְתַנְּעֵן לְשׁוֹם אָדָם
לְחַטְבָּת עַצְיכָם. וַיְהִי פָּאַשֵּׁר בָּא אֶל הָאָדָם
לְחַטְבָּת עַצְיכָם וַהֲשִׁיבָה לוֹ, שָׁגַר הַמֶּלֶךְ גַּזְרָדִין שֶׁלָּא
לְתַנְּעֵן לְשׁוֹם אָדָם לְחַטְבָּת עַצְיכָם, וַיַּרְעַב עַיִינָיו כִּי אֵין
כֶּסֶף. אָךְ בְּטַח בְּהָשָׁם. וְהַלְּקָד וּרְאָה אֶחָד מִנְקָה
הַדִּיר, וַשְׁאַל אֹתוֹ: מַי אַתָּה שְׁתַנְקָה הַדִּיר?
הַשִּׁיבָה לוֹ, חַזְרָתִי וְלֹא מִצְאָתִי מַי שְׁנִיקָה לִי

וְהַבָּרְחָתִי לְנִקּוֹת בֶּעֶצֶם, אָמַר לוֹ: תֵּן לִי וְאַנִּי
אֲנָקָה. עַמְּדָה וְנִקָּה אֹתָה וְנַתֵּן לוֹ שְׁנִי וְהַבָּנִים,
הַלְּךָ וְנִקָּה עוֹד דִּירִים וְקִבְּזָן שְׁשָׁה וְהַבָּנִים וְנִקָּה
שׁוֹב בֶּל הַפְּעוּדָה הַגְּלָל, וְהַלְּךָ לְבִיתוֹ, וְהַפְּעוּדָה
הִיא סֻעָּדָה, וְהִיא שְׁמָמָה מְאֹד. הַלְּךָ הַמֶּלֶךְ שׁוֹב
לְרָאוֹת וּרְאָה שׁוֹב בֶּל הַגְּלָל וְנִכְנֵס לְבִתְּהַגְּלָל.
וְאַחֲרָה פָּקֵד בְּבָקָר לְזָה עוֹד אֶת הַמֶּלֶךְ וְשָׁאַל אֹתוֹ
הַמֶּלֶךְ שׁוֹב הַגְּלָל, וְהַשִּׁיבָה לוֹ בֶּל הַגְּלָל.

הַלְּךָ הַמֶּלֶךְ וְגֹור שְׁלָא לְתִין לְשׁוֹם אַדְם לְנִקּוֹת
דֵּיר. בְּבָקָר הַלְּךָ הָאִישׁ לְחוֹדֵר לְנִקּוֹת
דִּירִים וְהַשִּׁיבוּ לוֹ שְׁהַמֶּלֶךְ גֹּור עַל זֶה הַגְּלָל. הַלְּךָ
הָאִישׁ וְהַשְּׁבֵיר לְאִישׁ חִיל אַצְלָהַמִּינִיסְטֶר
שְׁלוֹקִים חִיל לְמֶלֶךְ בַּי יִשְׁחִיל שְׁלוֹקִים אֹתוֹם
בְּרוֹעַז מָה שְׁמַגְעֵץ לוֹ מִהַּמְּדִינָה וַיַּשְׁחִיל
שְׁשַׁזְׁכָּרִים אֹתוֹם וְהַלְּךָ הָוּא וְהַשְּׁבֵיר עַצְמוֹ
לְאִישׁ חִיל וְהַתְּנֵה עִם הַמִּינִיסְטֶר שְׁאַיְנוֹ מִשְׁבֵיר
עַצְמוֹ לְעוֹלָם בַּי אָמַר לִזְמָן וּבֶל יוֹם וַיּוֹם בְּבָקָר
וַיִּתְן לוֹ שְׁכָרוֹ וְהַמִּינִיסְטֶר הַלְּבִישׁ אֹתוֹ תְּכִפָּה

בבגדי אנשי חיל ותלה לו חרב בצדו ושלח אותו למקום שאריה, אחר כך לעת ערב כשבועה כל פעלתו השליך הבוגדים מעליו וקנה לו כל הפטורה הניל, והלך לבתו, והפטורה היא סעודת ויהי שמח מaad. ההלך המלך שוב לראות וראה שהכל מוכן לפניו והוא שמח מaad בג"ל ונכנים לבתו ושבב בג"ל, ושאל אותו בג"ל, ומספר לו הכל בג"ל.

ההלך המלך וקרא למיניסטר וצוה עליו שלא ירים את ידו לשלים מהקאסע (מהקפה) לשום אדם באותו היום. בפרק ההלך למיניסטר שיישלם לו שכרו עבור היום ולא רצתה, ושאל לו: הלא התנייתי עמוק שתשלם לי בכל יום. השיב לו, שהמלך גור שלא לשלים לשום אדם ביום. ובכל מה שטען עמו לא הוזעיל, והשיב לו מוטב אשלים לך מהר بعد שני ימים ורבים אי אפשר לשלים לך. מה עשה? ההלך ושבה חתיכה מהחרב ותקן שם עץ במקומה ולא היה נראה ונבר מבחן הכל,

וְהַלֵּד וְהַשְׁבִּין אָוֹתָה הַחֲתִיכָה וְקֹנֶה שׁוֹב בֶּל הַסְּעוֹרָה הַגְּלִיל, וְהַסְּעוֹרָה הִיא סֻעֹורָה. הַלֵּד שׁוֹב הַמֶּלֶךְ וְרָאָה שְׁהַשְׁמָה בְּשִׁלְמוֹת בְּמִקְדָּם וּגְבָנָם שׁוֹב לְבִיתוֹ וְשָׁכֵב שֶׁם בְּגַלְיל, וְשָׁאַל אָוֹתוֹ בְּגַל וְסִפְרָר לוֹ בְּכָל הַגְּלִיל שְׁהַכְּרָה לְשִׁבְרָה הַלְּהָב שֶׁל הַחֲרָב מִן הַקְּטָא וְהַשְׁבִּין אָוֹתָה כְּדִי לְקֹנוֹת לוֹ צְרָבִי הַסְּעוֹרָה, וְאַחֲרָה כְּדִי בְּשָׁאַקְבָּל מִעוֹת בְּعֵד אָוֹתוֹ הַיּוֹם אָפָדָה וְאַתְּקָנוּ אֶת הַחֲרָב וְלֹא יְהִי נִפְרָב בְּלָל, כִּי אַנְיִי יְכֹל לְתַקְזַּן בְּלַדְבָּרִים שְׁגַטְקָלְקָלוּ וְלֹא יִגְעַש שֵׁם הַיּוֹק לְמַלְךָ.

הַלֵּד הַמֶּלֶךְ לְבִיתוֹ וְקָרָא אֶת הַמִּינִיסְטָר וְצֹוָה עַלְיוֹ בְּאַשְׁר שִׁישׁ חִיב מִתְהָ, וּבָכוּ תְּקָרָא אָוֹתוֹ הָאִישׁ חִיל שְׁשִׁבְרָת שְׁיִהִיה אִישׁ חִיל וְתִצְוָה אָוֹתוֹ דָּקָא שְׁהִוָּא יְחִידָה רָאשׁוֹ שֶׁל הַחִיב מִתְהָה הַלֵּד הַמִּינִיסְטָר וְעָשָׂה בָן, וְקָרָא אָוֹתוֹ וּבָא לְפִנֵּי הַמֶּלֶךְ וְהַמֶּלֶךְ צֹוָה שְׁיִתְאָסְפוּ בְּלַדְבָּרִים כְּדִי לְרֹאֹת הַשְׁחֹק הַזֶּה שְׁגַמְצָא אִישׁ שְׁגַעַץ חֲתִיכָת עַז בָּמִקּוֹם הַחֲרָב וְהִוא בָּא לְפִנֵּי הַמֶּלֶךְ

וַיַּפְלֵל לִפְנֵי רֹגְלֵיו וַיְשַׁאֲלَ לוֹ, אָדוֹנֵי הַמֶּלֶךְ עַל מָה נִקְרָא תְּחִי? אָמַר לוֹ, כִּי לְחַתֵּךְ הַרְאָשׁ שֶׁל הַחִיב מִיתָּה. הַשִּׁבְתָּה לֹא וְהַתְּחִנֵּן לִפְנֵינוּ, בָּאָשֶׁר שְׁמַעְולָם לֹא שְׁפַךְ דָם בְּכָנוּ יִקְרָא אַחֲרֵי לֹהֶה. וְהַמֶּלֶךְ הַשִּׁבְתָּה לֹא שָׁהֵוֹ דָזְקָא מִכְרָחָ עַתָּה לְשַׁפְךְ דָמוֹ, אָמַר לִמֶלֶךְ וְכֵי יִשְׁפַּק בְּרוּר עַל זֶה אָוְלִי אֵין הַדִּין בְּרוּר שֶׁהָוָה חִיב מִיתָה וְאֵנִי לֹא שְׁפַכְתִּי דָם מִעוּלָם מִכְלַשְׁבֵן שָׁאָשְׁפֵךְ דָם שָׁאַיְנוּ בְּרוּר אָם הָוָה חִיב מִיתָה. הַשִּׁבְתָּה לֹא הַמֶלֶךְ בּוֹדָאי הַדִּין בְּרוּר שְׁחִיבָתִים מִיתָה, בַּי בּוֹדָאי יִשְׁפַּק עַל זֶה (שָׁקוּרִין: דָעָקָרִיט) וְעַתָּה מִכְרָחָ שָׁאתָה דָזְקָא תְּשַׁפְּךְ דָמוֹ. רָאָה שָׁאַיְ אָפָשָׁר לְפָعֵל אֶצְלָ הַמֶלֶךְ בְּנָה עַצְמוֹ אֶל הַשִּׁים יִתְבָּרֶךְ וְאָמַר: "אֶל שְׂדֵי אֵנִי לֹא שְׁפַכְתִּי דָם מִעוּלָם וּבָאָם זֶה הָאִישׁ אֵינוּ חִיב מִיתָה יִהְיֶה נָעֵשָׂה מִהְבָּרוֹל עֵץ" וְחַטֵּף הַחֲרֵב וְשַׁלְּפָה מִתְּעֻרָה וּרְאוֹ הַפְּלֵל שֶׁהָוָא עֵץ נָעֵשָׂה שֶׁם שְׁחֹק גָּדוֹל, רָאָה הַמֶלֶךְ שֶׁהָוָא אִישׁ נָאָה בָּוּה וְפִטְרָוּ לְשָׁלוּם:

המְשֻל מהתבואה

שִׁפְעָם אחת אמר המֶלֶך לְאַהוּבוֹ, הַשְׁנִי
לְמֶלֶךְ, באָשֵר אֲנִי חֹזֶה בְּפּוֹכְבִים,
רוֹאָה אֲנִי שָׁבֵל התבואה שִׁגְדֵל בְּשָׁנָה זוֹת - מַי
שִׁיאָכֵל מִמְּנָה יְהִי נָעֵשָׂה מִשְׁגָעָ, אֲםִן יְטַבֵּם
עַצָּה. וְעַנָּה לוֹ: שָׁעֵל פָּנֵינוּ בְּעַדְם תְּבוֹאָה
שְׁלָא יַצְטַרְכוּ לְאָכֵל מִתְבּוֹאָה הַגָּל. וְעַנָּה לוֹ
הַמֶּלֶךְ: אֲמִן כִּי שְׁאָנָחָנוּ לְבָד לֹא נְהִי מִשְׁגָעִים.
וְכֹל הָעוֹלָם יְהִי מִשְׁגָע אוֹ יְהִי לְהַפְּקָה, שְׁאָנָחָנוּ
נְהִי הַמִּשְׁגָעִים. (ולְהַכִּין בְּשִׁבְיל כָּלָם אוֹ אֲפֵשָׁר) עַל פָּנֵינוּ
בּוֹדָאי נַצְטַרְךָ גַּם כִּי לְאָכֵל מִתְבּוֹאָה. אָכֵל רק

זה, שגספין סיימון על מצחנו שנדע על כל פנים
שאנו מושגע. שאם אהיה מסתכל על מצח
ויכן שתסתכל על מצח - נרע מהסיטון שאנו
מושגע.

(כוכבי אור, סיפורים נפלאים עם' רכח)

מעשה מקאָפֶצִין פֶאָשָא

פֶעַם אֲחֵת הִיָּה אֶצְל הַמֶּלֶך הַתוֹגֵר אִישׁ אֶחָד
מְאַחֵינוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל שְׁהִיה חָשׁוֹב בְּעַינֵּנוּ
מַאֲד מִפְּלַע שְׂרֵי הַמְּלוֹכָה אֲשֶׁר לוּ, וַיַּאֲהַבֵּהוּ
אֲהָבָה גְּדוֹלָה וּעְצֹמוֹה מַאֲד יוֹתֵר מִפְּלַע שְׂרֵי
הַמְּלוֹכָה אֲשֶׁר לוּ. וּבָכֶל יוֹם וַיּוֹם הִיָּה קֹרֵא אֶתְהוּ
לְבִתְהוּ לְהַשְׁתְּעִישׁ עַמּוּ יִהְרָא. וַיַּקְנָאוּ בּוּ שְׂרֵי
הַמְּלוֹכָה, וַיַּחֲשִׁבוּ מְחַשְׁבּוֹת לְהַעֲלִיל עַלֵּיו לְפָנֵי
הַמֶּלֶך וַיַּאֲבֹדוּ הַמֶּלֶך וַיַּהֲזִין כָּל הַעוֹלָם. וַיְהִי בּוּינֵיהֶם פֶאָשָא
אֶחָד שְׁהִיה נִקְרָא קָאָפֶצִין פֶאָשָא, שַׁשְׁנָאָתָה
לִיְשָׂרָאֵל הַזָּהָה הִיְתָה גְּדוֹלָה יוֹתֵר מִפְּלַע הַשְׁבָּרִים.

וְלֹפֶנִי הַיְשָׁרָאֵל חָרָא עַצְמוֹ בָּאוּהָב לוֹ, וּבְכָל יוֹם
חָשַׁב מְחַשְּׁבּוֹת חָפֹצָו שִׁיצְלִיחַ בְּידָו לְמַצָּא עַלְיוֹ
איּוֹ עַלְילָה לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ.

פעם אחת בא הַפְּאָשָׂא הַגְּלִיל לְהַיְשָׁרָאֵל הַגְּלִיל,
וְהַתְּחִיל לְדִבֶּר עָמוֹ בְּעַרְמָה, וַיַּסְפֵּר לוֹ
בְּאֵשֶׁר כְּשָׂאָתָה בָּא לְפָנָיו לְדִבֶּר אֲתוֹ אַינוֹ יָכֹל
לְסִבְלָה רִיחַ פִּיכְךָ, כִּי הוּא מְרֻגִּישׁ רִיחַ רָע נָזְרָף
מִפְּיךָ, וְהָוָא אַינוֹ יָכֹל לְהִיוֹת בְּלָעָדִיךָ, וַיֵּשׁ לוֹ
יִסּוּרִים גְּדוֹלִים מִזֶּה. לְזֹאת עַצְתִּי כִּי בְּכָל עַת
שְׁתַּבּוֹא לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ, תָּאַחֲרָה מִטְפָּחָת עִם בְּשָׂמִים
לְפָנֵי פִּיכְךָ, כִּי שְׁלָא יָרְגִּישׁ הַמֶּלֶךְ הַרִּיחַ הַרְעָא
מִפְּיךָ, כִּי הַבְּשָׂמִים יַבְטִלוּ הַרִּיחַ רָע לְמַעַן לֹא
תָּבָאשׁ בְּעִינֵי הַמֶּלֶךְ. וְהַיְשָׁרָאֵל הַגְּלִיל מִחְמָת
תִּמְימָתוֹ הָאִמְמִין לְדִבְרָיו, וַיַּסְפֵּם בְּדַעַתּוֹ לְעַשּׂוֹת
כֵּן.

אחר כֵּد הַלְּךָ הַפְּאָשָׂא הַגְּלִיל אֶל הַמֶּלֶךְ וַיַּסְפֵּר
לוֹ כִּי שָׁמַע מִהַּיְשָׁרָאֵל הַגְּלִיל, שָׁאָמַר
שִׁישׁ לוֹ יִסּוּרִים גְּדוֹלִים, כִּי בְּכָל עַת שָׁמַדְבֵּר עִם

המלך מְרַגִּישׁ רֵיחַ רָע יֹצֵא מִפְּנֵי הַמֶּלֶךְ, עַל כֵּן
נִסְכֶּם עַצְתָּו בְּשִׁבּוֹא לְדִבֶּר עַמְּךָ, אֲדוֹנֵי הַמֶּלֶךְ,
יָאֵחוֹ מְטֻפָּחָת עִם בָּשָׂמִים נִגְדָּפּוּ בְּרִי שֶׁלָּא
יָרַגִּישׁ רֵיחַ רָע מִפְּנֵי הַמֶּלֶךְ, וַוהֲ לְךָ הָאוֹת בַּיּוֹנִים
דָּבָרִי, בַּיּוֹם מְרַגִּישׁ רֵיחַ רָע יֹצֵא לְדִבֶּר עַמְּךָ תְּרַא
בְּעִינֵיךְ אֶת הַמְּטֻפָּחָת נִגְדָּפּוּ פִּיו. בְּשַׁשְׁמָעַ זֹאת
הַמֶּלֶךְ נִתְפְּعָם מַאֲדָר, וַיֹּאמֶר לוֹ בְּשָׁאָרָה בַּיּוֹנִים
דָּבָרִיךְ אוֹ אָבֹד אָתוֹ מִן הָעוֹלָם.

וַיַּהַפֵּר הַיְשָׁרָאֵל הַגְּלָל בָּא בַּיּוֹם מְרַחַר לְפִנֵּי הַמֶּלֶךְ,
וַיָּאֵחוֹ הַמְּטֻפָּחָת נִגְדָּפּוּ פִּיו בַּאֲשֶׁר יָעַז לוֹ
הַפְּאָשָׁא, בַּיּוֹם מְרַחַר לְדִבְרָיו. וַיַּהַלְךְ בְּשָׁרָא זֹאת
וַיַּכְחַדְדֵה לְדִעָת בַּיּוֹנִים הַמְּרַחַר הַפְּאָשָׁא, תְּכַפֵּה כְּתַב
מְכַתֵּב בְּדִבְרִים הָאָלָה, "בַּאֲשֶׁר יֹבוֹא הָאִישׁ הַמּוֹסֵר
בְּחַבְבָּה זוּה לְפִנֵּיכֶם תִּשְׁלִיכְוּ אָתוֹ תְּכַפֵּה לְכַבֵּשׁ הָאִשָּׁא
אֲשֶׁר כָּל חַיִּים מִיתּוֹת נִשְׁרָפִים שֶׁם". וַיַּהַלְךְ חַתְמָן
אֶת הַמְּכַתֵּב בְּחַזְקָמוֹ, וַיֹּאמֶר לִוְהָ אֲיַשׁ, אָבְקַשׁ
מִמֶּךָ שֶׁאַתָּה בְּעַצְמָךְ תְּבִיא אֶת הַמְּכַתֵּב הַזֶּה
לְהָאִישׁ שֶׁנִּכְתַּב עַל (הַדָּרָעָם) הַפְּתַחַת שֶׁהוּא

במקום פלוני. והישראל הפלך לכה המכתב, והבטיח למך אשר יעשה כדבריו. ולא ידע מה כתוב בו ותלה לביתו.

זהה זה האיש ישראל הנפלך היה מחויק מאד במצוה למלול לידי ישראל, ובכל עת שבודחו במצוות חותם, לא פנה אל שום מניעה שהיה לו כי המצווה היתה קירה בעיניו מאד. ואו באותו היום שהיה צריך לנסע למסר המכתב מהמלך למקום אשר נשלח, וזה אשר חפץ להציל ידיו הפעם, סיב שבא אחד מפבר אחד וככדו שיעסעו עמו להפפר ולמלול את בנו. ומחמת כי דרכו היה לבלי להניח את המצווה הזאת בשום אופן, התחילה לחשב מה עשה לצויי המפלך בדבר מכתבו.

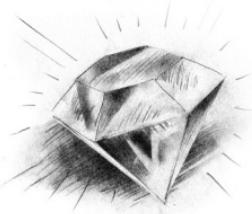
וסיב ה' שבא לנגן הפה אשא הנפלך. ומספר להפה אשא שהיה אצל המפלך, והמלך מסר לו מכתב שים סירהו להאיש שנשלח לו,

וְהַיּוֹם הַזָּמִין לוֹ ה' מֵצֹות חֲתֹות, וְדֶרֶבִי לְבָלִי
לְהַגִּיחַ אֶת הַמִּצְוָה הַזֹּאת בְּשׁוּם אַפִּן, עַל כֵּן אַנְיָ
מְבַקֵּשׁ מִמֶּךָ שְׂתַקָּח אֶת הַמְּכֹתֶב וְתוֹלִיךְ אֹתוֹ
לִשְׁם. וְהַגִּהָה הַפְּאָשָׁא הַגְּלִיל שְׁמָה מַאֲדָה, כי עַתָּה
יוּכַל לְהַלְשִׁין עַלְיוֹ עוֹד לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ, כי לֹא עָשָׂה
רָצֹן הַמֶּלֶךְ עִם הַמְּכֹתֶב. וַיַּקְרַב הַפְּאָשָׁא הַמְּכֹתֶב
מִידּוֹ וּמִסְרוֹ לְיהָ אֲיַשׁ שְׁגַשְׁלָה אֵלָיו. וְזה הָאִישׁ
הַיָּה מִמֶּנּה לְשֻׁרְפַּת הַחִיבָּה מִיתּוֹת שֶׁל הַמֶּלֶךְ,
וַתִּכְפַּף חַטְפָה אֶת הַפְּאָשָׁא הַגְּלִיל וַיַּזְרַק אֹתוֹ לְתוֹךְ
כְּבָשֵׂן הָאִישׁ וְגַשְׁרָפָה, בְּאֵשׁ מַגְעָה מִשְׁפְּטוֹ עַל פִּי
ה' מֶהָה בְּנֵגֶר מֶהָה.

וְהַפָּה הַיִשְׂרָאֵלִי לֹא יָדַע בָּלְלָה מַהְנַ"ל שְׁגַעַשָּׁה
לוֹ, לִמְחרָה חָור וּבָא לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ.
וּבְשַׁרְאָה אֹתוֹ הַמֶּלֶךְ תָּמָה מַאֲדָה, וַיֹּאמֶר לוֹ
"הָעוֹד לֹא מִסְרָת אֶת הַמְּכֹתֶב שְׁנַתְתִּי בִּידְךָ
לְהָאִישׁ הַגְּלִיל?" הַשִּׁיבָה לוֹ "אֲדוֹנוֹ הַמֶּלֶךְ אֶת
הַמְּכֹתֶב מִסְרָתִי לְקַאֲפַצֵּין פָּאָשָׁא הַגְּלִיל שֶׁהוּא
יִמְסְרָנוּ לְהָאִישׁ, יְעַן בִּי ה' יְתִבְרַךְ הַזָּמִין לִי מֵצֹות

חתופה, ודרך לבליה להנימח את המצווה הזאת. אָז
הבין המלך הלא דבר הוא שישיירף זה הפה אשא
שהלשין עליו לפניו. ושאל המלך תכף את
האיש, מה זה שאתה אווח מתרפת עם בשים
נגד פיך בעית שאתה מדבר עמי? השיב לו
שהפה אשא נתן לו עצה זאת, כי אמר לי ששמע
מפה שאינך יכול לסבול ריח פי. אָז ספר לו
מלך איך שהפה אשא הלשין עליו לפניו שאמרת
לו שאינך יכול לסבול ריח פי, ועל כן התאחו
מתרפת עם בשים שלא תרגיש ריח רע מפי.
ויספר לו המלך מה שהיה כתוב בהמכתב שנתן
לו, ואמר לו עתה אני יודע אשר ה' השלית
באארץ אשר מציל יידיו מפל רע, ולהפה אשא
הגע'ל באשר זם לעשות בך, בן נעשה לו, וישב
לו ה' גמולו בראשו. מאו והלאה נתן של
בחשיבותו בעיני המלך יותר מפל השרים אשר
עתו, והיה חשוב ויקר בעיניו מאד מאד.

(כוכבי אור, סיפורים נפלאים ג)

האבן טוב

מעשיה בצעי אחד שהתרגום עצמו מחריפת
טיט למבר. פעם אחת חפר טיט,
ומצא במקום שחפר אבן טוב שהיה שיווי הון רב
מאות, ולא ידע שיוויו. והלך לאמן שיאמיד אותה
בשיוויו, וענה לו שאין בזה המדרינה שיזבל לשילם
שיוויו, וצריך לפסע ללונדון לעיר המלוכה. אבל
הוא היה עני ולא היה לו כסף לפסע. והלך ומבר
כל אשר לו, והלך מבית לבית בשבייל הנדרבות,
עד שהספיק לו לפסע עד הים. ורצה לעלות על
הספינה, ולא היה לו מעות, והלך להקפתו (לרב
החול) והראה לו המרגליות.

וְלֹקֶחֶת אותו תכַּר הַקְּפִיטֵן עַל הַסְּפִינָה בְּכֻבּוֹד גָּדוֹל, וְאָמֵר לוֹ: אַתָּה בְּטַח גָּדוֹל. וְנָתֵן לוֹ חֶדֶר מִיחַד עֲרַשְׁטָע קְלָאָם (מחָקָה ראשונה) וּבְכָל הַתְּעִנוֹגִים בְּאַחֲרֵי מִהְגָּנִידִים הַגָּדוֹלִים. וְהַחֶדֶר שֶׁלּוּ הִיה לוֹ חָלוֹן לְתוֹךְ הַיּוֹם, וְהַוָּה הִיה חָמֵיד מִתְּעָלִים וּמִשְׁמָחָה נְפָשָׂו עַם הַדִּימָעָנֶט (הַיְהָלוּם), וּבְפִרְטָה בְּעֵת הַאֲכִילָה, שָׁעַל יְדֵי הַשְּׁמָחָה וְהַרְחַבָּת הַלְּבָב טֹוב וּרְפּוֹאָה שִׁיתְעַבֵּל הַמְּאַכְּל בְּנָכֶל. וּפְעָם אַחֲת יִשְׁבֶּן לְאַכְּל וּהַדִּימָעָנֶט הִיה מְנַחָּה עַל הַשְּׁלִיחָן לְהַתְּעָלִים בּוּ וְיִשְׁזַׁן.

בִּינְתִּים בָּא הַמְּשִׁירָת וְלֹקֶחֶת הַמְּפָה וּהַפְּרוּרִים וְלֹא יְדַע מִהַּדִּימָעָנֶט וְהַשְּׁלִיךְ הַכְּלָל לְיָם. וּבְשָׁהָקִיז מִהְשָׁנָה וְהַבִּין כָּל וְהִיה לוֹ לְצַעַר גָּדוֹל, בְּמַעַט שִׁיצָּא מִהַּדָּעָת וּמָה יַעֲשֶׂה, וּהַקְּפִיטֵן הוּא גּוֹלֵן שִׁיחָרָג אָתוֹ בְּעֵד מְחוֹר נְסִיעַת הַסְּפִינָה. עַל כֵּן עָשָׂה אֵת עַצְמוֹ שְׁמָחָה בְּאָלוּ לֹא יְדַע. וְרַךְ הַקְּפִיטָאָן הִיה בְּכָל יוֹם לְדִבֶּר אֲהָוָה אַיוֹה שְׁעוֹת, וְכֵן בָּא בַּיּוֹם הַזֶּה וְהַוָּה

עֲשָׂה אַת עַצְמָו שְׁמָה עַד שֶׁלֹּא הַבֵּר בּוּ שֻׁומָנָיו. וְאָמַר לוּ הַקִּפְיטָן, הֲלֹא אַנְי יוֹדֵעַ שָׁאָתָה חַכְםָ וַיְשַׁר לִבָּ, וְאַנְי רֹזֵחַ לְקַנּוֹת הַרְבָּה תְּבִיאָה לְמַכְרָ בְּלוֹנְגְּדוֹן, וְאָוכֵל לְהַרְווֹת הַרְבָּה, וְאַנְי יַרְאָ שֶׁלֹּא יַאֲמַרְוּ שָׁאָנִי גּוֹנֵב מַאוֹצֵר הַמֶּלֶךְ. עַל כֵּן יְהִי הַקְּנִין עַל שְׁמָה, וְאַנְי אַשְׁלִים לְךָ בְּמִיטָּב. וְרוֹטִיב בְּעִינֵּינוֹ וְעַשְׂיוּ כֵּן. תַּכְּפֵ בְּשַׁבָּאוֹ לְלוֹנְגְּדוֹן, מִתְּהַקִּפְיטָן וְנִשְׁאָר הַכֵּל אַצֵּל זֶה הָאִישׁ, וְהִי בְּפֶל בְּפֶלִים מִהְשִׁיוֹן שֶׁל הַדִּימְעָנָט. וְסִים רְבִנָּנו זַיְל שַׁהְדִימְעָנָט לֹא הִי שֶׁלֹּו, וְהָא רָאָה שְׁנָאָבֵד מִמֶּנּוּ. הַתְּבוֹאָה הִי שֶׁלֹּו, וְהָא רָאָה שְׁנָשָׁאָר אַצֵּלֹו. וּמְשׁוּם מָה בָּאָה לוּ? רַק מְשׁוּם שַׁהְתְּחִזֵּק וְלֹא נַפְלֵ בְּרוֹחוֹ! וְכֹל מָה שַׁהְגִּיעַ לְעַנְנִינוּ, הוּא רַק בַּי הַחִזֵּק מַעֲמָד וּבוּ.

(כוכבי אור, סיפורים נפלאים ב)

הין אונגרי

אמֶר מְשֻל שָׁפָעַ אַחַת נִסְעָ סּוֹהֵר גָּדוֹל עִם
יֵן טֹב (אונגרישער) אַונְגֶּרְיָה. פָּעַם אַחַת
אָמֶר הַמְּשִׁירָה וְהַבָּעֵל עֲגָלָה לְהַבָּעֵל-הַבָּית הַלָּא
אָנוּ נִסְעָים בְּדַרְךָ הַזָּה עִם הַיֵּן הַזָּה, וְאָנוּ
סּוּבְּלִים הַצְּעָר בְּלַכְּה, תְּנוּ לְנוּ לְטַעַם מַעַט.
וְנַתְּנוּ לָהֶם לְטַעַם מִזָּה הַיֵּן הַטּוֹב. לְאַחֲר יָמִים
נִתְגַּלְגֵּל שָׂוֶה הַמְּשִׁירָה נִתְעוֹד יְחִיד עִם שָׂוֶה יֵן
בָּעֵיר קְטָנָה וְשָׁתוֹ יֵן וְשָׁבְחוּ אֹתוֹ מָאָד, וְאָמְרוּ
שַׁהְוָא יֵן אַונְגֶּרְיָה. אָמֶר הַמְּשִׁירָה הַגְּלִיל תְּנוּ לִ
לְטַעַם וְנַתְּנוּ לוֹ. וְאָמֶר אָנוּ יוֹדֵעַ שָׁאַן זה יֵן טֹב

אונגרישער בָּלֶל, געטו בו ודרחו אזהו. זה הוא אמר אני יודע שאין זה יין אונגרישער בָּלֶל, כי הלא אני היהתי אצל סוחר גדול בָּהָה וכו' והם לא השגיחו עליון.

ואמיר, אבל לעתיד בשיבוא מישים או ידע בשייתנו יין המשמר, אויל לאחרים יוכלו להטעות ויתנו להם יין ואלייחסין סטראויצטיר ויאמרו להם שהוא יין הטוב המשמר, אבל לאנשי שלומנו לא יוכלו להטעות כי אנחנו טעמנו היין הטוב וכו'.

(חי מוהר"ן רם)

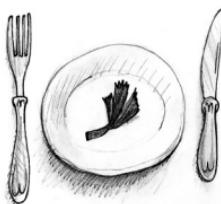

המשל מההינדריק

פָעַם אחת, בֵּן הַמֶּלֶךְ נִפְלֵל לְשֹׁגְעָן שֶׁהֵוָא עֻזָּב
הַנִּקְרָא הַיְנְדִיק, דַּהֲנֵנוּ תְּרִנְגּוֹל הַדּוֹד,
וְצִרְיךְ לִישְׁבַּעַרְוּם תְּחִתְהַלְּחָן וְלִגְרוֹר חֲתִיבוֹת
לְחַם וּעַצְמוֹת בַּמֶּה הַיְנְדִיק. וְכָל הַרְוָפָאִים נֹאָשָׁוּ
מַלְעָזָר לוֹ וְלִרְפְּאוֹתוֹ מִזָּה, וְהַמֶּלֶךְ הָיָה בְּצָעֵר
גָּדוֹל מִזָּה. עַד שָׁבָא חַכְם אֶחָד וְאָמָר: אַנְיִ מַקְבֵּל
עַל עַצְמֵי לִרְפְּאוֹתוֹ, וְהַפְּשִׁיט גַּם בֵּן אֶת עַצְמוֹ
עַרְוּם, וַיַּשְׁבַּע תְּחִתְהַלְּחָן אַצְלֵן הַמֶּלֶךְ הַגָּל,
וְגַם בֵּן גָּרֵר פְּרוּרִים וּעַצְמוֹת. וַיְשַׁאֲלוּ בֵּן הַמֶּלֶךְ:
מַי אַתָּה וּמַה אַתָּה עוֹשָׂה פָּה? וַיֹּשִׁיבֵל זֹה: וּמַה
אַתָּה עוֹשָׂה פָּה? אָמָר לוֹ: אַנְיִ הַיְנְדִיק, אָמָר לוֹ:

אני גם בן הינדי. וישבו שניהם יחד בך איזה זמן, עד שנעשו רגילים זה עם זה. ואו רמו החכם והשליכו להם בתנתה, ואמר החכם הינדי לבן המלך: אתה חושב שהינדי אינו יכול לילך עם בתנתה? יכולם להיות לבוש בתנתה ואף על פי בן יהא הינדי, ולבשו שניהם בתנתה. ולאחר איזה זמן רמו והשליכו להם מכנסיים ואמר לו גם בן ג'ל: אתה חושב שעם מכנסיים לא יכולם להיות הינדי וכו' ולבשו המכנסיים, וכן עם שאר הבגדים. ולאחר כן רמו והשליכו להם מאכלי אדם מהשולחן ואמר לו: אתה חושב שאם אוכלים מאכלים טובים בבר לא נקאים הינדי? אפשר לאכל ולהמשיך להיות הינדי, ואכלו. ולאחר כן אמר לו: אתה חושב שהינדי מכרח להיות חוקא פתת השולחן? יכולם להיות הינדי ולהיות אצל השולחן. וכן התנהג עמו עד שרפא אותו לנמרי.

(כוכבי אור, סיפורים נפלאים עם רכו)

מעשה מפזר

שְׁפָעַם אחת הַלְבָוִי יְהוּדִי וְגַרְמָנִי יְתֵר נְדוֹז,
וְלֹפֶר הַיְהוּדִי אֶת הַגְּרָמָנִי שִׁיעַשָּׂה אֶת
עַצְמוֹ בַּמֶּרְאַת יְהוּדִי, וְהַיְהוּדִים הָרִי רְחַמְנִים וּבְרוּדָאִי
ירְחָמוּ עָלָיו. בֵּין שְׁבָא סְמוֹךְ לְפָסָח לְמַדוֹ אַיךְ
שִׁיחַנְתֶּג בְּבֵית הַיְהוּדִי שִׁיזְמִינוֹ לְשַׁלְחָן הַפְּדָר,
בְּתִחְלָה עוֹשָׂנִין קְדוּשָׁן וְאַחֲרַ-פָּךְ רְוחָצִים יְדִים
אוֹלָם שְׁכָחַ לֹזֶר לוֹ שְׁאוֹכְלִים מְרוֹזָה.

וְקַן הִיה שְׁחוֹמִינוֹ יְהוּדִי אֶחָד אֱלֹיו לְפָדָר אוֹלָם
הִוָּא הִיה רָעַב מִכֶּל הַיּוֹם וְצַפָּה שְׁכָבָר
גִּיעּוֹ לְאָכְלָל אֶת הַדְּבָרִים הַטוֹּבִים שָׁאָמֵר לוֹ

היהודי, אבל נותנים לו חתיכת ברפם במי מלח, ושאר הדברים הנוגנים בסדר ואומרים את ההנגדה. והוא בעיניהם צופיות להאכילה, והוא שמח כבר שאוכלים כבר המצה. פתאום נותנים לו מרזה, ונעשה לו מר בפיו, והוא חשב שהוא הטעודה שرك זה לאכלו. ברח תקף במרירות רעבון, וחשב לעצמו יהודים ארוורים אחר כל הצערמニア (הטקס) נותנים זה לאכול. ובא לבית המדרש ויישן.

אחר כך בא היהודי בפנים שנימחות שבע מאכילה ושתיה ושאלו איך היה לך הסדר, וספר לו בכם. אמר לו هو גרמני שוטה, אם הייתה מתחפה עוד מעט הייתה אוכל כל טוב במוני.

וספר זאת רבנו לומר שזוכה הגוף בא במרירות. אולם האדם חושב ש תמיד יהיה רק המരירות על בין בורח תקף. אולם אם

מִחְפֶּה מַעַט וּסְזֶבֶל מַעַט הַמְּרִירוֹת מִזְפּוֹךְ גַּפּוֹ
אוֹ מַרְגִּישׁ אַחֲרֵ כֵּל מִינֵּי חַיּוֹת וְתַעֲנָוג.

(כוכבי אור, סיפוריים נפלאים עם' רכה)

אין עוד פילויר

וַאֲמָר מְשֻׁל נֹאָה מִה שֶׁמְפָרִים מֵאָחָד שֶׁפְגָעַ
בּוֹ גּוֹלָן וַרְצָה לְגּוֹלָן וַשְׁאָל אָתוֹ הַגּוֹלָן:
יִשְׂלַח לְךָ מְעוֹתָה? הַשִּׁיבַּי יִשְׂלַח לְךָ בּוֹדָאי אָתוֹ לְךָ כָּל
הַמְּמוֹן בְּשִׁבְיָל נְפָשִׁי וְגַנְלָא אָתוֹ הַגּוֹלָן אַחֲרַכְךָ
אָמָר זֶה הַגּוֹלָן אֶל הַגּוֹלָן אַיךְ אָבוֹא לְבִיתִי בְּלִי
מְמוֹן, כִּי הִיִּתִי נָעָנָד מִבִּיתִי כָּלַכְךָ זָמָן וְעַתָּה
אַיךְ אָבוֹא רִיקָם לְבִיתִי בְּכוֹן אַנְיָ מְבַקֵּשׁ מִמֶּךָ
שַׁתְּהִיהָ מֹרֶה בְּקָנָה שְׁרָפָה שְׁלָךְ אֶת הַפּוּבָעַ
שְׁלִי בְּדִי שִׁיחָה נְכָר שֶׁפְגָעַ בִּי גּוֹלָן. וּכֹן עֲשָׂה
הַגּוֹלָן. אַחֲרַכְךָ בְּקָשׁ מִמֶּנוּ עוֹד שִׁיחָה בָּאֵיהָ

מקומות אחרים בסוף הישיב הנזון אין לי עוד פילויר (אבק שרפה-פצעה) ואו בשwashib שאין לו עוד פילויר ענה הנגול עתה שאין לך עוד פילויר בוא לכאן, ותפס אותו בערפו וקרא לסייעו והתגבר על הנזון ונצחו. והנ指导 מובן להשומעים שעמדו באותו המועד בשספר זאת.

(חי מוהר"ן קצח)

הענִי שָׁמְזָלוֹ הַוָּא שִׁיחִיה גַּנְבָּ

מֵעֶשֶׁת בעני אחד שהיה יושב בבית המדרש ולומד. פעם אחת בא חוץ בפוכבים אל העיר ורצו כל העיר אליו, והען יושב בבית המדרש ולא הולך אליו. באה אשתו אליו לתוכה בית המדרש, ולא מצאה שם אדם כי אם בעליה, כי בכל הלכו אל החוצה. עצקה עליון: אתה עני עציל רע מועל, מדיע אין אתה הולך אל החוצה בפוכבים? ולא רצחה ליה. והפצירה בו עוד עד שהברח לילך אליו. ובא אל החוצה בפוכבים, ואמר לו שָׁמְזָלוֹ הַוָּא שִׁיחִיה גַּנְבָּ.

וַשְׁבָּה לְבֵית הַמְּדֻרְשׁ אֶל לְמוֹדוֹ. וְכֹאָה אֲשֶׁר
וְאִמְרָה לוֹ: מַה אָמַר לְךָ? אָמַר לְהָ: הוּא
 אָמַר לֵי: קָבֵץ נְשָׂאָר קָבֵץ. לְעֵרֶב בָּא לְבֵיתוֹ,
 וְאֶכְלָ סְעוֹדָתוֹ הַגְּדוֹלָה, הַיְנוּ חֲתִיכָת לְחָם. בְּתוֹךְ
 שִׁיחָה אֶכְלָ, הַתְּחִיל לְשֹׁחֵק מַעַט. וְשָׁאַלָּה אָזְהָ
 אֲשֶׁר תַּעֲלֵל מַה אַתָּה שׂוֹחֵק, בָּונְדָאי אַתָּה יוֹדֵעַ
 אֵיזֶה דָּבָר וְאֵין אַתָּה רׂוֹצָה לְהַגִּיד לֵי. אָמַר לְהָ:
 לֹא. לֹא אָמַר לֵי בָּלָום. סְתִּים אֵין שׂוֹחֵק. וְאֶכְלָ
 יוֹתָר. שׁוּב שְׁנִית הַתְּחִיל לְשֹׁחֵק. וְשָׁאַלָּה אָזְהָ
 בְּגַ"ל. וְהַשִּׁיבָה לָהּ בְּגַ"ל. בְּתוֹךְ כֶּד נְתָמֵלָא פִּוּ
 שׂוֹחֵק וְשֹׁחֵק מַאֲד עַד שִׁיצָא רִיחַ מִפְיוֹ. אִמְרָה לוֹ
 עוֹד: רָאָה בָּונְדָאי אַתָּה יוֹדֵעַ דָּבָר. אָמַר לָהּ
 שְׁחַחוֹתָ בְּפּוֹכְבִּים אָמַר לוֹ שְׁמוֹלוֹ הוּא שִׁיחָה
 גַּבֵּר. הַשִּׁיבָה שָׁאַנְהָ רׂוֹצָה שִׁיחָה גַּבֵּר, וּטוֹב
 שִׁיחָה עֲנִים אֵיךְ שִׁיחָה בָּאֵשֶׁר יַתַּן הָ, וְלֹא
 תִּהְיֶה גַּבֵּר.

אַחַר כֶּד הַגִּיעָה שְׁבָתָה. מִן הַסְּתִּים הִיְתָה לָהּ
 כָּל הַשְּׁבָתָה יְפָה כְּפִידָר דַּהֲנֵנוּ חָלָה שֶׁל

לְחַם דָּנָן וְשֶׁאָר הַפְּדָר בְּרָאוֹי. וַיֵּשֶׁבוּ לְאַכֵּל, וְהִיה
לוֹ מִן הַסְּתָם אַרְבָּע חֲמִשָּׁ בָּנוֹת וְחַטְפוֹ זֶה מִזֶּה
חַתִּיכָת לְחַם, כִּי גַם הַלְּחַם הַגָּל לֹא הִיה לוֹ דַי
סְפּוּקוֹ. וְעַנְתָּה אֲשֶׁתוֹ וְאָמָרָה: רַבּוּנוּ שֶׁל עֲוֹלָם,
כִּבְרָ נְמָאָס לְיִמְאָד הַעֲנִיזָת, עַד שְׁהִיִּתִי רֹצֶחֶת
שְׁתַהְיָה גָּנָב, וְלֹא נְסִבל דָחֵק הַזֹּאת. וְהַכְּרָה
לְמִלְאֹות רַצּוֹנָה, "בֵן רָצָה וְלֹא רָצָה וּבְכָל זֹאת
הַלְךָ" (ובכן בְּכָל פָּעָם אָמַר רַבּוּ בָּוה הַלְשׂוֹן).

וְהַלְךָ לְגַنְבָּן. וַיֵּשֶׁב עַצְמוֹ לִילִיךְ לְגַנְבָּן אֶל הַגְּנִיד
הַגְּדוֹל שֶׁבְּעִיר. וְהַלְךָ לְגַנְבָּן. וּמְצָא
הַשׁׁוֹמְרִים יִשְׁגַּנִים וְאֵין שׁוֹאֵל אָתוֹ בָּלֶל. וְהַלְךָ
אֶל הַחַנּוֹת וְהִיה הַמְּגֻעוֹל פָּתַח, כִּי כֵן הִיה מַזְלוֹ.
וּבַן הַלְךָ אֶל הַתְּבָה וּמְצָא מְגֻעוֹלָה פָּתַח גַּם כֵן.
וְלַקְחַ לֹא אַרְבָּעָה חַמִּשָּׁה אַדְמִים רַק בְּרִי
לְהַתְּפִרְנִים. וְהַבְּיאָ לְאֲשֶׁתוֹ וְאָמַר לָהּ: רְאֵי
שְׁמַלְאָתִי רַצּוֹנָה וְתַתְּפִרְנֵסִי מִזֶּה, כִּי لֹא אָוַסֵּף
עַד לְגַנְבָּן. הַשִּׁבָּה לֹא: כִּי בּוֹדָאי גַּם הִיא אִינָה
רֹצֶחֶת בָּוה, רַק שְׁהַכְּרָה לָהּ מִחְמָת הַדָּחֵק.

אַחֲרֵךְ פֶּעַם אֶחָת הַתְּחִילָה לְצַעַק עַלְיוֹן:
קְבָצָן רַע מַזְלָל, הִיּוֹת בְּחִנּוֹת, מְדוּעַ לֹא
 לְקַחְתָּ לִי עַל יְפָה (בְּגַד עַלְיוֹן)? וְהַכְּרָה לִילְךְ עַד
 לְגַנְבָּה. "בֵּין רָצָה וְלֹא רָצָה וּבְכָל זֹאת הַלְךְ" וְהַלְךְ
 אֶל הַחִנּוֹת, וּמִצָּא שְׁעוֹמֵד שֶׁם גְּנָב אֶחָד. וּשְׁאַל
 אֶתְהוּ: מַי אֶתְהוּ? וַאֲמַר לוֹ: אַנְיִי גְּנָב... וּבֵן שְׁאַל
 אֶתְהוּ וַאֲמַר גַּם בֵּין שַׁהוּא גְּנָב. אֲמַר לוֹ הָעַנִּי
 הַגְּלָל: נְשַׁתְּחַפֵּף עַד בְּגַנְבּוֹת, אַנְיִי בָּר מַזְלָל לֹזָה,
 וְנַחֲרַצָּה לֹזָה. אֲמַר הָעַנִּי בְּדָעַתוֹ: אֵם גְּנָב בָּאָן,
 נַעֲמֵיד עַנִּי אֶת בָּעֵל הַבַּיִת, כִּי אַנְיִי לְבָדֵי הִיּוֹתִי
 גְּנָב רַק מַה שְׁהִיִּתִי צְרִיךְ עַל יוֹפָא. אַכְל עַכְשָׁו
 גְּנָב תְּרִבָּה וַיַּשְׂאֵר בָּעֵל הַבַּיִת רַיְקָם. וַאֲמַר לְגַנְבָּה:
 לִפְמָה לְנוּ לְהַפְּסִיד אֶת יִשְׂרָאֵל. טֹוב יוֹתֵר שְׁגַלְךְ
 לְגַנְבָּה אַצְלָ גּוֹי. וַנְתִּישְׁבוּ לִילְךְ לְגַנְבָּה אַצְלַ הַמֶּלֶךְ
 (שְׁחִיה דָר בָּעֵיר הַוֹּאת) כִּי בְּוֹדָאי יוּכְלָ לְגַנְבָּה שֶׁם כִּי
 מַזְלָל בֵּן פְּגַ"ל. וַאֲמַר הַגְּנָב: טֹוב שְׁגַנְבָּה הַזֹּוֹג
 בְּגַדִים שֶׁל הַמֶּלֶךְ שַׁהוּא לְבוֹשׁ בָּהֶם בְּעַת

שְׁמַבְּהִירֵין אֶתְּתוֹ, וּבָרוּדָאִי יְהִיה דַי לְנוּ לְדוּרִי
דוֹרוֹת, כִּי אֲנִי יוֹדֵעַ הַיָּכֹן הֵם מְנֻחִים. וְהַסְּפִים
הָעַנִּי כִּי בָּרוּדָאִי יוּכְלָה לְגַנְבָּם כִּי מְזֻלָּה בָּן. וְהַלְּכֹו
לְשָׁם. וְהַלְּכֹו לְחַדְרָה לְפִנִּים מְחַדֵּר וּמְצָאוֹ הַבְּגָדִים,
וְהִיא הַכְּבִיסִים שֶׁל הַבְּגָדִים יָקַר מְאָד. וְלִקְחוּ
אָוֹתָם.

אַחֲר כִּי הַתְּחִילָה לְהַתְּקוּטָה בֵּינֵיכֶם. כִּי הִיא
בְּנֵר אֶחָד גָּדוֹל וּבְנֵר אֶחָד קָטָן. הַגְּנָב
אָמַר, אֲשֶׁר לוֹ מָגִיעַ הַגָּדוֹל, כִּי הוּא הִיא יוֹדֵעַ
מֵהֶם. וְהָעַנִּי אָמַר אֲשֶׁר לוֹ מָגִיעַ הַגָּדוֹל, כִּי הוּא
הַבָּר מְזֻלָּה, וּבְמְזֻלָּה גַּנְבָּם. אָמַר הָעַנִּי שְׂיִילָךְ לְשָׁאֵל
אֶת הַמֶּלֶךְ. אָמַר הַגְּנָב: אִיךְ אֶפְשָׁר? אָמַר לוֹ:
אָפְ-עַלְ-פִּירְכָּן אַלְךְ וְאַשְׁאֵל אֶתְּתוֹ. אָמַר הַגְּנָב: אָם
הַכּוֹל זֹאת שְׂתִילָךְ וְתִשְׁאֵל אֶת הַמֶּלֶךְ, אוֹ אֲנִי
בָּעֶצֶמי אַתָּה לְךָ אֶת הַבָּגָר הַגָּדוֹל. חַלְךְ עַמוֹּ אֶל
הַמֶּלֶךְ, וְהִיא שׂוֹכֵב שֶׁם אַצֵּל הַמֶּלֶךְ אֶחָד שְׁהִיא
מִסְפֵּר לְמֶלֶךְ מִعְשָׂיוֹת בְּרִי שְׁיִישָׁן. וּבָאוּ וְאַחֲרוּ
שְׁנֵיהם בְּמֶ�ה שֶׁל הַמֶּלֶךְ שְׁהִיא יִשְׁזַׁן שֶׁם, וְנַשְׁאַוּ

המptaה עם הפלך לחרדר אחת. בחרות כה הקץ
המלך, וסביר שהוא על מקומו. ובהתחילה זה
הגבב ומספר לו המעשה הנ"ל מושני גנבים הנ"ל.
ישאל את המלך למי מגיע הבגר הגדול. חרה
עליו המלך, מה אתה שואל אותו, בודאי מגיע
לענין כי במלולו גנבים. טוב שתספר לי מעשה,
ומספר לו מעשה וישן המלך, ונשאו את המptaה
וחזרו לחדר הראשון.

בבקר נודע שנגניו בגדיו המלך הנ"ל, ונופר
המלך שהשוכב אצלו סיפר לו המעשה
הנ"ל, ושאל למי מגיע הבגר הגדול. ואמר
שבבודאי הוא יודע מהגנבה. והכו אותו ואמר
שאינו יודע. והרבו להפנות אותו ולענות אותו
מיאד, והוא טוען איini יודע. שלח המלך אל שר
הכומרים הנקרא ארchiprius לשאל על המעשה
הנ"ל, אם הוא אפשר שאף-על-פייכן לא גנבים
האיש הנ"ל. ואמר הכומר שאפשר שלא ידע.
ואמר הכומר שהוא שטות מהמלך שפסק שמא גיע

הבדן הגדול לעני. וחרה למלך מאד על הפעם
שהוא מחייב לשותה, והיה רוצה לעשות לו
דבר ולא היה יכול. והוא מתחפשים מאד אחריו
הגנבה ולא מצאו. צוה המלך להבריז שבל מי
שגבב יבוא יזדיע כי בודאי לא יעשה לו שום
דבר, כי חפייז המלך לידע איך אפשר לניב
בגדים אלו, והוא מסתבים סיבוב סיבוב של
אנשים, והוא מספרים מה.

וְבָא העני הַגָּל ושאל אותם מה זה אתם
מספרים, והודיעו לו. ענה ואמר: מה
רעש, מי שגבב יחויר, וצעקו עליו. ובן בא עוד
שאל וצעקו עליו: קבצנו הלא אתה מהיבראש
כי יאמרו עליו שאתה יודע מהגנבה. אמר: בן
אני יודע מהגנבה. אמר לו: אם אתה יודע, לך
ותגיד. אמר: אגיד. ובא העני למלך ואמר: יודע
אני מהגנבה. אמר המלך שחפייז מאד לראות
את הגניב. השיב: אני הוא, ונש��ו המלך. ושאל
לו: איך גנבת. וספר לו את כל המעשה הַגָּל,

ובקשו את הנגב, והחוירו גם את הבדר השני
שִׁיחָה אֲצַלּוֹ.

אמור הפליך לעני: עשה תחפולות לשך
הכומרים הנ"ל כי אני ברנו עליו.
אמר: בןஆעשה. וזכה העני לעשות לו זוג בגדים
כמו שר הומרים שלבוש בעת שעוזך תפלהם,
ושיצודו לו שרצוי דגימות הרבה ושיתנו לו נרות
הרבה, והלך ולבש עצמו בבגדים הנ"ל, ודק נר
לכל שרשן ושרשן והדליק הנרות הנ"ל, והנץ
השרצים הנ"ל לרוין ולפרח בתוך הבית תפלהו.
והוא עמד על המקום שמעריכין שם, והתחילה
לצעק. ונתקבזו ובאו כלם לשם, ובא גם המכמר
הנ"ל ונבהל מאד כי ראה שלחתת ו��ול קורא
ולא ידע מה זה. אמר הוא אל המכמר שנחגלה
עבورو כי הוא רוץ להכנסו מיד לנו עוזן. ונפל
המכמר על פניו ואמר לו העני שבטרם شيئا נס
לנו עוזן, הוא צרייך לילך מוקדם קצת אל
האייהם ואחר כן יכנסו לנו עוזן. וזכה המכמר

שיכנים לתוכה השתק, ונכנים. הַלְךָ וְקַשֵּׁר אֹתוֹ
וַיִּשְׂאוּ לְמַלְךָ וַתְּלֻאָו לִפְנֵי חֶצֶר הַמֶּלֶךָ וְהַזְדִּיעָו.
וַיַּצְאָו הָעוֹלָם וַיַּרְאָו אֶחָד תָּלוּי בַּשָּׁק, וְלֹא
יִדְעָו מָה ذֶּה, וַיַּתְחִילוּ לִזְרֹק בּוֹ אֲבָנִים
וּלְרָקִים בּוֹ הַרְבָּה מַאֲד עַד שֶׁהָכִי אֹתוֹ הַכְּבָה וּפְצֹוע
וּשְׁבָרוּ כָּל שְׁעִיוֹ. וַיַּכְמַר לֹא יִדְעָ מָה ذֶּה אֶם ذֶּה
הוּא הַגִּיהָנָם שֶׁאָמַר לוֹ שָׁצָרִיךְ לִילְךְ מִקְדָּם, אוֹ
זֶהוּ עִרְמָה. אַחֲרֵכְךָ בְּשָׁהָפוֹ אֹתוֹ, אָמַר הַמֶּלֶךָ
לְהַשְׁלִיךְ אֹתוֹ, וַיַּשְׁלִיכוּ אֹתוֹ וַיַּתְרִיו אֶת הַשָּׁק
וַיַּצֵּא מִשֶּׁם בְּחִרְפָּה רְבָה.

(קובבי אור, סיפורים נפלאים א)

המלך שחלה בנו

שְׁמַעְתִּי בָּשָׁמוֹ וּבָרוֹנוֹ לְבָרֶכה שְׁסִפְרַ מִשְׁלָנָה
נָאָה לְעֵנִין מָה שְׁמַרְבָּה לְגָלוֹת כָּל-
כֵּד תּוֹרוֹת גְּפָלוֹת וּמְעֻשִׂיות וִשְׁיחָזֶות גְּפָלוֹת
וּנוֹרָאות, אֲפִיעָלָפִי שָׁאיָנוּ נָרָאָה עָרֵין שְׁיעָשָׂו
פְּעָלָתֶם בְּשִׁלְמוֹת בְּאַנְשֵׁי-שְׁלוֹמָנוּ בָּמוֹ שְׁהִיא
רָאוּי לְהָם.

וְסִפְרַ לְעֵנִין וְהַמֶּלֶךְ אֶחָד שְׁחָלָה בָּנוֹ יְחִידָוָה
בְּיוֹתֵר עַד שְׁבֵל הַרְוָפָאים מְשֻׁכוֹ יְדֵיָהֶם
מִמְּנוֹ וְנִתְּיָאָשׁוּ מִרְפּוֹאָתוֹ. בְּתוֹךְ כֵּד בָּא רַופָּא
מִפְּלָג בְּחִכְמָה מַאֲדָ וּבְקַשׁ הַמֶּלֶךְ מִמְּנוֹ בְּתִחְנָנִים

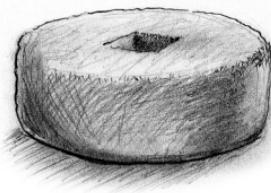
גדולים להשתתף עם בנו. והשיב לו האמת שרפואתו קשלה ורהורקה מאר א-על-פִּירְכָּן אם יעשה עוד תחבורלה אחת או אפשר דאפשר שיהיה לו רפואה. אך אין יודע אם לומר לך ואת התחבורלה מלחמת שהוא דבר קשלה וכבר מאר. והפציר בו המליך מאר לננות לו *התחבורלה*.

ואמור לו תדע שבנד הוא חוליה מסכן מאר בתכליות עד שסביר או אפשר לתון לו לتوز פיו אפלו טפה אחת מסמני הרפואות. אך אין שיש סמני רפאות יקרות האלה, אשר צלוחית אחת קטנה מאר עולה לסך אלף, וצריכין למלאת חייות מלא מסמנים היקרים האלה, ורק בדליים מלאים מסמנים האלה ולשפק על בנך החוליה. וממילא מובן שככל הסמינים היקרים האלה ילכו לאבוד למגרי, אך אף על-פִּירְכָּן ותחזק גופו מעט על-ידי זה. ואולי מהוז שיטפכו עליו הריבת כל-כך

יבְּנֵם לְתוֹךְ פִּיו גַּמַּיְנוּ אַיִּזה טֶפֶה עַל־כָּל־פָּנִים,
עַל־יִדְיֶיה אֲפָשָׂר שִׁיחָה לוֹ רְפֻואָה. וַתַּכְּפֵר וַיַּדַּע
נִתְרָאָה הַמֶּלֶךְ לְיהָ וַצְוָה לְעַשּׂוֹת בֵּן וַעֲלֵי־יִדְיֶיה
נִתְרָפָא הַבָּן מֶלֶךְ.

וְהַגִּמְישָׁל מִוּן מִמְּילָא שְׁדִיקָא מִחְמָת שָׁאָנוּ
חֹזְלִים מִרְבָּאים בְּחִילִי הַגְּפֵשׁ כָּל־כֵּךְ
רְחַמְנָא לְצַלְנוּ. עַל־בָּן מִכְרָח הַצְדִיק הַרְוֹפָא נָאָמָן
לְשִׁפְךְ עַלְינוּ סְמָמְנִים יְקָרִים וַגּוֹרָאִים מַאַד. אֲפִי
עַל־פִּי שְׁלַכְאֹרֶה נָרָאָה שְׁבָמָעַט הַכָּל הַוְּלָךְ
לְאָבוֹד חָם וַשְׁלוּם, אֲפִי־עַל־פִּי־בְּנֵן רִיחַ טֹב קְוִילָטָן,
וּבְרוּבָות הַיָּמִים אוּלִי גַּזְבָּה לְחַטְפֵּת מֵהֶם אַיִּזה טֶפֶה
יְקָרָה וַגְּפֵלָה לְתוֹךְ פִּינוּ וַפְּנִימִיּוֹתָנוּ, עד שְׁעַל־
יִדְיֶיה אוּלִי יְשִׁ תְּקוּה לְזַפּוֹת לְרְפֻואָה שְׁלָמָה
בְּרוֹחָנִיות וְגַשְׁמִיות, אָמֵן בֵּן יְהִי רְצָוָן:

(חיי מורה"ן שצ"א)

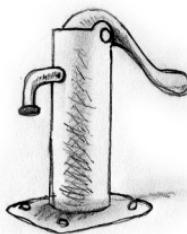
הָאָבָן הַגָּדוֹל

מְשִׁיל לְמֶלֶךְ שָׁשָׁלָה אֶת בָּנוֹ לְמִרְחָקִים לְלִימֹד חִכּוּמוֹת. אַחֲרֵיכֶם בא הבן לְבֵית הַמֶּלֶךְ מַלְמֵד בְּכָל הַחִכּוּמוֹת בְּרָאוּי. פָּעָם אַחֲת צֹהָה הַמֶּלֶךְ עַל הבן לְקַח אֵיזָה אָבָן גָּדוֹל מַאַד בָּמוֹ אָבָן הַרְחִים, וְלַטֵּל וְלִשְׁא אָזְהָר עַל עַלְיוֹת בֵּיתוֹ. וּמְסֻתְּמָא לֹא היה יִכּוֹל הבן הַגָּדוֹל לְשָׁא וְלִרְוּם אֶת האבן כי היה אָבָן גָּדוֹל וְכָבד מַאַד. וּנְצַטֵּעַר הבן מַאַד עַל שְׁאֵי אָפָּשָׁר לוֹ לְמִלְאָת רָצְוֹן אָבִיו הַמֶּלֶךְ, עד שְׁגַלֵּה לוֹ הַמֶּלֶךְ דַעַתוֹ אַחֲרֵיכֶם וְאָמַר לוֹ הַיּוּלָה עַל דַעַתְךָ שְׁאָנִי אֲצֹהָה עַלְיךָ דָבָר כָּבֵד

כַּזְוָה, לְקַחַת אֲתָּה הָאָכוֹן כִּמוֹ שֶׁהָיָה וְלֹשָׁא וְרוּם
אוֹתוֹ, הַתוֹּכֵל לְעַשׂוֹת דָּבָר זֶה עַל־פִּי חַכְמַתְךָ
הַגְּדוֹלָה. אֲךָ אֵין בָּנוּתִי לֹהֶה כָּלֵל, רַק בָּנוּתִי הָיָה
שְׁתַקְהָ פְּטִישׁ חֹזֶק וִתְּפָה וַתְּפֹצֵץ אֲתָּה הָאָכוֹן
לְחַתִּיכּוֹת קָטָנּוֹת, וּבָהָה תּוֹכֵל לְהַעֲלוֹת אָתוֹן עַל
הַעֲלִיהָ.

כִּמוֹ כָּנָן הַשֵּׁם יַתְּבִּרְךָ צֹהָה עַלְיָינוּ שְׁנִשָּׁא לְבָבָנוּ
אֶל כְּפָרִים אֶל אֶל בְּשָׁמִים, וּלְבָבָנוּ הוּא לְבָבָ
הָאָכוֹן, וּוֹהֵא אָכוֹן גָּדוֹל וּכְבָד מַאֲד וְאֵי אָפָּשָׁר
לְהָרִים אָתוֹן לְהַשֵּׁם יַתְּבִּרְךָ בְּשָׁום אָפָּנוּ, רַק עַל־
יְדֵי שְׁנָקָח פְּטִישׁ וַנְשִׁבֶּר וַנְפֹצֵץ אֲתָּה לְבָבָ הָאָכוֹן וְאֵוֹ
נוּכֵל לְהָרִים אָתוֹן. וְהַפְּטִישׁ הוּא הַדְּבָר, עַד בָּאָן
הַמְּשֻׁלָּה. וְהָבָן.

(חיי מוהר"ן שעא)

הפלומפ

לענין שהיו מספרים אחד, שהיה או בברך גדוֹל של עירות העובדי פוכבים, ונתעכֶב שם הרבה מלחמת שנדרמה לו בכל פעם שעכשו יפעל וכאן בכל פעם, עד שעתעכֶב הרבה שם ואמר, שכון הדרך בשפאיין למקומות באלו שנדרמה בכל פעם עתה אפעל עתה אפעל וכו' וכו'.

וספר מעשה שהיה איש אחד שלא האמין בפה שאמורים העולם, שיש ליצים (רוחות) מפטריא אחרא (מהצד الآخر, מציד הרע) שבאים לפעים ומטעין בני אדם, כמו שארע בפה פעמים, והוא לא האמין בזה.

פעם אחד בלילה בא אצלוין אצלוין אחד, וקראהו
אל החווין שיצא ויצא לחווין, והראה לו
הליין שיש לו סום נאה למבר וירא, והנה הוא
סום נאה מאד ושאלו: פמה אתה רוצחה? השיב
הליין: ארבעה אדומים. וראה שהוא שווה בשפי
שמונה אדומים, כי הוא סום מבחר וטוב מאד
וקנה אצלו הפטום بعد ארבעה אדומים והיה
אצלו מזיאה גודלה.

למחר הוציא הפטום למבר ועמדו על המתקה,
ורצו לחתן לו איזה סך אמר: מפתח מא
אם נותנין לי סך כוה הוא שווה בפלים! ולא
נתרצה והוליך הפטום להלן, ורצו לחתן לו גם
בפלים ברכזונו. אמר: מפתח מא שווה יותר בפלים
מזה הפה, וכן הוליך הפטום להלן, עד שנכנים
סך מכירת הפטום לאלפים, ולא נתרצה עם
אחד למבריו כי כל מה שרצו לחתן לו, אמר:
מפתח מא שווה יותר בפלים עד שלא נמצא מי
שיקחها, רק חמלך.

וְהוֹלִיכוּ לַמֶּלֶךְ וַרְצָה לְהַן לוֹ הַמֶּלֶךְ סֵךְ עֲצִים, כי הַפּוֹם הַוּטָב מְאָד מְאָד בְּעֵינֵי כָּל, וְלֹא נִתְرָצָה עִם הַמֶּלֶךְ גַּם־כֵּן כי אָמָר: מִפְתַּחְמָא שְׁוֹה יוֹתֶר עַד שָׁגֵם הַמֶּלֶךְ לֹא קָנָה הַפּוֹם וְהַלְךְ מִהַּמֶּלֶךְ עִם הַפּוֹם לְהַשְׁקוֹתוֹ וְהִיא שְׁם פְּלוּמָפּ (מִשְׁאָבָה) שְׁמַשָּׂם מִשְׁקָוִן וּקְפִיז הַפּוֹם לְתֹזֵךְ הַפְּלוּמָפּ, וְנִתְעַלֵּם וְאִינָנוּ (הַיְהוּ שְׁנִידָמָה לוֹ כֵּךְ כי היה מְעֻשָּׂה לְצִים כֵּל הַעֲנֵנִי של הַפּוֹם).

וְצִעְקָ מְאָד עַל זה וְנִתְקַבֵּצּוּ אֶלְיוֹ בְּנֵי הָעוֹלָם לְקֹול וְעַקְתוֹ, וְשָׁאַלְוּ אֹתוֹ: מָה אַתָּה צֹעַק? הַשִּׁיבָה, שְׁהַפּוֹם שְׁלֹו קָפֵץ לְתֹזֵךְ הַפְּלוּמָפּ, וְהַבּוֹ אֹתוֹ הַכָּה וּפְצֹועַ, כי נִרְמָה לְמִשְׁגָּעַ כי נִקְבַּ הַפְּלוּמָפּ צָר מְאָד, וְאֵיךְ אָפְשָׁר שִׁיקְפּוֹז הַפּוֹם לְשָׁם?! וְרָאָה שְׁפִבֵּין אֹתוֹ וְהַוָּא נִרְאָה בְּמִשְׁגָּעַ, וַרְצָה לִילְךְ מִשְׁם בְּתוֹךְ שְׁרָצָה לִילְךְ מִשְׁם־וְהַגָּה הַפּוֹם מִתְחִיל לְהַזְּשִׁיט רָאשׁוֹ מִתּוֹךְ הַפְּלוּמָפּ וְהַתְּחִיל לְצִעְקָ שְׁנִית: אָהָה אָהָה! מִחְמָת שְׁנִידָמָה לוֹ שִׁישׁ שֶׁם סּוּסּוֹ וְנִתְקַבֵּצּוּ שׁוּב אַצְלוֹ

בְּנֵי הָעוֹלָם, וְהַפּוֹ אֶזְרָחָה שְׁנִית, כִּי הִיא מְשֻׁגָּעָה
כְּגַם לְוָרֶצֶת שָׂוֵב לִילְךָ מִשְׁמָם. בִּין שָׁרֶצֶת לִילְךָ
וְהַנֶּה מוֹשִׁיט שָׂוֵב הַפּוֹסֵם אֶת רַאשׁוֹ מִן הַפְּלוֹמָפּ
וְהַתְּחִיל לְצַעַק עַזְעַק כְּגַם, וְנִתְקַבֵּץ שָׂוֵב אֶלְיוֹן
וְהַפּוֹהוּ כְּגַם.

כֵּד הַפְּטָרָא אֶחָרָא מִטּוּעה אֶת הָאָדָם בְּכָל
פָּעָם, עַל לֹא דָבָר, בְּשִׁקְרָא גָּמוֹר שָׁאַיְן בּוֹ
מִפְּשֵׁש וְהַיָּא נְסַת אֶחָרִית, וְהַזְּלָקָד אֶחָרִית וְנִדְרָחָה לוֹ
בְּכָל פָּעָם שִׁירְוִיחָ יְוִתָּר וַיְמַלֵּא תְּאוּתוֹ יְוִתָּר וְרַץ
אֶחָרִיכֶם בְּמֵה עֲתִים, וַפְּתָאָם נִתְעַלְמָוּ, וּבוֹרָחִים
וּמִסְתְּלִקִים מִמְּנוֹ בְּלִ התְּאוּות כִּאֵשֶׁר מִזְדְּמָן
לְפָעָמים, שְׁהַתְּאוּות מִסְתְּלִקִים קָצָת וּכְאֵשֶׁר
הָאָדָם רֹצֶחָ לְפִירֵד מֵהֶם, אוֹי חֹזְרִים וּמוֹשִׁיטִים
רָאשָׁם, וְהַיָּא חֹזֵר וּרֹצֵחַ אֶחָרִיכֶם וּבֵן מִתְנָהָג
לְהַלֵּן - שְׁתַּכְּפֵף שְׁמוֹשִׁיטִים רָאשָׁם הוּא חֹזֵר
לְרֹדוֹף אֶחָרִיכֶם.

(שיחות שאחר ספורי מעשיות)

עבדת בחנם ואתה אוכל בחנם

ספר רבינו משל לעניין שנות העולם הזה שבבנין
בני העולם עובדים ומשתתלים בשבייל
פרנסתם ונדרמה להם שרק מלחמת השתקדלותם
הם חיים וקיימים. ובאמת מקבלים פרנסתם רק
מידו הרחבה יתברך. שפעם דרו בבניין אחד שני
עשירים אחר קמצן גדול ואחד בעל מכנים
אורהים ובעל צדקה גדול. פעם בא עני אחד אל
הקמצן ובקש ממנו נדבה כדי שיוכל לשפר את

רְעָבָנוּ. אָמַר לוֹ הַעֲשִׂיר: הַגָּה יִשׁ לֵי עַצִּים
 שָׁאַרְיךָ לְחַתְּכָם לְחַתִּיכּוֹת קָטָנוֹת וּבָכוֹן עַבְדָּ אַצְּלִי
 וְאַתָּנוּ לְךָ אַחֲרֶךָ לְאַכֵּל עַבְור עַבְודָתֶךָ. בְּלִית
 בְּרוּהָ עַבְדָּ אַצְּלוֹ הַעֲנִי עַבְודָה מִפְּרָכָת זֹה.
 כְּשֶׁפִּים עַבְודָתֶךָ אָמַר לוֹ הַעֲשִׂיר שִׁיפְנָה לְבִית
 שָׁכְנָנוּ הַעֲשִׂיר הַנְּדָבָן הַשּׂוֹכֵן בְּבָנָיו וִשְׁם יִתְּנוּ לוֹ
 מִבְּקָשׁוֹ. הַלְּךָ הַעֲנִי לְתִּמְפּוֹ לְבִית הַכְּנָסָת הַאוֹרָחִים
 כִּי סִבְרָ שַׁהְעֲשִׂיר שַׁעֲבָד אַצְּלוֹ מִשְׁלָם עַבְור
 אַכְּלָתוֹ. וַתַּכְּפֵר בְּהָבָנָסּוֹ קִבְּלוֹ הַעֲשִׂיר בַּעַל
 הַצְּדָקָה בְּכֻבּוֹד גָּדוֹל וַתֵּן לוֹ לְאַכֵּל בְּדָרְפָּו.
 בָּאַמְצָע הַאֲכִילָה שָׁמַע הַמְּבָנִים אוֹרָחִים אַיְדֵי
 שַׁהְעִנִּי מִתְּאֵנָה וְאָמַר אַנְיָ עַבְדָּתִי הַיּוֹם קָשָׁה!
 שָׁאַלְוּ הַמְּבָנִים אוֹרָחִים עַל עַסְק עַבְודָתֶךָ וְסִפְר
 לוֹ בְּלִי הַמְעַשָּׂה שַׁעֲבָד אַצְּלִי הַעֲשִׂיר הַשְּׁכֵן וּשְׁלָחוֹ
 תְּמוּרָת עַבְודָתֶךָ לְאַכֵּל בָּאָן. נָעַנָּה לוֹ הַמְּבָנִים
 אוֹרָחִים וְאָמַר לוֹ: רְبִי יְהוּדִי עַבְדָּת בְּחִנָּם וְאַתָּה
 אֹכֵל בְּחִנָּם.

ההַלְוֹאות

פָעָם אֲחַת הָיָה גָבֵיר גָדוֹל שֶׁהָיו לֹא בִמְהָ
אֲלָפִים וּרְבּוֹת. עָשָׂה הַעֲשֵׂר הַגְּנָל
פְּקָדָה וְאָמַר, כֹּל מַי שְׁצָרֵיךְ לְלוֹוֹת מִעוֹת יָבוֹא
אֲצָלוֹ וְהָוָא יָלוֹהוּ, מִסְתְּמָא הָיו עַל זֶה בָּעָלָנִים
(קוֹפְצִים) הַרְבָּה, וּבָאו אֲצָלוֹ אֲנָשִׁים הַרְבָּה וְלֹו
אֲצָלוֹ מִעוֹת. וְהָגָבֵיר הַגְּנָל הָיָה אֲצָלוֹ פְּנַקְסָם עַל
כָּל הַגְּנָל.

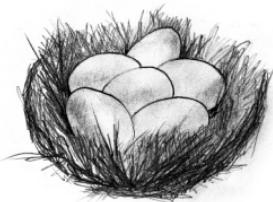
פָעָם אֲחַת לִקְחָה הַפְּנַקְסָם בְּדוֹ וְהַתְּחִיל לְעֵין בֹּו,
וּרְאָה שֶׁהַזְּכִיא הַרְבָּה מִעוֹת מַאֲד עַל
עַסְק הַהַלְוֹאות וְאֵין אִישׁ שֶׁם עַל לֵב שִׁבְזֹא

לְהַחֲזֵיר וּלְפֶרֶעׂ לוֹ מִהָּ שְׁלֹוחָ מִפְנֵג. מִסְתַּמֵּא חֶרֶה
לוֹ עַל זה, וְהִיה לוֹ עַגְמָת נֶפֶשׁ.

בְּתוּךְ הַלּוּיִם הַגְּלִילִים הַיְהוּ אֲישׁ אֶחָד שְׁלֹוחָ גַּם־
כִּן אֶצְלָ הַגְּבִיר, וְאָבֵד וְהַפְּסִיד הַמְּעוֹות
בְּאֵיזָה מִשְׁאָזִימָתָן עַד שֶׁלָּא הִיה לוֹ מִפְהָרָעָה לְפֶרֶעָ
חוּבוֹ וְהִיוֹ לוֹ יִסּוּרִים גָּדוֹלִים מִזָּה. הַינּוּ שְׁהָאִישׁ
הַגְּלִילִי הַיְהוּ לוֹ יִסּוּרִים גָּדוֹלִים מִזָּה שָׁאַיָּן לוֹ לְפֶרֶעָ
חוּבוֹ. וְהַתִּשְׁבֵּת הָאִישׁ הַגְּלִילִי בְּדָרְעָתוֹ, שֻׁעַל־כָּל־
פְּנִים צָרִיךְ לְהַתְּרוֹאות פְּנִים עִם הַגְּבִיר וְלִסְפֶּר לוֹ
כָּל לְבָנוֹ, בְּאֵשֶׁר שְׁהָוָא אָנוּם בְּדָבָר וּכְוֹ. וְכָא אֶצְלָ
הַגְּבִיר וְהַתְּחִילָה לִסְפֶּר לִפְנֵיו לִפְנֵו בְּאֵשֶׁר שְׁאַיָּד
שְׁקַבֵּל אֶצְלָוֹ מִעּוֹת בְּהַלּוֹאָה וְהַגִּיעַ זָמֵן פְּרָעָוֹן
וְאַיִן לוֹ מִפְהָרָעָה לְשִׁלְמָם בַּיְהַפְּסִיד הַמְּעוֹות, וְאַיִן
יָדַע בְּכָל לְשִׁית עַצְוָת בְּנֶפֶשׁוֹ מִהָּ לְעַשּׂוֹת בָּוּהָ.
וְעַנְהָה הַגְּבִיר וְאָמֵר לוֹ: מָה אֲכַפֵּת לִי הַמְּעוֹות
הַמְּגִיעַ אֶצְלָךְ, בַּי מָה נַחַשֵּׁב אֶצְלָךְ סָךְ
קָטָן כֹּה שָׁאַתָּה חַבְבָּלִי בְּשִׁתְסִילָק אוֹ לְהַפְּדָנָךְ

סִךְ הַפּוֹלֵל מִהְלָלוֹת אֲשֶׁר עֹזֶה לְאֶלְפִּים
וְלִרְבּוֹת. עַל־כֵּן רְצׂוֹנִי שְׁתַּלֵּד אֲצַל בָּל הַלּוֹזִים
שְׁלִי וַתַּתְּבֹעַ אָזָם, וַתּוֹכַר אָזָם שְׁהָם חִיבִּים
לֵי בָּל בָּקָ מִעוֹת, וְלֹמַה אֵין מַסְלָקָיו לֵי. וְאַפְלוּ
אִם לֹא יִפְרַעַו וַיַּסְלַק אֶת הַפְּלֵל, רַק בָּל אַחֲד יִתְּנוּ
וַיַּסְלַק מַעַט מַחְזָבָו, גַּם־כֵּן יַעֲלֵה אֶלְפִּים בְּעָמִים
בָּמוֹ סִךְ בָּל הַחֹזֵב וְהַלּוֹאָה שְׁלָה. וְהַגְּמִישׁל מַוְּבָּן
מִמְּלִיאָ וְהַבָּן.

(חיי מוהר"ן שם)

העוף והביצים

מַשְׁלֵל שִׂיש עוף אחד שמטיל ביצים הרפה מָאָה, רבי מְפָלָג עד שָׁאִי אֲפָשָׁר לו לִישֶׁב עַלְיָהֶם על בְּלָם לְהֹזֵל מֵהֶם עופות. וְנַתֵּן לו הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ בְּטַבְּעוֹ שְׁחוֹלֵךְ וּמְשֻׁלֵּיךְ בְּעַרְמָה אֵיזָה בִּיצָּים בְּקֹן עוף אֶחָד, וּכֹן מְשֻׁלֵּיךְ עוֹד אֵיזָה בִּיצָּים בְּאֵיזָה קֹן אֶחָר וּכֹן מְשֻׁלֵּיךְ בִּיצָּים שָׁלוֹ בְּקָנִים שֶׁל עופות אחרים, וְאַלּו הַעופות אחרים אֵינָם יוֹדָעים שְׁהַבִּיצָּים אֵינָם שְׁלָהֶם וְהֶם יוֹשְׁבים עַלְיָהֶם עד שְׁמוֹלִידִים מֵהֶם עופות. וְגַם זה הַעוף

לוֹקֵחׁ לְעַצְמוֹ כַּמָּה בִּיצִים שֶׁלֽוֹ וַיַּשֵּׂבַע עֲלֵיכֶם
וּמְזֻלֵּד לְעַצְמוֹ עֹופּוֹת, וְאַחֲרֵ-כֵךְ פָּוּרָחׁ הַעֲוֹפָ
הַגָּלֶל עִם הַילְּדִים שֶׁלֽוֹ, וּמְתֹחַילָה לְצַפְּצִיףׁ וְאוֹיֵ
שׁוֹמְعִים בָּל הַעֲוּפּוֹת שְׁנָעָשׂוֹ אַצְלָ אַחֲרִים
מִבִּיצִים שֶׁלֽוֹ, וְהֵם מִכְּרִים הַקּוֹל גְּנָמְשָׁכִים מִידָּ
אַחֲרֵ הַעֲוֹפָה הַגָּלֶל שֶׁבָּאָמָת יָצָאוּ מִמְּנוֹ, וְחוֹזְרִים
אַלְיוֹ. וְהַגָּמְשָׁל מִבֵּין מַעַט לְמַיִּשְׁוִידָעַ אֵיזֶה רַמּוֹ
מְעַנְּנִי גְּדַלָּת עַסְקָה הַנְּהָגָת רַבְּנוֹ זְכָרוֹנוֹ לְבָרְכָה עִם
הַעוֹלָם:

(חיי מוהר"ן תרג)

המנורה התלויה

מעשָׁה, אחד הַלְךָ מֵאָבִיו וְהִיא בָּמְדִינָה אַחֲרוֹת יָמִים רַבִּים אֶצְלָ אַחֲרִים, וַיָּזֹם בָּא לְאָבִיו וְהַתֵּפֶר בְּעַצְמוֹ שָׁלֹמֶד שָׁם אֶמְנָנוֹת גָּדוֹלָה: לְעֹשֹׂת מְנוֹרָה הַתְּלוּיָה (שְׁקוּרִין הָעֵג לִיְכְּטָר), וַצְוָה לְהַתֵּסֶף כָּל בָּעֵלִי אֶמְנָנוֹת הָזָה וְהָוָא יְרָא לְהַמְּחַמְּתוֹ בָּזָה הָאֶמְנוֹת. וְכֵן עָשָׂה אָבִיו וַקְבִּץ כָּל הַבָּעֵלִי אֶמְנָנוֹת הַזָּאת לְרֹאשׁ גְּדֻלַּת הַבָּנָן, מַה שְׁפָעַל כָּל הַיָּמִים הָאַלּוּ שְׁהִיא בַּיָּד אַחֲרִים. וְהַבָּנָן הַזֶּה מְנוֹרָה אַחַת שְׁעִשָּׂה,

וְהִתְהַגֵּה מָנָה מָאָד בְּעִינֵי כָּלֶם. וְאַבְיוֹ הַלְּךָ אֲצָלָם,
וּבְקַשׁ מֵאֲתָם שִׁיגַלּוּ לוּ הָאָמָת וְהַכְרִחוּ לְהַודְיעַ
לוּ הָאָמָת, שֶׁהִיא מָנָה מָאָד. וְהַבָּנוּ הַתְּפִאָרָה:
הַלָּא רְאִיתֶם חִכְמַת אֲמָנוֹתִי, וְהַודְיעַ לוּ אַבְיוֹ
שֶׁלֹּא נְرָאָה יְפָה בְּעִינֵי כָּלֶם. הַשִּׁבְעַת לוּ הַבָּנוּ:
אֲדֻרְבָּא! בָּזָה הַרְאִיתִי גָּדוֹלָתִי בַּיְמֵינוֹ לְכָלָם
חִסְרָוָןִים, בַּיְמֵינוֹ הַמְנוֹרָה נִמְצָאים הַחִסְרוֹנוֹת
שֶׁל כָּל אַחֲרֵי מְהֻבָּלִי אֲמָנוֹת הַגִּמְצָאים כְּאֵן.
הַלָּא תְּרָאָה שָׁאַצֵּל וְהָ (בְּעִינֵי זֶה), מָנָה חַתִּיכָה זוּ,
אָבָל חַתִּיכָה אַחֲרַת יְפָה אַצְלָוּ מָאָד וְאַצְלָ אַחֲרָ
לְהַפְּהָ, אֲדֻרְבָּא, וְאֵת הַחַתִּיכָה שֶׁהִיא מָנָה אַצְלָ
חֶבְרוֹ הִיא יְפָה וְגַפְלָאָה בְּעִינֵיו, רַק וְאֵת הַחַתִּיכָה
מָנָה, וְכַן אַצְלָ כָּלֶם: מַה שְׁרַע בְּעִינֵי זֶה - הַוָּא
יְפָה בְּעִינֵי חֶבְרוֹ, וְכַן לְהַפְּהָ. וְעַשְׂתִּי מְנוֹרָה וְאֵת
מְחִסְרוֹנוֹת לְכָדָם, לְהַרְאֹות לְכָלָם שָׁאיָן לְהַם
שְׁלִמוֹת, וַיֵּשׁ לְכָל אַחֲרֵי חֶפְרוֹן. בַּיְמֵה שְׁיִפְהָ
בְּעִינֵיו - הַוָּא חֶפְרוֹן בְּעִינֵי חֶבְרוֹן, אָבָל בְּאָמָת
אַנְיִי יְכֹלֵל לְעַשּׂוֹת בְּתַקְנוֹן.

אם הִי יֹדְعִים כֵּל הַחֲסָרוֹנוֹת וְהַגְּמַנְעִים שֶׁל
הַדָּבָר, הִי יֹדְعִים מִהוּת הַדָּבָר, אֲפִלָּא
רָאוּ אֹתוֹ מַעֲלָם.

גדולים מַעֲשֵׂי הַשֵּׁם אֵין אָדָם דּוֹמָה לְחַבְרוֹ,
וְכֵל הַצְּרוֹת הִי בְּאָדָם הַרְאָשׁוֹן.
הִנֵּן, בְּתִבְתַּחַת (בְּמִילָה) אָדָם לִבְרָה, הִי נְכָלְלִין כֵּל
הַצְּרוֹת הַלְלוּ וּכְנַבְשָׁאָר דְּבָרִים: כֵּל הַמְּאוֹרוֹת
הִי נְכָלְלִין בְּתִבְתַּחַת "אָזְרָה" לִבְרָה, וּכְנַבְשָׁאָר, הַנִּנוּ כֵּל
מַעֲשֵׂה בְּרָאָשִׁית. וְאַפְלָו הַעֲלִין שֶׁל הַאִילָן - אֵין
אַחֲרָה דּוֹמָה לְחַבְרוֹ וּכְיוֹ: וְהַאֲרִיךְ בְּעִנֵּן וְהַרְבֵּה
מֵאָה, וְאָמֵר אֹז, שִׁישׁ חֲכָמוֹת בְּזֵה הָעוֹלָם,
שִׁיכּוֹלִים לְחַיּוֹת עִם הַחֲכָמוֹת לִבְרָה, בְּלִי שֻׁום
אֲכִילָה וְשַׁתִּיה.

(שייחות שאחרי ספרוי מעשיות)

מעשה ממטר

מענין שהשם יתברך יכבש המלחמה רק עם הפשוטים אומר תהלים בפשיות וכו' ולא עם ההזקנים בחכמאות. ספר רבינו ז"ל משל מלך שהלך לצוד חיות ונסע לבוש כאיש פשוט, כדי שהיה נקל להזחוק. ובאמצע פתאום ירד מטר גדוֹל מפִשְׁמַש מבול מים, וכל שרי המלוכה נתרפזו אחד לאחד וכו'. והמלך היה בסכנה גדולה, וחיפש עד שמצא בית בפרי אחד. והוא שם איש פרי אחד, ולקח את הפלך והלבישו, ונתקן לו אכילה שלו (ערין) מרק גריסים וכו', והסיק את התגורה, והניחו לישן על הפיעקליך (סמוֹך לתגורה) וכו'. וכל זאת היה ערב ומתקוק להמלך, שמעולם לא טעם טעם ערבי

בָּזָה, בַּיְהִיה עִיר וַיַּגֶּע וּבָבוֹ. וְהַשְׁרֵי מְלוֹכָה חֲפֵשׂוֹ
אֶת הַמֶּלֶךְ עַד שְׁבָאוֹ לְשָׁם, וְרָאוּ שַׁהְוָא יִשְׁן.
וּרְצֻוּ שִׁיחֹור הַמֶּלֶךְ לְבִיתְהוּ עַמְּהֶם. וְאָמַר לָהֶם,
כִּיּוֹן שָׁאַתֶּם לֹא הָצְלַתֶּם אֶתְהָיָה וּכֹל אֶחָד נִתְפֹּר
לְהַצִּיל אֶת עַצְמוֹ, וְזֹה הַצִּיל אֶתְהָיָה, וְפֶה טָעַמְתִּי
טָעַם מְתֻוק בָּזָה, עַל כֵּן הוּא יִבְיא אֶתְהָיָה
בְּעַגְלָה שֶׁלֹּו וּבְאַלּו הַמְּלָבִישִׁים, וְהָוָא יִשְׁבֵּת אֶתְהָיָה
עַל בְּפַסָּא הַמְּלוֹכָה.

וִסְימָנָה על זה רְבִנָנו ז"ל פָאַשֵר מִזְבָּא שְׁבָעָקְבּוֹת
מִשְׁיחָה (בָּזָם שְׁלֵפָנִי שִׁיבּוֹא מִשְׁיחָה) יְהִיה
מִבּוֹל - לֹא שֶׁל מִום, רַק שֶׁל מִחְשָׁבּוֹת זֶרוֹת
(“מַעַן וּוּטַ שִׁיסְעַן מִיט אַפִיקוֹרָסִות”) יִירֹו עַם
אַפִיקוֹרָסִות, וַיַּכְסֹו בֶּל הַהָרִים הַגְּבוּהִים, וְאַפְלֹו
בָּאָרֶץ יִשְׂרָאֵל שֶׁלֹּא הִיה מִבּוֹל, רַק מִחְמָת שְׁהָלֵךְ
בְּכָחָ נְתֹזֹו שֶׁם הַמִּים, (רָאַם הִיָּסַט עַם וּוּטַ אַרְיִין
שְׁפִיצְעַן אַפְלֹו אַין דַי כִּשְׁרֵה הַעֲרַצְעָר) הַיְנוּ שִׁיתְיוֹן גַּם
בְּתוֹךְ הַלְּבָבּוֹת הַכְּשִׁירִים. וְעַם חֲכָמוֹת לֹא יוּכְלֹו

לפָנֶן עַצְּהָ, וְכֹל שְׂרֵי הַמְּלֻכָּה נִתְפְּרוּ וְכֹל
הַמְּלֻכָּה לֹא יִתְחַזֵּק עַל עַמּוֹד, (וּוְעַת זַר נִתְדַּעַר
הַלְּטִין נָאָר) לֹא יִחְיוּקָו מִעֲמָד רַק פְּשׁוּטִי יִשְׂרָאֵל
שָׁאוֹמְרִים תְּהִלִּים בְּפִשְׁיטוֹת וּכְךָ. עַל פִּנְגָּשָׁבָא
מֶשִׁיחָה הִם יִתְנוּ הַפְּתַח מְלוֹכָה בְּרָאָשׁוֹ.

(כוכבי אור סיפורים נפלאים ד)

הַזָּאָב וְהַמִּקְלֵל

בָּעֵנִין הַמִּפְרָסִים שֶׁל שָׁקָר שְׂגָםִים עֲכָשָׂו,
 שֶׁל פְּעָמִים גַּדְמָה לָהֶם שְׁהָם פּוֹעָלִים
 אֵיזָה דָּבָר, כְּגָון בְּשָׁבָאים אָצְלָם בְּשִׁבְיל בְּנִים
 וּכְיוֹצָא, וְאַחֲרִיכֶּךָ נִפְקַד אָזְהָר הָאָדָם בְּבָנִים
 וְנִתְמַלֵּא מְשֹׁאָלָתוֹ אָזְהָר הַמְּטוּלִים בְּעִצְמָם שְׁהָם
 פְּעֻלוֹ זֹאת. אָמֵר מְשֻׁלְבָן בָּמו שָׁאָדָם אָחָר הַזְּלָקָ
 בְּדָרְךָ וּפְגַע (פֶּנֶשׁ) בְּזָאָב וְהִיא מְתִירָא מִמְּנָנוּ,
 וְהַזְּשִׁיט מִקְלָוּ וַעֲשָׂה עִם מִקְלָוּ בְּדָרְךָ שְׁעוֹשִׁין עִם
 קִנְהָ שִׁירָה שְׁקוּרִין בְּיָקָם, בָּאָלו הָוָא רֹצֶה לִירֹות
 אֶת הַזָּאָב עִם מִקְלָוּ בְּדָי שִׁיתִירָא הַזָּאָב מִמְּנָנוּ.
 בְּתֹוךְ כֵּךְ הִיא מֹרֶה אָחָר עִם קִנְיָ שִׁירָה בְּאַמְתָּה
 וְהַרְגֵּג אֶת הַזָּאָב וְגַדְמָה לְזָה שְׁהַזְּשִׁיט מִקְלָוּ
 שְׁהָוָא הַרְגָּנוּ, וְהָוָא אֵינוֹ יֹדֵע שְׁנָהָרָג הַזָּאָב עַל-

יד'יזה שהוושיט קינה שרפה באמה, כי בודאי
איןם יכולים להרג את הזאב במקל.

בדה הוא ממש ענין הפ"ל. כי יש צדיקים
אמתאים בעולם בכלל דור ודור שהם פועלים
הכל בתפלתם, וכל הפקודות לטווב וכל הדברים
שבעולם הכל על ידם. ואלו המפרטים של
שקר נדמה להם שהם פועלו אתה, והוא ממש
כמו זה שאומר שהרג את הזאב עם מקלו בוג"ל,
בי באמת הכל רק על ידי צדיקים אמתאים כי
הם פועלים הכל וכו':

(חיי מוהר"ן תנה)

מי שָׁרוֹצָה בְּבָוד הַוָּא שׂוֹטָה

מֵי שָׁרוֹצָה בְּבָוד הַוָּא שׂוֹטָה, כי לִמְשֵׁל שֶׁר
גָּדוֹל שְׁלַח פֶּקַיד לְעִיר אֲחֵר מִהְעִירֹת שֶׁלְוָה
לְמִקְומָם רְחוֹק, וַהֲפִקֵּד הַגְּנָל לְקַח לְעַצְמוֹ שֶׁם כָּל
הַכְּבוֹד, כי הָעָרְלִים לֹא יִדְעֻוּ שַׁהוּא עַבְדֵּה הַשְּׁר,
וְסִבְרֻוּ שַׁהוּא בְּעַצְמוֹ הַשְּׁר וְכַשְׁהַזִּוְרִיכִים אֲלֵיו
הַיּוֹ נַפְלִים לְפִנֵּי רְגָלֵיו, וְנוֹתְנִים לוֹ כָּל הַכְּבוֹד.
וְהַיּוֹ קֹרְאִים אָתוֹ עִם כָּל הַכְּנוּיִם שֶׁל בְּבָוד
הַשִּׁבְיכִים לְהַשְּׁר, פָּעֵם אֲחֵר בָּא הַשְּׁר בְּעַצְמוֹ
לְשֶׁם וּבָא הַפִּקֵּד לְפִנֵּיו, וַיְשַׁאֲלَ לוֹ עַל עַסְקֵי
הַמְּדִינָה, וַיְמַזְעֵן אַלְוָה הָעָרְלִים אֵין עַזְבָּדִים
עַבְודָתָם. וַיָּקֹרֵא לְשׁוֹטֵר אֲחֵה, וַיְשַׁאֲלَ אָתוֹ הַשְּׁר
עַל עַסְקֵק הַעִיר, וַהֲעַרְלֵל הַשׁוֹטֵר לֹא הַכִּיר אֶת
הַשְּׁר רַק אֶת הַפִּקְדָּה. וַיְתַכֵּף נַפְלֵל לְרַגְלֵי הַפִּקְדָּה,

וְחַלֵק לוּ כָל הַכְבּוֹד הַשִׁיק לְהַשֶּׁר, וְהַשִּׁיב לוּ עַל
עַסְק שְׁאַלְתָו. אָוי נַתְהַפְכוּ פָנֵי הַפְּקוּד בְשׂוּלִי
קְדָרָה, וְנַתְבִּישׁ מַאֲהָ, כִּי אֵין בְּיוֹן גָדוֹל מִזָה,
שְׁבָעִינִי הַשָּׁר נוֹתְנִים לוּ כְבּוֹד הַזָה.

(ליקוטי מוהר"ן קצד)

מְגִימָׁוּם הַמִּדְיָנָה וְהַבְּעַטְלִירָם שֶׁהַמְּלִיכָׁו

פָּעֵם אֲחַת הִיתָּה מִדְיָנָה, שְׁגִימָׁוּם הִיה, שְׁכָל
שְׁלֹשׁ שָׁנִים הִיוֹ לְזַקְחִים מֶלֶךְ אַחֲרָה, בְּוֹה
הָאָפָן: הִיוֹ יְזַצְאִים לְשִׁדָּה, וְהַרְאָשָׁוֹן שְׁפָגָעוֹ
(שְׁפָגָעוֹ) בּוֹ הִיוֹ מִמְּלִיכִים אָתוֹתָו, אַפְלוֹ סֻמָּא וְחַגָּר
(עִירָּוּ וְגַבָּהּ). פָּעֵם אֲחַת יָצָאָו, וּפְגָעוֹ רַאשָׁוֹ
בְּבְעַטְלִיר (קְבָצָן) אַחֲרָה שְׁהִיה שְׁכָוֹר, וְתִכְפֵּף לְקָחוֹ
אָתוֹתָו בְּכָבוֹד וְהַבְּיאָו אָתוֹתָו לְפָלָטִין הַמֶּלֶךְ,
וְהַפְּשִׁיטָו אֶת מְלָבְשָׁיו וְהַלְּבִישָׁו אָתוֹתָו בְּגָדִי
מֶלֶכִות וְהַכְּתִירָוּהוּ בְּכָתָר מֶלֶכִות, וְהִיה שְׁכָוֹר
וְלֹא יְדַע בְּלֹום, וַיַּיָּשֵׂן. וּבְשִׁגְעֹז מִשְׁנְתוֹ, וַיָּרָא
שַׁהְוָא בְּפָלָטִין שֶׁל הַמֶּלֶךְ וּמְלָבָשׁ בְּגָדִי מֶלֶכִות

והמשוררים מופרים, התרפְּלָא מאד אם זה חלום. הלא הוא זכר שהיה מוטל באשפה. והבה באצבעו, שיביר אם זה חלום או לא, וראה שאין זה חלום. על בן חשב שהוא באמת מלך, ורק שהוא בעטלייר היה חלום. אבל הוא זכר, שהוא הרתקוטט עם בעטלייר אחר ונעשתה לו חבורה. ראה שעכשו יש החבורה, וראה ששניהם אינו חלום, ונתקבלבל מזה. ובא על המצחא חרשה, שיילך לבית האחר שיש שם ספרים ויראה אם מבין הספרים - זה סימן שהמלך הוא אמת והבעטלייר הוא חלום, ואם לא - אינו יודע מה הוא. ולקח הספרים, ולא הבין הכתוב בהם. ונתיישב בדעתו ואמר: אמת הוא שאני מלך, ומה שאינני מבין - מפני שהמלך אינם מבינים, והספרים אינם אלא רק לתוכשייט.

וסים רבינו ז"ל: בך הוא המפרטים של שקר, שרואים שעוזשים להם לבדוק בזה

וְאֵין מִבְנִים מִפְנֵי מָה, וּמִתְבַּלְבָּלִים בְּדֹעַם אֲם
בְּאֶמֶת הֵם מִפְרָסִים אוֹ ذֶה חָלוֹם. וְאֵם אֶמֶת
הוּא כֵּה, מִדּוֹעַ אֵין מִשְׁגִּים שָׁוָם דָּבָר?
וּמִתְישָׁבִים בְּדַחַק, שְׁבָאֶמֶת הֵם צְדִיקִים, וַיְהִי
שְׁאֵין מִשְׁגִּים - מִפְנֵי שְׁשָׂום צְדִיק אֵינוֹ מִשְׁגִּ
וַיֹּדַע. וּבָה פּוֹגָם בְּאֶמוֹנָת חֲכָמִים.

(הشمחות)

המִים רוֹתְחִים

מה שבסאדים מתייחל לבנים בעבודת השם
ולהתקרב לצדיק האמת באים עליו
הרהורים ובלבולים גדולים, זה כמו למשל כל
מים שמתחלה נראת באלו המים צלולים ואחר-
כך בשושופתין ומעמידין המים אצל האש
ומתייחל להתבשל, או מתרבלל המים ומעלה
הרטיחה כל הפסלה שהיא במים, ועולה כל
הפסלה למעלה. וצורך שעמד אחד להסיר
חלאת ופסלה המים בכל פעם. ומתחלה נרמה
באלו המים צלולים לנמי, ואחר-כך נראת
הפסלה שבמים העולה בכל פעם למעלה, או
בשםסירות בכל פעם חלאת ופסלה המים או
אחר-כך נשארין המים צלולים זרים באמת

בראיי. כמו כן מופיע קדם שפתחהיל האדם לבנים בעבודת ה' אווי הטוב והרע מערביין בו, ומחייבת שהם מערבים מאד אין נראה הפסלהה והרע שבו כלל, כי הם מערבים יחד לגמרי הרע עם הטוב. אך אחר-כך בשפתחהיל לבנים בעבודת השם ומתקרב לצדיק האמת, אווי מתחילה להזדקך ולהתפרק, ואוי עליה הפסלהה והרע בכל פעם למעלה, למשל הנופר לעיל, וצרייך שיעמוד אחד שיסיר מפניו חלאתו ופסלותו בכל פעם, ואוי ישאר אחר-כך נז וצלול לגמרי באמת בראיי. היה אפשר להוציא הפסלהה והרפש מיד מהאנשים שהיו בגשמיות מתחלה ונתקרכנו להשם יתברך, אך מה היה, אם היה מוציא הרפש, יוציא הרפש עם המה מאחר שמערב הכל יחד, על-כן ההכרה להיות מותן עד

שיזדקך מעט מעט:

(שיעור הר"ן עט)

מה אני אוחז?

היצֵר הָרָע דֹמֶה כְמוֹ מַיְשָׁחָולֵךְ וּרְצִין בֵּין בְנֵי
אָדָם, וַיַּדְוָ סְגֻרוֹתָה וְאַיִן אָדָם יוֹדֵעַ מַה
בְתֹוךְהָ וְהָוָא מְרַמָּה בְנֵי אָדָם וַיְשַׁוְּאֵל לְכָל אֶחָר,
מַה אֲנִי אָוחֵז? וְלֹכֶל אֶחָר נְדַמָּה בְאֶלְוָה הָוָא אָוחֵז
מַה שָׁהָוָא מְתַאֲוָה וּלְעַלְפָן הַבָּל רְצִים אַחֲרִיו, כִּי
כָל אֶחָד סּוֹבֵר שַׁיִשְׁ בַּיְדָוָ מה שָׁהָוָא חַפֵּץ, וְאַחֲרֵי
כֵּד הָוָא פּוֹתֵחַ אֶת יָדוָ וְאַיִן בָּהּ כְּלוּם. כְמוֹ כָּן
מִפְשֵׁש הַיצֵר הָרָע שָׁהָוָא מְרַמָּה כָל הָעוֹלָם וְהַבָּל
רְצִים אַחֲרִיו, וְמְרַמָּה לְכָל אֶחָד וְאַחֲרֵי עַד
שְׁנַדְמָה לְכָל אֶחָד וְאַחֲרֵי בְאֶלְוָה יִשְׁ בַּיְדָוָ מה
שָׁהָוָא חַפֵּץ, כָל אֶחָד כִּי שְׁטוֹתוֹ וְתְאַוּתוֹ,
וְאַחֲרַבְקָד בְּסֻוף הָוָא פּוֹתֵחַ אֶת יָדוָ וְאַיִן בָּהּ
כְּלוּם כִּי אַיִן מַי שִׁימְלָא תְאֹוֹתָו אַצְלוֹ.

גם נדמו כל התאות של העולם כמו עמידי
אור הנכensis בבית מן אור החמה, בגראה
בחוש, שהם נדמיין לעמודים מלחמת היריחו של
הHEMA, וכאל רוצים לחתם אותן העמודים אור,
שתופים וחוטפים ואין בתוך היד כלום. כך
הם כל התאות של עולם זהה:

(שיחות הר"ן ו)

הַחְבִּיאוֹת הַנִּקְזּוֹבָת

אֶצְלָ הָעוֹלֵם הַשְׁבָּחָה הִיא חֶפְרוֹן גָּדוֹל
בְּעֵינֵיכֶם אֶכְלָ בְּעֵינֵי יִשְׁ בְּהַשְׁבָּחָה
מַעַלָּה גָּדוֹלָה כִּי אָמַר לֹא הִתְהַשְּׁבַחַת, לֹא
הִיה אָפָּשָׁר לְעַשּׂוֹת שָׁוֹם דָּבָר בַּעֲבוֹדַת הַשָּׁם.
אָמַר הִיה זָכֵר כֹּל מָה שָׁעַבְרָ לֹא הִיה אָפָּשָׁר לוֹ
לְהַרְיָם אֶת עַצְמוֹ לְעַבּוֹדָתוֹ יִתְבָּרֵךְ בְּשׁוֹם אָפָּנוֹ,
גַּם הִיוּ מִכְלְבָלִים אֶת הָאָדָם מִאָד כֹּל הַדְּבָרִים
שְׁעֹבָרִים עַלְיוֹן, אֶכְלָ עַבְשׂוּ עַלְיָהִי הַשְׁבָּחָה
נִשְׁבַּחַ מָה שָׁעַבְרָ.

וְאֶצְלָ הַדְּרָךְ שָׁכֵל מָה שָׁעַבְרָ וְהַלְּךְ, נִפְסָק
וְהוֹלֵךְ לְחַלּוּטִין וְאַינוֹ חֹזֵר בְּדַעַתּוֹ עוֹד
כָּל וְאַינוֹ מִכְלְבָל כָּל עַצְמוֹ עוֹד בְּמַה שְׁבָבָר

עַבְרָ וְהַלְךָ וּכְוֹ). וענין זה הוא דרכן עצמה טובות גִּדְזֶלֶת מִאֵד בְּעֻבּוֹדָת הָרָה, כי על-פי רב יש להרים בלבולים רבים וערבות הדעת מיאד ממנה שחלף ו עבר בפרט בשעת התפללה, שאו באים עליו כל הבלבולים ומערבלים ומעקמים את דעתו ממנה שבר עבר: לפעמים יש לו בלבולים מענין הפישא-ומתן שלו ועסקיו ביתו וכיוצא, באשר כי לא טוב עשה בעניין זה וכיוצא וכך היה צריך לעשות וכיוצא בו הדבר ויש שטmbבלים אותו בעת עבורה בתורה או בתפלה וכיוצא, בהפגנים שפגם מקדם באשר שבעניין זה לא עשה מהן נגדו יתרחק וכיוצא בו הרכה מיאד באשר ידוע לכל אדם בעצמו. על כן השכחה היא עצמה טובות גידולה מיאד ליה, שתקוף מייד שחולף וועבר הדבר, עבר ויסלק אותו מדעתו לנMRI, ויסיח דעתו מיה לנMRI ולא יתחיל להחשב עוד במחשבתו בעניין

זה כלל. והבן הדבר היטב, כי הוא דבר גדול מאר, ואיתא בספרים שבשביל זה נתן השכחה כדי שתהא התורה חביבה על לומדי תמיד בשעה הראשונה כי עליידי השכחה בשחויר ובא ולומד אפל מה שכבר למה, הוא עצמו בחרשות וחביב עליו וייש משל על הלומד לשוכח:

ששכרו אנשים למלאת חביות, וחותמיות היו נקובים. וכל מה שהוא שופכין לתוך החביות נשפך לחוץ. והטפסים אמרו, הו איל וחוץ ונשפך לחוץ, למה לנו ליגע ולמלאת מאחר שאחריך נשפך?! אבל החכם אמר מה לי בזה? הלא פורען לי על היום, ושכרי לא יקפח מכל יום יום, כי אני משבר לימים, ומה לי אם נשפך?

כך אף-על-פי ששוכח למודו, שכרו לא יקפח מכל יום יום. ודע שלעתיד מזיכרין את

הָאָדָם כֹּל מַה שֶּׁלְמָד אֲפִף אָמֵן שְׁבָח. גַּם בְּנֵי אָדָם הַשׁוֹמְעִים הַתּוֹרָה שֶׁל הַצָּדִיק הָאָמָת וְאַיִּם מְבִינִים אֹתָה, לְעַתִּיד בָּעוֹלָם הַבָּא יָבִינו, כי עקר הַתּוֹרָה הִיא לְהַגְּשָׁמוֹת, שָׁבְעוֹלָם הַבָּא יִהְיֶה הַגְּשָׁמוֹת בְּקִיָּים וּמִשְׁגִּים הַיְטָב אֶת הַתּוֹרָה שֶׁלְמָד וִשְׁמַע הָאָדָם בָּעוֹלָם הַזֶּה. אֲשֶׁרִי הַמְּבָלָה יְמֵיו בַּתּוֹרָה וּעֲבוֹדָה הַרְבָּה:

(שיחות הר"ן כו)

אין שום חומָה

בְּשֵׁם הַבָּעֵל-שִׁם-טוֹב, זֶכֶר צָדִיק וְקָדוֹשׁ
לְבָרָכה, מְשֻׁלָּח אֲחֵר הַנִּיחָה
אוֹצֵר גָּדוֹלָה בָּמָקוֹם אֶחָד, וּסְبָב בָּאֲחִיזָת-עֵינִים
כִּמְהָה וּכִמְהָה חֻמּוֹת סְכִיב הָאוֹצֵר וּכְשָׁבָאוּ בְּנֵי
אָדָם לְאֵלָיו הַחֻמּוֹת, נְדָמָה לָהֶם שְׁהָם חֻמּוֹת
מִמְּשָׁה וּקְשָׁה לְשָׁבָרָם. וּקְצָתָם חָרוּ תִּפְאָה, וּקְצָתָם
שָׁבָרוּ חֻמָּה אַחַת וּבָאוּ אֶל הַשְׁנִיה וְלֹא יָכְלוּ
לְשָׁבָרָה, וּקְצָתָם שָׁבָרוּ יוֹתֵר וְלֹא יָכְלוּ לְשָׁבָר
הַגְּשָׁאִים, עד שָׁבָא הַבּוֹ-מְלָה, אָמָר: אַנְיִי יוֹדֵעַ,
שֶׁכֶל הַחֻמּוֹת הֵם רַק בָּאֲחִיזָת-עֵינִים, וּבְאַמְתָה אֵין
שָׁוֹם חֻמָּה בָּלֶל, וְהַלְךָ לְכָתָח עַד שָׁעַר עַל
כָּלָם. וּמֹזֵה יָבִין הַמִּשְׁבֵּיל הַגְּמַשֵּׁל מַאֲלֵיו עַל כָּל
הַמִּנְיעֹת וְהַהְסֹתֹות וּפְתוּיִים, שְׁהָם בְּחִנָּת

חומות, **שיש** על אוצר של יראת-שמים, שבאמת אינם כלום. והעיקר ליב חזק ואמיין, והוא אין לו שום מניעה ובפרט המניעות בגשמיota, כגון מלחמת ממען או שמוונע אותו אשתו ובנו וחותנו או אביו ואמו וכו', וכיוצא, הם בולם בטלים ומבטלים למי שלבו חזק ואמיין להשים יתברך. וגם אפלו גבורה של הגבורים, הוא רק מהץ ואמיין הלב, **שיש** לו ליב חזק ביותר לרוין בקשורי הפלחה, פמוובא בספרים.

(עיין לקוטי מוהר"ן ס" רמ"ט ולעיל בס"ג).

(ליקוטי מוהר"ן ח"ב מו)

המְחַשֵּׁבָה בִּיד הָאָדָם

המְחַשֵּׁבָה בִּיד הָאָדָם לְהַטּוֹתָה בֶּרֶצְנוֹ

לְמִקְומָם שֶׁהָיָה רֹצֶחֶן, וְכָמְבָאָר
בַּمִּקְומָ אַחֲרָיו, שֶׁאָיָה אָפָּשָׁר שִׁיחָיו שְׁנִי מְחַשְׁבּוֹת
בִּיחֶד כָּלָל, וְאֶפְלוּ אָם לְפָעָמִים הַזְּלָכָת מְחַשְׁבָּתוֹ
וּפּוֹרַחַת וּמִשׁׂוֹטֶת בְּדִבְרִים אַחֲרִים וּוּרִים, הוּא
בִּיד הָאָדָם לְחוֹזֵר וְלַהֲטֹתָה בַּעֲלִבְרָחָה אֶל
הַדֶּרֶךְ הַיִּשְׁרָאֵל, לְחַשֵּׁב מָה שֶׁרְאַיִל. וְהָוָא מִמְּשָׁשׁ בְּמוֹ
סֻם שְׁפֹנָה מִן הַדֶּרֶךְ וּסְרָר לַדֶּרֶךְ אַחֲרָיו, שְׁתוֹפְסִין
אוֹתוֹ בָּאָפָּסָר וּבִיּוֹצָא, וּמְחַזְירִין אוֹתוֹ בַּעֲלִבְרָחָו
אֶל הַדֶּרֶךְ הַיִּשְׁרָאֵל, בְּמוֹ-כֵן בְּמְחַשֵּׁבָה מִמְּשָׁשׁ,
שִׁיכּוֹלֵין לְתַפְסָה בַּעֲלִבְרָחָה לְהַשִּׁיבָה אֶל הַדֶּרֶךְ
הַרְאֵי:

(ליקוטי מוהר"ן ח"ב נ)

הַצָּל וְהַאֲזָר

כָל הַחֶסְרוֹנֹת שִׁישׁ לְאָדָם הֵן בְּנִים אוֹ פְּרִנְסָה
אוֹ בְּרִיאוֹת, הַכָּל הוּא מִצְדָּךְ אָדָם עַצְמוֹ,
כִּי אֲזָר הַשֵּם יִתְבָּרֵךְ שׁוֹפֵעַ עַלְיוֹ תִּמְיד, אֲךָ
הָאָדָם עַלְיִדי מַעֲשָׂיו הָרְעִים עֹזֶה צָל לְעַצְמוֹ,
שָׁאיָן מַגְעֵעַ עַלְיוֹ אֲזָר הַשֵּם יִתְבָּרֵךְ, וְלֹפִי מַעֲשָׂיו
כֵּן נָעָשָׂה הַצָּל הַמוֹגָע אֲזָר הַשֵּם יִתְבָּרֵךְ, וְמַגְעֵעַ
לוֹ חַחְפּוֹן לְפִי הַמְעָשָׂה שָׁעַל יְדָה נָעָשָׂה הַצָּל,
וְהַנֵּה הַצָּל הוּא מִדְבָּר גְּשֻׁמִּי שְׁעוּמֵד נִגְדָּר דָּבָר
רוֹתְחַנִּי (הַנֵּוֹ שֶׁהָוָא דָק מִפְנֵנו) בָּמוֹ גְּשֻׁמֵּעַ זְאָבָנו נִגְדָּר
אֲזָר הַלְּבָנָה וְהַחְמָה עֹזֶה צָל, וְכֵן לְקֹוי הַחְמָה
וְלְבָנָה עַלְיִדי צָל הָאָרֶץ, וְכֵן הַחְמָה בְּעַצְמָה נִגְדָּר
מָה שְׁלִמְעָלָה מִפְנֵנה, הוּא גְּשֻׁמִּות, וְעֹזֶה צָל
נִגְדוֹ, וְעַלְפָנָן הָאָדָם בְּפִי גְּשֻׁמִּותוֹ וּבְפִי מַעֲשָׂיו,

כִּנְעֹשֶׂה צָל בְּעַצְמוֹ שָׁמְנוּגָע מִפְנֵו אֹור וְשַׁפַּע שֶׁל
הַשֵּׁם יִתְבָּרֶךְ, אֲבָל אִם הָאָדָם מַבְטֵל עַצְמוֹ, וְאִינוּ
כָּל מִזָּה הַעוֹלָם, אֹוי אִינּוּ עֹשֶׂה צָל, וּמַקְבֵּל
אֹור הַשֵּׁם יִתְבָּרֶךְ, וְעַקְרָא אֹור הַשֵּׁם יִתְבָּרֶךְ הוּא
הַכְּבוֹד, כִּי כָל מַה שִׁבְרָא הַקְדוֹשָׁ-בָּרוֹךְ-הָוּא לֹא
בָּרָא אֶלָּא לְכָבוֹד, בָּמוֹ שְׁפָתָיו (ישעיה מ"ג) :
"לְכָבוֹדִי בָּרָאתָיו" וכו'. וּזה: "מַלְאָ כָּל הָאָרֶץ
כָּבוֹדוֹ" (שם ו), הַינּוּ אִם הוּא "מַלְאָ כָּל הָאָרֶץ",
שְׁאִינוּ כָּל מִזָּה הַעוֹלָם, אֹוי מַקְבֵּל אֹור הַשֵּׁם
יִתְבָּרֶךְ שַׁהוּא הַכְּבוֹד: וּזה (משל ג): "כָּבוֹד
חִכְמִים יִנְחַלוּ", כִּי "הַחִכְמָה מִןַּן תִּמְצָא" (איוב
כח). וּעַל-כֵן הַחִכְמִים שְׁהָם אֵין, זָכוּם לְכָבוֹד,
עַל-יָדֵי שְׁאִינָם עֹשִׂים צָל לְהַפְסִיק, כִּי אֵין לָהֶם
שֻׁום גְּשִׁמּוֹת בְּגַל:

וְכִשְׁרָהָשָׁם יִתְבָּרֶךְ מָרָאָה פָּנִים שׂוֹחֻקּוֹת חַיִם
וְטוֹבָה לְעוֹלָם, וְלַהֲפָךְ לְהַפְּךָ, חַס
וְשַׁלּוּם. וּבֵן הַצָּדִיק בְּשִׁמְרָאָה פָּנִים שׂוֹחֻקּוֹת הוּא

טוב, וכן להפה. וזה: "ראה נתתי לפניכם חיים את ה חיים ואת הטוב את המות" וכו'. הנה
לפניהם שליכם.

(ליקוטי מוהר"ן קעב)

יד המלך

מִבֵּן מֶלֶךְ שָׁגַרְתָּךְ מֵאַבְיוֹ וּכְיוֹ וְהִיא מַתְגַּעֲגָע
 מֵאָדָם אָדָם וּכְיוֹ וְהִיא וְהִגְעָעָ לֹא בְּתָבָר
 מֵאַבְיוֹ, וְהִיא מִשְׁתַּعֲשָׂע בּוֹ מֵאָדָם אָדָם וְהִיא
 מַתְגַּעֲגָע עַדְין מֵאָדָם וְהִיא מַתְגַּעֲגָע עַל כָּל פְּנִים
 שְׁיוֹשִׁיט לֹא יָד, וְאֵם הִיא מַוְשִׁיט לֹא יָד, הִיא
 מַחְבִּקה וּמַנְשִׁקה. אַחֲרֵיכֶךָ יִשְׁבֵּעַ עַצְמוֹ: הָלָא זה
 הַפְּתַבָּה הוּא בְּתָבָר יָד הַמֶּלֶךְ בְּעַצְמוֹ, וְאַם-כֵּן הוּא
 יָד הַמֶּלֶךְ.

מצוה גדרלה להיות בשמחה תמיד

מְצֻוָה גָדוֹלָה לְהִזְוֹת בְשִׁמְחָה לחריכת העצבות והמרה שחרה בכל פחו. וכל החולאת הביאן על האדם, כלם באין רק מקלקלול השמחה. כי יש עשרה מיני נגינה, מהם בחינת שמחה, כמו שפטות (תהלים צ'ב): "עליך עשור וכו' כי שמחתני ה' בפערך" וכו'. ואלו יוד (עשרה) מיני נגינה באין בוחן עשרה מיני דפיקין, והם מחין אותן, ועל כן בשיש קלקלול ופגם בהשמחה, שהיא בחינת יוד מיני נגינה, על-ידייה באין חולאת מן היד מיני דפיקין, שנתקלליין על-ידי קלקלול היד מיני

גנינה, שהם השמחה כפ"ל. כי כל מני חולאות כלולים ביווד מני דפיקון, וכן כל מני גוונים כלולים ביווד מני גנינה, ובמי קלקל השמחה והגעון, בין בא חולאת כפ"ל. וגם חכמי הרופאים הארכו בזה, שבל החולה עליידי מרה שורה ועצות, והשמחה הוא רפואה גדולה. ולעתיד תתרגדל השמחה מאד, ועל כן אמרו רבותינו זכרונם לברכה (ירושלמי ספה פרק לול בערבה ובמדרש רביה שמימי פרשה יא): עתיד הקדוש ברוך הוא להיות ראש חולה לאזריקום, והוא יתרברך יהיה ראש שיעשה מחול לאזריקום, והוא יתברך יהיה ראש חולה, כי שכינה למעלה מרשותו של חולה, כמו שדרשו רבותינו זכרונם לברכה (נדרים מ), שנאמר: "ה' יסענו על ערש דוו"; כי אין להחולה שום חיות, רק השכינה מתחיה אותו ולעתיד עליידי השמחה יתתקן כל החولات כפ"ל, ואו יהיה השם יתרברך ראש חולה, דתינו

ראש המחול בגע'ל, כי השמחה היא בחינת תקון החוללה בגע'ל. ובשביל זה נקראין השמחה והרקיון חוללה בגע'ל, כי הם תקוני החולאות בגע'ל:

והכלל, שצורך להתגבר מאד בכל הפתחות, להיות אך שמח תמיד, כיطبع האדם למשך עצמו לקרה שחורה ועצבות מלחמת פגעי ומקרי הזמן, וכל אדם מלא יסורים, על-כון צורך להזכיר את עצמו בכך גדול להיות בשמחה תמיד ולשמח את עצמו בכל אשר יוכל, ואפלו במלי דשנותא. אף שגם ליב נשבר הוא טוב מאד, עם כל זה הוא רק באיזו שעיה, וראוי לקבע לו איזה שעיה ביום לשבר לפניו ולפרש שיחחו לפניו יתברך, במובא אצלנו, אבל כל היום כולו צריך להיות בשמחה, כי מלבד נשבר بكل יכולין לבוא לקרה שחורה, יותר מאשר יכולין לפשל עליידי שמחה, חם ושלום, לבוא לאיזה הוללות, חם ושלום, כי זה קרוב

יזהר לְבֹא מִלֵּב נִשְׁבָּר לְמַרְה שְׁחָרָה. עַל־פָּנֶז
צָרִיךְ שִׁיחָה בְּשִׁמְחָה תִּמְיד, רַק בְּשָׁעָה מִיחָרָת
יִהְיָה לוֹ לִב נִשְׁבָּר:
(ליקוטי מוהר"ן ח"ב כד')

ההתבזבזות

האדם הוזכה להיות רגיל לה התבזבז באהמת
ולפירוש שיחתו לפני השם יתברך
כראוי בפרט אם זוכה לה התבזבז בשודות
ובעירים, אין הוא מרגניש בכל פסיעה ופסיעה
שפושע שם טעם גן עדן. גם אחר-כך בשחויזר
משם או כל העולם חדש בעיניו ונדרמה לו אבלו
הוא עולם אחר חדש לנערי ואין העולם נראה
בעיניו כלל באשר מקרים. (חי מחרין י"ז)

ההתבזבזות הוא מעלה עליזה ונדרלה מן
הכל, דהיינו לקבע לו על-כל-
פנים שעיה או יותר לה התבזבז לבדו באיזה חקר או
בשדה, ולפירוש שיחתו בין לבין קונו (בוראו)
בטענות ואמרהאות, בדברי חן ורצוי ובאים, לבקש

וְלֹהַתְּחִנֵּן מַלְפִּנָּיו יִתְּבָרֶךְ, שִׁיקְרָבוּ אֲלֵיו לְעֻבּוֹדָתוֹ
בָּאַמָּת. וְתִפְלָה וְשִׁיחָה זֹהַיה בְּלֶשׁוֹן שְׂמָדְבָּרִים
בּוֹ, (הִתְּהִנוּ בְּלֶשׁוֹן אֲשֶׁבָּנוּ (בְּמִדְיָנִיתְנוּ), כִּי בְּלֶשׁוֹן-הַקָּדָשׁ קָשָׁה לוֹ
לְפִרְשָׁן כָּל שִׁיחָתוֹ, וְגַם אֵין הַלְּבָב נִמְשָׁךְ אַחֲרֵי הַדְּבָרִים, מִחְמָת
שָׁאַנוּ מַרְגֵּל בְּלֶפֶךְ בְּהַלְּשׁוֹן, כִּי אֵין דִּרְכֵנוּ לְדֹבֶר בְּלֶשׁוֹן-הַקָּדָשׁ,
אֲכָל בְּלֶשׁוֹן אֲשֶׁבָּנוּ, שְׁמָסְפָּרִים וּמְדָבָרִים בּוֹ, כָּל וּקְרוּב יוֹתֵר לְשִׁבְרָה
לְבּוֹ, כִּי הַלְּבָב נִמְשָׁךְ וּקְרוּב יוֹתֵר אֶל לֶשׁוֹן אֲשֶׁבָּנוּ, מִחְמָת שַׁהֲוָא
מַרְגֵּל בּוֹ. וּבְלֶשׁוֹן אֲשֶׁבָּנוּ יָכֹל לְפִרְשָׁן כָּל שִׁיחָתוֹ, וְאֵת כָּל
אֲשֶׁר עִם לְבָבוֹ יִשְׁחַח וַיַּסְפֵּר לְפָנָיו יִתְּבָרֶךְ, הֵן
חַרְטָה וְתִשְׁוֹבָה עַל הָעֵבֶר, וְהֵן בְּקַשְׁתַּת תְּחִנּוֹנִים
לְלִפְכּוֹת לְהַתְּקַרְבָּן אֲלֵיו יִתְּבָרֶךְ מִהָּיוּם וְלֹהֲלָאָה
בָּאַמָּת, וְכִיּוֹצֵא בּוּהָה כָּל חַד לְפּוֹם דָּרְגָּה (לְפִי
מִדרְגָּתוֹ). וַיַּזְהֵר מַאֲדָר לְהַרְגִּיל עַצְמוֹ לְהַתְּמִיד בּוּהָה
מִדי יוֹם בָּיוֹם שָׁעָה מִיחַדָּת כְּנָ"ל, וּשְׁאָר הַיּוֹם יְהִי
בְּשִׁמְחָה כְּנָ"ל.

וְהַגְּהָגָה זוּ הִיא גְּדוֹלָה בִּמְעֻלָּה מַאֲדָר מַאֲדָר,
וְהִיא דָּרְךְ וְעֵצָה טוֹבָה מַאֲדָר לְהַתְּקַרְבָּן
אֲלֵיו יִתְּבָרֶךְ, כִּי זֹאת הִיא עַצָּה כָּלְלוֹת, שְׁבָזֵלָל

הכל, כי על כל מה שיחסר לו בעבודת השם, או אם הוא רחוק לגמרי מפל וכל מעבודתו יתפרק על הפל פרש שיחתו ויבקש מאתו יתפרק גנ"ל. ואפלו אם לפעים נסתהמיין דבריו, לאינו יכול לפתח פיו לדבר לפניו יתפרק כלל, אף על פיין זה בעצמו טוב מאד, דהינו הכהנה שהוא מוכן ועומד לפניו יתפרק, וחפץ ממשותוקן לדבר, אך שאינו יכול, זה בעצמו גם בין טוב מאד, וגם יוכל לעשות לו שיחה ותפללה מזיה בעצמו, ועל זה בעצמו יצעק ויתחנן לפניו יתפרק, שגרירח כלל כה, עד שאינו יכול אפלו לדבר, ויבקש מאתו יתפרק רחמים ותחנונים, שיתמלא עליו ויפתח פיו, שיוכל לפרש שיחתו לפניו.

ודע, שפה ופה צדיקים גודלים מזריםם ספרו, שלא באו למדרגתם, רק על ידי הכהנה זו. והמשכיל בין מעצמו גדל מעלה הכהנה זו, העולה למעלה למעלה, והוא דבר השווה לכל נפש, מקטן ועד גודל, כי כלל יכולם

לְבָנֶג הַנְּגָה זֹה, וְעַל־יָדִי זֹה יָבוֹא לְמַעַלָּה גְּדוֹלָה.
אֲשֶׁר־יְשִׁיאָהו בָּזָה.

אָם טוֹב לְעַשֹׂת מִתְהֻרָה תְּפָלָה, דָהִינו
 בְּשִׁלּוֹמֵד או שׁוֹמֵע אַיִּזה מָאָמָר תֹּרָה
 מִצְדִיק הַאֲמָת, אוֹ יַעֲשֶׂה מֹזֵה תְּפָלָה, דָהִינו
 לְבָקֵשׁ וְלַהֲתִינֵן לִפְנֵינוּ יַתְפַּרְךׁ עַל כָּל מָה שָׁנָאָמָר
 שֶׁם בָּאוֹתוֹ הַמָּאָמָר, מַתִּי יַכְּפֵה גַם הוּא לְבֹא
 לְכָל זֹה, וּכְמָה הוּא רָחוֹק מֹזֵה, וּוּבָקֵשׁ מִאָתוֹ
 יַתְפַּרְךׁ, שִׁזְׁיפְּהוּ לְבֹא לְכָל הַנְּאָמָר שֶׁם בָּאוֹתוֹ
 הַמָּאָמָר. וְהַמִּשְׁבֵּיל וְהַחֲפֵץ בָּאֲמָת, יוֹלִיכוּ ה'
 בְּדַרְךׁ אֲמָת, וַיַּבְּנֵן בְּעַצְמוֹ דָבָר מִתּוֹךְ דָבָר, אַיְד
 לְהַתְנִיגֵג בָזָה, בָאָפָן שִׁיחָיו דָבָריו דָבָרִי חַן
 וּטְעַנוֹת נְכוֹנוֹת, לְרַצּוֹת יַתְפַּרְךׁ שִׁקְרָבָהוּ
 לְעַבּוֹדָהוּ בָאֲמָת. וְעַנְנֵן הַשִּׁיחָה זֹה עֹלָה לְמִקּוֹם
 גְּבוּהָ מַאֲדָה, וּבְפִרְטָה בְשֻׁעוֹשָׂה מִתְהֻרָה תְּפָלָה, מֹזֵה
 נְעַשֶּׂה שְׁעַשְׂוִיעִים גְּדוֹלִים מַאֲדָה לְמַעַלָה.

(ליקוטי מוהר"ן ח"ב כ"ה)

עקר הַכְלִי זֶן שֶׁל אִישׁ יִשְׂרָאֵל הִיא הַתְּפִלָּה, וְכֹל הַמְּלֻחָמוֹת שָׁצַרְךָ הָאָדָם לְכַבֵּשׁ הַן מַלחֲמַת הַיּוֹרֵד הַרְעֵה הַן שָׁאָר מַלחֲמֹת עַם הַמּוֹנְعִים וְהַחֲזִיקִים הַכְלָל עַל-יִצְחָק תְּפִלָּה וּמִשְׁמָם כָּל חַיוֹתָו. עַל פָּנָיו מֵשְׁרוֹצָה לְזֹבֶת לְקַדְשָׁת יִשְׂרָאֵל בָּאָמָת צָרִיךְ לְהַרְבּוֹת בְּתִפְלוֹת וּבְקַשׁוֹת וְשִׁיחּוֹת בּוּנְיוֹן קָנוֹן כִּי זֶה עָקֵר הַכְלִי זֶן לְנַצְחָה הַמְּלֻחָמה. (לקוטי מורה'ן סימן ב')

עקר התבזבזות היא בלילה, שאו הַכְלָל יִשְׁגַּנִים, וגם שִׁיחּוֹת הַמְּקוֹם מִחוֹזָן לְהַעַיר שִׁילֵךְ בְּדַרְךְ יְהוּדִי, דְהַיָּנוּ בָמָקוֹם שָׁאַיִן בְּנֵי אָדָם הַזּוֹלְכִים שֶׁם אָפְלוּ בַיּוֹם. וּעַל-יְהוּדִיזָה שְׁמַתְבָּזֶד בְּלִילָה בְּדַרְךְ יְהוּדִי בְּגַל וּמִפְנֵה לְבּוֹ וְדַעַתּוֹ מִכֶּל עַסְקֵי הַעוֹלָם הַזֶּה וּמִבְטַל הַכְלָל עַד שְׁמַבְטֵל אֶת עַצְמוֹ לְגַמְרִי, דְהַיָּנוּ שְׁבַתְחָלָה מִתְפִלֵּל הַרְבָּה עַד שְׁמַבְטֵל מִדָּה זוֹת, וְאַחֲרֵיכָה מִתְפִלֵּל הַרְבָּה עוֹד עַד שְׁמַבְטֵל מִדָּה אַחֲרָתָה, וְאַחֲרֵיכָה מִתְפִלֵּל הַרְבָּה עוֹד עַד שְׁמַבְטֵל אֶת עַצְמוֹ לְגַמְרִי שֶׁלֹּא יוֹהִיה בָּו

שומן גאות ושות ממעשות עד שיזיה בעניינו באין
וכאפס ממש, וזכה לעליידיותה לבוא לבחינת
בטול באמת - עליידיותו בכלל נפשו בשורשו
באחדותו יתפרק האין סוף שנקרה מחייב
המציאות בידע. וعليידיותו בכללין כל
הועלמות הتلויות בנפשו גם כן באחדותו
יתפרק האין סוף שנקרה מחייב המציאות. (שם נ"ב)
הדברורים שאדם משיח ומדבר בין לבי
קונו הם בוחנת רוח הקדש. כי
עלידי שנבקנים לו ומכיריה עצמו ימכוין עצמו
לדבר לפניו השם יתפרק, שולח לו השם יתפרק
דברורים בפיו שהם בוחנת רוח הקדש. וצריך
לראות ולהשתדל תמיד לבקש בכל עת בדברורי
רצויים ותחנונים חדשים. וזה זכין על ידי טהרתו
הלב שזוכין עלידי תנויות השכל בקדשה. וזה
"לב טהור ברא לי אללים או רוח נכוון חדש
בקרבי", שיזכה לחידש בכל פעם דברורים חדשים
שהם בוחנת רוח הקדש כלל. (שם, סימן קנו)

עוד אמר לענין התבזבזות, שהיה הרבה זיל לזרו מאד בזזה ליהות רגיל מאד בה התבזבזות, לפרש שיחתו לפני השם יתברך בכל יום ויום ואמר: שאפלו בשאיין יכולין לדבר כלל, אפלו בשמדברין רק דבר אחד, גם כן טוב מאד ואמר: שאפלו אם אין יכול לדבר רק דבר אחד, יהיה חוק בדעתו, וירבר אותו הדבר פמה וכמה פעמים בלי שעור עירקה, ואפלו אם יבליה פמה וכמה ימים בדבר זה בלבד גם זה טוב ויהיה חוק ואפיין, וירבה לדבר אותו הדבר פעמים אין מספר, עד שירחם עליו השם יתברך, ויפתח פיו, יוכל לפרש שיחתו:

ואמר: שהדבר יש לו כח גדול מאד, כי הלא יכולין להחש על קנה-שraphה שלא תוכל ליראות והבן. ואו בשדרבר מזה, דבר הרבה מה התבזבזות, והאריך מאד בשיחה נפלאה בכמה מיני לשונות, וחוק אותן ורנו אותן מאד מאד בזזה, להתקזק להרבות בה התבזבזות ושיחה ביןו

לְבַין קُוֹנוֹ וְאָמֵר: שֶׁרְצֹנוּ שִׁיחַה לְנוּ כֹּל הַיּוֹם בְּלֹא הַתְּבוֹדָות, וְלִבְלוֹת כֹּל הַיּוֹם עַל זה, אֲךָ לֹא כֹּל אָדָם יָכֹל לְקַיֵּם וְאֵת עַל-כֵּן בְּהַכְרֵחַ לְצֹוֹת לָהּם שִׁיחַה לָהֶם עַל-כָּל-פְּנִים אַיִּזהֵ שָׁעָה הַתְּבוֹדָות, כִּי גַם זה טוֹב מַאֲדָם אֲבָל מֵי שְׁלָבּוֹ חֹזֶק בָּה/, וּרוֹצֶחֶת לְקַבֵּל עַלְיוֹ עַל עֲבוֹדָתוֹ יַתְּפַרְקֵ בָּאָמָת, רְצֹנוּ שִׁיחַה לוֹ כֹּל הַיּוֹם הַתְּבוֹדָות (ברכות כא): יְלִיאִ שִׁיחַת פְּלֵיל אָדָם כֹּל הַיּוֹם בְּלֹא. (ליקוטי מוהר"ן ח"ב צו)

עוֹד שְׁמַעַתִּי בְּשֶׁמוֹ לְעַנֵּן מַעַלְתַּת הַשִּׁיחָה בֵּינוֹ לְבַין קֻוֹנוֹ (בוראו), שָׁאָמֵר שְׁעַל תְּפִלוֹת וִתְּחִנּוֹת וּבְקָשׁוֹת הַפְּדוּרוֹת מִפְּבָר, בְּכָר יְזָעִין מֵהֶם כֹּל הַמְּחַבְּלִים וּהַמְּקַטְּרִגִּים, וְהֶם אֲוֹרְבִּים עַל הַדָּרְכִּים שֶׁל אָלוֹ הַתְּפִלוֹת, מִחְמַת שִׂיּוּדָיעִים מֵהֶם מִפְּבָר. בָּמוֹ, לְמַשֵּׁל, עַל הַדָּרָךְ הַכְּבֹושָׁה, הַדִּיעָה וּמִפְּרָסָם לְכָל, שֶׁם אֲוֹרְבִּים רֹצְחִים וּגְוַלְגִּים תָּמִיד, מִחְמַת שִׂיּוּדָיעִים מִדָּרָךְ זה בָּכָר. אֲבָל כַּשְׁהוֹלְכִין בְּנִתְיבָּה וּדְרָךְ חֲדָשָׁה, שָׁאַנוּ נֹדֵעַ עַדְיִין, שֶׁם אַיִּם יְזָעִים לְאָרָב שֶׁם כָּל. בָּמוֹ-כֵּן לְעַנֵּן הַגָּל, כי

השיטה שמדרבר הָאָדָם עַצְמוֹ בֵּין לְבֵין קָנוֹ, הוּא
דרך חדש ותפליה חדשה, שהאדם אומרה מלבו
 מחדש, על-כזנו איז המCTRנים מצוים כל-כך
 לארכ. ואף-על-פייכן הוויר מאד גם על אמירת
 שאר תחנות ובקשות, כאמור בדברינו בפה
 פעים. (שם ח"ב צ)

לאחד אמר: גבור אחד חגר מתניו לבבש
 חומה חזקה ואחר כך בשבע אל
 השער, היה ארוג על השער מטויה מקורי
 עביביש שפתחם השער וכי יש שיטות מזויה שיש לה
 חוויר ממלהמתו מהמת הסתימה של הקורי
 עביביש?! (והນמשל מובן) ואחר-כך אמר לו: העקר
 הוא הדבור שעיל ידי הדבור יכולין לבבש הפל
 ולנצח כל המלחמות ואמר: אף על פי שיבולין
 להתיבודד במחשבה, אבל העקר הוא הדבור,
 ובנואר הנמשל ממי לא לעני מה שקרה על
 האדם לדבר לפני השם יתברך או לפני
 הצדיקים האמתיים מה שבלבו וכל זה מהמת

בושה ובבדות שלו שאין לו עוזת דקדרשה, בונדי הוא שטות גדוֹל כי הלא הוא רוץ'ה לכבש בלבבו מלחתה חוכה שהיא מלחתה היצור, ועכשו כשהוא סמוך לדבר, ולכבש ולשבור חזמות ולפתח שעריהם על ידי הדבר, ובשביל מניעה קלה מחלישות דעתו וכיוצא, ימנעו חם ושלום מלדבר?! כי הלא המניעה הזאת נחשבת לסתימה של קורי עכבייש בנגד החומות שרוצה לשבר בלבבו.

גם ספר לי האיש הנ"ל שרבינו צוה לו שיחיה לו התבונדות שתי שעות ביום: שעה אחת שילך וישתוקק וכיון עצמו לדבר, ויערד לבו לך, אחר כן ידבר שעה אחת.

(שיחות הר"ן רלב)

כשאדם כל היום בשמחה או בנקול לו יחד שעה ביום לשבר את לבו ולהשיח את אשר עם לבבו לפניו לשם יתבהה, כמו אמר

אֲצַלְנוּ כִּמֶּה פָּעָמִים, אֲבָל בְּשִׁיעֵשׁ לוֹ עַצְבּוֹת חַם
וּשְׁלוֹם, קָשָׁה לוֹ מַאֲדָד לְהַתְּבוֹדֵד וּלְפִרְשֵׁשׁ שִׁיחָתוֹ
לִפְנֵיו יִתְּבָרֵךְ. (שיחות הר"ן כ')

לִבּ נִשְׁבֵּר וּעַצְבּוֹת אַינוֹ עַנְיָן אֶחָד בְּלָל, כִּי לִבּ
נִשְׁבֵּר הוּא בְּלִבּ, אֲבָל עַצְבּוֹת הוּא בָּא מִן
הַטְּחוֹל וּוּהוּ סְטוֹרָא-אַחֲרָא וְהַקְּדוֹשָׁ-בָּרוֹךְ-הוּא
שׂוֹנֵא אֹתָהּ, אֲבָל לִבּ נִשְׁבֵּר הוּא חַבֵּב לִפְנֵי
הַשֵּׁם יִתְּבָרֵךְ וַיַּקְרֵר מַאֲדָד בְּעִינֵיו יִתְּבָרֵךְ. וְהִיא טוֹב
שִׁיחָה לְהָאָדָם לִבּ נִשְׁבֵּר בְּלַיּוֹם, אֶחָד אָנָשִׁים
כְּעַרְבָּכֶם אֵין יִכּוֹלִים לְקַיִם וְאֵת כִּי יִכּוֹלִים לְבֹא
מִלְבָד נִשְׁבֵּר לְעַצְבּוֹת חַם וּשְׁלוֹם, שָׁזָה אֲסּוֹר
לְהָאָדָם לְגַמְרֵי. עַל כֵּן צָרִיכֵינוּ לְיַיחֵד אַיִלָּה שְׁעָה
בַּיּוֹם שִׁיחָה לוֹ לִבּ נִשְׁבֵּר, דְהִינוּ לְהַתְּבוֹדֵד
וּלְשִׁבֵּר לְפָנֵיו יִתְּבָרֵךְ אֲבָל שָׁאָר בְּלַיּוֹם בְּלֹא
יִהְיֶה רַק בְּשִׁמְחָה. (שיחות הר"ן מ"א)

עַצְבּוֹת הוּא בָּמוֹ מַיְשָׁהוּא בְּכֻעַם וּבְרֹגֶז בָּמוֹ
שְׁמַתְרָעָם וּמַתְלָזָן עַלְיוֹ יִתְּבָרֵךְ, חַם

וַיְשָׁלֹם, עַל שְׁאֵינוֹ עוֹשֶׂה לוֹ רְצׁוֹנוֹ. אֲבָל לְבָנָשׁ בָּר הָוָא כִּבֵּן הַמְּתַחְטֵא לְפָנֵי אָבִיו בְּתִינּוֹק שְׁקוּבֶל וּבוֹכֶה לְפָנֵי אָבִיו עַל שְׁנַתְרַחַק מִמְּנוֹ, וְעַזְןָעִין עוֹד לְקַפְּנֵן סִימָן לְדָבָר. (שיחות הר"ן מ"ב)

אַחֲרָה לְבָנָשׁ בָּר אֲשֶׁר. וְזה סִימָן אֲםֵן הָיָה לוֹ לְבָנָשׁ בָּר כְּשֶׁבָּא אַחֲרַבְךָ לְשֶׁמֶחה.

(שם, סימן מ"ה)

אָמֵרָה: דָוד הַמְּלָךְ עַלְיוֹ הַשְּׁלֹם יִסְדֶּק כָּל סִפְר תְּהִלִּים מִזָּה שְׁהִיה חֹזֶק מִאָד בְּעָנֵינוֹ הַתְּבֻזְדּוֹת. וְאָמֵרָה, שָׁעַקְרָה הַתְּבֻזְדּוֹת שֶׁל דָוד הַמְּלָךְ, עַלְיוֹ הַשְּׁלֹם, הָיָה בְּעֵת שְׁשַׁבְבָּה עַל מִטְחוֹ וְכַסְתָּה עַצְמוֹ בְּסָדֵין אוֹ הָיָה מִדְבָּר וּמִשְׁיחָה כָּל לְבָוֹ לְפָנֵי הַשֵּׁם יְחִיבָּךְ כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב: "אֲשֶׁרָה בְּכָל לִילָה מִטְחוֹתִי בְּגִמְעָתִי עַרְשִׁי אַמְסָה". אֲשֶׁרָי מַי שִׁירְגִּיל עַצְמוֹ לְקִים הַנְּגָהָה וּזְהֻוָּלה עַל הַפְּלָל.

(שיחות הר"ן ס"ח)

עֹד כתוב בשיחות הקדושות, שטוב להאדם, בשעה ששוכב על מיטה לישן, להריגיל עצמו לשפך שיוויו לפניו השם יתברך ולבקשו, שיוכנה להתקרב לעבודתו יתברך. ואם אין זו כה אזו לדבר דבראים לפניו יתברך מIGHT מIGHT התגברות לבו האון, על כל פנים ירגיל עצמו להתאנח ולגנוח גנichות הריפה תכופות זה אחר זה על שרחוק מאד מהשם יתברך ושיזכה להתקרב אליו יתברך. וכבר מבאר בספרו הקדוש "לקוטי מוהר" נ" במה תורז מה שיבולין לובות על ידי אנחה דקדשה, עין שם.

קְשֹׁאָחֶד מִישְׁרָאֵל רֹצֶה לְדַבֵּר עִם הַשֵּׁם
יַתְבִּרְךָ לְפָרֵשׁ שִׁיחָתוֹ לְפָנָיו יַתְבִּרְךָ
וַיְלַבְּקַשׁ מִמֶּנּוּ שִׁיקְרָבוּ לְעַבְדָּתוֹ יַתְבִּרְךָ אָוּ הַשֵּׁם
יַתְבִּרְךָ כְּכִבּוֹל מִשְׁלִיךְ כֵּל עֲנֵנִיו וְכֵל הַגְּרוֹת
שְׁרוֹצֶה לְגֹזֶר חַם וּשְׁלוֹם וְכֵל הַעֲסָקִים שְׁלֹוּ
שְׁחוֹתָא יַתְבִּרְךָ עֹסֵק בָּהֶם כְּכִבּוֹל וְהָוָא מִשְׁלִיךְ

הכל ופונה עצמו רק לזה האיש שרוצזה לדבר עמו ולפירוש שיחתו לפניו, לבקש מאתו שיעורו להתקרב אליו יתרה. נמצא שעלי-ידיה ממילא נצולין ישראל מפל הנגורות קשות רחמנא לצלן.

(שיעור הר"ן ע')

אמר אם היה האדם זוכה לשמע השירות והתשבחות של העשבים, איך כל עשב ועשב אומר שירה להשם יתברך בלי שום פניה ובלי שום מחשב חוויל כלל, בפה יפה ונאה בקשומען את השירה שלהם. ועל בן טוב מאד ביניהם לעבד את השם ביראה ולהתבזבז על פניו השירות בין גודלי הארץ ולשפך שם שיחתו לפניו השם יתברך באמת, עיין עוד בהשיות סימן רב"ו שאמר גם בן, שטוב יותר שההתבודדות יהיה מחויז לעיר במקום עשבים בלבד, כי העשבים גורמים شيئاויר הלב. (שיעור הר"ן קמ"ג)

אמר בונדי נמצאים בשרים אפר-על-פי שאין להם התבוזדות, אבל אני קורא אותם

מִבְּהָלִים וּמִבְּלָבְּלִים (פלוטים) וַיַּחֲאֵם כִּשְׁיכֹא מֶשִׁיחַ
וַיַּקְרָאו אֹתָם יְהִיוּ מַעֲרְבִים וּמִבְּלָבְּלִים. אֲבָל מֵי
שְׁמִתְנִיגָג בְּהַגְנִיהָ הַקְדוֹשָה שֶׁל הַתִּבְדּוֹדָה,
יְהִיָה דָוָמָה כְּמוֹ הָאָדָם אַחֲרַ הַשְׁנִיה שְׂדֻעָתוֹ נָוחָה
וּמִשְׁבַת הַיְטָב, בָּן יְהִי דָעָתוֹ נָוחָה וּמִשְׁבַת עָלָיו
בָּלִי מִהוּמָה וּבְלָבְול (שיחות הר"ן רכ"ח).

עַקְרָב הַחַיָּה מִקְבָּלֵין מִהַתְפָּלָה, כְּמוֹ שְׁבָתוֹב:
תְּפָלָה לְאֵל חַי (תהלים מ"ב). גַם עַל יְדֵי
תְּפָלָה מִשְׁפִיעַ חַיָּה לְכָל שֶׁלֶשֶה חַלְקִי עַזְוָלִם,
שָׁהָם: עַזְוָלִם הַשְּׁפָל, עַזְוָלִם הַפּוֹכְבִים וּעַזְוָלִם
הַמְלָאָכִים. וְעַל בָּן עַל יְדֵי תְּפָלָה מַעֲזִיר פְּחָ
הַמְלָאָכִים, הַמְנַהֲגִים אֶת הַפּוֹכְבִים הַמְמַנִּים עַל
הַעֲשָׂבִים וְהַצְמָחוֹת שַׁבְעָוָלִם הַשְּׁפָל הַזָּה וּמִכִּים
אֹתָם וְאֹמְרִים לָהֶם שִׁגְדָלוּ, כְּמוֹ שָׁאָמְרוּ
חַכְמִינוֹ, זְכַרְנוּם לְבָרְכָה, אֵין לְךָ עַשְׂבָ מַלְמַטָּה,
שָׁאיָן לוֹ בּוֹכֶב וּמַלְאָה, שְׁמַבָּה אָתוֹ וְאֹמֵר לוֹ:
גָּדָל. גַם יִשְׂרָאֵל מִפְרָנָסִין לְאַבְיוֹתָם שַׁבְשָׁמִים

בהתפלתם, ובכפי שמספרנים לאביו שבעשימים בתפלתו, בן זוכה האדם למצא את פרנסתו.
(השתפות הנפש נ).

יכולים לצעק להשם יתברך בקול דממה
דקה בצעקה גדולה מאד וישום אדם
לא ישמע כלל, כי איןנו מוציאו שום קול לחיזן
רק הוא מצייר היטיב הצעקה במוחשכה, עין
בפניהם כל העניין (שיות הר"ן ט"ז).

לכל אחד ואחד יש הנחות מיוחדות שצורך
לנהג כפי שצורך לתקן מה שפגם וכפי
שער נשמהו. אבל ההתקנות ולשוף שיחותו
לפני השם יתברך בכל יום ובכלשון שפדרבים
בו, זה הוא הנחה כללית שמחיב בזה כל אחד
מיישראל בכל יום כל ימי חייו. וכן למוד שעלה
ערוך בכל יום זה הוא גם בין הנחה כללית
בנ"ל. (השתפות הנפש ל"א).

אמירת תהלים היא מעלה גדרולה, אבל אמרם דוד המלך עליו השלום בעצמו, כי הוא אמרם ברוח הקדש. ורהורח הקדש מנה בתוכה התיבות (הטילים). ובשאומר המזמור תהלים הוא מעוזר ברוח פיו את הרוח הקדש, עד שנכח שבאבלו אמרם דוד המלך עליו השלום בעצמו. והוא מסג'ל מאד לרפאות את החולה להיות לו בטחון רק על השם יתברך, שעל ידי אמירת תהלים יוושיעו השם. והבטחון הוא בחינת משענת, כמו שהאדם נשען על המטה, בן הוא נשען על הבטחון, שבוטח שיושיעו השם, כמו שאמר דוד: ויהי ה' למשען לי, ועל בן על ידי זה נרפא החולה, כמו שכותב: אם יקיים והתרחק בחויז על משענתו ונקרה. וזה בחינת ויצא חptr מגוע יש הנאמר על משיח שהוא מזרע דוד. וזה בחינת עתידין צדיקים שיחיו מתים על ידי המשענת, בחינת:

**וְאִישׁ מְשֻׁעָנָהוּ בַּידֹּו, בְּחִינָתֶךָ: וְנֵתֶת הַמְּשֻׁעָנָה עַל
פִּנֵּי הַגָּעָר:**

גם דבר אן: חֲרֵף הַיּוֹם בְּחִינָת עֲבוֹר, וְאוֹכֶל
הַעֲשָׂבִים וְהַצְמָחִים בְּלִם מִתְהִימָּה, כִּי בְּטַל
בָּחָם בְּחֲרֵף, וְהֵם אֹו בְּבְחִינָת מִתְהָ. וְכַשְּׁבָא
הַקִּיזָּ, שֶׁהַיּוֹם בְּחִינָת לְדָה, אֹו בְּלִים
נְתַעֲזָרִים וְחַיִים, וְאוֹ טֹב וַיְפָה מָאָר כְּשִׁוּצָאים
לְשִׁוָּחַ בְּשָׁדָה. שִׁיחָה זֹו תְּפִלָּה וְתְּחִנּוּנִים וְתְּשִׁוּקָה
וְגַעֲגָעִים לְהַשֵּׁם יְתִבְרָה, וְאוֹכֶל שִׁיחָה הַשָּׁדָה
הַמְּתִחְילִים לְחַיּוֹת וְלִצְמָחָה, אֹו בְּלִם נְכָסִיפִים
וְגַכְלִילִים בְּתוֹךְ שִׁיחָתוֹ וְתְּפִלָּתוֹ. וְעַזְן בְּלִקְוּטִי
מוֹהָרָ"ז חָלֵק ב' סִימָן א' שִׁזָּה בְּחִינָת וַיֵּצֵא יִצְחָק
לְשִׁיחָה בְּשָׁדָה, שִׁתְּפִלָּתוֹ הִיְתָה עַם בְּלִ שִׁיחָה
הַשָּׁדָה, שְׁבֵל שִׁיחָה הַשָּׁדָה חָרוּוּ פָּחָם לְתוֹךְ
תְּפִלָּתוֹ, עַזְן שָׁם. (השתפכות הנפש כ"ז)

**לְאֶחָד מְגֹדוֹלִי מִקְרָבָיו צָוָה לוֹ בִּימֵי נְעוּרָיו
שֶׁל הַמִּקְרָב הַגְּלִיל, שְׁבָשָׁעַת**

התבּודדות ידבר הרגה בפרטיות עם כל איברי גוףו ובסביר להם שפל תאות הנוף הכל.
(השתפות הנפש מ"ח)

צריך להרגיל עצמו להתפלל על כל מה שיחסר לו בכלל עת, הן פרנסה או בנים או פשיש לו חוליה חם ושלום, ביתו ואריך רפואה וכו', על כלם יהיה עקר עצתו רק להתפלל להשם יתפרק, ונאמין בהשם יתפרק שהוא טוב בכלל, כמו שכותב טוב ה' לכל, הינו לכל הדברים הן לרפואה הן לפרנסה הן לכל הדברים. כשהמאמין כן, בודאי יהיה עקר השתדלותו בתר קדשא בריך הוא ולא ירדף אחר תחבולות רבות, כי רבם אינם מועלים כלל, ומעט דעת המועלים אין יודע מהם ואין יכול למצוותם. אבל לקרוא להקרושברוד הוא זה טוב ומועיל לכל דבר שבעולם. וזה יכול למצא תמיד כי היא יתפרק בנמצא תמיד.
(השתפות הנפש)

**הקדוש ברוך הוא מטהיה לתקלחתם של
ישראל וכשישראל מתקללים לפניו
הם מלאים תאותו והוא מקבל תענוג מאתם.**
(ליקוטי מוהר"ן ט"ו)

**מי שרצו להטעם או רגנו, הינו סודות
התורה שיתגלה לעתיד, ירפא בהתבזבזות
בינו לבין קונו וידין ישפט את עצמו על כל
עסוקיו ומעשיו, אם כך ראיו והגון לו לעשות
ולהתנגן כך בנגד השם יתברך הגומל עמו
טובות בכל עת ורגע. יוכל דבריו במשפט
על הפל יבוא במשפט עם עצמו, והוא בעצםו
ידין ישפט את עצמו על כל עסוקיו ומעשיו.
ובזה יסיר מעליו כל הפחדים וניצל מיראות
הנפולות, הינו שלא נראה ולא יפחד משום שר
וארון וחיה רעה ולסתים ולא משום דבר
שבעולם, רק מהשם יתברך בלבד נראה ויפחד.**
(ליקוטי מוהר"ן ט"ו)

הבטחת רבינו זכרונו לברכה

רבינו ז"ל וחד שני עדים נאמנים, תלמידו ר' אהרן מברסלב ותלמידו ר' נפתלי מגנומרוב, והבטיח ואמר בפניהם, מי שיבוא על קברו ויאמר שם אלו העשרה מומורי תהלים, ויתן פרוטה לצדקה עבורה, אפלו אם גדרו ועצמו עונותיו וחטאיו וכך קאוד חס ושלום, אויך אהאטיז ואשתקד לארך ולרחב להושעו ולתקנו. ואמר בו הילשון: איך וועל מיך ליגען אין דער לענג אין אין דער בריטיך איך זאל איהם א טובה טוהן, בי די פאות וועל איך איהם ארויים צייחן פון שאול תחתיות (אשחתה לארך ולרחב להטיב עמו). באפאיו אמשכחו ואוציאהו משאול תחתיות). ואני חזק בכל הדברים שלי, אך בונה אני חזק ביטור, שאלו העשרה מומורי תהלים מועלים מאד מאה, ואמר שהוֹא תקון הכללי, כי כל עברה יש לה תקון מחר, אבל תקון הוה הוא תקון הכללי.

תקון רבינו זכרונו לברכה

לומר העשרה מומורי תהלים אלו טו, לב, מא, מב, נט, עז, צ, כת, קלוי, קג, לפנים הברית.ומי שזכה לאמורים באזתו היום אין צרך לפחד כי בוגדי נתקון עלידי זה. ואמר רבינו ז"ל: דאם ערשטע אויז מקוה (הרבර הראשoon מקוה). אך אפלו אם הוא אכן שי אפשר לטבל במקווה, אהייל-פריכן יאמרם. כי הם תקון גדול ונורא.

תקון הפללי

טוב לומר זאת לפניו אמירת העשרה מומזרם:

הרייני מקיים עצמי באמירת העשרה מומזרם אלו
לכל הצדיקים האמתיים שבני עפר קדושים אשר בארץ
הצדיקים האמתיים שבני עפר קדושים אשר בארץ
הטה. ובפרט לרובנו הקדוש צדיק יסוד עולם נחל נבע
מקור חכמה רבנו נחמן בן פינא, זכותו יגן علينا ועל
כל ישראל אמן:

קדם שיתחיל באמירת תחילים יאמר זה:

לבו נרננה לירלה נרעה לצור ישענו נקדמה פניו
ברוחה בומרות נרע לו: כי אל גדור יהוה ומלך
גדור על כל אלהים:

הרייני מזמין את פי להזדות ולהלל ולשבח את בוראי
לשם יהוד קידשא בריך הוא ושבינתייה
ברחילו ורוחמו על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל
ישראל:

טז

- א' מכתם לדוד, שמרני אל כי חסיתך;
- ב' אמרת ליהוה, אדני אתה, טובתי כל עליך;
- ג' לקודושים אשר בארץ הארץ, ואדרוי כל חפציך;
בם:
- ד' ירבי עצובותם אחר מרהו, כל אפיק נסכיהם
מדם, וכל אשא את שמותם על שפתיכי;
- ה' יהוה מנת חלקי ובosci, אתה תומיך גורלי;
- ו' חבלים נפלו לי בגעמים, אף נחלה שפה עלי;
- ז' אברך את יהוה אשר יענני, אף לילות יטרוני
כליות;
- ח' שוויתי יהוה לנגידי תמיד, כי מימני כל אמות;
- ט' לבן שמח לפני ויגל בבודי, אף בשורי ישפן
לכתח:
- ע' כי לא תועז נפשי לשאול, לא תתן חסידך
לראות שחת:

א תודיעני אורה חיים, שבע שמחות את פניה,
נעמות בימינך נצח:

לב

- א לדוד משכיל, אשרי נשוי פשע כסוי חטאה:
- ב אשרי אדם לא יחשב יהוה לו עוז, ואין ברוחו רמיה:
- ג כי החרשתך בלו עצמי, בשאנתי כל היום:
- ד כי יומם וليلתך תכבד עלייך, נחפה לשדי בחרבני קין סלה:
- ה חטאתי אודיעך ועוני לא כפיתי, אמרתי אודה עלי פשעי ליהוה, ואתה נשאת עוז חטאתי סלה:
- ו על זאת יתפלל כל חסיד אליך לעת מצא, רק לשפתח מים רבים אליו לא יגעו:

- וְאַתָּה סִתְר לֵי*, מֵצֶר תְּאַרְגֵּנִי, רַצִּי פִּלְטַת תְּסֻבְּבִנִי
סָלָה:
- חַ אֲשֶׁכְיָלָה, וְאֹרֶך בָּדָרֶך וְתָלָה, אִיעָצָה עַלְיךָ
עִינִים:
- טַ אֶל תְּהִיו בְּסֻום כְּפָרֶד אֵין הַבִּין, בְּמַתָּג וּרְפָזָן
עָדָיו לְבָלוּם בְּלִ קְרָב אַלְךָ:
- וְרַבִּים מְקָאוּבִים לְרַשְׁעָה, וְהַבּוֹטָח בִּיהָוָה חִסְדָוָה
יְסֻבְּבָנָה:
- יְ שָׁמָחוּ בִּיהָוָה וְגִילוּ צְדִיקִים, וְהַרְגִּינוּ בְּלִ יְשִׁירִי
לְבָ:

מא

- אַ לְמַנְצָחָה מִזְמֹר לְדֹוד:
- בַּ אֲשֶׁרִי מִשְׁכִּיל אֶל דָל, בַּיּוּם רַעָה יְמִלְתָהוּ
יְהָוָה:

*כאן צריך להפסיק מעט

- ג. יהוה ישמירנו ויחיהו ואשר באָרֶץ, ואל תהיננו
בנפש איביו:
- ד. יהוה יסעדנו על ערש דוו, כל משכבו הפקת
בחלו:
- ה. אני אמרתי יהוה חנני, רפאה נפשי כי חטאתי
לך:
- ו. אויבי יאמרו רע לי, מתי ימות ואבד שמו:
- ז. ואם בא לראות שוא ידבר, לפו יקbez און לו,
יצא לחוץ ידבר:
- ח. יחר עלי יתלהשו כל שנאי עלי, יחשבו רעה
לי:
- ט. דבר בליעל יצוק בו, ואשר שכב לא יוסף
לקיים:
- י. גם איש שלומי אשר בטהתי בו אוכל להמי,
הגדייל עלי עקב:
- יא. אתה יהוה חנני והקימני, ואשלמה להם:

ב בזאת ידעת כי חפצחת بي, כי לא ירע איבי
עליך:

ג ואני בחמי תמכת بي, ותצבני לפניך לעולם:
ד ברוך יהוה, אליה ישראל מהעולם ועד
העולם אמן ואמן:

מב

- א למונצח משכיל לבני קרח:
- ב כאיל תערג על אפיקי מים, בן נפשי תערג
אליך אלדים:
- ג צמאה נפשי לאלhim לאל חי, מתי אבוא
וואראה פנוי אלדים:
- ד היתה לי דמעתי לחם יומם ולילה, באמר אליו
כל היום אינה אליה:
- ה אלה אוברה ואשפכה עלי נפשי, כי עבר
בפקה, ארדם עד בית אלדים, בקהל רנה
ותודה המון חוגג:

וְ מַה תִּשְׁתֹּחַחֵי נֶפֶשִׁי וְתָהַמֵּי עַלִּי הַזְּהִלִּי
 לְאֱלֹהִים כִּי עַז אָזְדָנו יִשְׁוּעָת פָּנָיו:
 אֱלֹהִי עַלִּי נֶפֶשִׁי תִּשְׁתֹּחַחֵת עַל־בָּן אָזְכָרֶךָ
 מְאָרַץ יְרֵדוֹ וְחַרְמוֹנִים מִהָר מִצְעָרָךְ:
 חַתְּהֻם אֶל תַּהֲוָם קֹרֵא לְקוֹל צְנוּרִיךְ כָּל
 מְשֻׁבְּרוּךְ וְגַלְעִיד עַלִּי עֲבָרוֹ:
 טַיּוֹם יִצְחָה יְהֹוָה חָסְדוֹ וּבְלִילָה שִׁירָה עַמִּי,
 תְּפִלָּה לְאֵל חַיִּים:
 אָוּרָה לְאֵל סָלָעִי לְמַה שְׁבַחֲתָנִי לְמַה קִידָר
 אַלְקָד בְּלָחָץ אֹיֵב:
 יָבָרֶץ בְּעַצְמוֹתִי חַרְפּוֹנִי צָרָרִי בְּאָמָרָם אַלְיִ
 כָּל הַיּוֹם אֵיתָ אֱלֹהִיךְ:
 יְ מַה תִּשְׁתֹּחַחֵי נֶפֶשִׁי וְמַה תָּהַמֵּי עַלִּי הַזְּהִלִּי
 לְאֱלֹהִים כִּי עַז אָזְדָנו יִשְׁוּעָת פָּנִי וְאֱלֹהִים:

נת

- א לְמַנְצָחָה, אֲלֹת תְּשִׁיחָת לְדוֹד מִכְתָּם, בְּשֶׁלֶח
שָׁאוֹל וַיִּשְׁמַרְוּ אֹתְהַבֵּית לְהַמִּתּוֹ:
- ב הַצִּילָנִי מִאֵיבִי, אֱלֹהִי, מִמְתָקּוּמִי תְשַׁגְבָנִי:
- ג הַצִּילָנִי מִפְעָלִי אָזְן, וּמִאֲנֵשִׁי דָמִים הוֹשִׁיעָנִי:
- ד בַּי הַפָּה אָרוּבּוּ לְנַפְשֵׁי, גִּזְוּרּוּ עַלְיָ עַזִּים, לֹא
פְשֻׁעַי וְלֹא חַטָּאתִי אֲדֹנִי:
- ה בְּלִי עָזָן, יְרִיצָן וַיְפֹגַןנוּ, עֹורָה לְקַרְאָתִי וְרָאָה:
ו וְאַתָּה יְהֹוָה אֱלֹהִים צְבָאות אֱלֹהִי יִשְׂרָאֵל,
הַקִּיצָה לְפָקַד כָּל הָגּוֹים, אֲלֹת תְּחִזָּן כָּל בָּנָדִי אָזְן
סְלָה:
- ז יִשְׁבוּ לְעַרְבָּה יְהָמוּ כְּפָלָב וַיִּסְׁובְּבּוּ עִיר:
- ח הַגָּה יִבְיַעַן בְּפִיהָם חִרְבּוֹת בְּשִׁפְתּוֹתֵיהֶם, בַּי
מַי שְׁמַעַן:
- ט וְאַתָּה יְהֹוָה תְּשִׁחַק לְמוֹ, תְּלֻעַג לְכָל גּוֹים:

וְעַזּוֹ אֵלֶיךָ אֲשֶׁרֶת, כִּי אֱלֹהִים מִשְׁגָּבִי:
 וְאֱלֹהִי חֶסֶדְךָ יָקֹדְמָנִי, אֱלֹהִים יְרַאֲנִי בְּשָׂרְרִי:
 וְכִי תַּהֲרִגְתָּם פָּנֵי יִשְׁבְּחוּ עָמִי, הַנִּיעַמּוּ בְּחִילֵךְ
 וְהַזְּרִידְמָוּ, מְגַנְּנוּ אַדְנִי:
 וְחַטָּאת פִּימֹ דָבָר שְׁפָתָיו וַיַּלְכְּדוּ בְּגָאוֹנָם,
 וּמִאָלָה וּמִבְּחָשׁ יִסְפְּרוּ:
 וְכִי תַּהֲמִיחָה בְּלִיה וְאַיִינָמוּ, וַיַּדְעֻוּ כִּי אֱלֹהִים
 מִשְׁלֵל בַּיּוֹקָב לְאַפְסֵי הָאָרֶץ סָלָה:
 וַיַּשְׁבוּ לְעַרְבָּה יְהָמָם בְּכָלְבָן וַיַּסְׁבְּכוּ עִירָה:
 וְהַמָּה יִנְיָעֵן לְאַכְלָל, אָמָם לֹא יִשְׁבְּעוּ וַיַּלְנִינוּ:
 וְוְאַנְיַ אֲשִׁיר עַזְּךָ וְאַרְגַּן לְבָקָר חֶסֶדְךָ, כִּי חִיַּת
 מִשְׁגָּב לִי וּמִנּוּס בְּיוֹם צָר לִי:
 וְעַזּוֹ אֵלֶיךָ אֲזֹמָרָה, כִּי אֱלֹהִים מִשְׁגָּבִי אֱלֹהִי
 חֶסֶדְךָ:

עז

- א' לְמַנְצָחָה עַל יִדּוֹתָוּן לְאַסְפָּמָזָמוֹר:
- ב' קֹולֵי אֶל אֱלֹהִים וְאַצְעָקָה, קֹולֵי אֶל אֱלֹהִים
וְהַאֲוֹן אַלְיָה:
- ג' בַּיּוֹם צָרָתִי אָדָנִי הַרְשָׁתִי, יְדִי לִילָה נָגָרָה וְלֹא
תִּפְגַג, מְאָנָה הַנְּחָם נְפָשִׁי:
- ד' אַזְבָרָה אֱלֹהִים וְאַהֲמִיה, אַשִׁיחָה וְתִתְעַטֵף
רוּחִי סָלה:
- ה' אַחֲזָה שְׁמָרוֹת עַיִן, נְפֻעָמָתִי וְלֹא אָדָבָר:
- ו' חַשְׁבָתִי יָמִים מִקְדָם, שְׁנָות עַזְלָמִים:
- ז' אַזְכָרָה נָגִנָתִי בְּלִילָה, עַם לְבָבִי אַשִׁיחָה,
וְיִחְפַשׁ רֹוחִי:
- ח' הַלְעַזְלָמִים יִזְנָח אָדָנִי, וְלֹא יִסְיף לִרְצֹות עֹזֶד:
- ט' הַאֲפָם לְנִצָח חַסְדוֹ, גַמְרָא מָר לְדָר וְדָר:
- ע' הַשְׁכָחָה חֲנוֹת אֶל, אָם קָפָץ בָאָפָר רַחֲמָיו סָלה:

- א. וְאָמַר חֲלוֹתִי הִיא, שְׁנָוֹת יִמְין עֶלְיוֹן:
- ב. אָזְפּוֹר מַעֲלֵלִי יְהָה, כִּי אָזְבָּרָה מִקְדָּם פָּלָאָךְ:
- ג. וְהַגִּתִּי בְּכָל פְּעֻלָּה, וּבְעַלְלוֹתִיךְ אָשִׁיחָה:
- ד. אֱלֹהִים, בְּקָדְשׁ דָּרְכֶךָ, מַי אֵל גָּדוֹל בְּאֱלֹהִים:
- טו. אַתָּה הָאֵל עַשְׂה פָּלָא, הַוְדָעַת בְּעַמִּים עַזָּה:
- טו. גָּאָלָת בְּזַרְעוֹעַ עַמָּה, בְּנֵי יַעֲקֹב וּיְוֹסֵף סָלָה:
- ט. רָאוֹךְ מִים אֱלֹהִים, רָאוֹךְ מִים יְחִילָה, אָפְּרָגָנוּ
תְּהִמּוֹת:
- ט. וּרְמוֹ מִים עֲבוֹת, קֹל נְחַנְנוּ שְׁחָקִים, אָפְּחַצְזִיךְ
יְתָהָלָכָנוּ:
- ט. קֹל רָעֵמָךְ בְּגַלְגָּל הָאִירָוּ בְּרָקִים תְּבָל, רָגָה
וּתְרַעַשׁ הָאָרֶץ:
- כ. בְּבָם דָּרְכֶךָ וִשְׁבִילֶךָ בְּמִים רַבִּים, וּעַקְבּוֹתִיךְ לֹא
נְדַעַּוּ:
- כט. נְחִיתָ צָאן עַמָּה, בַּיד מֹשֶׁה וְאֶחָרֶן:

צ

- א תְּפִלָּה לְמַשֶּׁה אֲיַש הָאֱלֹהִים, אֲדֹנִי מַעֲזֵן אַתָּה
הָיִית לְנוּ בָּרוֹךְ וָדוֹר:
- ב בְּפִרְמָרְתָּם הַרִּים יָלְדוּ וַתְּחַזֵּלְלָה אָרֶץ וַתְּבָלֵל, וַיְמַעֲזֵלָם
עַד עַזְלָם אַתָּה אֵל:
- ג תְּשִׁבָּה אָנוֹשׁ עַד דָּבָא, וַתֹּאמֶר שׂוּבוּ בְּנֵי אָדָם:
- ד בַּי אֲלָף שְׁנִים בְּעֵינֵיךְ כִּיּוֹם אַתְּמֹל בַּי יַעֲבֵר,
וְאַשְׁמוֹרָה בְּלִילָה:
- ה וְרַמְתָּם שְׁנָה יְהִי, בְּבָקָר כְּחַצִיר יְחַלֵּף:
ו בְּבָקָר יֵצֵא וְחַלֵּף, לְעַרְבָּה יְמֹלֵל וְיִבְשֶׁה:
- ז בַּי בְּלִינוּ בָּאָפָה, וּבְחַמְתָּךְ נְבַהֲלָנוּ:
- ח שְׁתָה עֻזְנִתָּנוּ לְגַגָּה, עַלְמָנוּ לְמַאֲוֹר פְּנֵיךְ:
- ט בַּי בָּל יְמִינוּ פָנוּ בְּעַבְרָתָךְ, בְּלִינוּ שְׁנִינוּ בְּמֹזְגָה:

וְיַמִּי שְׁנָותֵינוּ בָּהֶם שְׁבָעִים שָׁנָה, וְאִם בְּגִבּוֹרָת
שְׁמֻזְגִּים שָׁנָה, וְרַהֲבָם, עַמְלָן וְאוֹן, כִּי נָנוֹ חִישׁ
וְגַעֲפָה:

א מַיְ יָדַע עַשׂ אַפְּה, וְכִירָאתָךְ עַבְרָתָךְ:
בָ לְמִנּוֹת יְמִינָנוּ בֶן הַוְדָעַ, וְנַגְאָא לְבֵב חֲכָמָה:
גָ שְׁוֹבָה יְהֹוה עַד מַתִּי, וְהַנִּיחָם עַל עַבְדִּיךְ:
דָ שְׁבָעָנוּ בָבָקָר חַסְדָךְ, וְנַגְנָנָה וְנַשְּׁמָחָה בְּכָל
יְמִינָנוּ:

טו שְׁמַחְנָנוּ בִּימּוֹת עַנִּיתָנוּ, שְׁנּוֹת רָאָנוּ רַעָה:
טו יְרָאָה אֶל עַבְדִּיךְ פְּעַלָּה, וְהַדְרָךְ עַל בְּנֵיכֶם:
טו וַיְהִי נָעַם אֶדְנִי אֱלֹהִינוּ עַלְינוּ, וּמְעֵשָׂה יְדֵינוּ
כּוֹנָנָה עַלְינוּ, וּמְعֵשָׂה יְדֵינוּ כּוֹנָנָה:

כח

א הַזְדוֹ לְיְהֹוה קָרָאו בְּשָׁמוֹ, הַזְדִיעו בְּעַמִּים
עַלְילָותֵיכֶם:

ב. שִׁירו לֹא זְמַרְוּ לֹא, שִׁיחו בְּכָל נְפָלֹאותֵינוּ:
 ג. הַתְהַלֵּלו בְּשֵׁם קֶדֶשׁו, יִשְׁמַח לִב מִבְקָשֵׁי אֲדֹנֵינוּ:
 ד. דָרְשׁו יְהֹוה וְעֹזֹ, בְקָשׁו פְנוּ תָמִיד:
 ה. זְכַרְוּ נְפָלֹאותֵינוּ אֲשֶׁר עָשָׂה, מִפְתַּיו וּמִשְׁפְּטֵינוּ:
 פ. יְהֹוה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ עַד עוֹלָם:

ו. זֶרֶע אֶבְרָהָם עָבָדוּ, בְנֵי יַעֲקֹב בְחִירָיו:
 ז. הוּא יְהֹוה אֱלֹהֵינוּ, בְכָל הָאָרֶץ מִשְׁפְּטֵינוּ:
 ח. זָכַר לְעוֹלָם בְרִיתָו, דָבַר צְדָקָה לְאָלָף דָזָר:
 ט. אֲשֶׁר בָרַת אֶבְרָהָם, וּשְׁבוּעָתוֹ לִישְׁחָק:
 י. וַיַּעֲמִידָה לְיַעֲקֹב לְחַק, לִיְשָׂרָאֵל בְרִית עוֹלָם:
 א. לְאָמֵר לְךָ אֶתְתָן אֶת אָרֶץ בְּנֵעַז, חַבֵּל נְחַלְתָּכֶם:
 ב. בְהִזּוֹתֶם מַתִּי מִסְפֵּר, בַמְעֻט וְגַרְים בָה:
 ג. וַיַּתְהַלֵּכוּ מְגַנוּי אֶל גּוֹי, מִמְמַלְכָה אֶל עַם אַחֵר:
 ד. לֹא הָנִיחָה אָדָם לְעַשְׁקָם, וַיַּכְחַדֵּל לִיְהָם מַלְכִים:
 ט. אֶל תִּגְעַעַן בִּמְשִׁיחָה, וְלַנְבִיאי אֶל תִּרְעָוָה:

ט וַיָּקֹרֶא רְעֵב עַל הָאָרֶץ, כִּי מֵתָה לְחַם שָׁבֵר:
 י שָׁלַח לִפְנֵיכֶם אִישׁ, לְעָבֵד נִמְפֵר יוֹסֵף:
 יי עֲנוֹ בְּכֶבֶל רֶגֶל, בָּרוֹל בָּאָה נִפְשֹׁו:
 יט עַד עַת בָּא דָבָר֙, אִמְרָת יְהֹוָה צְרָפְתָהּוּ:
 יג שָׁלַח מֶלֶךְ וַיְהִי־רוֹה, מַשְׁלֵל עַמִּים וַיּוֹפְתַחַהּוּ:
 יא שָׁמוֹ אָדוֹן לְבִיתָוּ, וּמַשְׁלֵל בְּכָל קְנִינוֹ:
 יב לְאָסֵר שָׂרֵיו בְּנִפְשֹׁו, וּזְקִנְיוֹ יְחִיכָם:
 יג וַיָּבֹא יִשְׂרָאֵל מִצְרָיִם, וַיַּעֲקֹב גָּר בָּאָרֶץ חָם:
 יד וַיַּפְרֵר אֹתְתָּעָמוֹ מֵאָה, וַיַּעֲצִמֵּהוּ מִצְרָיוּ:
 יה הַפְּךָ לְבָם לִשְׁנָא עָמוֹ, לְהַתְּנַכֵּל בְּעָבָדָיו:
 יט שָׁלַח מֹשֶׁה עֲבָדוֹ, אַהֲרֹן אֲשֶׁר בָּחר בָּוּ:
 ט שָׁמוֹ בָּם דָּבְרֵי אֶתֶּתְתִּיו, וַיְמַפְתִּים בָּאָרֶץ חָם:
 יג שָׁלַח חַשְׁד וַיִּחְשֹׁהֵ, וְלֹא מָרוֹ אֹתְתָּדָבוֹ:
 יט הַפְּךָ אֹתְתָּמִימִיכֶם לְדָם, וַיִּמְתַּח אֹתְתָּדָתָם:
 י לְשָׁרֵץ אָרֶצֶם צְפְרָדָעִים, בְּחַדְרֵי מַלְכֵיכֶם:

לא אָמֵר וַיָּבֹא עֶרֶב, בָּנִים בְּכָל גָּבוֹלִים:
 לב נָתַן גְּשֻׁמֵּיהֶם בָּרֶד, אֲשֶׁר לְהַבּוֹת בְּאֶרְצָם:
 לב וַיַּךְ גְּפַנִּם וַתַּאֲנַחַתָּם, וַיִּשְׁבַּר עַז גָּבוֹלִים:
 לד אָמֵר וַיָּבֹא אַרְבָּה, וַיַּלְקַח וְאֵין מִסְפָּר:
 לה וַיַּאֲכַל כָּל עַשְׂבָּבָאֶרְצָם, וַיַּאֲכַל פְּרִי אֶדְמָתָם:
 לו וַיַּךְ כָּל בְּכֹור בְּאֶרְצָם, רִאשִׁית לְכָל אָזְנוֹם:
 לו וַיַּוְצִיאָם בְּכֶסֶף וְזָהָב, וְאֵין בְּשָׁבְטֵיו כּוֹשֵׁל:
 לה שְׁמָחָה מִצְרִים בְּצִאתָם, כִּי נַפְלָה פְּחָדָם עֲלֵיכֶם:
 לט פְּרָשׁ עָנָן לְמִסְפָּה, וְאֲשֶׁר לְהַאֲיר לִילָּה:
 ט שָׁאָל וַיָּבֹא שָׁלוֹ, וְלֹחֶם שְׁמִינִים יִשְׁבִּיעָם:
 מא פָּתָח צוֹר וַיַּזְבּוּ מִים, הָלְכוּ בְּצִוּות נָהָר:
 מב כִּי זָכַר אֶת דָּבָר קָדוֹשׁוֹ, אֶת אֶבְרָהָם עָבָדוֹ:
 מג וַיַּוְצֵא עַמוֹּ בְּשֶׁשֶׁזָּן, בָּרְגַּנְתָּ אֶת בְּחֹרִיוֹן:
 מד וַיִּתְּנַזֵּן לְהָם אֶרְצֹות גּוֹיִם, וַיַּעֲמַל לְאָמִים יוֹרְשָׁוֹן:
 מה בְּעַבּוֹר יִשְׁמְרוּ חֲקִיּוֹת וְתֹרְתִּיּוֹת נִצְרוּ הַלְּלוֹיהָ

כלז

- א על נְהָרוֹת בְּכָל שֵׁם יִשְׁבְּנוּ גַּם בְּכִינּוּ, בְּזִכְרָנוּ
את ציון:
- ב על עֲרָבִים בְּתוֹכָה, תְּלִינוּ פְּנָרוֹתִינוּ:
- ג כי שם שְׁאַלְנוּ שׁוֹכְנוּ דְּבָרִי שִׁיר וְתֹלְלִינוּ
שְׂמָחָה, שִׁירוֹ לְנוּ מִשְׁיר צִיּוֹן:
- ד איך נִשְׁיר אֶת שִׁיר יְהֹוָה, עַל אֲדֻמָּת נְכָרָה:
- ה אם אָשַׁחַךְ יְרוּשָׁלָם, תִּשְׁכַּח יְמִינִי:
- ו תְּדַבֵּק לְשׂוֹנִי לְחַפֵּי אֶם לֹא אָזְכַּרְכִּי, אֶם לֹא
אָעַלְהָ אֶת יְרוּשָׁלָם, עַל רַאשׁ שְׂמָחָתִי:
- ז זָכֵר יְהֹוָה לְבָנִי אָדוֹם אֶת יוֹם יְרוּשָׁלָם,
הָאָמָרים עָרוּ עָרוּ עַד הַיְסָוד בָּהּ:
- ח בַּת בְּכָל הַשְׁרוֹדָה, אֲשֶׁרִי שִׁישַׁלְמָם לְךָ אֶת
גָּמוֹלֶךָ שְׁגָמְלָת לְנוּ:
- ט אֲשֶׁרִי שִׁיאָחוּ וְגַפֵּץ אֶת עַלְלִיךְ אֶל הַסְּלָעָה:

קג

א הַלְלוִיה, הַלְלוּ אֶל בָּקָרְשׁוֹ, הַלְלוּהוּ בָּרְקִיעַ
עָזָוּ:

ב הַלְלוּהוּ בְּגִבּוֹרָתָיו, הַלְלוּהוּ כָּרְבָּ גָּדָלוֹ:
ג הַלְלוּהוּ בְּתַקְעַ שׁוֹפֵר, הַלְלוּהוּ בְּנִיבֵּל וּבְנָורָה:
ד הַלְלוּהוּ בְּתַחַפְתָּ וּמְחֹזֶל, הַלְלוּהוּ בְּמִגְיָם וּעֲגָבָה:
ה הַלְלוּהוּ בְּצַלְצָלִי שְׁמָעוֹ, הַלְלוּהוּ בְּצַלְצָלִי
תְּרוּעָה:
ו כָּל הַנְּשָׂמָה תַּהֲלִיל יְהָה, הַלְלוּיה:

מי יתנו מָצִיּוֹן יְשֻׁוָּת יִשְׂרָאֵל בְּשֻׁוב יְהָה שְׁבוֹת עָמוֹ, יִגְלַּ
עַלְכָּב יְשָׁמָח יִשְׂרָאֵל: וְתִשְׁוּעָת צְדִיקִים מִיהָה, מְעוֹזָם בְּעַת
אַרְהָה: נְעֹזָם יְהָה וּפְלַטְמָם, יְפַלְטָם מְרַשְׁעִים וּוֹשִׁיעָם כִּי
חַסּוּ בָּוּ:

"הפטק הקדוש"
מכתב מרבי נחמן

מאד היה קשה לי לרדת אליך

תלמידי היקר להגיד לך כי נהנת**י**

מאד מעבודתך ועליך אמרתי

* מײַן פִּיעָרֵיל ווועט טְלִיעָן בֵּיז

משיח ווועט קומען חזק ואמצ**ץ**

בעבודתך

נָא נָחַם נָחַמְנוּ מָאוֹמָן

ובוה אגלה לך סוד והוא:

מלא וגדייש מקו לךו (פֿצְפְּצִיה)

ובחזוק עבודה תבינהו וסמן

יז בתמו יאמרו שאינך מהתעה

* האש שלי תוקד עד ביתא משיח